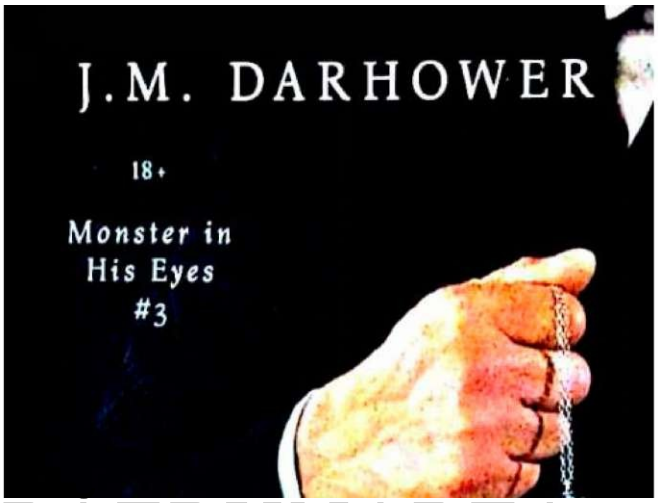

RAZBUNAREA

iV MIQNIGHT
V &OOKS

Cel nul bun mnd de 11« (Ine di cuvint eilr
«<J **HM** pr0ttii|J n i m f a
Nu cu mult timp În urmi, Inlr-o ciptll din Vcgi», l*m promli Kirliacl Iubire eterni Dir nimănui AH-feite garantat! eternitatea, -Pentru lotdeiunaf* eiteo formuliro deşartă. Uneori, ilngun certitudine pe cir» o «v«m c ilua di ikL Carţ?# Dlfw.
Ttăieţte cUpa.
Trebuia il ie fi termlnit lotul, noi trebuia fi Am în ■ficşi t fericiţi dar ccllilţl nu (ml dau voie Jl trlieac În pace. Ml-am pitit milnile cu atit de mult «intfe, Incit nu cred ci vor fi vreodată cu adevirat cu rate şi ae pare
ci cineva, undeva, vrea ii plite« pentru asta, •Fericiţi pentru totdeauna" vine mereu cu un coit pe care un blrbat adevirat ar fi dlapua ii-l pliteavci. Dar a*ta nu înseamnă ci mi voi complicea fl ci voi accepta conicclnţcle,

Mai ala când eite vorba de femela pe care o iubete fi de viaţa pentru care am luptat

Nimeni nu *e|n* iiguran|iJ.
MIDNIGHT BOOKS

J.M. DARHOWER

(aß

RĂZBUNAREA

MONSTER ÍN WS EVES H

ZIteftt Hrrn Cil* a BÎbliutccii Naţional« a Rnmânlei UARIIOWF.R, J .M. Khţi în faţo eu rA/bunarea / J.M. Durhowrr ; lrod. din lb_ engjeri: Andreea Vrabie. * Bucuraţi: Mulrtiftht Bookj;, joaa
ISBN
I. Vrabie, Afidrrva (trjd,) B2t.ll!
Griticun cuptrli: Ccutr Mandă Tradurîtor? Andrei»« Vrabie Redactor: Cri* ti na Stan Tehnoredactor. Anca Mariane
TARGET ON OUR BACKS
Copyright (£> 201b. TARGET ON OL'R BACKS by J.M. Dwhoww All nghLi res«vedr
© MULnî^hl Btxjfcs 2032, pentru prrjeflU ftlilie Toate drepturile rezcrvaie pentru titnba român J, Nirio parlr a acestci lui rin nu poate fi itucaU mu **rrtjnxiiisJ** filrt **acordul editurii**
Editura Midnijtht rkmLs
Şu&taua Bercrni nr. i(>4< secior 4, Bucureşti Comenzi ţi infonna^ii: Telefun: *+40* 774 **091.579; +40 770 584.42? E- mail: officc (j buuluone.ru wvrw,bookzu ne.ro**

I M˘ D A K H O W E R

RĂZBUNAREA

H ^TfRWWSmStJ

Midmjţîtl ÎîîmiV* HUaJKKs'H

,Lui Leonarda D'iCaprio... îmi pare rau pentru ce-amspus.

PROLOG

O să-ţi spun o poveste despre un leu ucis de un vânător nemilos, nu cu foarte mult timp în urmă. Leul era regele neamului său, iar vânătorul? Nenorocitul nici măcar nu s-a gândit de două ori înainte să apese trăgaciuL l<a dracu' ai consecinţele!

Şi oho.,. Ce consecinţe nu fost! Vezi lu, când un rege este ucis, se instalează anarhia în limp ce următorul cel mai puternic mascul ii ia locul Uneori, acest mascul este blând, plin de compasiune, dar cel mni probabil, e o bestie însetată de sânge. Ca să-şi asigure locul în vârful lanţului trofic şi să-şi dovedească supremaţia într-o perioadă haotică, leul anihilează pe oricine consideri ci ar putea să-i fie competiţie, începând cu puii predecesorului său.

Progeniturile sale, cei pe care i-a conceput, cei pe care i-a format ***sA-l*** urmeze,., cad, unul câte unul, victime noului tiran, până când mândria şi neomul fostului rege dispar de tot. în mintea vânătorului, totul s-a terminat în secunda când a apăsat trăgaciul, dar, în realitate, atunci au început cu ndevârat problemele. Şi problemele? Au fost urmate de răzbunare. Mândrele tftrâmuri erau pline de aşa ceva.
JU

O persoană ucisă în urma unui eveniment armat

Mă holbez, prin întuneric, la tillul îngroşat pe mijlocul unei pagini din ziarul de ieri. N-a ajuns pe prima pagina. Nici pe departe. A fost băgat laolaltă cu celelalte crime mărunte care inundă oraşul, ca şi când un eveniment armat uu mai înseamnă nîmic pentru oameni în ziua de azL

Poate că nu mai înseamnă.

Cuie sunt eu să judec? *Pe mine* sigur nu mă mai şochează gloanţele.

Dar Asta m-a fiicut să mă opresc asupra ştirii. Asta m-a făcut să ezit. îmi mut atenţia de la titlul vag la numele singurei victimei Ke/n'n Kusso,

Îl ştiu, Ki bine, îl ş/imn. Kelvin nu mai este.

Unul dintre foştii soldaţi de stradă preferaţi ai lui Ray, Kelvin a fost împuşcat iu ceafă. Era tânăr, abia îşi începea viaţa,« N-avea cum să aibă mai mult de 24 sau [2]5 de ani. În ziar nu scrie prea multe despre ce s-a întâmplat, dar recunosc o execuţie când o văd.

încă unul din puii fostului rege a căzut.

De data asta, nu eu am apăsat trăgaciul, dar în ava ce-l priveşte pe Kelvin, tot port o parte din vină. E pentru că a apărui un nou rege în jungla asta de beton, un rege care le transmite tuturor un mesaj. *Plecaţi-vă* în *fuţa* mea

Chestia e că eu nu mă plec în faţa nimănui. Nu nv aşez în genunchi pentru nimeni. M-am retras acum un^ ^ înainte să trag glonţul acela blestemat, însă asta nu suficient pentru cineva ca el.

E doar o chestiune de timp pană când o să vm [1] mine. Pân5 când o să *mă* urca.

Oricine-o fi”

.CAPITOLUL UNU

Karissa

— Un tigru nu-şi schimbă dungile.

Giuseppe Vitale nu este de obicei genul de bărbat care să vorbească pe ocolite. Da, vortieşte în ghicitori tot timpul, chestie pe care a moştenit-o fiul lui, dar ideea pe care vrea s-o transmită e mereu clară, E sigur de ceea ce ştie şi ceea ce simte, iar când vine vorba de asta, nu ezită să-ţi spună cum stă treaba.

Un tigru nu-şi schimbă dungile. Se referă la Ignazio.

— Dar e altfel, zic eu, cu privirea pe măsuţa de lemn dintre noi, ca şi când, în realitate, nici eu nu cred ce zic.

S-a purtat altfel în ultima vreme, e adevărat, dar ştiu că asta nu înseamnă că s-a schimbat cu adevărat.

Se poate schimba? N-am idee. Ar trebui, măcar, să-mi doresc să se schimbe?

A trecut mai mult de un an de când am fost străpunsă de un glonţ în holul casei din Brooklyn, totuşi pieptul mă doare de parcă ar fi fost ieri. Rana fizică s-a vindecat, însă cu inima e altă poveste.

Aceasta rămâne frântă.

Şi probabil întotdeauna va fi aşa.

i M DA.fMC.VER

în urmă cu şase săptămâni, Naz m-a cerut în căsătorie. Chiar m-a cerut, nu ca înainte. De data asta, când am zis da, ştiam exact ce angajament îmi iau. Ştiu ce fel de om este. Ştiu ce-a făcut şi ce voia să facă. Noi am spus „da” în aceeaşi seară, în capela de la MGM Grand din Las Vegas, iar de atunci, mi-am petrecut fiecare noapte convinsă că am luat decizia corectă.

Pentru că el e altfel. Chiar este. Dar ce înseamnă, mai exact, *altfel?*

Giuseppe se întinde spre mine şi îşi aşază mâna aspră şi plină de bătături peste a mea, strângând puţin ca să-mi atragă atenţia înapoi la el. Are un zâmbet pe buze, dar nu e unul de fericire. E la limita milei.

Aproape că-i aud gândurile.

Săracuţa de tine, nu înţelegi în ce te-ai băgat.

- Ştii, se spune că, dacă arunci o broască într-un cazan cu apa clocotită, o să sară afară imediat, spune el. Dar dacă o arunci într-un cazan cu apă rece şi îl încălzeşti treptat, broasca o să rămână acolo, ca şi când nu se întâmplă nimic. Înţelegi unde vreau să ajung?

Ridic o sprânceană.

- Nu.

- Tu eşti broasca, fetiţo, şi Ignazio?Te fierbe de vie, iară să-ţi dai seama.

Vreau să-l contrazic. Vreau să-i spun că greble-entru că greşeşte, asta e. Dar singurele cuvinte care-mi vm în minte sunt .el e altfel" şi nu sunt chiar sigură cum să explic ce înseamnă. Tot Naz este, acelaşi Ignazio ntimidam, dar Vitale nu şi-a arătat adevărata faţă... nu pe lângă mine, cel puţin,

Însă ştiu că Giuseppe nu poate să deosebeasd măştile Se uită la fiul său şi nu-l vede decât pe monstrul Jn care 5^ transformat de-a lungul anilor. Nu-l ponte
Fjţâinhţâttirlzbururci
vedea pe bărbatul care-a fost, pe bărbatul care este sau pe bărbatul care jură că vrea să devină,

încă dispare noaptea, câteodată. încă poartă ocazional conversaţii telefonice şoptite, încă este paranoic, şi exagerat de protector, şi extrem de atent, dar nu mai e crud Nu e viclean. îl înţeleg. Iar el mă înţelege. Nu se poartă cu mine cu mănuşi, însă nici nu-mi dă mai mult decât pot să duc. Mă tratează ca pe un om, nu o posesiune, deşi, da". Firea lui posesivă poate încă să fie destul de feroce uneori.

Acest bărbat este un mister. Un puzzle minunat şi, uneori, înfricoşîitor, ta care mai lucrez, puţin câte puţin.

însă pe Giuseppe nu-l interesează nicidecum vindecarea fiului său. Nici ca el să fie altfel, în ceea ce-l priveşte, Naz e genul de chestie stricata pe care n-ai cum s-o repari.

Până să-i dau o replică lui Giuseppe, altceva decât obişnuitul „dar el e altfel*, uşa de la restaurant

se deschide şi se aud clopoţeii de la intrare- Nici nu trebuie să mă uit, ştiu că e el. Ceva în legătură cu felul cum intră, răcoarea din aer, căldura din privirea sa fixă îmi spun că Naz e aici.

Giuseppe nu se răsuceşte, dar ştiu că şi el îl simte.

— *Porca vacca,* mormăie şi oftează puternic în timp ce-şi retrage mâinile şi da scaunul în spate ca să se ridice.

Privirea îi rămâne pe faţa mea, iar mila i se transformă în frustrare.

— Vrei nişte prăjituri? Ce zici de nişte Snickerdoodles?

Nu aşteaptă să răspund şi pleacă.

Câteva secunde mai târziu, scaunul din faţa mea se mişcă din nou, însă de data aceasta se aşază altcineva în el. îi zâmbesc când îl aud mormaind:

— Ca o curvă în biserică.

JW DA^HOVVtR

Seamănă destul de mult, Naz şi cu taica-su, dar n-o să mă auzi că îi spun asta vreunuia dintre ei. *Bărbaţi încăpăţânaţi.*

- Dintre toate locurile din lume, spune el ridicându-şi sprâncenele ca să se uite la mine peste masă. Aş fi putut să obţin o rezervare în ultimul moment la Le Bemadin, aş fi putut să te scot din nou la Paragone, dar nu... tu vrei să luăm prânzul la Delicatesele Italiene ale lui Vitale.

Ridic din umeri.

- Mâncarea e bună aici.

- Nu asta e problema. Atmosfera lasă mult dedorit, Chiar alunei se întoarce Giuseppe, cu o farfurie mică
cu prăjituri pe care o aşază pe masă, în fata mea. Sunt atât tle proaspete, că se simte mirosul de zahăr cu scorţişoară.

- Ah, eşti ca o mană cerească, spun eu şi iau o prăjitură din care muşc imediat. Delicios.

Naz îşi dă ochii peste cap. *l|| îşi tiii ochii* peste cap.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată să facă asta.

- Ai de gând să comanzi ceva pentru prânz? întreabă GJuseppe nerăbdător, cu ochii aţintiţi asupra singurului său copil. Sau vrei doar să pierci timpul?
- Depinde, răspunde Naz.
- De?
- Dacă eşti dispus să mă serveşti sau nu.

Giuseppe mormăie în barbă în timp ce se taifcl»^ toază de noi şi se Îndreaptă direct în spatele tejghele unde împinge cu putere în uşa batantă. Se face nevăzut în bucătărie,

- Ueci, ăăă... înseamnă că mâncăm? întreb.
- înseamnă c-am să comand, răspunde Na*-
s¹a m «ri să ne facă ceva de mâncare, ori să chei»*
Fâţi m ÍjtJCÜ rjíbiíruípj
poliza pentíu că încalc din nou proprietatea. Daria cat de foame îmi e$_T$ aş zice cS probabil merită riscul.

Se ridici se duce la tejghea, 3|X)i comandă două porţii de mâncare italienească.

După ce pluteşte, di să se întoarcă la masă, dar se opreşte.

— Nu se întâmplă <¡3 ai ziarul de azi, nu-i aşa? il întreabă pe băiatul din spatele cascî de marcat.

LJ e unul din cri trei angajaţi pe care Giuseppe îl plăteşte să-l ajute prin restaurant. Giuseppe tinde s3 facă singur munca cea mai grea, din cine ştie ce motiv. Mândrie, poate. Probabil încăpăţânare,

înainte ca tipul să răspundă, Giuseppe ţipă din bucătărie;

— Cumpără-ţi singur ziarul!

Nazse aşază înapoi pe scaun dând din cap.

— Presupun că acum e evident de la cine am moştenit genele de nesimţit.

— Nu c nesimţit, zic cu şi-mi mai îndes încă o prăjitură în gură. şi nici tu. Eşti doar, ştii tu... puţin cam pătimaş.

— Pătimaş, repetă Nnz, Da, bănuiesc că poţi să zici şi-aşa.

Chiar e. Patima lui este fără egal. Ochii lui albaştri mă pârjolesc în l i m p ce st u diază î ncet, cu a t enţie felul cum îmi mănânc prăjitura, ca şi când l-ar excita treaba asta. Simt cum mi se înroşesc obrajii.

— De ce te holbezi la mine?

Se apleacă puţin mai mult, cu un zâmbet viclean în colţul buzelor şi gropiţe în obraji.

— De ce nu?

iU DAftHOWl*

Mâncarea e gaia după câteva minute. l>în câte se pare, Giuseppe a decis să-l servească şi pe el, până la urmă. Eu încep să înfulec imediat ce farfuriile ating masa. dar Naz ezită- Se uitf la sendviş şi-l desface cu degetele, mijind ochii în timp inspectează conţinutul.

- Pentru numele Jui Dumnezeu, Ignazio, strigă Giuscppe şi iese din bucătărie. Pune mâna şi mănâncă!

Trece o secundă. Apoi încă una. Şi încă una.

tu nu cred c-o să mănânce, dar apoi... o face. Ridică sendvişul şi ia o gură din el, după care îl mestecă cu griji. *Să fiu a naibii!*

Nu vreau să fac mare caz din faptul că mănâncă în restaurantul tatălui lui o mâncare pe care. nu cu mult timp în urmă, nici n-ar fi atins-o. Nu vreau să agit apele, ca să spun aşa, şi sj subliniez căGiuseppe nu l-a ameninţat nici măcar o dată că-l aruncă în stradă. Nu vreau să jubilez, dar nu mă put abţine. Zâmbesc satisfăcut! El c altfel Chiar este*

Îmi stă pv limbă să zic .ţkim spus eu",

- Vezi, încep eu, fremătând de emoţie în timp ce il unnăresc j* *Sm* cum mănâncă. Ştiam că o sl~

Nu apuc să-mi termin vorbele îngâmfate. Cuvintele
mu rămân pe vârful limbii pe când bufnituri
puternice
încep să pătrundă prin pereţii restaurantului, una după alta.

■UNG! BANG! HANG!

Până să pot să reacţionez, Naz e în picioare şi apucă
iala ¡* care o pune, apoi, pe *
EL: î ^ w I* Heaua în cărnuri. Eu mi

ochiul Cu şocată, şi trag cu
1 pri™d în^tă cum geamurile

• aturu se sparg din cau/a gloanţelor furioase. Uoanţe,fjijiin fjlitu rJjfţjunjfea

Nenorocite de gJoiirife. Cineva trage spre restaurantul ăsta.

Toţi ceilalţi clienţi se aruncă la podea şi se îndepărtează din instinct. Toată lumea, în afară de Naz... şi taică-su, de fapt. Ambii bărbaţi stau în picioare şi privesc fix î na i n t e în t i m p ce gea m ul fumu ri u era pă între ba rele de metal, dar nu se sparge înăuntru.

Antiglonţ.

Câteva secunde. Atât durează. Câteva împuşcături rapide înainte ca maşina să accelereze cu scârţiiit de cauciucuri şi degajând fum. Abia dacă pat să disting ceva prin tot dezastrul creat, dar inii dau seama că maşina e neagră, o masă întunecată de metal care încearcă să fugă înainte să fie prinsă.

Inima îmi bate mai să-mi sară din piept, care mă doare din cauza bătăilor puternice. Gâfâi şi încerc să-mi recapăt respiraţia, dar e greu. A/di *de* a/ *drucului de greu.* în restaurant se face linişte în urma împuşcăturilor. Pare să dureze o veşnicic. Suntem cu toţii şocaţi, tn cele din urmă, Naz se întoarce şi se uită, calm la mine. Fu încă stau ghemuită pe podea. Îmi oferă braţul, să mă ridic.

— Eşti bine? mă întreabă, deşi nu pare prea alarmat.

Nu ştiu dacă tipul c pur şî simplu desensibilizat ta
chestii de genul ăsta sau dacă ştia că suntem în siguranţă.

— Eu, ăăă,*, încep, dar vocea îmi tremură, la fel şi corpul, în timp ce-l las să mă ridice. Da, cred că da.

Mă măsoară din cap pană în picioare, încă ţi nandu-mă strâns de mână, apoi îşi întoarce atenţia spre fereastră. Oamenii din jurul nostru încep să se ridice. Unii fug de teama, după ce s-a întâmplat, în timp ce Giuseppe rămâne pe loc, tăcut, uimit.

E în stare de şoc,

Nu ştiu ce să spun. Nu ştiu ce să fac.

Cineva tocmai a «n-ssprc nstuuranl. Crw îmi sp«« „eViul* o d-i fac* să regrete. l>oar ci »« na

suni sigurii care dintre d

- nf.mormâieCiiusrppe.

Vocea lui eextrum de furioasă. Nu i-wn mai auzita şa. .
sunetul furiei clocotinde, al dezgustul^ îşi

fote wnerui iu™ - „ „ r , . ,
în toarce capul şi îşi alintate privirea asupra fiurw^ Na/ se rtsuceşle ¡.pre tatii său la au/ul voai Wrttftunu. cu expresia plini de curaj.

- Ieşi afară! Ieşi afară şi si nu te mai întorci!

Sunt prea şocată să fac altceva în afară de a sta >ia ini holba. Pe de alta parte. Naz nu pare deloc surprins. - uită la Util siu un moment, apoi se întoarce spre mi ţi mi Irnfie spre d, Iţji pune braţul în junii meu, tar eu imbrtţişw strâns la rândul meu.

- Data viitoare, şopteşte el, alege alt loc să mâncăm.

După asta, îmi di drumul. Apoi, dispare.

Se întâmplă într-o clipită. Clopotul de deasupra uşii sună, iar Naz dispare de langA mine pană să-mi teu eu seama ce se întâmplă. Încruntata şi încă tremurând, m îndrept spre uşi, yicati că mi mai ţin picioarele, De*«[11] uşa ^i încep si alerg pe trotuar, în timp ce-l strig-

- Na/? JVuz!

Mă întorc în cerc, dar a dispărut. Atât de rapid- A plecat din restaurant şi m*a lăsiit airi. Pur şi simplu- [m a] lisat airi. thipă cum am spus, e altfel. Vechiul Naz n-ar & ftcut niciodată asta.
mri<dată aşa.

Sirenele se aud din depărtare şi se apropie de m'»^- Stau în picioare, iar privirea îmi fuge .spre faţada restaurantului. Sticla acoperă trotuarul şi >e\ 3d câteva gl<*[n]*[e] care au ricoşai. Geamul |o-a blocat, dar nu a fost imun [U] distrugere.
bţJI în fjţJtu rjjbunirrj

Eun dezastru.

Oamenii aleargă pe stradă şi ţipă unul În altul Cartierul e în haos. Împuşcături din maşină în mijlocul zilei.

Acesta e unul dintre avertismentele mamei, una din poveştile ai monştrii care se plimbă pe aceste

străzi. Nai mereu mi-a spus să nu mă sperii, că n-am nimic de care să-mi fie teamă, dar îmi este.,, mi-e frică.

Ce dracului tocmai s-a întâmplat?

Mă întorc în restaurant chiar când ajunge politia, Giuseppe a început, în sfârşit, să se mişte şi să-i ajute pe oameni sa se ridice ori să-î liniştească pe clienţii care-au ramas. Are vocea calmă, aproape liniştitoare. Toată furia i-a dispărut odată cu fiul său.

Mă reazem de peretele de lângă uşă şi mă prăbuşesc pe podea, apoi îmi strâng genunchii la piept când poliţia intră în restaurant. Sunt confuză, aud, dar nu ascult tot ce se înlâmplă în jurul meu. lumea eîn ceată până ce mă strigă cineva pe nume.

— Domnişoară Recd?

Mă uilîn sus şi observ o faţă familiară, Este atât de aproape, că umbra lui mă a cojiră şi mă cuprinde într-un cocon sumbru. Ede rău augur. Defectum/ Jensen.

Ultima oară când l-am văzut a fost când am fost împuşcată. A venit la spital în timp ce mă recupcram şi a cerut să audă şi versiunea mea. Ca şi când se aştepta să-i neg declaraţia lui Naz, să-i spun că a făcut ceva greşit, dar n-am putut. Ori de câte ori m-ar fi pus în pericol pană atunci, în ziua aceea Naz m-a salvat. însuşi doctorul a spus-o, Naz mi-a salvat viaţa. Detectivul a plecat şi mi-a spus că uşa lui e mereu deschisă dacă voi dori să-mi reconsidcr poziţia, dar nu m-am gândit nici măcar pentru o secundă să-l denunţ pe bărbatul pe care-J iubesc. IM

Fiindcă, în ciuda tuturor evenimentelor, să m-ajute Dumneflju, chiar î/ *iubesc*. li iubesc mai mult decât aş fi cre?ut vreodată că e posibil.

îmi dreg vocea, surprinsă că îmi funcţioneajă atunci când spun:

- Vitale.

Jameson se încrunta şi seaşatf pe vine în faţa mea, ia şi când crede că dacă e la nivelul meu, cumva, brusc, aş avea mai mult sens.

-*Ce?*

mk illâna siângă şi ii arăt inelul de pe deget.

- Nu mai sunt domnişoara Reed.

îi disnif[d] t - ' l u i d se l>rind^ lar atitudinea dură
iîZZl T[tU]r[leSă mă] apoi o trafic
S ff f * ** * u i U l ^ inel. E Simpla, * * ^
simplu e Na*, oncum. Doar o
^h îj de aurcu câteva diamante mici. A fost verigheta mamei lui.
vocea H LMXMnăsn^[3ı111] ^lat cu el, spune detectivul, iar

-Acu. ^ [CâQd ™ îllt”mp1al] „una, nemni[11],?[1]^ ^spund încet şi-mi trag
* -n ma atin£e şi stiu sipir
CU miile!'[Na/ ru”' plat'e nici mifar] când wbeţte alt tip
«lomând în!:[alun d'lÎ0amnă V1ta,t>]. [S]P[U ™] = î< ««BA

_ [0] j [intreban]. ¿»că nu vă dmnjead. jurul
nostru™ ^'[inUT”ne 0] 1» sf«^ [mic m]
IjţJ În hţl curii bururei

— Uacă oi întrebări, mi le pui mic, Ka nu ştie nimic. Ea doar mânca aici, un martor nevinovat.

Jameson mijeşte ochii.

— Dacă aşa stă treaba, atunci nu văd de ce nu-mi poate spune ea asta.

— Edestul de traumatizată oricum, după ce un idiot j-a aruncat în aer prânzul, spune friuseppe, gesticulând spre masa mea răsturnată şi mâncarea anin cată peste tot prin local. Ultimul lucni tle care are nevoie e un detectiv bun de nimic s-o mai bată la rap. ca şi când a făcut ea ceva rău.

Tot n-a> zice despre nici unul dinte bărbaţii Vitale că e nesimţit, dar pot sa văd limpede de unde a moştenit Naz caracterul pătimaş. *Uatt.* Vână şi detectivul pare să rămână fără cuvinte câteva c1i]K\ contemplându-şi, în tăcere, uniluarea mişcare. 1 munte ca Jameson să rnaî poată adăuga ccva, cineva il strigă de-a fără, iar cî se scuză şi iese.

Cîîi isep pe î Iu rm ă reşt e pe bă rha t cu privi rea şi dă din cap, apoi se întoarce spre mine.

— Eşti bine?

Încuviinţez.

— Mulţumesc,

— Ah, pentru nimic. Dacă se supără Ignazio pe cineva că face scandal, măcar să se supere pe mine.

Mă ridic, recunoscătoare că sunt mai stabilă pe picioare acum.

— Nici măcar nu înţeleg ce caută tipul ăsta aici. E detectiv la omucideri, nu-i aşa? N-a murit nimeni, nu?

O, Doamne, n-a murit nimeni, nu? înăuntru, toţi suntem bine, mulţumită ferestrelor, dar poale că pe stradă e altă poveste...jM DWWOWtfi

— Nuu, toată lumea e bine, spune Giuseppe, înlătu* randu-mi îngrijorarea. Poate sunt câţiva şocaţi, dar nus-a vărsat sânge azi, adaugă, apoi face o pauză şi se uită înjur, Cel puţin, nu aici,

— Atunci, de ce e detectivul aici?

— Tu de ce crezi? zice Giuseppe şi imi întoarce privirea, cu sprâncenele ridicate şi vocea neîncrezătoare, ca şi cum probabil ar trebui să ştiu răspunsul.

Şi-l ştiu. f n secunda în care ni se întâlnesc privirile, mă prind, E aici din cauza lui Naz. De-aia e *oriunde.* Nu contează dacă e sau nu jurisdicţia lui... omul are un ghimpe împotriva lui Naz.

— Nu e prima dată când vine să-şi bage nasul pe-aici, continuă el, şi nu cred că e nici ultima, cel puţin nu cât Ignazio se plimbă liber, l-i vin să-mi pună întrebări, iar eu le spun adevărul

— Care este...?

— Că nu l-am văzut şi nici nu intenţionez.

Atunci îmi vine brusc ceva în minte, un lucru la care nu prea mă gândisem înainte. Giuseppe îl ţine în permanenţă pe fiul lui t_a distanţă, iar Naz crede că e din cauză că bărbatul îl urăşte din toţi ficaţii. Ca să nu mai vorbim de treburile în care e implicat Naz, dar poate că, pe de-o parte, Giuseppe face asta ca să se poată pretinde că nu ştie nimic.

Să nu poată fi folosit pentru a-l răni pe fiul lui b vreun fel. Negare plauzibila,

. k*™ H este ceva altruist, ca şi cum îşi sacrifică once tip de relaţie cu fiul lui pentru a-l apăra şi, deşi nu*l

pe Giuseppe pe cât de bine mi-ar plăcea, mie mise pare că el ar face aşa ceva.

fer* J Ar'ı ln,bui pIed de∼aici. ™ spune Giuseppe, ără ∗ ∗ mle la

^e, cu ochii aţintiţi pe geamul spart al 20 FjţJ ir ÎJţJfu ri/lmnjrtj restaurantului* Foloseşte uşn din spuU\ prin bucătărie, ca să nu te oprească ăştia.

Kat, dar ceva din Ionul vtsciî lui îmi spune să nu-l contrazic. Nu cred că Giuscppe e dispus să

ncgocicze în Kenul ăsta de situaţii mai mult dccâl Naz. Poliţiştii sunt atât de ocupaţi să strângă dovezi de pe stradă, încât nimeni nu se oboseşte să păzească partea din spate a restaurantului, Ies încet pe alee, fără să fiu descoperită. Îmi ţin mâna pe piept, care încă mă doare, şi trec de tomberoanele pline de gmfiiti, mdepârtfmdu-mă de scena crimei,

1-a colţul străzii e parcat un taxi. Mă urc imediat ce ajung la el, recunoscătoare că nu mi-a luat-o nimeni înainte.

— Brooldyn, vă rog, ii spun şoferului, apoi îi dau adresa, gâtuită.

Mă aşez maî bine, îmi pun centura de siguranţă şi-mi ţin capul plecat, prea înfricoşată să mă uit pe geam. Mi se pare că fug de poliţie, *Te rog sft* nu uit rfupă mine. Şoferul e tânăr, are puţin peste douăzeci de ani. îmi arată nişte dinţi albi perfecţi în oglinda retrovizoare şi intră în trafic.

Dacă Naz m-a învăţat un lucru în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, acela e să fiu întotdeauna conştientă de mediul în care mă aflu, să priv esc şi să învăţ. Mai mult te prinzi decât înveţi. Mi-a spus asta de câteva ori. Privirea mi se îndreaptă instinctiv la permisul de conducere lipit de bordul maşinii, Abele Abate.

Ce nume nefericit.

Lui Naz nu-i place sa iau taxiul. N-are încredere ca alţii să mă protejeze. Dar având în vedere situaţia, îmi imaginez că nu prea are ce să comenteze. Pe drum, îmi zboară mintea şi mă întreb pe unde e acum şi ce face. Pe de-o parte, mi-e teamă să ştiu.JM QtfHOtöR

i mi ia aproape o oră să ajung acasă din cauza traficului, iar cursa costă aproape şaizeci de dolari. *Of.* îi dau şoferului o bancnotă de o sutit şi ii zic sñ păstreze restul Pare surprins de Rtst şi-mi mai aruncă un zâmbet, apoi îmi mulţumeşte cu o voee joasă.

N-a încercat deloc să poarte o conversaţie cu inine tut drumul Apreciez asta,

Ca.sa pare liniştită, aproapesumbrl Nu prea mi mii place să stau pe-aici, mai ales singuri Locul ăsta e bântuit de amintiri, multe dintre ele, nu ciliar atât de pttcute... Amintiri ale unor vremuri când ne certam, momentul când i-am pus prafuri în mâncare lui Naz.... Amintiri ale unor ciipc j$_{n\ care\ c}$| $_{w}$ jt^j^
^ta sau cânJ
mi-am dat seama că înăuntrul lui sălăşluieşte un monstru. Ainñtidoi aproape ei am murit în hol, în nopţi diferite, ţi deşi tocurile astea au fost demult curăţate, uneori, daci mă uit cu atenţie, încă mai vid urmele de sánRe.

Vorbim despre mulat... Vorbim ilespre arta tot timpul.... Par, dintr-un motiv necunoscut, n-am ajtol pedala, să spunem aşa, şi ne-ain lăsat prea prinţi du viaţa de ?i cu /i ca să mai luăm o hotărâre.

Suntem prea ocupaţi cu acomodarea la noua noastrt realitate.

Kl$_{t}$ pe rât de expresiv poate să fie cineva ca d acum soţia lui O nebunie.

Scut cheile şi descui uşa de la intrare, intn» în rad şi o încui la loc. Killer, câinele meu, diunne în sufrafi^- Se uită la mine când intru, cu urechile ciulilc, apoi w= ^ dreaptă fericit spre mine, datul din coada şi joace. ¡1 mângâi pe cap şi îl scarpin după ureihi.djr * prea epuizată să mai fac şi altceva a/i.

Oftez, mă descaíţ de pantofi ţi mi duc în ^ cu câinele pe urmele mele. O să traft un pul .$_{i\{}$ canapea, asta dacă pol să-mi opresc nuntea suin
FatJ infitJcu rifbuurrj

si ,-idonri. Numai Dumnezeu ştie când o să ajuu&ă Naz acasă. Ar putea dura ore mlrepi. Ar putea dura zile.

— Ai ajuns repede.

Scot un ţipăt când aud pe neaşteptate vocea care mă sperie mai mult decât împuşcăturile de mai devreme. Ce dracul Mi se înmoaie genunchii şi aproape cad din picioare, panicată, în timp ce caut cu privirea sursa zgomotului. Naz stă la biroul lui, cu un ziar în faţă.

— lisuse, Naz, ce faci?

— Citesc ziarul.

— Citeşti ziarul, repet,

Citeşte un nenorocit de ziar? Pe bune?

— Da, spune el. Am cumpărat unul pe drum spre
casă.

— Ai cumpănii unul, spun eu, neîncrezătoare. Pe drum spre casă.

Se uîtă la mine şi ridică o sprânceana.

— De ce repeţi tot ce spun?

— De ce repet lot ce spui?

Nu vorbeşte seri os, nu-i aşa? lisuse, ba da. Pe bune?

Dă din cap, Îşi pune ziarul pe birou, apoi se lisă în scaun şi se întoarce spre mine.

— Acum Înţeleg de ce nu-ţi place când fac asta. E destul de enervant.

— Eu doar...

Serios, ce mama dracului?

— Nici nu ştiu ce să spun, Nu ştiu ce se întâmplă. Tu pur şi simplu.» ce faci?

Se încrunta, ca şi când eu sunt aia care zice chestii teră sens, şi poate că aşa e, dar sunt complet zăpăcită. De ce e aici? A dispărut din restaurant şi m-a lisat acolo să mă
descurc singuri* doar ca si sitiă direct acasă şi să citească un nenorocit de ziar?

N-are niciun sens.

- Cum ai ajuns acasâ? mă în Ireala, suspicios.
- Am luat un taxi.
- Ain crczut că ti-am spus.,,
- Mda, bine, păi, îl întrerup înainte să apuce să-mi tină un discurs despre cum nu-l ascult Cum altfel crezi că puteam s-ajung acasă?
- Ai fi putut sA suni la un serviciu de transport, spune el Le-ar li luat doua/eci de minute, maximum, tf ajunsă unde emi tu, în I ioll's Kitchcn,
- Păi$_{t}$ n-ar fi fost o problemă dacă n-ai fi plecat, pur şi simplu,
- i .l mi-a spus să plec, răspunde Naz calm, ridicaţi- du -şi din nou ziarul şi întorcându-se cu spatele. Ce alteţă[1]! era să fac?
- Ăă, si mă iei cu tine? Nu trebuia să mă laşi acolo.
- trai în siguranţă.
- Eram în siguranţă, mormăi eu. De unde ştii?
- Pentru că nu mai eram eu acolo.

Vocea lui sună sec. Nu prea ştiu cum să răspund.

- Dar de unde ştii...?

îşi pune din nou ziarul pe birou, de această cu o atitudine exagerată de iritare, ca şi când nu vie» vorbească despre asta. Probabil că n-ar trtbui să pa-a mult, dar vreau s-aud ce aa^{j} de spus.

Vreau o explicaţie.

Merit una.

- Nu eşti fraieră, Karissa, aşa că nu W J^i spune el şi mi ţintuieşte cu privirea, Conţină ^ ^y imaginea de ansamblu, când e chiar în/uf^{11} ^{ĵ}^{l} fjţlInfjţJcu ri/W^r»
ştiu ca pe mine mă ţinteau? Spune-mi ceva, scumpo, ci 110 altcineva din localul Ala mai avea o ţintă j>e spatele lui? Exista un sinpur motiv pentru caro cineva ar ţinti cu gloanţe şi tu il ai în faţa ochilor, îmi spune şi araţi spre el Aşa că da, şliam că cşli în siguranţă, pentru ca eti nu mai eram acolo. Nue un răspuns suficient de hun?

Vreau să spun că nu, nu c sufunent de bun, dar ştiu că nu ar accepta asta. Totuşi, nu mi pot abţine.

— Să ştii că nu e vina ta.

— Atunci a cui e? A ta?

— De ce trebuie să fie vina oricui, întreh şi mă îndrept spre el, apoi mă aşez pe marginea biroului său din lemn. Uneori pur şi simplu apar probleme,

— Uite. apreciez ce încerc i să faci. da r pu r şi sini pi u.. . *încet cu/ă,* spune el Cum mi-am aşternut, aşa dorm. Am acceptat asta cu mult timp în urmă. Nimic din ce fac - sau nu fac - azi n-o să şteargă ee-am ftcut ieri.

— Ce-ai făcut ieri?

Mii priveşte din nou cu asprime şi ştiu că acum trebui să am ftrijăce spun, fiindcă nu-i arde de comentariile mele. Pare furios. Aproape că seamănă cu Vitale,

— Ştii ce vreau să spun, Karissa. Prezentul nu compensează ce-a fost în trecut.

— Da, m-am prins. Doar pentru că-ţi ceri scuze nu înseamnă că eşti, automat, iertat,

— Exact. Şi, în cazul meu, nici măcar nu mi-am cerut scuze.

— îţi pare rău?

— Nu.

N-ar trebui să râd, pentru că nu e amuzant, dar o fac. Râd. Kl e mereu ca din topor. Naz mă priveşte şi nici măcar nu schiţează un zâmbet, dar expresia i se îmblânzeşte puţin şi se mai relaxează.jf.<
fUBHOA'LR.

Stăm în tăcere câteva clipe - eu mi uit la el, iar el se uită la ziar apoi devine prea sufocant.

— Asta tot nu-nseamnă că e vina ta.

Dă cu ziarul de masa şi mormăie, apoi Îşi trece mâinile peste faţă.

— Karissa...

— Uite, tot ce spun e că suntem responsabili pentru propriile acţiuni. Nu suntem responsabili pentru ce fac alţii.

Nu pare să Fie de acurd cu mine, dar eu continui oricum:

— Aşa că orice-ai fi făcut ieri, da» asta cade pe umerii tăi, dar ce face azi cineva din cauza asta? E pe umerii lor, Naz. Nimeni nu a fost niciodată forţat să se răzbune.

— Va trebui să cădem de acord că nu suntem de acord.

— PtT, am dreptate şi o ştii. Răzbunarea c o alegere, pur îi simplu. Alegi să le răzbuni. întotdeauna ai opţiunea să fu omul mai înţelept.

Naz se holbează ta mine ca şi când tocmai mi-a mai răsărit încă un cap. Nu ştiu dacă mă fac înţeleasă, dar M*r. Pentru că eu chiar îmi doresc să înceteze toate astea. Poale c ca şi cum aş cere să se întâmple un miracol, insă rred că nu strică măcar să cer.

— Şi ü. spune el după un moment, uîtându-se în alt*
parte. Erai mult mai supusă înainte să te măriţi cu mine.

I>în nou, râd. Din nou, probabil că n-ar trebui.

— Mă rog, zic şi dau ochii peste cap în timp ce c1 ^ continuă lectura ziarului.

Ne uităm curioşi unul la altul, iar cuvintelű ^ răsună în minte. *Răibumrv.* tulr-o **anumită** ro-am gândit eă asta iăcea, că deraia a pl**1 ** restaurant şi m-a lăsat singură.
F«tl,l mÎaţAtitr^bunjr»

— în fine, cum ai ajuns acasă?

— Am condus.

— Serios? Dar maşina nu era în parcare.

— Am parcat-o în garaj.

Mă încrunt.

— Te-ai oprit undeva pe drum?

îşi flutură ziarul spre mine şî continuă să citească. S-a oprit să-şî cumpere ziarul... Aşa a zis maî devreme. Atât?

— Nu te-ai mai dus nicăieri în altă parte?

Mijeşte puţin ochii la mine.

-Nu,

Atunci schimb subiectul, pentru că îmi dau scama că zgândâr nişte pu nete se ns i b i le. Acum ave m un regula m ent, pe care îl respectăm amândoi: nu pun întrebări la ale căror răspunsuri nu pot face faţă, fiindcă el n-o să mS mintă, indiferent despre ce este vorba. Ignoranţa, spune el, e cu siguranţă o mare binecuvântare, dar dacă vreau să aflu mai multe, el o să mi le dezvăluie.

Să zicem că acesta e avantajul de a fi căsătorit. însă avantajul m-a mai muşcat de curşi înainte, mai ales din cauza francheţei lui Naz,

Ca atunci când am adus vorba de profesorul Santino, iar el mi-a spus, direct în faţă, că i-a înfipt bărbatului indicatorul în cutia toracică.

Aşa că, dacă zice că nu s-a mai oprit nicăieri, aleg să-l cred.

ALEG ASTA, DE TEAMĂ CĂ EL ÎNCĂ ALEGE RĂZBUNAREA.CAPITOLUL DOI

Ignazio

Karissa visează,

Sau, mai bine zis, are un coşmar.

O aud cum scânceşte în somn lângă mine. Are corpul rigid şi stă foarte încordată. Cred că dacă încerc *s-o* trezesc acum, o să mă electrocuteze.

Uneori, mă întreb dacă ne \isează pe noi. Dacă visele ei sunt de genul *fericiţi până ia adânci bătrâneţi.* Sau sunt mereu despre toate lucrurile pe care le-am făcut eu? Suferinţa pe care i-am provocat-o, durerea prin care a trecut, oroarea de a se îndrăgosti de un bărbat ca mine. îmi pun mie aceste întrebări, dar n-o întreb pe ea, pentru că nu sunt sigur că are importantă.

Nici nu sunt sigur că-şi aminteşte. Nu-mi spune niciodată ce visează. În plus, visele nu înseamnă nimic când vine vorba de realitate.

Aşa e viaţa.

Ventilatorul din tavan se învârte uşor şi îi flutură părnL Mă întind spre ea şi îi îndepărtez, cu grijă, o şuviţă de pe faţă, apoi o privesc pret de o clipă înainte să o sărut pe obraz. Doarme în continuare, adâncită Sn vâltorile visului ei, fără să conştientizeze prezenţa mea, Sper că la fel îmi va ignora şi absenţa viitoare.

JU D*KHQV.Lfl

Nu vreau să-şi facă griji.

Mă dau jos din pat cu cea mai marc atenţie, ca să mă asigur că n-o deranjez. Iau o pereche de pantaloni de trening pe drumul spre uşă şi tuă îmbrac cu ei pe holul întunecat, apoi cobor la parter.

Sunt recunoscător că rcuşesc să-mi croiesc drum pe lângă javră. încă nu mă place.., nu c-ar G vina lui. Doar i-am împuşcat stăpânul cu el de faţă, însă uneori imi face viaţa grea când încerc să mă furişez. E dificil să menţin pacea cu el pe-a ici.

Este o seară caldă de toamnă, aproape de miezul nopţii, insă eu simt sub tălpile goale că podeaua din

bucătărie este rece. Îmi încetinesc paşii când mă apropii de chiuvetă şi mii întind după cuţitul de bucătărie din suportul de lemn. Are mânerul negru şi Iama lungi de vreo doisprezece centimetri, cu un vârf suficient de ascuţit cat să îndepărteze carnea de pe oase.

În fond, pentru asta e făcut.

îmi iau cheile din cârligul de lângă uşă şi întni în garaj. închid uşa cu grija în spatele meu. Uşile deschise sunt o invitaţie pe care nu vreau s-o ofer nimănui acum, în special Karissei,

Vreau să rămână exact aşa cum e, adormită. *Inconştienta.*

Deschid portbagajul **de** la Mercedes şi imi bagcheifc în buzunarul de la pantaloni. După aceea, aud un ^^ ca şi cum se mişcă ceva prin maşină, Poitba&aju[1]1 - deschide cu totul şi eu mă holbez la forma din înnmc * **peste** care cade o lumină chioară.

~

E transpirat lot, din vârful cheliei până în varfr * degetelor. Faţa ii e plina de sudoare, iar cămaşa^^ murdară i s-a lipit de corp. Şi pute,,, lisuse, mute nasul. O să treacă o lună până **o să se** ducă ^ de pişat din pori bagaj. Mă cuprinde furia numai w **faţi în fatJ fu rj/bunjr?j**

cil s-a pişat pe el, laşul nenorocit. Are noroc cil nu-i înfig cuţitul ăsta în gât chiar acum. Noroc că s-ar putea.» *s-ar putea...* să mai trăiască încă o zi.

Pentru binele lui, aşa sper să se întâmple.

Pare că vrea sS supravieţuiască.

Se holbează la mine cu ochii mari şi panicaţi. În momentul în ca re observă cuţitul începe să plângi. Respiră precipitat şi trage aer ai putere pe nas, încercând să-şi revină, însă banda adezivă care îi acoperă gura aproape că îl sufocă. Are mâinile şi picioarele legate, dar asta nu-I opreşte să nu se agite prin portbagaj şi să facă haos.

— Ce ţi-am spus cu, Arman tio?

îi ţin cuţitul la gât, chestie care-l face să se încordeze şi să nu se mai agite atât de tare, ca să nu se taie.

— Te-a auzît nevastă-mea şi acum n-am încotro decât să-ţi iau gâtul.

încearcă să-şi oprească scâncetele şi aproape că încetează să mai scoată vreun sunet, dar lacrimile tot îi curg pe obraji. Urăsc să văd pe cineva care plânge, fie că e bărbat sau femeie, dar mai ales pe bărbaţii care se presupune că fac parte din *familie.* Bărbaţii ca re jură să-şi trăiască viaţa cu arma în mână n-ar trebui să cedeze în secunda în care pare că ar putea să moară din cauza ei.

Sau, în cazul ăsta, din cauza unui cuţit care, după câte se spune, atunci când este mânuit de mine doare mult mai tare.

Armando Donaţi era unul dintre soldaţii de stradă ai lui Ray$_p$ genul care Hicca munca murdară, stătea în tranşee şi nu avea nimic împotrivă sa încalce regulile ca să câştige războiul. Răpirea, agresiunea şi violenţa erau specialităţile lui, la fel ca împuşcăturile trase din maşină. Acte dintr-o viaţa farn pic de onoare. Acte dintr-o viaţă despre care nimeni nu vorbea. Armando avea talentul să facă să pară că împuşcăturile erau mai mult un eveniment
J V r.Av-n'.ATR
aleatoriu. Ray avea ochi şi urechi pe ţoală strada, iar majoritatea informaţiilor ii veneau direct de la Armando şi armata lui de hoţi nenorociţi.

Aşa că, desigur, în secunda când gloanţele au pătruns în restaurantul tatălui meu, rn-am gândit la ci.

- Fără ţipete, îi Tic. Dacă vrei să ai vreo şansă si ajungi acasă, mă asculţi. Ai înţeles?

Dă din cap înfricoşat.

- Bun.

Folosesc cuţitul ca să-i tai banda adeziva de pe guri, apoi mă uit la sângele care îi curge pe lângă tăietura pe care i-am făcut-o în buză. Se încruntă şi scoate un geamăt în timp ce îi curg şi mai multe lacrimi, dar nu ţipă. Trage o gură lacomă de aer, după care începe să mă implore:

- Te rog, Vitale, n-am fost eu! Mă jur pe ce-ara mai scump! Mă jur pe nevasta şi (ie copiii mei! Ml jur pe familia mea! N-am ftcul-o!

Vreau să-i înfig lama în larinpe ca să nu ma* vorbească. În schimb, ii acopăr gura şi nasul cu o rnănJ liberă şi strâng, tnccpe să se agite, dar se opreşte când u zic „Nu face asta".

Acum nu poate să respire. Ştiu că nu poate. ^ înroşeşte la faţă şi ii ies ochii din oibite.

- Ştiu că n-ai fost tu, spun cu. Aşa că nu te obosi cu explicaţii, altfel iţi iau sutlarea de tot.

ti dau drumul şi din nou trage aer în piept- Afli ^ pe mână şi o şterg absent [>e pantaloni, Qră să rea * ce-am ftcut, până nu e deja prea târziu.

Îai ***dracul***

Va trebui să-i ard acum. Să scap de dove/i.

De data asta tace. Mă mg, respiră sacadat V P^ dar măcar nu mai încearcă să rm/j/ore.

Făli în fjţJeu rijbur.jrrj

Armando locuieşte în I lells's Kitclien, nu departe de restaurantul tatălui meu, 1ntr*un apartament de deasupra unui magazin alimentar care fusese al lui Ray. Aceiaşi magazin de unde am furat când aveam şaisprezece ani. M-am oprit acolo pe drum spre casă să-mi cumpăr un ziar«. Şi s-a întâmplat să-mi culeg şi vechea cunoştinţă pe drum.

Ştiu că n-a facut-o et> Ştiu, pentru că el era în şezlongul lui, în boxeri, şi se uita la telenovele, ca o curvă care este. însă doar pentru că n-a făcut-o el nu înseamnă

că nu ştie cine e responsabil Naţia lui e ca lupii _____Trăiesc în haite.

Iar eu vreau să ajung la alfa. Cel suficient de curajos încât să vină după mîne.

— Vreau să ştiu cine a tras în Hell's Kitchen în după- amiaza asta, spun şi continui înainte să-i dea cu poezia „n-am fost eu". Străzile vorbesc, Armando, iar tu eşti cat de aproape se poate de un cuib de

şobolani. Auzi tot. Oamenii lui Ray cad ca muştele. În fiecare zi e altcineva. Dar, cumva, tu eşti încă în viaţă şi cred că-mi dau seama de ce. Aşa ca vreau să ştiu cine e în spate... Vreau să ştiu pentru cine lucrezi acum.

— Dar nu...

Cuvintele îi ies pe buze instinctiv, apoi ia o gura de aer şi îşi înghite minciuna pe care a fost antrenats-ospună. Cu toţii am fost învăţaţi să negăm orice fel de implicare, dar el ştie că mai bine ar face altfel. Ştie că, dacă mă minte, inevitabil o să moară.

— Uite, nu l-am întâlnit pe tip,,. încă n-a venit la mine, juri Eu sunt nimeni. Sunt un *nimic.* Probabil nici nu ştie cine sunt! Dar oamenii vorbesc, ştii... vorbesc, cum ai zis şi tu. A venit un tip la mine săptămâna trecută pentru nişte informaţii, mi-a zis că s-ar putea să ştiu nişte chestii.

A întrebat de line. dar nu i-am spus nimic din ce nu şta

deja!

— Cine era tipul?

— Nu ştiu cum il cheamă.

Imediat ce îi iese minciuna jhî gură, cuţitul îî intri direct în partea mai cărnoasă a şoldului, li scol şi-i acupAr din nou gura şi nasul cu o mână — el urlă de durere, ca si acopăr sunetul. Se înroşeşte iar la faţă şi îi dau drumul, lucru pe care-l regret imediat, când începe să ţipe:

— Joe! 1 se zice Joe Grasu'î

Se prinde imediat de greşeală şi începe să ml rtw&c în tăcere, plângând, pe măsură ce sângele îi şiroieşle rana de la şold. Nu c prea mult. Poate să supravieţuiască« Ridic cuţitul şi îi fac semn să tacă, în timp ce nenorocitul de câine începe să latre în bucătărie, după ce ne-a auzit.

Ascult un moment, să mă asigur că n-a **fost** deranjat! Karissa. În sfărţit, câinele se opreşte din lătrat, renunţi» să înţeleagă ce se întâmplă afară.

- Pentru cine lucrează lipul ăsta, Joe? întreb dup* ce mă asigur că nu vom fi întrerupţi-

Trebuie să termin cu chestia asta şi dup*. ^ mişc curul la etaj.

- Şi nu-nii spune că nu ştii, pentm că datt*»[loUÎ] pun cuţitul la arteră.
- E un tip, e nou în oraş.
- Atâta lucru ştiu şi eu. . ^
- Joe nu a zis pentm cine lucrează şl ' ^ Vitale, nu trebuie să întrebi niciodată! Ţol m™* * sus, şefu în jos, dar cred că vorbea de tipul nou.
- Şi tipul ăsta nou are şi-un nume?

Cred că i se me Cicatrice.FjtJ inijtiiufJfbunjffj

— Crezi, repet eu. Ai face bine să crezi corect sau o să regreţi că mi-ai dat informaţii greşite, Armando,

— Sunt sigur, se corectează. Sunt complet convins,

adică,

Cicatrice. *Hm.*

— Şi Joc Grasu lucrează penlru tipul ăsta, Cicatrice?

Urăsc cum sună întrebarea asta.

Viaţa mea s-n transformat într-un film clişeîc cu mafioţi.

— Sigur e el, răspunde Armando. Nu ştiu cine altcineva ar face-o.

Stau acolo şi încerc să-mi dau scama ce ar trebui să fac cu informaţia asta, caiul Armando începc iar să plângă şi să implore în tăcerc, Sunetul mă calcă pe nervi şî mă îndepărtez. Arunc cuţitul peste cutia cu unelte şi apuc o rolă de bandă adezivă. Rup o bucată şi i-o lipesc peste tăietura sângerândă de la gură, reducându-l din nou la tăcere.

— Ai noroc, Armando. Vezi tu, eu am încercat să fiu mai de treabă în ultima vreme, încerc să fiu un om mai bun, sa fiu bărbatul care crede soţia mea c-aş putea fi, aşa că n-o să le omor în seara asta. O să-ţi ofer o şansă. Dacă supravieţuieşti pană dimineaţă, te duc acasă; o sa te las chiar de unde te-am luat, Ne-am înţeles?

Nu răspunde, nu cu gura lipită cu bandă din nou, dar scâncetele lui agitate îmi confirma că a înţeles. înainte, nu aş fi negociat nimic. Mă trădezi, mori. Aşa obişnuiam să procedez. Totuşi acum nu mai pot să fac asta. Nu mai pot ţine pasul Dacă nu sunt flexibil, nu sunt vrednic de laudă.

Şi încerc sa fiu vrednic pentru ea.

— Dar ţine minte... dacă o laşi pe ne vastă-mea să te găsească, pică înţelegerea.

închid portbagajul şi îî aud plânsul înfundat, insă apoi tace din nou. Şobolanul vrea să Lrâiască.

Iau cuţitul şi mă întorc în casă, asigurându-mă că incul uşa în spatele meu, Killer se retrage câţiva paşi când mă vede şi începe să mă mârâie,

în bucătărie, mă îndrept spre dulapul de lângă chiuvetă şi iau o mână de boabe cu gust de salam, pentru căţei, I le arunc javrei, iar acesta le înghite pe toate, prea distras de mâncare ca sa se mai sinchisească de mine.

Spăl sângele de pe lamă şi arunc cuţitul în maşina de spălat vase. Apoi mă îndrept spre scări, dar cotesc spre spălătorie. Îmi dau jos pantalonii de trening şl îi îngrop sub o grămadă de haine murdare. Îmi pun în gând să fac cev a cu ei mai târziu.

După aceea, mă duc sus, în dormitor.

Karissa încă doarme, Nu pare că s-a mişcai niii măcar un milimetru. Mă urc în pat lângă ea, îmi pun braţele în junii ei şi o trag mai aproape de mine.

Mi-am făcui griji pentru ea azi. Slavă Domnului că *c* în siguranţă. Vreau ca ea sa rămână aşa.

Exact atunci se mişcă, irezindu-se pentru o fracţiune de secundă, după care se ghemuieşte în mine $î adoarme la loc.

începe din nou să viseze. Însă de dala asta, zâmbeşte-

N-ar zâmbi dacă ar şti la ce mă gândesc, dacă arş» unde rătăcite mintea mea, ce lucruri îmi doresc să încerc, pentru ea, încerc din răsputeri, dar nu sunt sig^ cat mai pot să rezist, Ka spune că răzbunarea esleo alt^ine şt poate că are dreptate. Poate că c o alegere.

Însă]x>ate că eu vreau să aleg răzbunarea.

E atât de greşit să-ţi doreşti asta?

Nu cred.fitJ în fjtJ cu riibunarti

C^O

- Bună dimineaţa!

Vocea Karissei este un mormăit somnoros, iar **cuvintele** ei sunt întrerupte de un căscat. Arunc o privire spre prag când păşeşte în bucătărie. **Are** părul încâlcit. Nu poartă altceva decât un tricou negru pe care bănuiesc că l-a furat din fundul dulapului meu,

Jumătate din garderoba ei c de acolo.

- *Neaţa,

Nu sunt sigur încă dacă i-aş zîce bimă. N-am închis ochii toată noaptea şi probabil că nici n-am s-o fac până mâine.

- Te-aî trezît devreme,
- Da, mormăie ea. N-am dormit prea bine.

Mă gândesc să subliniez cât de mult a dormit azi-noapte, dar mai bine nu.

- Păcat.
- Ştiu.

Karissa îşi găseşte de treabă la aparatul de cafea şi îşî pregăteşte o ceaşcă în timp ce eu scot vasele din maşina de spălat, asigurnndu-mă că toată vesela, inclusiv cuţitul, ajunge exact acolo unde îi e locul. Ea se uită la mine, aşteptându-şi cafeaua, şi îl mângâie pe Killer pe cap când el se freacă de ea şî îi cere atenţie.

- Se parec-ai avut multă treabă în dimineaţa asta, continua ea.

Am spălat o maşină de rufe, am ars o pereche de pantaloni şi am spălat bucătăria lună, doar ca să-mi distrag atenţia până s-a trezit ea.

- Bănuiesc că nu eşti singura care n-a putut să doarmă.

JW OMtHOWt*

Mă priveşte curioasă şi îşi ridică ceaşca de cafea când ***e*** gata. suflând în lichidul fierbinte.

- ştii, tot nu e vina ta.

închid ochii şi încerc din răsputeri să nu reacţionez. Nu vreau să purtăm din nou conversaţia asta. Parcă e o bandă stricată, cu tentativele ci

constante de a mă linişti. *Nu* e dna lu. Apoi îmi văd de treabă şi schimb subiectul.

- Deci, ce planuri ai pentru azi?
- O, ştii tu, câte puţin din fiecare.

îi arunc o privire în timp ce soarbe o gură de cafea, încearcă să mă provoace intenţionat.

- Vrui să dezvolţi?

- Am cursuri aproape toată ziua, spune şi face o pauză, apoi adaugi: ceea ce deja ştii. În rest, nu prea multe. S-ar putea s-o vizitez pe Melody mai încolo. A trecut ceva de când n-am mai petrecut timp împreună Tu?

— Nimic,

— Nimic?

— Nimic.

— Sună distractiv,

— Sunt sigur c-o să fie la fel de distractiv cum sună, răspund. Vrei să te conduc în oraş?

— Nu, e în regulă, pot să iau uit taxi. îmi scol telefonul din buzunar.

— Ce zici dacă sun după o maşini? x

ı <i i41 ^

Ridică din umeri, ca şi când nu contez. ^ pe gât cafeaua, acum că s-a răcit. Însă contează- de U firmă sunt verificaţi le ştiu numele şi ' Ştiu unde htcuiesc părinţii lor.

fiţi iflhţlcLirljbiinjrtj

— Cum vrei tu, spune şi se îndepărtează de masă ca să iasă din bucătărie. O să fiu gata cam în patruzeci de minute.

— 0 să le zic să vină pană atunci,

O oră mai târziu, o maşină aşteaptă lângă bordura din faţa casei noastre, în timp ce Karissa se plimbă prin casă, îi dă de mâncare câinelui şi îşi mai pregăteşte încă o ceaşcă de cafea - de data asta, la pachet. Când e în sfârşit gata, îşi ia toate lucrurile, se ridică pe vârfuri şi îmi dă un pup ic pe buze, după care se îndreaptă spre uşă,

— Să ai o zi minunată tăcând *nimic.*
— Sunt sigur e-o să am.

O privesc în timp ce iese pe uşă şi mă lasă singur. Urăsc de fiecare dată când pleacă, dar astăzi mă pomenesc că sunt uşurat când o văd ieşind. Mi se pare că pot să respir liniştit, fără niciun risc ca ea să-şi dea seama ce-am de gând şi fără să-i văd expresia aia.

Expresia care spune că o înfricoşez câteodată, chiar şi în prezent, A trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o. Şi cu siguranţă am încercat s-o ţin la distanţă.

Oftez şi mă uit în jur, în bucătăria impecabilă, unde miroase puternic a clor, apoi mă sprijin de blatul de lângă chiuvetă. KiUer stă în uşă, cu urechile date pe spate, şi mă urmăreşte. În secunda în care ni se întâlnesc privirile, începe să mârâie.

— Nu te uita aşa la mine, zic. Fac ce trebuie să fac.

Latră o dată fără să se mişte. Mă întind spre dulapul
de deasupra capului şi iau o gustare pentru câini, l-o arunc şi încetează imediat să mai mârâie. Dă din coadă în timp ce mestecă, uitând - măcar pentru moment - că se presupune că cu sunt inamicul

E uşor de dresat. Uşor de fraierit. Dacă o ţine tot aşa, s-ar putea să înceapă să-mi placă de el.
j u DWHQ .Yt*

Sau nu. , .

îmi iau cheile şi mă duc în garaj. E puţin mai cald acum dccât seara trecută. O să fie o zi fierbinte.

Deschid uşa portbagajului şi ma strâmb când mirosul mă loveşte din nou. Nenorocitul naibu. E şl mai grav decât mai devreme. O să am nevoie de o tonă de dor ca sa scap de dezastrul ăsta, Armando e inconştient, dar măcar i se mişcă pieptul. încă respiră. A supravieţuit. K'cmcrnic norocos. - Bună dimineaţa, soare! îl lovesc în piept de câteva ori, trezindu-l din somn. E uimitor... a dormit mai bine în portbagaj decât am reuşit eu în propriul meu pat. îi

ia un moment si-Şi revină, să-şi dea seama unde este şi să-şi amintească ce i-am făcut. Ezită când mă vede, clipeşte repede şi faţa i se contorsionează de durea».

- Ei bine, ***nimiculc,*** se pare că ai supravieţuit dimineaţă. Felicitări.

Probabil că a plâns până a adormit azi-noapte. gândindu-se că ăsta e sfârşitul, că eu doar îi prelung suferinţa >i-l mai torturez puţin înainte să-i Probabil a leşinat crezând că eva ultima twră când ave» să mai vadă răsăritul.

Tot mă gândesc dacă nu e mai bine s5-l doar din principiu. ***Su*** îumi murtori. Cu siguranţă a v martor la ce-ain vrut să fac ieri. Dar mam să i on** schimb, o să-i mai dau o şansă,

- N-am să te omor azi, Armando. O e o înţelegere, iar eu sunt om de cuvânt. Par înseamnă că n-o să le umor mâine. Cu prima ****** ^ iţi scapă ceva sau îmi stai iu calc, te termin şi n-a«[1] blând, cu un cuţit la g.*ii. Ai priceput?fiţi în fjţiiu rjfbururca

Încuviinţează şi începe să plângă din nou, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji. Dezgustai, închid din nou uşa şi mă urc la volan. O să-l duc acasă, aşa cum am promis, şi îl las să plece. O să-i ofer şansa să trăiască.

Ar face bine să nu mă dezamăgească.

DEJA ÎNCEP SĂ-MI PIERD RĂBDAREA.CAPITOLUL TREI

karissa

Cafeneaua de lângă NYU e destul de goală marţea la două după a mia m, majoritatea studenţilor fiind la cursuri sau deja pe drum spre casă. Sunt doar câteva jnese ocupate şi nimeni nu aşteaptă la coadă la cafea. Sorb din ceaiul meu de mentă şi mă uit în jur, în timp ce bătăi din piciorul pe podeaua din linoleum. Deja am băut o tonă de cofeină a/i* suficientă cât să trezească un cal trandiiii- jsat, dar nu de-asta sunt aşa agitată.

Nu, e din cauza întâmplării de la restaurant Nu pot să-mi scot imaginile din miitfe.

M A int reb cum se simte Gi useppe, la ce se gândeşte. Restaurantul, munca lui de-n viaţă, inchis din cauza unei rafale aleatorii de gloanţe, în mijlocul zilei. îmi amintesc că Naz mi-a spus că tatăl lui a adăugat mai multe tipuri de securita te cu m uiţi ani în urmă, după ce iiul 1 ui s-a i nhăit at cu Raymond Angelu. Pentru prima dată, precauţiile s-au dovedit necesare.

Mu pot decât sa-ini imaginez ce înseamnă asta pentru relaţia pe care începeau cei doi s-o formeze din nou.

Mai e cale de întoarcere?

— Pământul către Karissu!

f f.1 r I A ' E H

Cineva pocneşte din degete chiar în faţa mea şi mi sperie.

- Ai o criză?

Tresar şi ii întâlnesc privirea tui Melody peste măsuţa rntundă,

-Ce?

- lîsuse, credeam că ai un episod de psihoză sau ceva, spune şi dă din cap. Vorbesc cu tine de treizeci de minute şi nici măcar n-ai observat faptul că sunt aici.

Trec cu vederea că suntem în cafcnea de maximum zece minute, apui mh reazem ile spătarul scaunului şi îmi pun ambele mâini În jurul cănii de ceai. După aceea îi acord lui Meludv toată atenţia mea.

- Ce spuneai?
- Nici nu mai ştiu.

Scoate un geamăt de frustrare şi îşi Lisă capul direct pe o carte deschisă din faţa ei. Cuvintele î se aud înfundat când mormăie ceva deasupra paginilor.

- De cv continui să-mi fac asta?
- Poate eţti masochistă, sugerez. Ai ncmie de ^ sadic ca lumea în viaţa ta.

După replica mea, îşi ridică puţin «pul aruncă o privire tăioasă. Râd şi dau din umeri. Cine ţtie. Nici într-un milion de ani n aş fi crezut despre mir* f[4] sunt vreo exhibiţionist*. însă Nai jură că s-ar put» 5* [w] ţi n-am să-mi neg extazul care-l obţin din ideea de'[n] privită.

- 1 Iei, nu ştii niciodată. Cu toţii avem W* ^ * fantezii.

Sunt o îdioată, conlnurgumcnlcaM ^ du-mi sugestia. Sunt sută la sută o cretini Nu există nicio alta explicaţie, N-o să-mi invit lecţia

.Faţiiniiţioirirbunarea

Se izbeşte, teatral, de câteva ori cu capu! de manualul nou, apoi se ridică. încă un curs de filozofie, cel de-al patrulea până acum. De data asta, e *Filozofia minţii,* orice o însemna şi asta. Nici măcar nu ştiu diferenţa.

Nu e toată filozofia, la o adică, din minte? A trecut toate examenele, cu note din ce în ce mai mari, dar asta n-o opreşte să se plângă tot timpul

Eu, în schimb? Am renunţat după al doilea. Filozofia pur şi simplu nu este pentru mine.

Melody, pe de altă parte, a avut idecn genială să-şi dea licenţa în asta. 0 diplomă în filozofie... ce faci cu aşa ceva?

— Nu fi atât de dură cu tine, îi zic. Toate sunt doar nişte păreri, ţine minte.

îmi mai aruncă o privire urată. Doamne, sunt foarte inspirată azi!

— Mă rog, spune ea. Asta e, Nu mai continui. Aici trag linia.

Trasează cu degetul o linie pe masă, iar unghia roşie, falsă zgârie materialul prost din care e făcută masa,

— Da, bine, ii zic şi ii iau cartea din mână.

Protestează şi încearcă s-o ia înapoi, ridicându-se ca şi cum ar urma să mă atace din cauza afurisitului de manual, dar o împing şi mă uit la carte. Funcfionaiism. Citesc de două ori definiţia de la începutul capitolului, însă pentru mine nu sunt decât prostii.

— Uau, măcar e scrisă în engleză?

îşi dă ochii peste cap şi încearcă din nou să ia cartea, dar o opresc iar şi încep să răsfoiesc paginile. Găsesc nişte foi de hârtie - notiţe. Sunt pe punctul să i-o înapoiez, ca să nu-i stric cine ştie ce sistem haotic pe care şi l-a creat, când privirea îmi cade pe marginea notiţei de deasupra. Sunt câteva definiţii, însemnări scrise pe marginile, dar în susul ,rji CAftuO'AfR

paginii eo mâzgâliturâ, Numele unui băiat, înconjurat de o inimioară.

Leo.

- IjCO ?

Chitäi. Chiar ctofâi.

- Cîno naiba e Leo?

Imediat ce irni ies cuvintele pe gură, ea îmi ia cu forţa cartea din mană, o închide şi o îndeasă în gbiQîdan, ca şi când nici nu vuia să înveţe din ea. La naiba cu func- ţionalismul. Mă holbez, la ca neîncrezătoare în timp ce obrajii încep să i se înroşească.

Roşeşte.

Melody Carmkhad, întotdeauna plină de incicdere şi control, roşeşte.

ÎjO drucu|

- Cine e? O, Doamne, Melody, aî face bine sM spui chiar acum sau o să cred că îţi place de DiCaprio-

Da din umeri.

- Nu e chîar atât de rău,
- Nu. Nu DiCapriodin Titanic, Nici ăla din Romeo şt *JulietQ*. Şi nici măcar itla din Lupuf *de pe Wall Sn«** m refer la DiCaprio ce] reaL Ala de pe iaht. AU cu hofW-

Melody se strâmbă îngrozită şi tresare dnd # răsuceşte spre mine,

- în niduncai!

Ridic n sprânceană,

- îţi place fi/jcul de tătic?

Râde şi aruncă în mine cu un şerveţel monolit*

- O, Doamne, taci!

Cine e? întreb în timp ce iau şerveţelul şi ^ înapoi. Spune-mi!ritJJMitJcLJrtfbunjrFj

- Bine, bine, zice ridicând mâinile, E doar», nu e nimeni, de fapt.

- Nimeni? Îi scrii numele în inimioare şi nu e nimeni?

- E doar un tip pe care l-am cunoscut. Am ieşit de câteva ori la cafea,

- Cafea?

Icncsc şi îmi duc o mână ta piept, preiăcându-mă oripilată,

- Dar ieşirile la o cafea sunt obiceiul nostru!

încă e roşie la faţa. Sunt complet şocată. Mai întâi, Naz îşi dă ochii peste cap, iar acum, Mclody roşeşte, Ieri m-am trezit în Zona Crepusculară şi nu ştiu cum draculUi să ies din ea. Nici măcar nu ştiu dacă vreau.

— Nu e nimic serios, explică ea. Nici măcar nu ştiu dacă asta e ceva ce-ar vrea el.

— Dar tu speri.

— Dar eu sper, recunoaşte ea oftând şi apropiindu-se mai mult de masă, cu un zâmbet copilăros, E atât de... nou. E perfect în toate privinţele. Absolut perfect.

0, nu. Am mai auzit asta înainte.

Am mai auzit asta şi despre Paul.

— Perfecţiunea nu există, subliniez eu.

— Te rooog, spune ea fluturând din mână. Tu te-ai măritat cuea.nu-i aşa?

îmi scapă un râs ironic.

— Nu chiar. Naz e... minunat. E ce-mi doresc în viaţă, dar perfect? Nicio şansă.

Sunt sigură c-ar ii de acord cu mine.

- Dar e perfect pentru tine. Amândoi sunteţi, ştii tu.,., zice şi îşi flutură mâna spre mine, ca şi cum ar trebui să înţeleg tot ce vrea să-mi transmită. Ca s-o citez pe Meredith Grey, eşti întunecată şi întortocheată, bine?

iM &MHOWÎR

El e foarte pătimaş şi tu ai o fire dificila şi, ca să fiu sincera, ciudată, OK? Amândoi sunteţi aşa. Dar în sensul bua; ştii tu... ciudăţenia c de ambc/e porţi-

Uneori, et mă sperie ca dracu” şi alteori, tu mă faci să fiu confuză ca dracu, iar împreună, pur şi simplu... .aveţi” sens, Wă holbez la ea.

— Avem sens.

- Da. nici nu ştiu cum să explic. Mă face să mă simt ca şi când sunt singura persoană din lume, ca ţi când nimic nu mai contează în acel moment Mă asculţi- cu adevărat. Şi e nebuneşte, ştiu, pentru că după tot ce s-a întâmplat cu Paul, n-aş fi crezut că o să mai simt asta vreodată, dar simţ, spune oftând. O simt.

Nici nu ştiu ce să-i spun. Sigur că mă bunu pentru ea, dar în acelaşi timp, sunt şi îngrijorală. Paul a fast singurul tip pe care l-a ţinut prin preajmă mai mult timp şi» ei bine, ştim cu toţii cum s-a terminat.

Mă rog, ştiu eu. Cei mai mulţi oameni **cred** că el doar lipseşte, că a dispărut ca mâ&aml în ceaţă. Ei mai speri d se va întoarce într-o zi. Ea ştiu adevărat

încă una dintre întrebările alea care mă muşcă de cur, pe care i le-am pus lui Naz.

- E minunat, îi spun t„n mare p^e, swbeiC serios,

Mă bucur că în sfârâit mei*e mai departe.

- Când apuc să-l cunosc şi eu pe norocosul tip? dat ~ °ft m ŞllU' P0aI<: ÎCşim toţi ^la m ,Tl0mCnl tTw,,M ?,atm? iVdică în faza cu ieşirile în patru, Cred că eu şi Nai an cam trecut de

Sauf mai degrabă, Naz a trecut Fjţlîn f jta cu rliburuTCJ

— Da, ai dreptate, spune râzând. În plus, probabil că, înainte să plănuiesc alte chestii, ar trebui să-l conving să depună mai mult efort decât ieşirile la o cafea,

— Probabil, spun şi zâmbesc în timp ce-o privesc cum îşi strânge lucrurile. Îţi ţin pumnii.

— Şi eu... şi eu.

— Leo.Nue,ăăă.., Un munte de om ca re a rată ca un nenorocit, nu?

— DiCaprio? Nu, nu e *chiar* of of de rău.

— Nu, ii răspund şi râd. Leo al tău,

— A, nici gând, zice, apoî se ridică şi îşi pune ghiozdanul în spate. E superb, clar nu e de nasul meu.

— Nu există ci nev-a să nu fie de nasul tău, Melody.

Zâmbeşte şi mă îmbrăţişează cu un braţ, după care
mă pupă zgomotos pe obraz.

— Şi de-aîa eşti tu cea mai bună prietenă a mea. Kissîmmee... tu chiar crezi asta. Ne vedem mai târziu, bine?

Dispare înainte să apuc să-i răspund, ieşind grăbită pe uşă ca să nu întârzie la testul de la fdozofie. Eu mai staţi acolo o clipă şi sorb din ceai, apoi mă ridic şi mu duc afară cu ceaşca. Am terminat pe ziua de azi şi mă gândesc să iau un taxi când văd unul care aşteaptă sa fie ocupat, dar în ultima secundă mă răzgândesc.

îmi scot telefonul şi comand o maşină.

Apare în câteva minute un bărbat pe care-l recunosc vag. Am mai mers cu el şi înainte, dar nu-i ştiu numele, îmi deschide portiera şi mă urc, aşozându-mă comod pentru drumul spre Brooklyn.

Când ajungem, îl las să-mi deschidă din nou portiera, pentru că tipii ăştia se cam enervează când o fac eu. Nu ştiu dacă asta e politica sau dacă doar le c frică de Naz, aşa că mă conformez, enervată, de dragul păcii.

HA &AOHOWIR

Taxiul se îndepărtează, iar eu mă răsucesc să mă îndrept spre casă, când ohscrv o maşină parcata în faţa casd noastre. Fordul fără marcă, ai patru portiere, iese în evidentă ca un ghimpe în coaste, din cauza geam urilor fumurii şi a an len clor.

Detectivul James*m stă rezemat de maşină, cu mâinile încrucişate Când îi arunc o privire, se indepir-tea/ă de chestia din spatele lui şi se îndreaptă direct spre mine.

Sujxr:

- Domnişoară Rec - ăă, zice şi se opreşte în faţa mea. Doamnă Vitale.
- Detective. Ce faceţi aici?
- N-am apucat să vorbim cum trebuie ieri, aşa [d] m-am gândit si vă fac o vizită,
- Şi ce, .să mă interogaţi?

- Nu chiar, spune el, prefleándu-se ofensaL ^ 5[1] simplu vuiam să vă felicit.

- Pentru ce?

l)ă din cap spre mâna mea stângă.

- Căsătorie.

- A! exclamă şi mângâi absentă verigheta. ^ mulţumesc, bănuiesc.

- Aş fi zis-o de ieri, dar aţi plecat înainte s* De fept, şi soţul dumneavoastră la fel. A dispârul dinainte să ajungem noi. Era şi el acolo cu dumneavoastră, nu-i aşa?

- Dumneata să-mi spui, zic eu. Nu $tiî mai bine?

Mă întorc şi dau să plec, când vocea lui mă op^ din nou. ^

- Curios, însă, cum de s-a întâmplat totul ^ repede.

Fjţ J în fiţi cu riiburartj

Ar trebui să continui să merg, ştiu că ar trebui. Dar vreau să aflu la ce se referă.

— Poftim?

— E doar că.» Ei bine, v-aţi căsătorit cam repede, spune el, Aşa că pentru mine e un pic cam curios, ştiţi,.. mj face să mă întreb dacă nu cumva are de-a face ai privilegiile maritale, dacă nu cumva a făcut în aşa fel încât să nu puteţi să mărturisiţi nimic împotriva lui.

Mă aricesc imediat ce spune asta, de parcă mi-ar fi dat o palmă peste faţă. Cum îndrăzneşte să bagatelizeze ce avem?

— B acuzaţi de ceva anume?

— Ar trebui?

— Naz n-a făcut nimic. Lua prânzul, la fel ca toţi ceilalţi. încă un martor nevinovat

Detectivul dă din cap.

— Dacă aşa stă treaba»,

— Mă scuzaţi, am încheiat discuţia, spun şi mă răsuccsc, fără să mai fac cale întoarcă de data asta. La revedere, domnule detectiv. Bănuiesc că ştiţi să ieşiţi de pe stradă.

Nu-l las să mă prindă iar în conversaţie. Când ajung la uşa casei, arunc o privire în urmă şi îl văd

cum se uită îa mine. Bănuiesc că nu i-a placul ce-nm avut de zis. Intru şi mă asigur că încui uşa în spatele meu, apoi îmi arunc toate lucrurile în sufragerie şi dau buzna în casă.

Ce nesimţit.

Când intru în bucătărie, ezit. Naz stă sprijinit de blatul de lângă chiuvetă, exact unde l-am lăsat acum câteva ore. Arată de parcă nu s-ar fi mişcat deloc toată ziua.

— Deci ce-a vrut Jameson azi? mă întreabă imediat.

— Ştiai că e afară?

Desigur.j M DAPK0WSR

Bineînţeles că ştia.

Scot o sticlă de apă din frigider şi o deschid ca să iau o gură.

— Voia să ştie dacă ne-am căsătorit ca să am eu vreun soi de imunitate de la a depune mărturie împotriva ta.

Nai pare sincer surprins.

— Pe bune? Şi ce i-ai zis?

— l-am spus că n-am nevoie de imunitate pentru că nu ai făcut nimic,

Naz începe să râdă pe loc, ca şi cum nu se poate abţine.

— De data asta, adaug şi mijesc ochii la el. Mă bucur că i se pare amuzant.

— Indiferent ce crezi tu, ieri n-ai făcut nimic greşii.

— Cum spui tu.

— Oricum,.., zic şi îmi dau ochii peste cap. Nu pol să cred că ştiai că e afară şi n-ai făcut nimic în legătură ru asta. Nici măcar n-ai încercat să-l opreşti să vaibeasci cu mine.

— Eşti fată mare. Te descurci şi singură. Aproape mă înec cu apa. Pentru a doua ii to mă lasă să mă descurc singură cu poliţia. înainte, Nai n ^ fi riscat niciodată aşa ceva. Înainte, Naz s-ar fi ocupat problemă până în cele mai mici detalii.

— în ultima vreme ai foarte multă încrede tn mine.

— **Am încredere În tine.**

— Ai încredere?

— Desigur.

Verile lui mă şochcazft. Poate că n-ar m ^ ^, câte s-au întâmplat, dar aşa e. Încrederea

S2

fjţlInhlJ <urlftiunjr*4

fost mereu cevn şubred, şi eu am rrrzitl Într-o Anumită măsură că întotdeauna vn fi pur şi simplu o problemă. Aşadar, să-) aud spunând, clar şi răspicat, că are încredere în mine mă dă pe spate.

Cu toate că, să fiu sinceră, şi eu am ajuns să am încrederi' în *el*

— M-am căsătorit cu tine, Karissa. N-aş fi făcut asta dacă n-aş fi avut completă încredere în tine. Iar aceasta a fost pecetluită din clipa când ţi-ain pus inelul ăla pe deget.

— Pentru că acum îţi aparţin,

— Nu, pentru că acum JîhiW Mi/ c *I*qnyti mfnr. Am decis, în ziua aia, să te ţin lângă mine, la bine şi la rău,

— Şi ce se întâmplă dacă hotărăsc într-o zi că eu nu mai vreau să te ţin lăngă mine? Atunci cum facem?

— Hm. Nu m-am gândit la asta,

— Nu te-ai gândit?

— Deloc.

— Serios că nu te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă aş încerca să plec?

— Chiar deloc, spune el înainte... doar te-aş fi târât înapoi. Dar acum, dacă pleci de lângă mine, sper doar să nu-mi fie dor deţine.

— Sperі să nu-ţi fie dor de mine?

— Da, daT nu cred că asta ar fi o problemă, spune el şi se îndepărtează de hiat ca să se apropie de mine. în fond, sunt un tip destul de mişto.

Icnesc când îmi dau scama ce vrea să spună. Mă prinde şi îşi pune braţele în jurul meu, râzând. *Râde.*

— Nu e amuzant. Naz, mormăi eu, încercând să-l îndepărtez, dar el refuză să-mi dea drumul. Absolut deloc,

— 0, haide, spune şi mă sărută pe frunte înainte să mă elibereze din strânsoare. Recunoaşte... a fost puţin nostim.

JM DAHMO.VTFI

Mă uit la el, deloc amuzată, ceea ce doar îl face să râdă şi mai tare.

- Uite, chiar vtcí să mă părăseşti, Karissa? Atunci bănuiesc că... am să te privesc cum pleci.

Ridică din umeri, ca şi când e foarte simplu, ca şi când doar m-ar lăsa să plec.

- încerci să-mi transmiţi ceva? Îţi plănuieşti evadarea?

- Nu, sigur că nu, răspund dând din cap. Nici măcar nu ştiu de ce am întrebat. Cred că detectivul ăla m-a debusolat puţin.

- Ei bine, sunt prostii. Ai avut destule ocazii să nri trimiţi la închisoare... ai fi putut să mă bagi după gratii cu mult timp în urmă, dacă deschideai gura. Nu trebuia să mă căsătoresc cu tine ca să-ţi obţin tăcerea. Mi-ai ofent-o încă de la început. Dacă nu m-ai trădat atunci, când aveai o grămadă de motive, am încredere că n-ai s-o faci m acum, cu sau fora inel M-am căsătorit cu tine, Karissa, pentru că te iubesc. Nici mai mult, nici mai puţin.

Deşi a spus cuvintele astea de nenumărate on înainte.., fc iubesc... încă mai am fluturi în stomac cari le aud. O grămadă de iluturi. El nu-şi exprimă d'rea emoţiile, chiar deloc, aşa că atunci când o spune, Ştiu vorl>cşte serios. .

îmi trec braţele pe după gâtul lui, mă ridic pe va^ şi îl sărut. Are buzele moi şi dulci. Limba lui are pus mentă,

- Şi eu te iubesc, să ştii,
- Ştiu. i

Mă uit în spatele lui, în curte. Killer al^ fluturi şi vrea să se joace ai ei, N-ar îndrăzni să ra ^ ^ vreunul. De obicei, Naz îl scoate când sunt doar

- Deci bănuiesc că tu chiar n-ai focuţ nimic azi, spun şi mă întorc spre Naz, măsurându-l din cap până-n picioare, în timp ce-i mângâi părul de la ceafr cu vârfurile degetelor,

E îmbrăcat frumos. Miroase divin, a lemn şi a cm acvatic» a el Chiar s-a şi bărbierit în dimineaţa asta. O întâmplare rari, Naz, complet bărbierit.

— Nici nu ştiu de ce te-ai mai obosit să te îmbraci în costum.

— Ţi-am mai spus... nu trebuie să am ceva de făcut ca să mă îmbrac în costum. Mă îmbrac în costum ca să răspund la uşă, să comand ceva de mâncare, să stau la birou... La dracu', mă îmbrac în costum numai ca să mi-o trag.

Mă trece un fior pe şira spinării.

— Sună bine.

— Care parte?

— Să ţi-o tragi.

-Hm.

Se apleacă şi îşi freacă nasul de al meu. îşi lasă obrazul pe obrazul meu, apoi îmi şopteşte la ureche:

— Asta vrei? Să le duc sus şi să ţi-o trag până nu mai ştii de tine, infractoarea?

!nca mă mai excită de câte ori îmi zice aşa, în/rac* ioareo. Simt cum mă încălzesc, excitându-mă.

— Aha.

Abia dacă pot să răspund. Am vocea superficială, dornică. Chicoteşte încet după reacţia mea evidentă şi începe să-mi atingă pielea cu buzele şi să mă muşte uşor de lobul urechii, îmi închid ochii când îi simt mâinile pe sub bluză şî cum mă mângâie pe şale înainte să-şi plimbe vârfurile degetelor pe spatele meu.

jM

M5 pierd în moment, încep să gâfâi şi aproape că mă caţilr pe el ea pe un munte, când brusc se aude un sunet în bucătărie, care mă sperie, tmi deschid ochii şi mă îndepărtez imediat.

R o melodie, îmi dau scama imediat, când continuă să răsune,

i Iot linc tilimj.

Ce mama dracului?

Mormăind din cauza întreruperii, Naz bagă mâna în buzunar şi-şi scoate telefonul. Zgomotul... melodia^« aude de la el. Serios. Ce?

Se uită la mine şi apasă pe un buton de pe telefon, ca să fie pe silenţios. Mă gândesc că poale i-a închis celui eare-l suna, după cum stă şi se uită la mine, dar apoi işi duce telefonul la ureche şi zice;

- Alo?

Nu aud ce-i spune cel care l-a sunat, dar Naz ascult* cu atenţie şi are o expresie de precauţie.

- În douăzeci de minute ajung la tine.

Include, îşi pune telefonul inapoi În buzunar şi înaintează spre mine. dar îmi întind mâinile ca să-l opresc

~ Ce dracului a fost aia?

Ezită.

- Cc?
- Melodia aia, zic eu. Tonul ăla de apel.
- Ce, nu*ţi place?
- Eu, ăăă... Nu ştiu, ţie îţi place?

Ridică din umeri.

- Nu e cea mai rea pe cartam auzit-o-

Se apleacă şi încearcă să mă sărute, dat eu tnl ^ la o parte.

~ Nu, serios, Naz., ce dnicu*? De unde pân* ^ Fjţl în fiţi Cu iJfLwrurej

Se dă bătut, cci puţin deocamdată, şi face un pas înapoi, ridîcfcid o sprânceană.

- Ani descărcat-o uzi. M-am gândiic-aşavea nevoie de un Ion nou de apel.
- Parâ/ii?
- Ce-a re?
- Nimic, dar».
- Dar ce?
- Dar nu te reprezintă.
- Nu mă reprezintă,
- în plus, nici măcar nu-ţi place muzica. Mi-ai zis că e doar zgomot şi că c i rele van lă şi că nu-ţi place.
- E adevărat.
- Deci, ce naiba? Ce, treci printr-un fel de de criză a vârstei mijlocii?

- Au! exclamă şi râde. Nu-s chiar aşa bătrân.
- Bine, nu eşti, dar pe bune... ce se întâmplă?

Diferit.

Atât de al dracului de diferit.

Se zgâieşte la mine tăcut timp de un minut, suficient de mult cât să încep eu să mă frământ sub privirea lui. în sfârşit, face un pas în fa ţii şi îşi strecoară mâinile pe ceafa mea, apucându-mă strâns în timp ce mă trage spre el

- Mai am un sfert de ora până trebuie să plec, spune extrem de serios. Aşadar, vrei să vorbim despre Drake sau vrei să mergem sus şi să ne-o tragem?

Ei bine, când o zice aşa...

- Un sfert de ora, zic. E suficient?

Expresia i se îmblânzeşte la auzul întrebării mele, iar un zâmbet arogant îi apare pe faţă, scoţându-i în evidenţă gropiţele.

- Scumpo, n-ani nevoie decât de cinci.

| M DAPMQlAf R

— Atunci aleg a doua opţiune, dar nu văd niriun motiv să mergem sus.

Chipul lui Naz e chiar în faţa mea, cu gura atât de aproape că practic îi gust răsuflarea. Uşor, îşi freacă buza de a mea şi şoptește:

— îmi place cum gândeşti.

Dau să-l sărut, dar el mă răsuceşte şi mă ţine strâns cu o mână de talie. Mă trage prin cameră şi mă lipeşte de blatul din bucătărie atât de tare, că aproape îmi taie respiraţia.

Icnesc şi inspir profund, în timp ce el îmi desface blugii şî trage de ei până la glezne. încerc să ajut şi să-i dau jos, dar reuşesc să scot doar un picior şi el renunţă. O mână îi alunecă în chiloţii mei şt cu degetele îmi freacă clitorisul pe când cu cealaltă işi desface propriii pantaloni, insă $H lasă în jos doar cât să se poate elitara. îşi freacă penisul de câteva ori, apoi îmi coboară chiloţii pe coapse, oprindu-se când îmi ajung la genunchi.

Apoi imi pune mâna pe spate şi mă împinge pe blatul rece. Mă pregătesc şi mă apuc de maiţine, în timp ce el intră în mine pe la spate. E îngust, din moment ce nu prea pot să-mi depărtez picioarele, dar pe el nu

p^ să-l deranjeze dcloc, Eram gata în secunda în care m-a atins$_t$ corpul meu reacţionează întotdeauna instantaneu la atingerea lui.

Prima oară când intră în mine e blând şi ^ după aceea, nu mai ţine cont de nimic. Şi-o scoate îşi împinge şoldurile atât de puternic, că mă lovesc de t> mai să dărâm nenorocitul de aparat de cafea.

— La dracu', injur ^ Asta e singurul cuvânt pe care pot să-l P[1]"[0]"^ fiindcă el intră în mine atât de feroce, că am noroc c ^ pot să respir îmi arcuiesc spatele în timp ce [mâ]î?$_{orisU}$l, plimbă pe pielea mea, găsindu-mi încă o dată eh [0] FjţlinhţJcurlrbLinjrrj în timp ce cu cealaltă încă mă apasă, ca să mă fixeze în poziţia respectivă. Mi-o trage ca şi cum trebuie să ajungă la linia de sosire, iar felul cum se izbeşte de corpul meu se aude şi mai puternic în casa liniştită.

L* drneu"! 1 a dracu'1 *Ui ilrttcii'!*

Icnesc, gâfâi şi gem ca o femeie din peşteră, care nu ştie să vorbească. Abia dacă inai pol sta în picioare. Acestea îmi tremură, dar el mă ţine pe loc, de parcă nu sunt decât o păpuşă de cârpe. Simt cum mi se strânge stomacul, cum mi se încordează muşchii şi cum mă controlează. Tensiunea se adună în mine ca şi cum sunt într-un carusel care anini a ajuns în vârf. Scot un zgomot din piept, un ţipăt sfâşietor. *Ijx* dracul Genunchii aproape că îmi cedează de la orgasm, dar el mă ţine strâns. Nu ezită deloc în mişcările pe care le face. Se freacă şi se împinge, oferindu-mi tot ce-are inai bun, până când orgasmul meu se stinge. Scâncetele mele se transformă în gemete, însă el nu se opreşte, ci mormăie în spatele meu pe măsură ce corpul i se tensionează.

Simt cum îşi dă drumul în mine,

Dar cât ai clipi, a dispărut. Cât aî clipi, a ieşit din mine. îmi dă drumul Mâinile lui nu-mi mai ating corpul Mi se face dor pe loc de căldura lui.

Schimbarea e atât de rapidă, că nu am timp să mă adaptez, Picioarele îmi cedează şi alunec de pe blat, apoi mă lovesc cu fundul de podea. Simt o vibraţie între picioare şi cum mi se strânge pieptul.

Nu ştiu cum a făcut, dar simt că m-am luptat douăsprezece runde în ring şi că am pierdut.

Mă holbez la el în timp ce se dă înapoi.

— Mai am câteva minute, dacă vrei să mai încercăm o dată, zice el cu vocea calmă.

Ridic mâinile şi îi fac semn să plece.

— Sunt bine.

JM DAJîK)AtR

Un zâmbet ii apare pe Faţă pe când se îndepărtează, îşi trage fermoarul şi îşi încheie cureaua, ti ia treizeci de secunde să se aranjeze la loc.

Mie o să-mi ia toată noaptea. Se întoarce spre mine şi se aşază pe vine, să fim la arelaşi nivel. îşi pune mâna cu blândeţe pe genunchiul meu şi mă mângâie u$or, în sens circular. Tace şi mă priveşte. Tot incerc să-mi revin,,. Chiloţii îmi sunt ca nişte cătuşe în jurul gleznelor, iar blugii pur si simplu au dispăruL

- O să fii bine? mă întreabă scrutându-mă, cu un zâmbet din ce în ce mai mare.

Ce nenorocit aroi/ani.

- l>a, da. îi zic şi încuviinţez. O să fiu foarte bine, Nu dacă nu încetează să-mi mângâie genunchiul. încep să simt furnicături în partea de jos a corpului. Oare [c] P°[Silnl] ** [ai] o^srn doar de la atingerea cuiva?

Se apleacă şi îmi oferă un pupic scurt, inocent pe Imnte, apoi se ridică.

- Nu ştiu când o să mă întorc, spune el. Probabil că u-ar trebui să mă aştepţi.

Vreau să-l întreb unde se duce. Vreau să ştiu ce urmează să facă.

Vreau .să ştiu exact ce-are de gând.

Vreau, dar nu întreb. Pur şi simplu stau în tăcere iu timp ce d iese din casă.

Are dreptate, să ştiu. Nu sunt fraierii

. putea să-mi dau seama de **planurile** lui dacă

ÎNTR-ADEVĂR AŞ VREA.CAPITOLUL PATRU Ifţna/în

K o matt- bfitale de mp să oblii o inlâlnirr ai crle rinri familii din Nrw Ycirk.

Cândva, acestea w bazau pe Comisie, organizaţii supremă. Calitatea de membru era limitată b capii familiilor din Ne* York la liderii din Chicago ţi (luftali Coi mai puternic» şapte oameni din ţară \e iutălneau în Sccrvt şi luau deci/ii. ca şt când dehnc\euţa presupunea demara ţie Voiai ¡*e cm na nmrt? Trebuia si rugi Comisia. Votai să inviţi jh¥ cineva în combinaţie? Comisia era singura variantă.

Dacă acţionai ftră permisiune, puteai fi ucis.

Însă Comisia s-a destrămat în urmi cu mulţi ani. Acum ai avva norw să prin/i doi capi dispuşi s^ se întâi- nească. darămite jv toţi. Totuşi încă există reguli, jx* care insistă să le respectăm cu toţii.

Reguli |x* care eu le-am încălcat atunci când l-am omorât pi' capul unei familii.

Kai/mtmiMMi/Wo.

Stau pe veranda unei case vechi din cărămidă din l^nng Island. încă e lumină, dar soarele începe să apună. Oriwmtul albastru, senin devine treptat portocaliu. Arată ca şi cum a luat foc ceva în depărtare.1W ¡JMRCkK?

Tot cartierul mă vede cum stau aici, dar încă nu sunt gala să mi mişte, deşi suni pe cale să în ta rai la cea mai imjxjrtantă întâlnire din via|a mea. Pentru că ştiu ei există probabilitatea ca, după ce intru pe această uşă, să nu mai ies viu.

S-ar putea să mă scoată într-un sac. Să-mi arunce cadavrul în rău. N-aş avea cum să ies la suprafaţă.

■•'aptul ră m-au chemat aici în timpul zilei nu înseamnă nimic. Nu sunt fraier. N-am fost niciodată. Cineva a tras în ferestrele din restaurantul tatălui meu în toiul zilei.
meistdh^**f** ăŞlıa „ Uı5i faC pra8ramul în ^t* de

Uşa albi de lemn se deschide. Mă intőre imediat „ tl”,p bomboana de mentă pe «re

*oZ^r^* 5ă ma «P tânârşi

2ÎE ? ,m faţa ™ &U plină de doinei de Sui? ı,mrC luptâtarii Genova. îmi imagine?. Sui ™?, ? U” **<»■ Nu s«nt foarte
SeSîa oS ^ aUe am **
ne cateva on afaceri eu toate în trecut.

Pu» **înteE¹ °*** W leıam flri si chenuí™'- T „ dlıa de mint astăă Si * mi

le telefon la ^^ ** pf»t»bil că ar trebui să fac ceva în

lectură cu asta.
»ProapeJmÎS³ı „í SpUtUı liPul> 011 ° ***

^ miCi_<le nu i-au crescut roaicle încă. ***Ma.*** „ POate ™sir«f «lunci când i-au ***Stricat ?***

- Urmează-mi.
Fiţi În fiţi <u rfjbunartj

Ar fi trebuit să ştiu că mă urmăresc. Nu a trebuit să bat la uşă,

Nu-mi place să primesc ordine de la oameni. Nu-mi plăcea să primesc ordine nici de la Ray. Tind să opun rezistenţă, dar mă lupt cu instinctul şi îl urmez pe tip.

Probabil nu c momentul potrivit să încerc să-mi arăt caracterul dominant.

Cineva închide uşa în spatele nostru. Mă uit peste umăr şi observ alt tip care stă de gardă chiar în hol şi care încearcă să rămână ascuns. *Hm.* Mă întorc şM urmez pe tipul corpolent prin casă$_r$ pe un hol lung. Când cotim, văd că ne îndreptăm direct spre două uşi în faţa cărora stau încă doi tipi.

Puştile AK-47 de pe umerii lor îmi spun că scopul celor doi este să se facă văzuţi. Bănuiesc că încearcă să mă intimideze. Deschid uşile pe măsură ce ne apropiem şi eu aproape că mă opresc. însă nu-i las să-mi vadă ezitarea.

Tipul cane mă conduce se opreşte la intrare, dar eu continui să merg. Nu mai am cum să dau înapoi acum. Intru într-un fel de sufragerie sau poate o sală de şedinţe. În mijloc sunt o masă lungă de mahon şi multe scaune în jurul ei.

Doar patru sunt ocupate. Unul dintre bărbaţi, şeful Frank Genova, flutură o mână spre uşile din spatele meu,

— Lăsaţi-ne.

Bărbatul se conformează pe loc. Nu mă surprinde că Genova a preluat conducerea. întâlnirea asta se ţine în casa lui. Eu doar stau aici şi aştept ceva. Nu sunt foarte sigur cum o să decurgă.

După cum am spus, întâlnirile de genul ăsta sunt rare.

Odată ce bărbatul iese din cameră, Genova face un semn spre masa dintre noi.

] M DARHOVtftW

— Arma.

îmi ridic mâinile.

— N-am, Se încruntă.

— Ai venit neinarmat?

— Nu port niciodată armă, dar asta nu înseamnă ci sunt neinarmat.

Orice poate fi o armă dacă te uiţi cum trebuie.

— Cuţite, atunci.

— Nici de-alea,

— Atunci ce ai?

— Nu prea multe, îi zic şi chibzuiese preţ de o clipi- Nişte mărunţiş, o gumă, portofelul.« a, şi am **un** pix în buzunar.

Se uită la mine neîncrezător.

— Un pix.

Bag mâna în buzunar şi scot un pix negru, simpla Probabil a costat un dolar,

— O să omori pe cineva cu ăla? mă întreabă.

Dau din umeri şi îl pun pe masă.

— Nu se ştie niciodată.

Asta pare să-l deruteze o secundă, cât timpseuitiU pix, dar apoi îşi revine.

— Oricum, e doar o formalitate. Nu prea contc*^ Haide, ia loc. Stai cu noi.

Mă aşez chiar vizavi de ei si mă uit la Genova. pnsf* dintele acestei adunări defuncte, pregătit să vflrt**^ numele tuturor. Nu-mi place cum s-a exprimat Sfoi cu noi.FJTJ În tjţi cu ritLurjrri

— Sunt sigur că ştii de ce ai fost chemat în după-jimiaza asta, spune el trecând direct la subiect. Trebuie să discutăm despre crima lui Raymond Angelo.

Locul ipotetic al lui Rjiy este, evident, gol. MA aşteptam într-un fel ca nou! tip din oraş să-l înlocuiască, dar nu... Scaunul c gol. Presupun că mai durează pană când aşa-zisul Cicatrice o să fie invitat.

Păcat, Aş ii vrut sa-l întâlnesc,

— Nu i-aş zice crimă, zic. Mai degrabă, moarte prematură.

— E un mod interesant de a privi problema, Vitale, dar asta nu schimbă faptul că un cap a fost ucis. Nu putem permite să se întâmple asemenea lucruri, ştii? Nu e bine pentru afaceriNu e bine pentru menţinerea ordinii, Oamenii înccp să uite care le e locul şi apoi intrăm toţi în belele. Mă înţelegi?

încuviinţez.

— l)eci vezi că asta e o probi emil pentru noi, continuă el. Înţelegi că uciderea unui cap nu e o veste bună. Că nu putem tolera să se întâmple asta sub supravegherea noastră. Nu e nimic personal, ştii, dar...

Ridică din umeri, de parcă ar zice „fără resentimente atunci când te omoram din cauza asta."

— Cu tot respectul, încep eu.

Dacă e să mor azi, mor. Nimic din ce fac în sala asta nu le poate schimba părerea.

— Mă chemaţi aici ra să discutăm despre reguli, dar unde sunteţi când acestea sunt încălcate zilnic?

Unul dintre capi se IMgă în discuţie. *Michacl Griilo.*

— Ce vrei să spui?

— Mă scuzaţi dacă greşesc, din moment ce cu, personal n-am depus niciodată jurământul, dar nu cumva dumneavoastră, domnilor, vă învăţaţi băieţii când îi luaţi
iu
sub aripa voastră că femeile şi copiii no trebuie răniţi niciodată? Aşadar, ce făcea adunarea asta când

Raymand Ai\gelo vâna soţia şi fiica cuiva? Grilîo pufneşte.

— Şi scuză-rnă dacă greşesc eu, Vitale, dar nu cumva lu erai cel care se ocupa de vânătoare?

Aici m-a prins,

- Nu eu am dat ordinul, răspund. G Ray a avut iniţiativa. l>acă îl pui sâ*ţi facă treaba pe un tip care se dovedueşte a ii un monstru» n-ar trebui să fii surprins atuna când altcineva face monstrul să dispară. L-am ucis pe Ray şi nu regret. Şi nici D-O să re&ret. A impuşcat-o femeia PE care o iubesc în faţa ochilor mei.

Genova se bagă şi el în discuţie.

- Nu Johnny Uita a făcut asta?

Mă cuprinde furia. Poate că e iraţional, Jar vien» să-i iau Râtul fiindcă a pronunţat acest nume.

- Karissa. Ray a împuşcat-o pe Karissa.

Nu ştiu dacă într-adevăr e prost sau se pr ignorant, dar pe chip îi apare o expresie surprinsă.

- Asta e femeia pe care o iubeşti* ai?

- Suntem aici ca să discutăm despre Genova, sau putem să revenim la oile noastre? întreb cu voce tăioasă, dar el râde.

- Da.ai dreptate. Nu pol să ţin pasul cu voi, copţ^ urâţi intrai zi, le iubiţi în alta. I>ar mă abat de la subje^ Sunt de acord că şi Angeto a făcut nişte **lucruri** d^^ a*a că nu pot să zic că le învinovăţesc. Totuşi- M» P" tolera astfel de acţiuni, \'itale, aşa că te avtrt»*[21] dacă uiţi din nou care ţi-e locul, va trebui să ai ^

Nu-mi place să fiu ameninţai. Uşor ^^ prefera ca cineva să încerce să mi omoare dectf ameninţe,

Fip Tn fjţl cu fijburwrci

Măcar în primul caz pot să mă apăr Aici$_{t}$ trebuie doar să tac şi să înghit, să dau din cap ca un soldăţel supus, şi nu pot sii fin aşa.

Niciodată n-am fost.

— Şi cum rămâne cu înlocuitorul lui Ray?

Nu pot să nu observ că lipseşte,

— Angelo încă n-a fost înlocuit.

Mai **să izbucnesc în** râs.

Gloanţele care au umplut restaurantul tatălui meu acum câteva zile zic altceva. Familiile din New York cad ca muştele. Aşa că, ce vrea să zică e că nu s-a votat, dar Ray cu siguranţă a fost înlocuit.

Şi oricinc-ar fi probabil că e mai rău decât toţi. Nu cerc permisiunea, Nu-i pasa de reguli. Votul nu înseamnă nimic pentru el.

— Cine e tipul nou? întreb. Nimeni nu pare să ştie mare lucru despre ci

Se pare că nu rar să vorbească despre asta. Ceilalţi trei rămân complet tăcuţi, dar Genova măcar se preface că-mi face pe plac.

— I se spune Cicatrice. Un tip tânăr. Necruţător.

— Cât de tânăr?

— Cam de vârsta ta, aş zice. A venit din sud.

— Philadelphia?

— Nu, mult mai din sud.

Nu prea sunt familii prezente pe linia Mason-Dixon, aşa că nu sunt sigur de unde poate fi. **Însă** nu insist. îmi dau seama că deja am întrebat prea multe. Nu punem întrebări **în** domeniul ăsta, E probabil cea mai importantă regulă.

Asta-i tot? întreb. Sunt liber să plec?JM UAtHOAF^

— Nu chiar, răspunde Genova şi-şi încrucişează mâinile pe masă, înainte să pleci, vreau să discutăm nişte chestii. Am câteva treburi pe care vreau să le rezohi pentru mine.

Treburi.

Lucruri de care t-am promis Karissei că nu mai fac.

— Ce fel de treburi?

— *X* ştii tu... ca de obicei.

Normale.

— Nu mai fac de-astea.

Bărbaţii şuşotesc intre ei. Problema e ci. atunci când un bărbat cunoscut pentru că omoară pe o ricinei refuză o favoare te roagă ceva, ei bine. eşti cam tupeist dacă il refuzi... Mai ales când respectivul tocmai te**-a lisat** să scapi cu viaţă.

— Şi de ce, mă rog? întreabă Genova. Te-ai deas sl te îndrepţi? Să-ţi faci o viaţă? Să-ţi iei o slujbă?

Ei râd când aud asta, râd de mine.

— Sau poate te retragi, continuă Genova, Urmltorul lucru pe care o să-l auzim despre line e că ţi-ai cumpăt şlapi şi o casă în lioca Raton. Asia îţi doreşli?

Nu spun nimic.

II las să râdă de mine.

Crede că mă poate îndupleca şi că ml P<<[te] * fac ce vrea el.

N-am să cedez.

Până se termină întâlnirea, afară se lisă intui** bcttiă. Genova îmi face semn să o şterg şi zice **batjocontor**

- Pleacă din faţa mea. Vitale. Mii gindc^

Intoarce-tecând îţi revii.

u

ri ţJ în fa ţi CU i AzbunJ re,i

Acelaşi tip de mai devreme mă conduce spre uşi Soldaţii înarmaţi mer^m spalele nostru şi nimeni nu e pe loc repaus.

Bănuiesc că reputaţia mea spune multe despre mine.

Abia în maşină, în drum spre casă, departe de casa aia şi» cumva. încă în viaţii, îmi permit să oftez uşurat.

întotdeauna merita să ceri mai mult decât poţi să duci. Poate că!-oi fi refuzat în seara asta, dar Genuva nu a terminat. N-o să se dea bătut

Când ajung acasă, mult mai târziu. înăuntru încă e lumină, deşi e aproape miezul nopţii, Ma duc direct în birou ş i o găsesc pe Ka rissa do mi în d pe can apea. Proiectele şcolare sunt împrăştiate peste tot în jurul ei, l-am spus să nu mă aştepte, dar niciodată nu mă ascultă.

Ar fi fost o no apte 1 u ngă pen tru ea da că n-aş fi scăpat cu viaţă din casa aceea.

îmi dau jos pantofii, îi apuc picioarele şi i le ridic, apoi mă aşez suh ele, pe canapea* Ea se mişcă şi de&chide ochii. Clipeşte rapid şi se uită la mine, cu un zâmbet somnoros pe faţa. Se aşază pe spate când cu îi pun picioarele în poala mea.

— Te-ai întors, spune cu vocea somnoroasă.

- Da.

îmi plimb mâinile pe picioarele ei, apoi o apuc de tălpi. Se foieşte, ca şi când ar vrea să-şi retragă picioarele, dar eu încep să i le masez. Se opreşte, îşi relaxează degetele şi oftează.

Îi place când o masez aşa+ Am aflat asta când am fost în Italia.

E linişte, în afară de televizorul pe care l-a lăsat pornit când a adormit. Canalul gastronomic, ca de obicei. Încă îşi petrece tot timpul liber uitându-se La prostia aia.jM OAffrtOWlH

- Pe bune, spune după un timp$_{t}$ cu o notă neîncrezătoare în voce. Dintre toate melodiile? *liotlineBling?*
- O să vorbim din nou despre asta?
- Bineînţeles. Adică, mă aşteptam ca, dacă le-ar interesa vreodaii muzica, să fie altceva... Ceva ca, au ştiu". Frank Sinatra?
- Ce clişcic, zic şM arunc o privire. Poate ar 6 trebuit să aleg genericul din *Naşul.*

-Dai

Clatin din cap şi continui să-i masez picioarele.

- Voiam pur şi simplu ceva diferit.

Ceva care să nu-mi amintească de vremurile aiea.

Ceva care să nu mi amintească de faptul că am lucrat jxMitru Ray, că am fost tipul dla, de Gccaie dat! când îmi sună telefonul. Karissa aiîoră muzica. Felul cura o descrie, de parcă ii stăpâneşte o bucată din suflet.

Pe de-o parte, mi-aş fi dorit să ştiu cum se simte asta. Aş fi vrut să ştiu dacă pol să fiu şi ** ^{a} ^ astfel de lucruri,

- Aşa că l-ai ales pe Drake?

Bag mâna în buzunar, îmi scot telefonul şi M Îi aterizează pe piept, iar ca pufneşte când îl ridici

- Găseşte-mi tu ceva, ii zic. Dir aşa s* Dumnezeu, Karissa, dacă mi-l pui pe cretinul llieber...
- lac, scârbos» se strâmbi N-aş face nicioditi ^

Caută printre melodii în timp ce eu ii nu*^{4} **continuare picioarele.**

După numai un minut, un zgomot puternic ^^ liniştea, iar notele stridente ale pianului se afli«* ^ ceea ce par a fi vocile unor copii care ţip* ^{ntin} FjţîînhţJtuflibunirM

$_{bCí}$ E oribil. Karissa îmi aruncă telefonul înapoi, care alunecă din poală şi cade pe podea.

Din instinct, aproape că îl calc în picioare. Aproape calc pe nenorocire doar ca s-o fac să tacă.

- Ce e *aia?* întreb şi ridic telefonul, apoi apăs pe **buton** şi-l fac să se oprească.

- Onc Direction.

- Serios? exclam şi îi dau picioarele jos din poala jnea. Sună ţi mai rău!

Suspină când se ridică şi îşi duce mâna la piept.

- Nu! Retrage ce-ai spus!

-Te rog, opreşte-te.

- Eşti nebun! One Direction e cea mai tare formaţie!

- Eşti ridicolă.

- Sunt geniali, cel mai bun lucru din Marea Britanie, spune şi nu mă lasă să mă ridic.

înainte să mă mişc, se împinge peste mine şl mi se aşază în poală, încălecându-mă.

- Roll ing Stones cine? Beatles cine?

(mi mut mâinile pe şoldurile eî şi o strâng, privind-o cu seriozitate.

- Te faci de râs, Karissa.

începe să râdă, de parcă n-aş vorbi serios, şi îşi lipeşte buzele de ale mele înainte să mai pot spune altceva. Mă sărută pasional, profund, cu limba, care se încolăceşte cu a mea. După noaptea pe care-am avut-o, sărutarea e binevenită. N-aş putea să mă gândesc la o distragere mai bună. Geme deasupra buzelor mele în timp ce eu îmi mişc mâinile pe şoldurile ei şi îi mângâi fundul. Scot un mârâit când se mişcă în poala mea şi se freacă de penisul meu. Nu e nevoie de prea mult, doar o mişcare uşoară şi sunt gata să-i ofer toată atenţia mea.

Îmi împing şoldurile în sus şi o frec uşor de mine, iar ea suspină atunci când se opreşte din sărut. îmi trec buzele peste bărbia ei, apoi de-a lungul gâtului. Ea şopteşte ceva.

Ceva ce n-am auzit prea bine.

- Ce-ai spus? întreb în timp ce îi ronţăi uşor punctul sensibil din spatele lobului urechii,

Repdă din nou şi din nou, cu voce slabă, aproape melodică. Îmi ia ceva să înţeleg ce zice, să-mi dau seama ce face*

Cântă nenorocirea aia de cântec pe care a pus-o pe telefonul meu,

— Asta e de ajuns, mulţumesc, spun şi o apuc de şolduri.

O mut de pe mine şi o aşez inapoi pe canapea, apoi mă ridic în picioare, Încearcă să se agaţe de mine, râzând, dar o dezlipesc de pe mine şi mă îndepărtez.

- Stai, unde te duci?

— Să fac un duş,

- Dar, ăl.. Situaţia ta, spune ea şi face un semn spre picioarcle mele. Nu vrei să ne ocupăm de asta mai întâi?

— Mă descurc singur.

Ies din cameră şi toL ce aud sunt râsete». Râ^ puternice şi lipsite de griji. Clatin din cap, insă nu patină abţin şi zâmbcsc. E complet ridicol Au fost probabi cele mai absurde clipe din viata mea. Dar sunetul rasuW ei, al fericirii ei are un efect nemaipomenit asupra mea-

Străpung întunericul din interiorul meu.

Cu ea, aproape că simt /umină.

Mă duc sus şi mă dezbrac de costum ajung în baie. Nu mă obosesc să aprind lumina, ci ml pur şi simplu |>e întuneric. Avem un bec mic dea^P fi n fJţi cu fiihunjrtJ chiuvetei. E tot re am nevoie. îmi aţintesc privirea asupra imaginii din oglindă în timp ce apa se încălzeşte în duş.

Nu su 111 sigur dacă doar mi se pare, dar arăt mai bătrân de treizeci şi opt de mii.

Şi cu siguranţă mă simt mai bătrân.

Mi se pare că ain trăit mai mult de o viaţă şi că fiecare existenţii a durat o eternitate. 0 eternitate de furie, resentimente şi greşeli... Astea îşi lasă amprenta asupra omului, cu siguranţă, Dar nimie n-a avut aceiaşi efect asupra mea ca evenimentele din ultimul an. Dacă am învăţat ceva, e că sentimentele pol scoate ce-i mai bun din tine. Nu-mi pasa absolut deloc de mine înainte - sau de altcineva, de fapt. Nu mai aveam motive să trăiesc. Dar acum, că-mi pasă ce i se întâmplă ei - şi, pentru binele ei, ce mi se întâmpla *mic* sunt epuizat de la atâta îngrijorare.

îngrijorarea că trecutul meu ne va prinde din urmă.

Că ea va fi cea careva plăti pentru păcatele mele.

Aceasta este consecinţa, cred, a faptului că mă iubeşte.

Conscciuţa de a fi cu un om care a trăit foarte neglijent.

Pe măsură ce aburul umple baia, intru în duş şi las apa să şteargă urmele zilei care tocmai se încheie. După numai un minut sau două, simt brusc în jur un aer rece.

Cineva a desebis uşa de la baie.

Perdeaua de!a duş este data la o parte şi îi întâlnesc privirea Karissei. Nu mai râde, dar încă î se mai citeşte amuzamentul pe faţa. Fără să scoată vreun cuvânt, incepe să se dezbrace şi să-şi arunce hainele pe podeaua băii.

— Ai nevoie de ceva? o întreb şi ridic din sprâncene în timpee-i privesc pielea dezgolită.

S-a dovedit a fi o femeie foarte curajoasa.

— Pot să fac ceva pentru line? adaug.

t LT DAHMO^fi

— poate, răspunde şi intră în duş lângă mine, apoi trage perdeaua la loc,

E atât de întuneric, că abia dacă o văd,

— Sau poate aş putea eu să fac ceva pentru tine.

Se aşază în genunchi în faţa mea, chiar aixilo, sub apa de la duş. îmi apucă penisul cu o mână şi il strânge cu fermitate, O voce din minte îmi zice s-o opresc, imi aminteşte că locul ei nu e în genunchi, ci, după tut ce am făcut, eu ar trebui să tiu cel care o idolatrizează. Ea merită din plin. Dar imi ia penisul în gură înainte să mai pul spune ceva, iar când buzele ei il cuprind şi îl ia pe tot în gură, uit.

Chiar uit.

Uit că aveam vreo grijă pe lume.

£ atât de bine.

— lLsu.se, Karissa, gem şi ii mângâi părul ud. Imi doresc să ştiu ce-arn făcut să te meriL

CAPITOLUL CINCI

Karissa

— Astăzi) doamnelor şi domnilor, vom aprofunda subiectul războiului.

Asistentul universitar Rowan Adams stă în mijlocul sălii de curs şi bate absent darabana pe picior, în timp ce se uită înjur, la noi toţi. Suntem într-o sală familiară,,. Aceeaşi în care am urmat cursul de filozofie, Aparent, conducerea facultăţii crede că a trecut suficient timp şi că oamenii nu mai simt afectaţi. Poale că au dreptate, n-am de unde să ştiu. Toate monumentele ad-hoc care ridicate după moartea lui au dispărut de mult, Pe mine mă înspăimântă această sală, şi se pare că sunt singura,

După trei săptămâni de semestru, tot mă ia cu fiori pe şira spinării.

Profesorul Adams, care insistă să-i spunem Rowan, nu e nici pe departe ca Santino. El e deschis, blând şi răbdător. Nu l-am auzit să jignească niciodată pe cineva. Şi mai e şi tânăr, aproape treizeci de ani, proaspăt ieşit el însuşi de pe băncile facultăţii cu o diplomă în cine ştie ce. Bine, recunosc, nu prea am fost atentă, dar bănuiesc că istorie, din moment ce asta predă. Aşadar, poate că e datorită vârstei sau poate, pur şi simplu, datorită temperamentului, dar el face o atmosferă complet diferită faţă de Santino,JU DAUHO'Atft

- Daţi-mi un motiv pentm care oamenii pleacă U război.

Se aud răspunsuri de peste tot din jurul meu.

- Răzbunare.
- Mândrie.
- Prostie. -Frică.
- Protecţie.
- Iubire,

în timnTT C rfim '5 fiecare răs Puns I* zâmbind rZn î" dC8t',ul **'surea <M ca« face «nan» jpe cel care a dat ultimul răspuns. Se intoaxce ^re el... un „pcare se parecă stă chiar în spatele meu.

Of.

Ah, da, iubirea. Dar ce fel de iubire, mai exact?

- **De ţari.**
- De Dumnezeu. ~ l>e femei.

cel c,re îi'f1 Jin Spa,ele meu ultimul răspuns, el ri 1 . aU'n,il P"*«™»«* Se răsuceşte spre diS" ; , Maj°n'a,ea din cameră se întorc în jos a,>r,'3|H'ca din ¡nstinc.br eu mă las ši mai dala trecută N f ,>hsme- Mi"ain *** mea. ' mai atra6 niciodată atenţia asupra „iern-^3 -T' femei- Rnwan. Nu există a ' J t V de curaj, nu-i aşa? Re ca să le bărbaţii au V*?***** P^pria valoare, doar | n r, L W,c înca începutul timpului,

d«prc BatSbî -0 să «rtenFjţl în fjtJcurl/twijrFj

Se dure .spre catedra din faţa clasei - o catedră la care nu stă aşezai niciodată - şi ia de pe ea o Biblie.

- Jn timpul luptelor pentru Tărâmul Sfânt, regele Da vid s-a pomenii că e obsedat de o femeie pe nume Bathsbeba. (Ywblema era că Batbsheba era căsătorită cu unul dintre soldaţii lui - Uriah. Asia l a deranjat pe regele David, dar nu suficient cât să nu se culce cu ea. Cei doi au avut o aventură, insă regele David, profund îndrăgostit, o voia doar pentru el$_t$ în special.., în s/nruiL. du|>ă ce a rămas însărcinată. tmaginaţi-vă scandalul! Aşa ră$_t$ la lupta din Rabbah, David i-a orck>nat lui Ifriab să ia cea mai periculoasă poziţie de pe câmpul de luptă, ştiind că soldatul nu va scăpa cu viaţă. Duşmanii lui au avut grijă derivatul său. Problema a fost rezolvată.

Rovvan face o pauză şî se uită în jur, să vadă dacă noi am înţeles ideea,

— Mândria, răzbunarea, protecţia, frica, iubirea, continuă el Probabil şi o doză sănătoasă de prostie pe deasupra. Sunt toate aici, în carte. Regele Uavid s-a căsătorit cu Bathsheba când s-a încheiat lupta, iar ea i-a născut un fiu, insă băiatul a murit la scurt timp după. Pedeapsă, s-a gândit el Vedeţi voi, războiul are întotdeauna consecinţc. chiar şi după ce credem că am câştigat.

Aruncă Biblia înapoi pe catedră. Câţiva oameni pun nişte întrebări la care el răspunde bucuros. Are o politică de „nu te obosi să ridici mâna” şi de „n-am să te dojenesc dacă nu vrei să vorbeşti”, care face ca acest curs să fie unul destui de liniştit.

Numai dacă n-am fi fost în nenorocita asta de sală!

Aştept să se termine om şi îmi iau câteva notiţe până suntem lăsaţi să plecăm şi mă ridic din scaun. Sunt prima la uşă, prima care iese din clasă. Sunt în a! treilea an la NYU, cu toate că sunt încă, tehnic, în al doilea.

Am ratat un semestru cat am stat în recuperare.1 M DAflHOWtţ

Mă plimb pe afară şi mii uit înjur, nesigură ce să fit Mai am aproximativ o ori panii la următorul curs şi. de obicei, mă duc la bibliotecă, dar$_{T}$ pentru prima dati dupi mult timp, sunt la zi cu toate lecţiile.

Traversez strada ţi mă îndrept spre paicul Washington Square. E o zi inimoasă şi incă nu s-a dus vara. Găsesc n hancă de ciment liberii langa alee şi mă aşez pu ca, aruncându-mi geanta la picioare, ¡mi bag căştile roz în urvehi şi le conectez la telefon, apoi apâspfcy pi o melodie $1 privesc înjur

Mă bucur de privelişte.

Mă bucur de sentimentul de singurătate.

Eoarecum aglomerat, cu studenţii care vin şî pî^ad, uar nimeni nu are treabă cu mine. De fapt, nimeni mi paie sA mi observe.

În mod surprinzător, e plăcut să te simţi invizibil

înainte imi doream ca cineva să se uite la mbe, d mă vadă.

Uneori, îmi doresc să pot dispărea din nou.

Nu ci nu-mi iubesc viaţa, pentm că o iubesc, GJ excepţia călorva dmire ev enimentele care s au intact Nu iubesc toate amintirile care mă bântuie aid

întotdeauna mi-am dorit doar să m o normali Nimic din toate astea nu e normal,

I>upă vreo douăzeci de minute, cm imi atenţia, Un păr blond, familiar flutură în direct ^ !” ^¡”P ^{M}™nii se dau la o parte din calr. ¿ambind. îmi dau jos o cnscă $_{5}$i sunt pe punctul ^ când cineva din apropiere mi*o ia înainte. Vu(fi este^{a} unui bărbat care are un act*nl ciudat ta şi cum nu ^ fapt accent. (Mur.

Mă răsucesc şi dau **cu** ochii de un tânăr. Un ^ superb.Fjţl Infjţicu rizbuAam

La dracu'/

Melody se întoarce spre el 1 se luminează expresia şi i se aprind ochii ca nişte artificii, Şi ştiu instantaneu, din privirea el,. După expresia de îndrăgostită lulea,

Leo.

Cu siguranţă nu e un munte de om. Arată ca şi cum a coborât de pe un podium de modă.

E înalt şi slab, dar nu e deşirat. Are umerii laţi, piele bronzată, un maxilar proeminent şi trăsături întunecate. Are părul negru ca abanosul şi sprâncenele poate puţin prea stufoase, dar arată foarte bine, zici că sunt cea mai la modă chestie.

Şi, la dracu\ ce ştiu eu? Poate chiar sunt.

Are dinţii atât de albi, că zâmbetul lui e orbitor. Poartă blugi şi o cămaşă neagră, cu mânecile suflecate până la coate, care, hai să fim serioşi, e cea mai sexy chestie din lume.

îl iubesc pe Naz. Chiar îl iubesc. îl iubesc mai mult decât orice pe lume. Prima dată când l-am văzut, bărbatul m-a lăsat fără cuvinte şu privind în urmă, am ştiut în acel moment că viaţa mea, cum o ştiam eu, se siarşise, Naz e genul de tip care, atunci când păşeşte în lumea ta, o zguduie complet. Aşa că, chiar dacă ar pleca, nimic nu mai armai fi la fel ca înainte.

îl iubesc, în ciuda tuturor întâmplărilor, cu toată fiinţa mea.

Dar Leo.

Uau.

Pot să apreciez frumuseţea atunci când o văd.

Aia e genul de faţă pentru care cred că femeile ar merge la război.

Se apropie unul de altul, iar el îşi pune un braţ în jurul ei şi o îmbrăţişează, îmbrăţişarea e scurtă, însăMelody se înroşeşte. Când se îndepărtează el ii spune ceva şi ei schimbă câteva vorbe, dar sunt prea departe de mine să aud ce-şi spun. Dar cu cât vorbeşte el mai mult, cu atât mai tare i se aprinde ei privirea, apoi ea dă din cap, foarte entuziasmată, lil îşi sărută buricele degetelor, apoi i le pune ei pe bu/e, Faza fc atât de rapidă, că abia o prind,

Apoi el st- întoarce şi se îndepărtează, nu inaintesă-i mai arunce o privire peste umăr, după care dispare într-o mulţime de oameni. Melody se holbează la el şi aşteaptă să dispară din câmpul ei vizual, apoi scoate un chiţăît zgomotos.

Sare în sus şi-n jos, ca şi cum are o criză.

- Melody! o strig.

Se opreşte când mă aude şi se întoarce atât de rci*de$_{t}$ incât aproape cade.

- Karissa!

Aleargă uşor spre mine şi se aşază, tăcută, pe bancă, li fac loc lângă mine şi îmi dau geanta la u parte, ca si aibă loc şi a ei la picioarele noastre.

- Acela sij»ur a fost faimosul ljeo, spun eu fluturând din mână în direcţia în caa* $_{a}$ JbpiniL Trebuie să recunosc, Mei, înţeleg perfect acum.

Rânjeşte şi îmi dă un ghiont, entuziasmat!

- Ţi-am zis eu! Nu-i aşa că e cel mai tare?

- Mda, e ceva, recunosc.

-Tocmai m-a întrebat dacă vreau să continuă ea. Adică la o întâlnire, nu doar la o cafe* »
la nnă şi un film. O întâlnire adevărată!

- Foarte tare! Când se întâmplă asta?

- Diseară, zice şi îi cade faţa. O, Doamne, e di*^ Cat eceasul?Trebuie să plec! Trebuie să-mi aranjez^' tf mă fanlez şL Rahat, cu ce mă îmbrac?

- Hei, calmeaiMe. E unu după-amiaza.

'illlftfjţi fiirj/burirj

- lini miii rrtmnn doar «ase ore ca sil mă pregătesc!

Kml în sinea mea, amuzată de panica ei, apoi ea mii
apucă de mână şi mft ridică de pe bancă, trăgându-mă după ea-

— Hai să mergem!

- Hei, slai. trebuie să mă doc la curs în curând,

- lisuse, Kativia, n-ai auzit ce-am spus? Am o întâlnire! Ponte s-aştepte un curs!

Nu suni sigură că-şi dă seanţa că a făcut o rimă. De cbicei, ar sconle-o în eviden|ă, ca şi când e vreun ᴍjî de rapprr în devenire, dar cred că acum e prea dată pe spate ca s-o mai amuze,

— Bine, bine. relaxează-te, dr. Seuss. O sil vin cu tine«, doar aşteaptă o clipă,

încetează si mai tragă de mine, iar eu îmi iau geanta de la ea şi mi-o pun pe umăr, apoi îi fac semn spre alee:

— Dupft tine.

Melody încă locuieşte în campus, în aceeaşi cameră pe care obişnuiam s-o împărţirn, înainte să mii mut şi să mă... căsătoresc. Mă cuprinde un sentiment de nostalgie când ajungem la etajul treisprezece şi mă holbez la uşa pe care o descuie. Zâmbesc, 1313.

Am foarte multe amintiri aici, dar, spre deosebire de sala de curs. acestea sunt în mare parte amintiri fericite.

Zâmbetul îmi dispare însă când deschide uşa şi dau cu ochii de noua ei cnlegă de camera. tt a patra de când am plecat eu... Nu rezistă nîciima prea mult. Fata cea nouă se întoarce şi mijeşte ochii când intrăm, genul de atitudine ostilă din partea unui străin, cu care n-ar trebui să ai de-a face vreodată. îşi închide«)rtea cu zgomot, se ridicăşi iese din cameră, lovindu-se de noi în drum spre uşă, fără să scoată niciun cuvânt.jM OAPHOflĖfl

Meîody pare. În cea mai mare parte, neafectatl Mi uit la fata care se Îndreaptă direct spre lifturi şi loveşte butonul ca şi când chestia tocmai ar fi jignit-o. E o feti simpatică - roşcată cu ochii verzi şi pistrui dar incrun* tălura de pe fata ei c cam urată.

~ Probleme în Paradis?

Intru în cameră în spatele lui Melody şi închid aşa Ea oftează teatral.

- Nicio fată nu e la fel de înţelegătoare ca tine.
- O-oh, n-ai agăţat pe cineva în Timbers şi l-ai adus acasă să v-o trageţi, nu?

Jîuhut. Ka/tat. *Rahat**

Imediat ce îmi ies pe gură, îmi regret cuantele- Sunt o idioată. Desigur că n-ar trebui să amintcsc de Paul într-un moment ca ăsta.

Se încruntă şi se aruncă pe pat... Sau pe ceea ce pare a fi o grămadă uriaşă de haine.

- Zice că-s dezordonată.
- Mda, spun, uitându-mă înjur.

Partea de cameră a lui Melody seamănă, ca de obicei, cu un dezastru natural.

-Şi?

- Şi zice că sunt neglijentă, zgomotoasă ^{UQt} că sforăi, ¡ţi vine să crezi? Eu? Să sforăi?
- Ei bine, ăăă.., Doar după ce bei.
- Dar n-am mai băut! Nu i-am făcut nimic!

În*^{51}®^{1} ce vrea e să stea acolo în linişte, să-şi mănânce batoii^ proteice şi să mediteze, Ştii că n-a fost niâodai* & Timbere? Cine n-a fost în Timbers?

- Bănuiesc că ea$_{t}$ cum o chema.

M
Fjţl în fjţl cu rliburwea

— Kimberl>\ zice Mclody şi se strâmba. Kimberly Annc Vanderhilt, Un nume de bogătaş snob, dacă mă întrebi pe mine.

Mă abţin să-i subliniez că pe ca o cheamă *Melody Priscilla Carmichael,* care nu c, nici el, deloc din popor. Dar îmi dau seama că devine irascibilă, aşa că schimb subiectul.

— Acum, despre întâlnire...

E ca şi când am apăsat un buton. Atât de repede. T se luminează ochii din nou şi începe să chiţăie iar.

Frate, încă o invidiez că îşi revine atât de repede.

Sc ridică iar din pat şi începe să scotocească prin dulap, aruncând şî mai multe haine peste grămada din pat.

Nu prea am cu ce s-o ajut. Adică, să fim serioşi," Se aştepta cineva la altceva? Acum am mai multe chestii decât mi-aş fi imaginat vreodată, dar tot în perechea mea preferată de blugi niă îmbrac. Port gliete negre şi un tricou negru pe care sunt destul de sigură că l-am găsit în dulapul lui Naz, E prea mare pentru inine. Aşa că încerc s-o liniştesc în timp ce ca se dezbraci în pielea goală în faţa mea şi probează jumătate din hainele pe care le are.

Trece o oră, iar eu mî-am ratat cursul, dar e plăcut să pierd vremea şi să râd din nou cu prietena mea.

În plus, e doar cursul de matematică*

Cine are nevoie de mate?

Uşa se deschide. Mclody stă în sutien şi chiloţi în mijlocul camerei, firii să-i pese VTCun pic că intră colega ei. Fata scoate un sunet dezgustat şî se aşază la biroul ei, cu spatele la noi.

— N-am cu ce să mă îmbrac, zice Melody şi clatină din cap, ignorând faptul că i-am aprobat cel puţin zecc ţinute. Efectiv, nu am cu ce!

IM QAPHOW£R

— Ei bine, unde te duce?

— Nu ştiu, spune ea şi începe să-şi tragi pe ea o pcreche de colanţi. Dar a zis ceva de nişte rezervări, aşa că sunt dcslul de sigură că nu mergem la Wendy's.

— Ha, exista măcar vreun Wendy's în oraşul ăsta?

— Sunt câteva. Nu asta contează acum-

Nişte cartofi prăjiţi cu nişte îngheţată de ciocolată sună al dracului de important pentru mine acum, dar trec cu vederea.

— Uite, bai de, spun şi mă ridic din pat, E evident d nu ajungem nicăieri aşa, deci hai să mergem în altă parte.

— Slavi Cerului, zice Kimberly, nici măcar în şoaptă, în mod evident fără să-i pese dacă o auzim sau nu.

Melody arunci săgeţi din priviri către colega e de cameră, apoi se întoarce spre mine.

— Cum ar fi?

— în dulapul meu.

Pufneşte şi mă măsoară din cap până-n picioare, apoi se prinde de ceva.

— O! Aşa e! Naz ţi-a actualizat garderoba! Adicl, nu prea poli să-ţi dai seama..., ace şi se încruntă la tricot meu, apoi se întinde să tragi de el. Ce voiam să spune că v niciun caz nu o să port vreuna din ţinutele tale cu e^rfe la întâlnirea din seara asta. Poţi să-ţi păstrezi papuciiCnX*

îmi dau ochii peste cap.

— Nu port aşa ceva.

— Dar ai câteva perechi.

Sunt pe cale să-mi sar în apărare, dar ce sens tf avea? ^

în plus, sunt destul de sigură că are dreptate, & trec şi asta cu vederea.FiţJ în fjţJ cu rljbunjrtj

fşi pune o cămaşă lungă pe ea şi îşi ia pantofii, fără jă-i adreseze niciun cuvânt colegei de cameră în timp ce dă buzna pe uşă afară.

— Ăăă, pa, mormăi cu şi fac cu mâna, dar fata nici nu se uită la mine, darămite să-mi mai şi răspundă.

Când ieşim, îmi scot telefonul să chem o maşină, dar Melody mă opreşte.

— Uîte, e un taxi chiar acolo.

Îi face cu mâna.

Cine sunt eu să mă cert cu ea? Măcar nu iau taxiul singură. Asta înseamnă că nu se puneca încălcare a regulii lui Naz, nu-i aşa?

Mă urc în maşină lângă Melody în timp ce ea spune adresa, greşind numărul străzii, dar eu o corectez. Când maşina intră în trafic, cu mă uit în faţă, din obişnuinţă.

tmi ia un moment, însă până la urmă îl recunosc.

Abele Abate.

Tipul cu numele nefericit. M-a condus acasă acum câteva zile, de la restaurant.

Se uită în oglinda retrovizoare şi zâmbeşte, la fel ca ultima oară. Nu ştiu dacă mă recunoaşte, nu prea pot sâ*mi dau seama. Nu spune nimic. Probabil conduce prin oraş sute de oameni pe zi.

Când ajungem acasă, primul lucru pe care-l observ este că e goală. Naz nu e aici. Killer mă întâmpină imediat ce deschid uşa şi dă din coadă, entuziasmat.

— Hei, băiete, zic şi îl mângâi pe cap. Eşti singur?

Melody trece pe lângă câine, cu mâinile ridicate,

— O, Doamne, nu sări pe mine, să nu miros ca tine, Râd.

— Nu miroase aşa rău.

j m frAflHO'.vra

- Pe bune, Karissa? Când i-ai făcut baie ultima oară?

- ĂăăT a trecut ccva timp.

Nu mă dcscurc deloc să-i fac singură baie, iar Naz nu mă ajuta deloc. E suficient de amabil cât să-l dud la frizer în Mercedes când îl rog, dar lui Killer nu-i plac« să urce în maşina aia.

- Pe bune, dă cu un furtun pe sărmanul căţel, dacă trebuie, spune ea, începe să miroasă ca picioarele colegei mele de cameră. Duhneşte.

îmi dau ochii peste cap şi mă duc să deschid uşa din spate, să iasa în curte. Nu e foarte mare, dar pe el nu pare să-l deranjeze. Am Încercat să-l duc în parc, însă e nevoie de o maşină pentru asta şi, ei bine,., după cum am spus, nu-i prieşte deloc, aşa că rămânem în curte

- Sunt sigură că le prinzi care e dulapul meu, îi zic. Sus, prima uşă pe dreapta.

Melody dispare, iar eu îi pun ccva de mâncare hii Killer şi mă asigur ca e satisfăcut înainte s-o urm& etaj. Au trecut mai puţin de zccc minute, dar jumătate din hainele mele deja sunt aruncate peste tot prin dormitor- Se îmbracă într-o rochiţă neagră, una pe care a-am tvirt niciodată motiv s-o port,

- Doamne, e superbă! Cinee designerul?

Se uită la mine ca şi cum ar trebui să **am** un risp^J-

-Ăăl tipul ăla, ştii tu,,, tipul care a fkut aia atunci, EI,

Zâmbeşte,

- Ce aiurită eşti.

Aşae.

- f ti stă bine cu ea. Ar trebui s*o porţi.

Chiţăie şi se îndreaptă iar spre dulap.Fiţi n cu rljtarwu

— Ai vreo pereche de pantofi care să se potrivească?

Cinci minute mai târziu. stă în baie, aranjându-şi pirul în oglindă şi maehiindu-se m puţinele farduri pe care le am. O las si se pregătească şi mă duc la parter. Frate, numai să mă uit la ea mi oboseşte. K epuizant.

— Ai ajuns devreme azi.

Vocea neaşteptată mă sperie, tmi duc mâna la piept ţi fac un pas în spate, uitându-mă spre uşa de la intrare. Naz stă pe hol. cu mâinile în buzunare şi cu ziarul strâns sub braţul drept. După tot acest timp, cum de tot se mai furişează aşa?

— Iisuse, Na2Î Nu te*am auzit când ai intrat.

— Nici n-am crezut că m-ai auzit, răspunde cu o voce montonă. Se pare că eşti destul de ocupată.

— Eu doar.,, adică eram... ştii tu.

Arăt cu mâna în spatele meu, spre scări. Nu ştiu dacă e suficient pentru el să-şi dea seama ce zic. Dar am nervii întinşi la maximum şi mă cuprinde neliniştea în timp ce mă uit la el. Nu se mişcă absolut deloc. De parcă stă de pază.

N-aş zice că pare nervos, pentru că nu e aşa, însă ceva nu e în regulă.

— Da. spune el. Ştiu,

— Melody are o întâlnire în seara asta.

Nu că i-ar păsa. dar dacă se supără că e aici. poate înţelege dacă-i explic motivul. Întotdeauna i s-a părut ciudat să intre alţi oameni în casa lui.

— îi trebuia o ţinută fiindcă, ştii tu, n-avea nimic. Adică, mă rog. avea haine, dar nimic, ştii tu... care să se potrivească. Aşa că am venit aici să vedem dacă am eu ceva, şi am o rochie, a$a că i-arn dat-o ei s-o poarte pentru că, ei bine, ea n-avea cu ce să se îmbrace.

Îo timp ce mii bulbâi ca o idioată, expresia i se schimbi şi se „încruntă.

- L)e ce eşti agitată?
- Nu sunt.
- Minţi Oftez. Aşa c.

l'J vine spre mine.

- Ces-a întâmplat?

- Nimic,
- Alli minciună.
- <K bine. spun şi fac semn spre eL Doar că te p«^ ca... tine şi ma nelinişteşti.
- Mă purt ca mine şi Ic neliniştesc
- Da! Nu mă aşteptam să te văd aîd
- Nu le aşteptai să ml..
- Of< uite, iar începi! exclam» întrenipându-l. Asta facil
- A.sta fac.
- kepeti tot ce spun,

Se opreşte un moment. Da, ştie cât de enervant este

- Doar Încerc să înţeleg ce te-a făcut să te spune el. iu afară de faptul că mi port ca mine, ce-u* înseninând asta.
- Nu ştiu, îi zic. fără să-l mint. Doar ci stiUtfi acolo şi mai luat prin surprindere fiindcă nu crai aici i^u devreme şi acum. iată-te!

Se apropie şi se mai relaxează.

- Am fust să-mi >păl maşina. Nu mă aşteptamd» întorci decât inai târ/iu, Credeam că ai cursuri-

AVEAM. SAU ***AM.*** AM CHIULIT.1**LÍN IJÍJ RU FL'TTIOJR«!

După mute, nveam rngWji, djir (*■ \mnv$_t$ rine ¡în $_n$evoie íi asta? 'Vfa ^{0} vorbesc destul tio bine

Sau,.. *cvtvet?*

O vorl »esc coreei?

O fl f Ştie?

Se **apropie ţi mai mull şi se opreşte în** faţa **mea, tmi ridică bărbia.**

- Chiuleşti? Cât de delincventă eşti. infractoareo.

După ce mă sărută, un pupic rapid pe buze, se dă înapoi şi îţi sirange mai bine zmnd, JJKH mă loveşte uşor ni el carul trece |>e lângă mine în drum spre birou Rámán pe loc un moment, ajtói tl urmez şi mă opresc în uşă. M*fi* sprijin de prag şi-l privesc cum se aşa/ă Ui birou şt-şi deschide stiarul. Răsfoieşte reptile paginile >i w opreşte undeva În mijloc, holbnmlu-w\ Nu ştiu dară sau ce riti^ştc, dar cu siguranţă e transfigurat «le ceva «va văzut.

Curiozitatea pune stăpânire pe mine.

Cu grijă, mă apropii de el, pe jumătate aşteptin-du-mi să închidă ziarul şi să-l arunce într-o parte că rid ajung prea aproape. Sau cel puţin asta ar fi făcut Na/ în trecut. Înainte, Naz avea secrete. Uneori mă îndepărta. În schimb, doar î<i dă scaunul în spate să se îndepărteze puţin de birou şi continuă să se uite în /iar. îşi întoarce privirea spre mine şi-şi deschide braţele, imilându-mă în spaţiul lui

Nu ştiu daci mă voi obişnui vreodată cu atitudinea lui deschisă. Mă aşez uşor pe braţul scaunului său. Privirea mi se îndreaptă direct spre ziar.

Flăcările au distrus o clădire din zona istorică West Village.

Şapte victime raportate, doi decedaţi- , ff DARt«Qttt st

Nu sunt sigură ce mă aşteptam si văd, dar cu siguranţă nu asta. Nu se dau prea multe detalii, doar d s-a întâmplat eu o zi în urmă şi că investigaţiile continui. Imi întorc privirea spre Naz. 5c holbează la un punct fa din bibliotecii de pe perete, cu acccaşi expresie pe fa& cea pe care o avusese pe hol.

Nu furios, nu... mai degrabă supărat.

— N-ai fost tu, nu? întreb şoptit

Eline, ştiu că n-ar trebui să întreb deloc, dar nu mă pot abţine. Chestia asta îl deranjează.

— Adică., n-ai».

-Nu,

— Nici nu mă gândeam, dar ştii tu...

— Dar nu eram acasă când s-a întâmplat.

S-a întâmplat în seara când a plecat şi mi-a spus să nu-l aştept, că are treburi de făcut.

— Atunci am fost în altă parte.

Imi întorc atenţia spre ziar. Dacă eî a$a spune, fl **cred.**

— **licunoşteai pe oameni?**

— Da.

— **Erau prieteni de-ai tăi?**

Scoate un sunet ca un râs gutural, dar nu **e de^ amuzat.**

— **N-aş spune că am vreun prieten, Kirissa.**

— Atunci poate c-ar trebui să-ţi faci câţiva

Eu sunt serioasă, dar el râde din nou.de dat» »cetfjj ca şi când ar fi cel mai amuzant lucru pe cart l-tf[1] vreodată. , ^

— **Mi-e teamă că zilele mele de fclsit p*^ terenul de joacă s-au încheiat de mult**

FjtJ InfiţlcutfibuftJrpj

— Ei bine, cum rămâne cu vecinii? E un cartier drăguţ- Par genul care să ţină în cine festive în weekend Aş putea să-mi pierd timpul cu nevestele Stepfond cât tu te duci, nu ştiu, la golf sau ceva,

— *|ja* golf.

— Da, pun pariu că ai o lovitură dată naibii.

Dă din cap.

— Având În vedere de cale ori ne-a vizitat poliţia, Karissa, nu cred c-o să funcţioneze. Dacă pun piciorul pe proprietatea lor, iţi garantez că sună la poliţie,

— Ei bine... atunci vin eu cu tine la golf,

Ridică sprâncenele şi se uită la mine.

— Vrei să mergi La goli?

— Nu.

— **Nici eu.**

Slavă Cerului

— Am putea oricând să ieşim !a întâlnire cu Melody şi cu tipul ei nou.

Naz reacţionează la asta exact aşa cum mă aşteptam, ca atunci când a sugerat şî Melody ideea, Se ridică şi râde din nou în timp ce îşi închide ziarul, îl mototoleşte şi-I aruncă în coşul de gunoi.

— Am văzut ce gusturi are ea la bărbaţi, aşa că am să zic pas să mă împrietenesc cu oricine s-a cuplat ea.

— Nu ştiu. Ăsta s-ar putea să fie diferit

— L-ai întâlnit?

— Da, zic$_T$ dar mă corectez repede. Ei bine, tehnic nu, dar l-am văzut

— **Lrai văzut.**

— Da.

Aparenţele pot fi înşelătoare,jV .

- Ştiu, rtspnnd defensivi. Doar ci presimt CTM bun în k^ruiiru tipul ista.

- Ai prr\imţit la fel ţi în laturi cu mii* eind ne-am rum^rul?

- Nu. Nu tf iu, puţi-? Fxai ilrstul de intimidant, dar n am «vul pn-wntinwnte rele în laturi cu tine, daci U n^latr refrri

Nai M' phmhA pnn ramuri pani La bibbotfct MângAir ni iţryrtHr «nimn-lr r.iîiirva rârţi. una. Sr Intoanv vpn- minr ru ea în mani iar fU apu£ sl-Î vfidci>prr1,i Kt\/iuit Jl f*irr Sr nţir*^«- în faţi mrt P inclinA i-.ipul n>i>r în timp re-mi sludia/J faţi.

- Tipul Asta m*i are cat? N'iuAţţ*? Douii«J? Probabil mei nu e *uficirnt iîe mart cat si coaiume aicod În mod legal.

- Pmbabil

- 5i tu rrezi ri cu nţ avea ceva în comun cu eî?

MS intrraM vn^ Crede ci <ainl ridicoli U dr*[13] ■ poate Mint Dar nu din motivele ţ* care W arde ft

- Si ţimieu **amdiiarAmte**«idearo.u reamintesc Vârsta mra nu te-a oprit sA ml cunoşti mai bine.

Eu, personal, cred ci e un argument al ^ bun, dar îmi dau wanu ci rl inci mi consideri r*!***[1]

- Karissa, scumpo, te iubesc. Jtii asU. Dir m cti*[1] nezi ci dacă n-a$ fi avut ţi alte motive ţifi înn**[101] doua privire?

Mi cutremur.

- Auci!

Ml ridic de pe mâneiul scaunului ţi [54] ^ pentru ci aud * când mă apuci de bral . -

- Nu face din ţânţar armăsar K$ti frumc^ V ^ Înţeleaptă decât ar ila de înţeles vârsta t* fV^ am puţin ţi fac patruzeci, scumpo. Nici nu mi-ai n fnÎJ^tml/bunj^j

prin cap si încerc sfi te n E ş t i lot ce eu nu sunt. Tot ce probabil că nu voi fi niciodată, Şi doar simplul fapt că tu chiar crezi că e posibil ca eu să-rai fac prieteni în oraşul Asta. după tiwte evenimentele în care am fast implicat, dovedeşte că spusele mele sunt adevărate.

Sunt pe punctul de ai spune, pentru că pe de-o parte, cred că el îşi dnreşte asta. Sunt pe punctul de a **deschide** subiectul mutării în alt stat, cum am mai discutat şi înainte, când Mcldoy mă strică de undeva de lângă hol.

îmi dau seama că acum nu e momentul potrivit pentru această conversaţie.

- Sunt aici, strig în timp ce Naz îmi dă drumul la mână.

După un moment, Melody apare în uşă, cu părul prins,

- Cum arăt? întreabă ea şi face o piruetă, să ne arate vestimentaţia.
- Porţi rochia de la Moreau, spune Naz.

Melody îşi studiază ţinuta.

- Ce-i aia?
- Moreau, zice el. El a ffcut rochia.

Se uită la el, surprinsă. La dracu\ şi eu la fel!

- De unde ştii? îl întreb.

Dă din umeri.

- îl ştiu pe tip. Avea o datorie la mine.
- Avea o datorie la tine.

Bine, acum eu fac chestia cu repetatul, pe care Naz o observă,

-Da $_{t}$ avea o datorie la mine şi asta a fost plata.

Face semn spre rochie.

- O, rahat! exclamă Melody şi flutură partea de jos a rochiei. S-o dau jos?

jW C-WHOWtH

- Nu, spunem eu şi Nai în acelaşi timp.

El dă din umeri şi continuă:

— Karissa n-o s-o poarte niciodată, aşa că măcar tu s-o porţi- Fu doar m-am asigurat că a plătit. Asta-i tot ce a contat.

Melody ii aruncă o privire „întrebătoare, dar nu întreabă ce înseamnă să-! facă să plătească. Nu discutăm niciodată despre treburile lui Naz. Sunt destul de sigură că s-a prins, în mare parte, având în vedere tot ce s-a întâmplat anul trecui. Numele lui a ajuns în toate ziarele când l-a ucis pe Ray. Deşi a fost în legitimă apărare, asta nu i-a oprit pe reporteri să speculeze şi să se folosească de fiecare mic amănunt pentru a insinua că, de fapt, el nu a fost eroul din pt> veste.

A citit articolul Sunt sigură. Fata asta probabil că n-a cumpărat un ziar în viata ei, dar cu siguranţă ştie să folosească Google. Şi ar fi căutat informaţiile.

- Mulţumesc, răspunde Melody, zâmbind. Sper să-î placă lui Leo.

Vreau să-i spun că suni sigură că o s-o adore, dar Nazsebagă în discuţie:

-Leo?

- Te face să te gândeşti la DiCaprio, nu-i aşa? întreb.

Dă din cap.

- **M-am gândit la leu.**

Asta îi atrage atenţia lui Melody

- Crezi în astrologie?

- **NIL**

ti cade faţa. Melody e genul de fată cu hon*wP$^{u'}$ în căsuţa de e-mail, genul care nu face nimic atunci cafld Mercur e retrograd, ce-o mai însemna şi asta. dispariţia lui Paul, sa consolat singură reamintind^? F*ţiMlţJICurl/btinjrrj

$_{c}$a zodiile lor nu erau oricum compatibile, deci relaţia lor $_{0}$-ar fi funcţionat.

Naz şi cu mine?

Suflele-pereche, dar, zice.

Până să-mi zică asta, am crezut că totul e o vrăjeală.

- Am nişte treburi de rezolvat în oraş, zice Naz şi îşi pune cartea sub braţ, cu ochii la mine, apoi se întoarce spre Melody. Vrei să te duc acasă?

Melody ridică din umeri.

- Sigur,

- Vrei să$_{t}$ ăăă... vrei să vin şi eu cu tine? întreb curioasă.

- Nu-i nevoie, spune Naz şi se apleacă să mă sărute pe obraz, apoi se îndreaptă spre uşă. Nu stau mult.

Melody îşi adună lucrurile şi îşi ia la revedere.

- Cafea mâine-dimineaţă?

- Sigur.

Se duce spre uşă, după Naz. Eu rămân în birou şi îi asodt cum ies în curte. Nu cred că ăştia doi au mai petrecut timp împreună până acum. Şi am încredere în amândoi, desigur, dar cum ar fi să fii o muscă în maşina aia...Capitolul şase

Ignazio

Sunt doar zece kilometri din BrooMvn până în campusul NYU. undi[1] locuto Knrissa înainte, dar, din cauza traficului, durează mai mult de jumălntc de oră. Uneori, chiar şi o oră.

Ştiu asta, pentru că am cronometrat drumul de multe ori.

Iar traficul la ora asta e destul de aglomerat, maşinile de pe podul Manhattan sunt bară la bară. Pentru prima datfl de cănd mă ştiu, dau drumul la radio.

Dacfl un anumit zgomot umple liniştea, poate Melodv nu se va simţi obligaţii sft vorbească cu mine» E un truc pe care l-ain învăţat de la Karissa, Am transportat tu uiţi oameni cu maşina asta, dar în afară de Karissa. Melodv e prima persoană care urcă de bunăvoie. Şi n-am vrut neapărat s-o invit, dar oricum mă îndreptam într-acolo şi ar fi fost greşit din partea mea să n-o invit,

încerc să !iu mai hun.

în plus, s-ar putea ca cu sfi nu mai am prieteni, dar Karissa are, şi probabil că ar ii frumos din partea mea să fiu măcar civilizat cu ei. Acasă» atmosfera e mult mai

j M UAKHOWLft

agreabilii cind nu fac mare tam-tam din faptul că în\iti oameni pe la noi.

Totuşi, nu-mi place. Niciodată n-o să-mi placă.

- E o macină drăguţă, zice Melody şi se face comod! în scaunul pasagerului în timp ce-şi pune centura.

Până acum, s-a frământat tot drumul şi s-a uitat pe geam. E agitată. Nu-mi dau scama dacă e vwba de întâlnirea pe care urmează s-o aibă sau de faptul c31 cu mine în maşină.

- Mulţumesc, îi răspund şi bat cu degetele, nerăbdător, pe volan.

Nu sunt sigur ce fel de muzică se aude, o prostie din top 40. Doar am apăsat pe buton şi a pornit muzica de pe primul post de radio. Vreau să-l opresc, dar s-ar putea să-şi facă treaba fiindcă e prima dată în ultima jumllate de oră când s-a sinchisit să zică ceva.

- Cât te costă aşa ceva? Şaizeci, şaptezeci de raii7

Zâmbesc.

- Mai adaugă încă o sută.

Suspină,

- **Vorbeşti serios?**

Işi întoarce capul şi se uită la mine ca şi când tni-*Ş n pierdut minţile,

- Acesta e preţul de pornire, zic. Eu ara pUtit puţin mai mult pentru a mea.

- **De ce?**

Oe ce? Urăsc întrebarea asta.

Karissa nu mă întreabă niciodată aşa ceva.

- **Pentru că e antiglonţ, zic Costă să fii în siguri**

- **Aş putea să mănânc toată viaţa cu cat ai dat tu ţ* maşina asta.**

Acum sună mai mult a Karissa,rjţlînfjţlturlzbunjrr*

Sunt destul de sigur că şi ea mi-a zis acelaşi lucru la un moment dat.

- Cam douăşpe vieţi, dacă mfiniinci doar supS la plic.
- of, cine-ar face aşa ceva?
- Karissa, dacă aş lăsa-o.

Melody râde.

- Da, probabil că aşa ar face. Şi nici nu s-ar plângei Să ştii că o ajuţi aşa. Nu zic că nu o ajuţi şi în alte feluri, dar **categoric** aşa. Bănuiesc ca ea n-a avut nimic niciodată. Mama ei- la dracu\ nici nu ştiu ce să zic despre mama Reed. Despre morţi numai de bine, însă ca era un pic cam ţăcănita. Karissa nici nu putea să respire fără s-o întrebe **maică**-sa de ce şi ea pur şi simplu«, accepta, ştii? Karissa **se comporta** ca şi când aşa ceva era normal Aşa că e bine **s-o văd** că e fericită şi că face diverse chestii.

Aş putea să spun multe despre acest subiect, dar îmi ţin gura, recunoscător că traficul începe să se decongesti- oneze şi putem merge mai repede de zece kilometri pe oră.

- Deci, practic, ce zic eu, continuă Melodv$_t$ e că ea ar putea s-o ducă mai râu.
- Ar putea, confirm eu.

Probabil nu mult mai râu decât bărbatul care i-a ucis părinţii, dar cred că circumstanţele epuizante şi-au spus cuvântul.

Metody îşi întoarce privirea pe fereastră, încă faţâin- du-se în scaun, ca şi când nu poate sta confortabil. Muzica pare să-şi facă din nou treaba, în timp ce ea fredonează în tăcere versurile unei piese de la radio, pe măsură ce eu parcurg drumul înapoi spre NYU, Când ne apropiem de căminul unde stă ea, oftează teatral şi se uită la mine, ca şi când se chinuie să spună ceva.

J M OAfiHO'A tft

Bănuiesc că e normal să flecăreşti cu oamenii dar mie nu-mi place deloc.

— *Război şi pace,* ai? Nu are, gen, un milion de pagini?

îmi iau privirea de la drum o secundă şi mă uit \n poală, unde e cartea.

— Are cam o mic trei sutCi mai mult sau mai puţin.

— EL o carte preferată de-a ta?

— N-aş zice că e preferată, dar am avut-o cu mine tu vremuri de restrişte.

Zâmbeşte, ca şi când ştie exact la oc mă refer.

— Am citit ţi eu chestii de genul ăsta.

— Cum ar fi?

Aproape mă aştept să spună Biblia, dar ea răspunde:

— Cosmopditan*

Intru în parcarea de lângă cămine şi parchez maşina, apoi mă răsucesc spre ea. Coboară fără să ezite şi, cu toat* că vreau într-adevăr să plece, mă simt obligat să-i ceva.

— Ai grijă la întâlnire, domnişoară Carmichael. N'u toată lumea îţi merită timpul şi atenţia.

Pare că e dată pe spate când se opreşte lângă ma^ cu portiera încă deschisă. Face un pas în spate ţi zâml*i[te]-

— Ai vorbii ca tata, să ştii.

încerc si nu fac o grimasă. Ştiu prea bine cin< ' taică-său şi nu sunt deloc ca bărbatul accîa. Bădăran *WaUStreet.* E ma» cscn>c decât mine.

închide uşa şi se îndreaptă giăbită în timp ce eu dau maşina în marşarier şi revin în ignorând claxoanele maşinilor supărate de intruuun

Mă îndrept spre West Viltage.

Edoar la câteva străzi distanţă. FiţA **în f j ţi cu** rlîburur**r j**

Cobalt Room

OdinioarS, acolo se conccpcau visurile. Afacerile se construiau în biroul din spate, nişte scheme care aduceau mai mulţi bani decât vor vedea majoritatea **oamenilor** într-o viaţii întreagă. **Am** petrecut nenumărate nopţi între acei pereţi, plănuindu-mî răzbunarea, punându-mi la îndoială viitorul.

Cobalt Room a fost casa mea departe de casă, pe vremea când casa mea nu era altceva decât o cocioabă, ţnsă Cobalt Room nu mai înseamnă nimic acum.

Benzile galbene ale poliţiei înconjoară clădirea, cândva cea mai frumoasă de ¡x? stradă, acum, doar o grămadă de cenuşă. Structura încă mai stă în picioare, însă exteriorul este ars complet şi se poate observa uşorj chiar şi de la distanţă, că interiorul este distrus. Orice o fi fost acolo a ars puternic şi rapid,., atât de rapid, că doi oameni nici n-au reuşit să iasă.

Sncă alţi şapte au fost arşi, unii aproape în totalitate.

Le-a topit pielea, ca şi când ei înşişi ar fi fost scufundaţi în benzină. Şi poate că au fost, nu ştiu. Cei capabili să vorbească n-au scos un cuvânt despre ce s-a întâmplat. Tot ce-au spus a fost: „nu ştiu ce s-a întâmplat".

Dar eu ştiu... sau, ma rog, am o bănuială.

Pentru că genul ăsta de foc a fost pus de cineva care ştia ce face.

îmi parchez maşina în primul loc pe care-l văd liber şi mă aplec după *Război şi pace.* Iau pistolul micuţ din locul special conceput în paginile tăiate. 11 bag în sacou. Nu cred că o să am nevoie de el şi nici nu-mi place să-l port, dar azi nu-mi asum riscuri. Mă uit în torpedo şi scot mănuşile negre, pe care mi le pun,

Cobor din maşină şi ţin capul în jos în timp ce mă îndrept spre Cobalt. Mă strecor pe sub banda galbenă careJ M DAFKÎAfH

blochează accesul spre aleea din spate şi mă duc în spatele clădirii, unde nu mă pot vedea trecătorii,

Nu e greu să întru. Porţiunea rămasă din uşa din spate este încuiată, dar o simplă împingere o scoate din balamale. Mă st nimb şi mă dau înapoi, să evit norul de cenuşă care se ridică atunci când uşa atinge podeaua. Puie, de la foc. Miroase a fain şi a combustibil, un damf de sulf$_r$ ca un chibrit aprins chiar sub nasul meu. Şi ştiu că nu e sigur,,, deloc sigur să intru, dar o fac oricum, păşind cu grijă.

Înaintez doar câţiva paşi şi mă opresc, fără să 6e nevoie să me^g mai departe. Abia dacă îmi dau seama ce caut. Sunt găuri în podea, dar nu de la foc. Accstea par făcute de mâna omului, săpate în fundaţie, probabil pe când toată lumea dormea. Ar fi fost acoperite în timpul zilei, ca să nu-şi dea nimeni seama, până când a pornit ua incendiu în beci

În beci. unde era tot alcoolul.

Pun pariu că ferestrele erau larg deschise, să lase şi mai mult oxigen înăuntru, dar n*am cum să-mi dau seama de asta. Totuşi, sunt apnxipe sigur.

Pentru că eu asta aş ti (acut, dacă aş fi aprins fbcuL

E ciudat, aproape că aş zice că eu am ficut asta. dar eram iu Img Lslanii, cu cele Cinci Familii, când i izbucnit incendiul. Sau, mă rog, eram cu *patru* **dintre ele. Suspectez că a cincea era chiar aici.**

. ^ inutil să mai picai vremea. Am văzut ce am vrut văd $_m$ încredere în rapoartele poliţiei sau **în spun rarele. Acelea sunt denaturate de eroarea umani, suiit subiective. Trebuia să văd cu ochii mei şi să-mi c*nfutn suspiciunile.**

Încă un atac. Încă un mesaj,

FjţâirtfjţlruiizbunarM

Ies din clădire şi mă îndrept spre maşină, scrutând **atent** cartierul Nu m-ar surprinde dacă cineva ar sta la pândă, dacă această clădire încă ar fi supravegheată.

Nu m-am uitat niciodată în urmă. Eu nu zăbovesc Dar ştiu că altora le place să stea şi să se desfete cu efectele distrugerii lor.

Soarele începe să apună cât mă îndrept eu spre BrookJyn. Până când ajung acasă, s-a întunecat deja. Au trecut abia două ore de când am lăsat-o singură şi Karissa deja e în pijamale, gata pentru culcare. Când intru, ea e în bucătărie, sprijinită de tejghea, cu un bol de mâncare în mână.

- Te-ai întors deja, spune ea, surprinsă.

- Ţî-am zis că nu stau mult.

Suflă în bol şi învârte cu o furculiţă.

- Ce mănânci?

Nu-mi amintesc când a fost ultima oară când m-am aşezat să mănânc ceva.

A fost o săptămână lungă.

Prea lungă.

- Tăieţei, zice ea şi-mi arată o furculiţă plină de mâncare. Vrei şi tu?

- Mai bine mor de foame.

Râde, ridică din umeri şi ia o gură.

- Am văzut o reţetă pe internet despre cum să-i faci mai savuroşi cu nişte supă de pui sau brânză sau chestii de genul M-am gândit să încerc.

îşi face mai savuroşi nişte taieţei care costă jumătate de dolar.

- Asta pllnuieşti sa găteşti la cinele alea festive ipotctîce, când ni să te împrieteneşti în mod magic cu toţi oamenii din cartier?
- PA, nu. Fi gătesc atunci. Noi doar mâncăm.
- Să mâncăm ce gătesc eL
- Da.
- Mâncare pregâl ită de **stTăini**
- Nu, ci sur fi prietenii noştri, ţine minte.
- Mai rău. Trcbuip să ai grija cu oamenii pe care-i laşi în preajma la, S-ar puteri să-ţi înfigă un cuţit în spate dacă-i iaşi să se apropie suficient.

Nu spune nimic, doar se uită la mine şi mai ia o guri de tăieţei. Se holbează, ca şi cum mă cercetează.

- Ce?
- Ai funingine pe cămaşă.

Mă uit unde îmi arată şi văd pata. la dracu! încerc s-o şterg, dar e imposibil Cămaşa e albă şi pata doar se extinde.

- Sau, cel puţin, cred că e funingine, spune ea. Ori asta, ori e machiaj, ca un fani negru sau poate fiu*[1] şi dacă-i aşa, atunci cred că trebuie să-mi dai o anumiţi explicaţie.
- Nu e machiaj.
- Da. nici nu credeam.

Se uită din nou la mine. Când a devenit femeia atât de neînfricată?

Din clipa în cartam convins-o că n-am s-o ^ niciodată, brusc, ea e cea cave mă imimideaiă pem^

- N-am făcuta eu, i-am spus, ştiind U ce * Gândeşte. Dar am fost să văd.
- Ai găsit ce căutaî?
- l)a.

ÎQ4
NţiinfjţJuuifbururej

— Păi, asta e bine, zice şi face o pauză. Creţi.

Mai ia o **gură de tăieţei. Oricât** n-aş vrea **să recunosc mi** se face foame. Dar n-o să mănânc ce mănâncă ea. Nu mai fac asta din nou.

— Uite, hai să ieşim în oraş, la cină.
— Sunt în pijamale. în plus, deja mănânc.
— Nu poţi să te schimbi?
— Aş putea, răspunde, dar de ce nu putem să stăm acasă? Am cursuri de dimineaţă şi deja sunt

destul de obosită, iar ultima oară când am ieşit împreună să mâncăm ceva... ei bine, uite ce s-a întâmplat. N-am chef pentru încă o luptă cu împuşcături în seara asta.

— N-a fost asta.

— Dar ce-a fost?

— Un mid.

Oftează zgomotos,

— Pe bune, care-i diferenţa?

— Eu n-am răspuns cu împuşcături.

Dă din cap, mormăind:

— Poate c-ar fi trebuit.

îmi ia o clipă să înţeleg ce-a zis. Aproape că nu-mi vine să cred,

— Ce-ai zis?

— Nimic, ignoră-mă... nu ştiu ce spun.

Oftează din nou şi îşi pune bolul cu tăieţei pe tejghea, ignorând faptul că îl trânteşte cam tare şi sar nişte stropi pe masă.

— Poate c-ar trebui să mergem să mâncăm, dar eu aleg localul

Bag mâna în buzunar şi scot cheile,

— îo regulă. Stai doar să-mi schimb cămaşa.

_ Nu te obosi, eu nu má schimb.

nVrîn loc să se schimbe, doar **«incalţă şi spune.**

- Dine, hai să mergem,

Mă **uit la** ea **din cap până-n picioare şi Si fac semn** spre uşă.

- **După tine.**

Cine sunt eu să-i spun ce să poarte?

Ne urcăm în maşină şi ne îndepărtăm de casi Aştept să ajungem în capătul străzii, apoi o întreb încotro ar trebui să virez.

- **Aâă, depinde, spune ea şi se uită în ambele sensuri, încruntată,**
- **De ce anume?**
- **De care restaurant** *Wendy's* **e mai aproape.**

Nu [50] întâmplă să ştii. nu?

Doar ni & uit la ea.

Ofteajá afectată, ca şi când eu sunt iraţional că nu răspund la întrebare, apoi îşi scoate telefonul şi o întreabă pe Siri, apăsând pe un buton. Siri îi dă traseul. - Uite, doar urmeazA instrucţiunile, te urmez, pentru că am fost de acord s-o las pe ea aleagă. Nu-mi place să-mi încalc cuvântul.

Aşa că, zecc minute tnai târziu, mi porner^ într-un *Wendy's* **mic şi înghesuit şi comand cartofi** *plft* **Şi un shake pentru Karissa şi un scndvîş cu pui V^ nune. După ce comand, stau acolo. Şi aştept. Şi aştept. Şi aştept.**

Kanşa s-a aşezat la o măsuţă de plastic, i ar PB continui să aştept acolo, pe punctul de a-nd niJE răbdarea. Mai am puţin şi izbucnesc, când vânzătomS aşază mancarea pe o tavă şi mi-o împinge spre marginea tejghele.. Iau tava şi mă duc la masa url de e KariT privind-o cum apucă shake-ul şi. fără să ezite bae-S „n cartof tnel. ' s 1

Apoi îl mănâncă. Nu ştiu ce să zic.

- Ce? întreabă ea, după ce-mi observă expresia Haide, nu-mi spune că n-ai focut asta niciodată!
- Nu. Pe de altă parte, n-am obiceiul să comand îngheţată eu dna.
- Ar trebui. Nu ştii ce ratezi.

Mai ia un cartof şi-l bagă în shake, apoi mi-l întinde
mie.

Uite, încearcă.

Instinctul îmi spune s-o refuz, nu pentru că eu aş crede că a fost otrăvit, ci fiindcă, să fiu sincer, sună dezgustător. Dar îmi schimb obiceiurile, şi deja am sfârşit într-un restaurant fasi-food, cu soţia mea în pijamale.

De ce să nu-i fac pe plac?

fau o muşcătură mică şi mestec încet, în timp ce ea îşi bagă restul de cartof în gură.

Nu e oribil,

E doar... ciocolată.

Şi e rece.

Un cartof rece cu ciocolată-

Bine.

Nu-mi place, Râde de faţa mea.

- Eşti aşa un snob, zice ea. E bun!

îmi mănânc jumătate din sendviş şi arunc restuL Nici ăsta nu c prea grozav. Aş putea mânca o friptură de vită, sau poate un homar, sau poate chiar pui adevărat, dar Karissa pare destui de mulţumită de mâncarea ei. îmi amintesc de ce a spus Melody în maşini Când n-ai nimic, bănuiesc că apreciezi muh mai mult lucrurile mărunte*

După ce termină de mâncat, ne urcăm în maşină şi mă apucă de mână.

— îţi mulţumesc*

CU PLĂCERE, ÎI SPUN, DAR DATA VIITOARE, EU ALEG-CAPITOLUL ŞAPTE

Karissa

Paza de la cămin a fost întotdeauna inutilă.

Nici nu ştiu de câte ori n-a trecut Naz nevăzut pe lângă ei când locuiam aici. Aşa că nu sunt deloc surprinsă că pot să intru direct şi să trec de recepţie ca să urc.

E dimineaţa târziu, iar oamenii tot vin şi pleacă. Am sunat-o pe Melody de câte\a ori, dar a intrat de fiecare dată căsuţa vocală. Nici măcar nu se aude tonul de apeî! Trebuia să ne întâlnim la cafea în dimineaţa asta, dar n-a apămt.

Bănuiesc că a fost o seară lungă, având în vedere că a ieşit la întâlnire.

Mă opresc în faţa camerei 1313 şi trag cu urechea, dar nu se aud sunete dinăuntru, Ciocăn uşor şi aud foială înainte să se deschidă uşa şi să apară cineva în faţa mea. Păr roşcat, o faţă plină de pistrui şi cea mai furioasă încrun- tătură pe ca re am văzu t-o vreodată- în secunda când dă cu ochii de mine, se strâmbă de-a dreptul şi scoate un sunet dezgustai, ca şi cum chiar e scârbită de mine.

Ce mama dracului?

- Ăăă$_h$ bună.., Kimberly, încep eu, fără să fiu sigură că aşa o cheamă. Melody e aici?

-Nu.

] W QAPI'QV.Tff

Nu.

Atât. Niriun salut, Nicio explicaţie. Până să apucsă zic şi altceva, îmi închide uşa în nas. Mă holbez la aceasta o secundă, apoi clatin din cap şi dau să plec

- Karissa?

La sunetul vocii ei mă uit în sus şi dau cu ochii de Melody, care tocmai iese din lift. Are părul ciufulit ca dracu\ Machiajul de aseară i s-a întins pe la ochi. încă mai poartă rochia mea neagră.

Minunata defilare a ruşinii.

- Ce faci aici?

Zâmbeşte prosteşte şi trage de rochie, ştiind foarte bine că am observat că nu s-a schimbat.

- Am venit să văd ce faci, răspund Mi-ai tras ţeapJ de dimineaţă.

- La naiba! exclamă cu ochii măriţi. Cafeaua! îmi pare atât de rău! Am uitat!

- Nu-i nicio problemă, zic şi gesticulez spre ea- tai dau seama că ai fost, ăă... reţinută.

Roşeşte din nou, mă apucă de braţ şi mi trage înspre cameră, fiiră să-mi ofere vreo explicaţie. Descuie uşa şi dă buzna înăuntru, smucindu-mă şi pe mine, apoi închide uşa în urma ei. Kimberly stă la biroul ei şi nu se sinchiseşte să se întoarcă atunci când intrăm, dar o * că se îndreaptă de spate, ca şi cum e prcglldi pentru un atac sau ceva asemănător. Mă arunc pe paUil dezaidoitf al lui Melody, peste grămada de haine, în timp ce MeW se dezbracă de rochie şi o aruncă pe mine,

- Vorbesc serios că-mi pare rău. spune ea În I* ce caută prin sertare. Nu ţi-aş fi tras niciodată ţeap ^ ' Pur şi simplu, am uitat complet.

- **E** în regulă. Voiam doar să mă asigur **că ^ tn** n

oFitJîf>fjtliurlrt>u$_{narei}$

- Sunt mai mult decât bine, spune ea$_{t}$ luând o **blutf ^{0} P^{0}^^ ^{de} P$^{anta,oni'}$ « răsuceşte** spre mine, Mfi simt perfect! li pur şi simplu.» uauî K1 $_{c}$ perfect. M-a $^{,a\ cina}$ ^ l'aragone... ştii tu, locul ăla super elegant de lângă Central Park? **Îţi** vine să crezi? Mereu am vrut să mănânc acolo! Dacă îmi vine să cred?

Nu ştiu. Am luat şi eu o dată masa în acel restaurant. Naz m-a scos acolo la prima întâlnire, dacă pot să-i zic aşa. A comandai mii de farfurioare cu mâncare şi şampanie exagerat de scumpă. A trebuit să intimideze angajaţii ca să obţină o masă. pentru că ar fi trebuit să facă o rezervare $_{cu}$ **câteva luni înainte.**

— Uaul exclam. Cum a obţinut rezervarea?

— Cine ştie, dar am ajuns acolo şi era o rezervare pe numele lui! Am mâncat, şi am vorbit, şi am râs... apoi am mers la el acasă şi am dormit,

— Aţi», dormit.

— Da, confirmă şi se răsuceşte spre mine. Am adormit amândoi. A fost pentru prima dată în viaţa mea când doar am dormit cu un tip toată noaptea, ştii? Fără nebunii,

Chiar nu ştiu ce să spun.

Melody „înnebunită după băieţi" Carmichael stă în faţa mea, pe jumătate dezbrăcată, şi-mi spune că nu şi*a dat jos hainele de pe ea azi-noapte?

— Deci n-aţi, ştii tu... facut-o?

— A$_{t}$ pft, ba cum să nu! Ne-am tras-o de ne-au sărit capacele, la prima oră.

Rade.

Eu doar clatin din cap. Kimberly, din partea cealaltă a camerei, închide cu zgomot o carte şi îşi trece palmele

m

LA^{e}HŰAtS

iwste faţa. Mdody se uită la colega ei de camei* ţi-şi dă ochii peste cap. apoi iţi ínloarce atenţia asupra mea.

- Deci aşa a fost noaptea mea. A trebuit să vin tocmai din ttrooklyn arătând aşa,

— Erooklyn?

- Da$_t$ Bensonhurst sau ceva. Mi-a luat o veşnicie. Oricum, mă duc să fac un duş rapid. Să mi pleci nicăien, bine?

Nu-mi dă timp să răspund, pleacfl la baie ţi m5 lasă singură. Stau în linişte şi împăturesc absentă rochia, să-mî ocup timpul, în timp ce Kimberly îşi aşaiă cămile pe birou. Ocoale una din geantă şi observ cu coada ochiului coperta neagră cu alb. *Istorie; un ghid definitiv**

Şi eu am cartea aia.

- Şi tu eşti la cursul lui Ro^an?

î ntrebarea i mi iese pegurăfărasăgă ndesc. KÍ mbcriy îşi vede de Lreahă rilspunde a rulant:

— Stai cu trei rânduri în spatele meu.

—Aaî

N-am observat. Nu sunt atenta La colegii mei. Am fost prea ocultă să nu ies în evidenţa.

— E un profesor bun, /.ic, mugură ce alteia s3 adaufţ. Oriniin, mai priceput decât majoritatea. Cu siguranţa nm avut jiarte de mai răi.

M dă scaunul în spate şi se întoarce să se uîte la mine. Scârţâitul scaunului pe podea îmi opreşte bâlbâiala. încă *e* încnmLatâ» dar parcă şi mai rău, cu o umri deturie.

- Putem să nu facem asia? mă întreabă şi her seni" intre nuL Poţi să tiu mă mai bagi în seamft, ca ţi când am prielene, ca să pot să mă prefac c3 nu eşti aici? Mi-ar fctf mia mult mai uşoarl

Clipesc de câteva ori, şocată de tonul ei.NlJI În ÎjţJiii ri/burli'f ɹ

_ Poftim?

— M-ai auzit. E suficient de rău că trebuie să trăiesc Ui cocina asta cu.» tipa aia. Nu mai am nevoie şi de cine ştie ce karma negativă aduci şi UL

Sunt complet şocată.

Chiar a zis asta?

— Uite, nici măcar nu mă cunoşti, deci nu ştiu ce ţi-am făcut ca să«.

Râde şi mă întrerupe, dar e un fel de râs nebunesc, ca şi când tipa asta are un pic de Joker în ea, foarte dornic să iasă la iveală. E la trei secunde distanţă să se picteze pe faţă şi să meargă după Datman.

— N-ai cum să fii atât de proastă, spune ea. Poate eşti o persoană cumsecade, nu ştiu, dar se întâmplă chestii când eşti tu prin preajmă, chestii cu care aş prefera să nu am de-a face. Poate că e doar o coincidenţă, poate că nu e. Şi lumea vorbeşte. Fata Reed, ultima persoană care l-a văzut pe profesorul Santino în viaţă. Fata care are o colegă de apartament căreia i-a dispărut iubitul. Fata care a fost împuşcată de un nenorocit de mafiot anul trecut. Lucrurile astea.,, nu sunt normale. Nu li se întâmplă oamenilor normali, Aşa că, te rug. îa-ţi orice bagaj ai avea şi du-l în a!La parte, pentru că a> prefera să nu te ajut eu să-l cari.

Se întoarce spre birou, la cărţile ei, de parcă n-ar fi aruncat în inirie cu pietre adineauri. Mă holbez la ea, cu stomacul făcut ghem. Simt că-mi vine să vărs.

Chiar atunci, Melodv dă buzna înăuntru, după cel mai rapid duş pe care U\ făcut în viaţa ei, şi hălmăjeşte ceva. Nu ştiu, IWI ascult. Nu mă pot concentra. Mintea mea repetă cuvintele lui Kimberly.

Lumea ivrbc$te.

[>espre mine?

]U DW*HOWt«

— Pământul către Karissa! strigă Melody şi pocneşte din degete în faţa mea. Iisusc, fală, ce se întâmplă cu tine în ultimul timp? Mereu pari dusă pe gânduri.

Mă uit la ea. tncă nu ştiu ce să spun. însă un zgomot străpunge liniştea şi mă salvează. Telefonul din camerl Kimberly pufneşte, se ridică şi iese, în timp ce Melody apucă receptorul şi răspunde.

— Camera 1313.

Apelul durează câteva secunde, timp În care ea îi spune oricui o fi sunat-o că ajunge într-un minuL

— Un pachet sau ceva, îmi explică ea, deşi n-am întrebat.

Termină repede să se îmbrace şi se piaptănă.

Vii cu mine până jos?

— Ăăă, da.” oricum ar trebui să plec.

— Chiar, ai curs.

-Da.

Melody îşi continuă bălmăjeala şi pe hol. Prind câteva cuvinte - vorbeşte despre Leo. Zâmbesc şi dau dia cap, încercând să fiu o prietenă buni Dar este posibil aşa ceva?

Chiar nu ştiu. Pentru că toate acele lucruri **pe** car« le-a menţionat Kimberly cu siguranţă nu sunt **coincidenţe-**

— Eşti bine? mă întreabă Melody şi mă prind* tk braţ ca să mă oprească să cobor din lift când **ajungem u** primul etaj,

— Da, ăăă... nu ştiu.

Dau din umeri pentru că, sincer, nu ştiu. Nu s^[1] idioată. Nu sunt proastă. Ştiu că oamenii bârfesc. W nu mi s-n întâmplat niciodată să aducă cincva w**» direct.

Faţiînfaţicurlîburijrea

_ Al auzit că».? Adică, lumea chiar vorbeşte despre mine?

Mclody se uită la mine confuză, apoi expresia i se **schimbă** cu totul. N-aş numi-o milă. Mclody nu e genul de persoana căreia să-i fie milă de alţii. Dar este simpatie» ca şi când ştie exact la ce mă refer

Ca şi când a auzit zvonuri.

- Oamenii sunt nişte mligari, spune ca, fluturând din mână. Le place să inventeze poveşti, ca şi când suntem jn Spira/u/ Genera/ şi Sonny Corinthos bântuie pe străzi. Nici măcar nu-i bag în seamă şî nici tu n-ar trebui.

Uşor de spus, greu de făcut, bănuiesc.

Zâmbeşte, ca şi când vorbeşte serios, iar **eu** îi **răspund** la fel. Ştiu că nu merit o prietenă ca Melody. îi e mai bine fără Paul, desigur, dar asta nu mă scuză de rolul **pe** care l-am jucat în dispariţia lui. Personal, nu l-am atins, Insa asta nu mă face nevinovată-

Mă îndrept cu Mclody la biroul de la recepţie, unde îşi prezintă carnetul de student. în schimb, femeia de la birou ii oferă un buchet de crini albi, Melody chităie entuziasmată şî-mi arată cartonaşul. Nu e niciun mesaj, doar cuvintele: *x, Lco.*

- Ce ţi-am spus? zice Melody şi îmbrăţişează florile. Perfect!

Ne despărţim în timp ce ea încă e îmbătată de fericire şi îi spun că trebuie să ajung la curs, dar mă întorc în partea opusă şi mă duc spre metrou. Rareori merg acasă pe drumul âsta, pentru că c foarte aglomerai, dar sunt prea mult dusă pe gânduri ca să-i mai observ pe ceilalţi.

Când ajung acasă, uşa de la intrare este încuiată, însă maşina luî Naz este la locul obişnuit, pe alee, aşa că bănuiesc că n-a plecat nicăieri. Intru şi mă îndrept spre birou, unde îl găsesc la biroul lui, citind ziarul.JM D**HG<N£R

începp si observ un tipar, Se uită la mine când intra.

- Iar ai ajuns devreme acasă.

Mă arunc pe canapea şi îmi pun geanta la picioare.

- E **vreo** problemă?
- Pentru mine? Nu. Pentru tine? Poate.
- De ce?
- Chiulitul n-are cum să te ajute la note, spune d. Aşa că bănuiesc că vom vedea dacă avem o problemă când vii cu carnetul de note.

Râd.

- Ce-o să faci, o să mă pedepseşti?
- Nu, dar s-ar putea să te bat la fluid.
- Promiti?

Se holbează la mine. Nu râde, ci îmi cercetează faţa- Nu sunt sigură de ce, dar nu cred că se lămureşte, pentni că-şi închide ziarul şi îl pune lângă el, apoi se reazemă P* scaun şi se uită la mine,

- Vino aici.
- De ce?

Ridică o sprânceană, apoi repetă:

- Vino aici.

Pe de-o parte, vreau să-i rezist, doar fiindcă mi-a ignorat întrebarea, dar în momentul ăsta, n-am enerp« pentru aşa ceva. Mă ridic şi mă duc unde stă d. apoi n»
urc pe birou şi îmi hălăngăn picioarele. Continuă să se uite la mine, ca şi când ştie că ceva nu c în reguli Poate că ştie.

Nu mă întreabă dacă sunt bine. Nu e nevoie.

- Eşti frumoasă, spune, chiar şi când nu râmbeşu. E atât de neaşteptat, că nu pot decât să zdrobi

când aud complimentul.'nlfeflpfcirt tfcMftt*,

- Mulţumesc.

1>A din fiip v Îţi nşari ptlmtfe pr pmbefc mdr |mi mfrngÂic píriuarrlc prin Mugi

- Vrri să vorbim desprr asta?

- Nulnnwd ^xtíAI

Incuvunţea/ă dm nou şi **aMa** r lot.

|şt ridică mâinile ţi inu mângâtr n^psclr, „pr* apucănasturelede la MURI ŞI i <IPM hule uşor Mi ujt. ft,i ni spun uimu , la Mul rum rWacr fermoarul mâinile în pantalonii mei Am blugii strimţi 5i nu prra arr acces, dar. cumva, dcgeieie lui lut ajung pe clitorisul m«u. Atrawi în nitul magnetic tic aresta

Mă treacă, mă mângâie şi senzaţia c instantaneu magică. Mă furnică pielea şi mă inficrtwiu. Includ ochii şi îmi las capul pe spate. în timp ce Aâcnitunle dr plăcere îmi străbat şira spinării şi-mi cuprind tot corpul. S'u ştiu cum face, cum mă excită a>a de repede într-o jumătate desfundă. Mă las jh- spate birou şi aproape cad, când m3 apucă de blugi şi trage de ei, să mi-i dea jos.

Acum îi simt mâna, apui limba, care imi apasă clitorisul dornic şi care mă gustă în timp ce mă dezbraci. Í1 ajut, írni dau hainele ios şi le arunc căt colo, ftră să-mi pese că cu sunt complet dezbrăcată, iar el încă e în «»tum. Mă întind spre sacoul lui şi încerc să-l ajut să-l dea jos. dar el îmi prinde încheieturile şi mă lipeşte de birou.

— Relaxează-te, şopteşte el Mă descurc.

Cine sunt eu să-l contrazic? Oricum am uitat ce voiam să fac.

Pentru că gura lui este din nou pe corpul meu, mă linge şi mă suge, iar dinţii îmi zgârie pielea, Mă frământ şi gem în timp ce el creşte ritmul. Sini ia o veşnicie să tennîn atunci când mă masturbez, dar bărbatul ăsta reuşeşte în câteva secunde, ca şi când corpul meu ştie că e totul
n» DAflHG^tn
penliu el. Simt cum presiunea devine din ce în ce mii mare, mai rapid decât pot să-i fac fată. inima îmi bate cu putere. Pumnii mi se încleştează. Spatele mi se arcuieşte. Din piept aproape că îmi iese un ţipăt şi încerc să-l opresc, să-l fac să dispari, dar nu pot. Nu

pof. Las să iasă un strigat răguşit şi strangulat, în timp ce orgasmul intens mă cuprinde şi-mi face picioarele să-mi tremure.

Gâfâi şi mă apuc de sâni. Muşchii îmi sunt foarte moi, îmi deschid ochii şi îl văd imediat pe Naz care sli dtasupra mea şi se uită la mine.

Aproape din instinct il prind cu picioarele şi încerc să-l trag mai aproape şi cu braţele. Expresia lui serioasă este străfulgerată de un rânibet când mă ia şi mă trage de pe birou la el în braţe, apoi se aşază pe scaun.

îl călăresc, El **încă e îmbrăcat complft. Hainele mele, cine ştie** pe **unde suni.**

Mă apucă de şolduri şi mă mângâie uşor pe spate» apoi palmele îi alunecă pe sânii mei şi îmi cui peşte sfârcurile, în timp ce se holbează la mine. Din nou.

Nu mai face nicio altă mişcare. Nu di vreun senin că noi ani continua.

- Pentru ce-a fost asia? întreb cu vucea mtrctiiiti

Hidică din umeri.

- Părea că ţi-ar prinde bine să te destresc/i puţin-

Puţin spus, dar cu siguranţă a funcţionat. A dispAmt
'> parte din tensiunea pe care-am simţit-o toali dimineaţa. Aproape că mă simt liniştiţii aici, lângă el Doar noi doi i>ur el şi cu mine, Vina îmi rămâne însă undeva, în adâncul nunţii. Dar]jen(ru moment, renunţ bea.

Vina e o treabă urâtă. Te mănâncă ineel pe interior.

Mă întreb cum reuşeşte Naz, cum işi prlre« fără sl sinilă senzaţia aia profundă, rraliUlca urât* ' rcftreiului. l'cnlru că a ikut multe chelii.. M»H u®
Fiţ]jfifjţicuriibunarei
multe decât mine, El a pus capăt unor vieţi. A distrus visuri.

La dracu'$_{t}$ aproape că m-a omorât şi pe mine.

Şi» totuşi, cumva, se trezeşte dimineaţa şi merţe la culcare seara şi supravieţuieşte oră de oră, fără să crâcnească.

Da, încearcă să fie mai bun, dar cred că, la urma urmei, face asta pentru mine. Nu fiindcă vrea să se căiască pentru acţiunile lui. Nu ca să-şi răscumpere păcatele. Nu pentru că s-a săturat să fie bărbatul de dinainte. Ci pentru că el crede că asta am eu nevoie.

Vrea să fie un om mai bun ca să-mi uşureze mie vina că iubesc pe cineva ca el.

Un tigru care nu-şi schimbă dungile. Asta a spus Giuseppe. Poţi să îmbraci un lup în oaie, dar nenorocitul te va mânca de viu cu prima ocazie.

Naz ia în mâini lănţişorul din jurul gâtului meu. Pandantivul îmi ajunge aproape între sâni. Răsuceşte cristalul mic, rotund între degete şi se uită la el

— Nu-l dai niciodată jos.

— Nu, şoptesc, chiar dacă nu a fost o întrebare.

Ştie că nu-l dau. Vede că-l port în fiecare zi.

— Adică, îl dau jos la duş şi când mă bag la culcare, dar mi-l pun în fiecare dimineaţă.

Mi-a oferit multe, însă lănţişorul are o semnificaţie specială, Încă îmi amintesc clar ziua aceea, cuvintele pe care mi le-a spus după ce a pus lănţişorul în jurul gâtului meu.

Ar pu/ea *fi* aşa *tot timpul, Karissa*, în *fiecarc moment al fiecărei zile. Pot* să-fî *ofer tot ce-i* mai Doar ircfruiesu-miperniifi.

Cuvintele acestea mi-au rămas în minte. Chiar şi când nu neinţelegeam prea bine, tot nu am uitat niciodată i M ***nfiwHOWt?***
ce-^ Fiindcă în nnaptpa aceea, pentru prima datăm vî&ţa mea, am simţii că valorez ceva. Am simţii că cu conlrz, ca şi cum as h fo^t şi eu rincva. Şi nu datorită unei bijuterii, deşi, desigur.,. e superbă. Ci pentru că. deşi nu mi-a spus-o în seara aceea, m-arn simţit ca adevărat iubiră.

Curpe <Jiem. Cuvintele sunt gr^ate pe pandantiv. Zîurt Jc mâine nu e garantată. Nimic nu c sigur. Cat despre ari? Thftrcgft- di/w. Aşa îşi trăieşte Naz viaţa, Aşa vreau şi eu si Lrăîesc cu cL

Se ui Li la mine şi dă drumul lănţişorului.

- **Ilal sus,**
- De ce?

Îşi arcuieşte o sprânceana, din nou, **Însă de data asta răspunde la mtivbare:**

Pentru **că încă mai eşti pufin stresată. Cred că ştiu jiiştii I nituri prin cane să rezolvăm asta, dacă înţelegi ce îrvau să spun.**

Râd şi ma agăţ bine de el în timp ce se ridică. Când e m picioare, îmi îndrept şi eu jmziţia şi mă îndepărtez de el.

- Puteam să te duc eu, protestează el

~ Plî. şi să-ţi. rupi spatek, bătrâne? Nu prea crwt

- Hfl-ka, spune e!$_{f}$ încercând si mi prindă, dar eu

■i alunec dm braţe.

Râzând, mă stmxirpe uşă ms îndrept sprescirl r ^{tnCple} ^ * „lă prind de sâni, « £ ^ foarte tare, şi ajun* b dormitorpfeind.

$_{nn}$ | ^riie cu pa^ măsuraţi, metodici. înl<rt»-

TIT^{MrUtul} ^ * ^ Je bun h furişi w asigură că-l üud$_{H}$ Mă tachinează.

A naibii anticipare.

$^{I)în\ mstu,rt}$> ^ îndepărtez puţin, spre pat.

iwFitJ în htl ca rlrbunarei

- Crea că eşti amuzanţii, nu-i aşa? întreabă şi face un pas spre mine, ftrfi să ezile când cu mi mai retrag puţin.

— Pnate.

- Poate, repetă el şi se opreşte în faţa dulapului, deschizând sertarul de sus.

încremenesc şi stomacul mi se face ghem când scoate de-ncolo o curea groasă din piele. Şi-o înfăşoară în jurul pumnului şi se întoarce spre mine.

Expresia de pe faţa lui. ***Acca*** expresie. A trvcul ceva timp de când n-am mai văzut-o, de când nu s-a mai uitat aşa la mine. De când nu şi-a mai lăsat garda jos şi j-$_{a}$ pennis moustrului să iasă la joacă.

Eincitant. Excitant. *înfricoşător*.

Poate că e greşit că mi-a fost dor de partea asta din el,daracesta-i adevărul. Recunosc. Nu am mai recunoscut asta nici măcar faţă de mine însămi pani acum. E ceva incîtant în a Lrăi la timită, în a Uezi la viaţă ceva ce ştiu că stă îngropat înăuntrul lui. Nu mă va răni. Ştiu că n-o va face. Dare pasional şi primitiv, feroce.

Se apropie cu incă un pas.

Şi încă unul

Şi încă unul.

Mă dau în spate până când mă lovesc de noptiera de lângă pat. Naz se opreşte în fata mea, cu vârfurile pantofilor lui negri atingând unghiile mele nefăcute. Corpul lui c aproape lipit de al meu. Se apleacă spre mine, cu faţa din ce în ce mai aproape de a mea şi îşi freacă bărbîa de pielea mea.

E o linişte rnormântală. îmi bate inima nebuneşte,

— Voiam să te iau uor_{H}$ spune el cu o voce joasă. Să te arunc pe pat şi să te venerez toată ziua şi toată noaptea. Să-ţi sărut şi să-ţi mângâi fiecare bucăţică de piele. Să te
JM DA*iHOA£R
gust cu limba până când nu mai poţi. Şi apoi voiam să intru în tine, adânc şi lent Să te fac să termini din nou şi din nou, până când nu mai poţi decât să-mi strigi numele.

Mâna lui liberă, cea fără curea, se mişcă uşor pe deasupra corpului meu, iar degetele imi mângâie pielea înfierbântată, jşi plimbă mâna pe sânii mei, apoi se opreşte pe pieptul meu, la inimă,

— Îţi place aşa, nu? Îţi ptace când te fac să-mi simţi toată dragostea.

încuviinţez. Simt furnicături pe tot corpul.

— Şi te-aş fi iubit cum trebuie, ţi-aş fi amintit cura ***t*** să fii preţuită, idolatrizată, să fii tratată ca regina care eşti Urma să fac cirugosrecu tine, iubito.

Scot un gâfâit tremurat şi, până să inspir din nou, îşi mută mâna, într-o fracţiune de secundă, nici măcar o clipită, îşi pune mâna în jurul gâtului meu şi strânge tare şi mă trage spre el.

— Dar acum cred că doar o să te fut.

Trag adânc aer în piept în timp ce mă arunci pe pat şi mă aşază pe burta. Mă împinge şi mă trage cu uşurinţă, ca şi cum aş fi la fel de uşoară ca un fulg, iar mâna ü alunecă sub mine şi eu îmi ridic fundul. Încerc să mă adaptez repede, cu privirea înceţoşată din cauza adrenalinéi care-mi pompează prin vene. Mă împing în mâini*' îmi întorc capul să mă uit la el suficient cât să văd cum strânge cureaua.

Privirile ni se întâlnesc. Nu trec mai mult de câteva secunde. Până să-mi dnu seama ce face, îmi trecc cureaua peste cap. O apucă şi trage de ea, strângand-o în ju™[1] gâtului meu ca o lesă.

Icnesc. 0 strânge şi mai tare.

La dracu'! Nu pot să respir.

Mi pof *să respir*.

fjtJinfjţlturi/bururrj

încerc să prind cureaua şi s-o lărgesc puţin, să inspir puţin aer, dar se strânge şi mai tare de cale ori mă mişc. Cinci secunde. Zece secunde. Un minut O nenorocită de eternitate. Îmi arde pieptul şi îmi lăcrimează ochii, iar eu încerc din răsputeri să mă mişc $i sa mă ridic. Până să mă pot lupta cu el» Naz mă împinge înapoi pe pal şi lărgeşte puţin strânsoarea. Inspir cu putere, disperată, dar abia dacă pot să iau o gură de aer, când el intră în mine cu putere şi-mi scoale iar aerul din piept

Ţip din cauza forţei cu care mă împinge cu faţa în saltea. Ţine de curea, s-n pot simţi pe gât, însă n-o

mai strânge. înccpe sămi-o tragă cu brutalitate. Încăeîmbrăcat în costum şi încearcă să şi-l dea jos printre penetrări, dar nu reuşeşte şi renunţă repede. Cu mâna liberă mă apucă de şold şî mă ţine în loc, să nu mă mişc.

Nu că m-aş mişca.

Nu, nu azi.

Mă împing în el. Gem în timp ce cl intră din ce în ce mai adânc, anihilând o parte din mine şi, în acelaşi timp, făcandu-mă să mă adun.

— Şi asta iţi place la nebunie, nu-i aşa? întreabă el cu vocea joasă, încordata, N-ai nevoie să te Iralez ca pe-o regină ca să ştii ce însemni pentru mine. Pot să ţi-o trag şi-aşa, ca şi când eşti un *nimeni,* şi Lot ştii că însemni totul pentru mine.

Vreau să-i răspund.

Vreau să-i zic că are dreptate.

Dar cuvintele îmi rămân blocate în piept, din cauza curelei pe care-o strânge în jurul gâtului meu. De această barieră trec numai gemetele şt ţipetele care sună ca numele lui, pe măsura ce mi-o trage.

Şi mi-o trage. Mi-o trage atât de tare că sunt pe punctul de a-î implora să se oprească. Să continue. Să mî-o

J M Cil-iDUER

tragă până uit ce-i cu mine. Să-mi dea mai mult... şi $_{ma}$i mult... şi mai mult.

Nu ştiu cât timp trece sau cale orgasme până când tremur dm tot corpul şi ci incă mă pătrunde. Am respiraţia sacadată, iar mima imi bubuie în piept, ca şi când cm din mme e gata să se rupă şi eu renunţ. Renun(să mă mai lupt Nu mă mai mişc. Renunţ şi-l las pe cl să fac ce vrea. Corpul meu cade li_{psit} de vlagă)* pat, în timp ce Naz e dm ce m ce mai aţâţat.

,£^{UrCaUa} ** din nou pe gât, lăsându-mâ

rara aer, şi focă un orgasm îmi străbate coipul vlăguit.

el V $^{IX\cdot}$ $^{t\cdot lrta2ă\ tIe}$ câteva ori. apoi termini şi

15?- $^{\cdot P'CC}$ ∗ $^{eKbwa2a-}$ î" secundă în rara termuia, se opreşte şi di drumul curelei.

din mine$^{SPir\ \ ™}$ P^{rîbu}«^{esc}Pe Pat după ce iese

sun* Tri!? T"$^{de\ meU_în}$ Senunchi, fără să scoată un revin

tE ∗ $^{m\cdot itC\ măear_Eu}$ W 'o' incert să-mi Mi m n? $^{aftlnd\ în}$ P^{i,ura}

„'oale. La drW, nu ^ [N]” I»« fac altceva decât să stau aici.

furnicături”' [mCU] ° [lmr 5i simplu un] &[hcm dureras de] maişt S” [traS'°]

[fâU de ,oL U] P[ro]P[riu]- Metaforic. Cine

aJL'T[m]\Naz * ∗ îmi 500116

cameră, j| J”!,[JnS dl”] ∗ [ij a”d] P[3]∗” P™ pare dcloc aim, [B]V ∗Şl ma Uit la el Mă <∗ [nU] tot ce [c în] ZZ^:[arc] ^maşa desfăcută, dar aşia c

Cum dracu wSr” ^ [Md niicar] cred că a obosii. [J] posibil aşa «va?

baine!e[U],Î'[¡] [™ re]f „[a de°]P[artc]i» dezbracă oi grijă, iii W

ii iţi indUS miH [îr]î[a|X,i] ∗∗ P[3]'- [S,ă ,ân,ţS] T∗

insă nu sWnge ** fiătul meuıiar eu mi Inconlttfiu Infj Uoiflibururij

Degetele lui aspre îmi mângâie pielea.

- probabil că n-ar fi trebuit sfl fac asta, spune el cu degetele pe gâtul meu.

- De ce?

Vocea mea e groasă şi se ghiceşte confuzia.

- Pentru că. spune el, iar privirile ni se întâlnesc, va trebui să porţi o bluză cu guler pe gât mâine.

Râd uşor şi mii ridic să-mi pun mâna peste a lui.

- Da, ei bine, mi-e teamă că n-am niciuna. Nu cred că arc cineva.

— Eu am.

Mă holbez la el.

-Ai?

încuviinţează.

— Una neagră,

— Eu, âăă... ce? Cum de n-am văzut-o niciodată?

— Pentru că n-o port, zice el. E pe undeva prin dulap.

M-am uitat prin dulapul lui şi am luat nişte haine. Nu-mi vine să cred că n-am observat-o până acum.

— De ce nu sunt surprinsă? şoptesc. Adică, bluzele astea au fost la modă acum ceva timp.» ştii, când erai tu de vârsta mea.

Mă strânge, în joacă, de gât, în timp ce se uită urât la mine, iar eu râd. Se oftică foarte tare când mă iau de vârsta lui.

- Ţine-o tot aşa, zice el, şi s-ar putea să te şi plesnesc până la finalul zilei.

îmi dau ochii peste cap şi mă mut mai aproape de el, Mă ia în braţe şi îmi pune capul pe pieptul lui, Niciunul nu mai zice nimic. În scurt timp, cad din nou pe gânduri absorbită de tot ce a fost în trecut. •J M OMJÏiOWER

— Tu le simţi vreodată vinovat? întreb într-un final, după ce a câştigat curiozitatea. OK, bine, poate vreau să vorbesc despre asta,

— Vinovat în legătură cu ce?

— Sn legătură cu totₜ răspund. Cu orice.

Face o pauză, apoi spune:

— De ce întrebi?

— Nu ştiu. Doar mă întrebam.

— Te întrebai dacă raă simt prost în legătură cu chestiile pe care le-am făcut.

— Da.

Tace din nou,

însă nu am **nevoie să răspundă. Tăcerea asta** îmi **spune tot.**

— Dacă aş avea ocazia, aş putea proceda altfel în unele cazuri, zîce el pană la urmă. Dar probabil că aş face din nou mare parte din chestiile alea. Dacă mă simt vinovat? Nu, nu chiar. Nu cred că am în mine genul Ala de remuşcare.

Răspunsul nu **mă** surprinde,

E ce mă aşteptam să aud.

CAPITOLUL OPT
Igna/jo

Josepb Gladstone.

I se spune Joc Grasu',

Asta e ram tot re şl iu despre bărbatul din faţa mra, numele, dar e mai nnilt decât suficient, Armando a dat de o adresă unde l-aş putea găsi pe tip, care, din fericire pentru el. s-a dovedit a ii destul de credibilă. Nu ştiu când s*a născut sau de unde i\ nu ştiu dacă are o familie sau dacă locuieşte singur, nu ştiu câţi bani face sau câţi are în liancă. Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, pentru că, la urma urmei, n-are nicio importanţă.

Tot ce contează, sincer, este că, într-un fel sau altul, a luat decizia proastă, a încălcat limita care nu trebuia şi a ofensat bărbatul nepotrivit.

Anume, pe mine.

Dar bietul Joc nu ştie asta încă. Nu ştie că sunt cu ochii pe el Că aştept momentul potrivit să lovesc.

Păşeşte uşor, ca şi când nu trebuie să ajungă undeva, ca şi când nu-i e frică de nimic pe străzile astea. Şi poate nu*i e. Mie clar nu mi-e, Dar lui ar trebui să-i fie.

E aproape de miezul nopţii într-o miercuri. Karissa e acasă, în pat, doarme, nici măcar nu ştie că eu sunt aici, că am revenit la vechile obiceiuri şi bântui pe străzi.J M OAPUOvVtR

Dacă am noroc, nu se trezeşte până mâine dimineaţă şi nici nu o să ştie că am lăsat patul confortabil ca să vin să fac asta.

Ceva ce i-am spus că nu mai fac. Genul de faptă pe care oamenii buni nu-l fac altora.

Ies din maşină şi închid portiera uşor, cu capul în jos în timp ce-l urmăresc pe Joe pe strada aproape goală, Mer^e pe rula asta aproape în fiecare seară la ora asta... Oricum, de fiecare dată când am fost eu pe-aici. Nu sunt sigur unde merge. Nu rămân suficient de mult cât să aflu. Pleacă dintr-un apartament micuţ de deasupra unei alimentare din Luwer Fastside şi traversează câteva străzi spre parcarea din East River.

În seara asta, u-o să ajungă acolo.

Ajunge pe prima alee, iar eu sunt chiar în spatele lui. Nu mă observă din umbră, nu-mi aude paşii până nu e prea târziu. Dă să se întoarcă, simţindu-mi prezenţa, cu câteva cuvinte pe vârful limbii, care nu reuşesc să iasă înainte să-l lovesc.

îl pocnesc în faţă. Nenorocitul, mi-a rănit pumnul cu faţa.

Lovitura îl ameţeşte, dar el nu cade. Nu e gras, aşa cum ii sugerează porecla, însă e masiv. î! iau prin surpi™" dere suficient cât să-t prind cu garda jos. îl prind de gât şi încep să-l strangulez.

Se luptă. E puternic. Abia dacă pot să-l ţin.

Mă trage de haine şi încearcă să mă lovească şi să se elibereze. Ochii i se umilă, faţa i se înroşeşte în timp se panichează. Ştie că are probleme. Multe probleme.

- Ai noroc că n-am chef să umor pe nimeni azi. u zic pe când rămâne fără aer.

Uujk1 ce leşină, il las să cadă.

tu firtoururti

55c loveşte rău de asfalt, cu capul. O senzaţie sâcâitoare mă cam necăjeşte şi mă îndeamnă să termin **^-nm început.** Să**-l** omor. Ar trebui. Aş putea. **Pe** de-o

vreau, în mod evident, asta. Mă holbez la el şi sunt pe punctul de a-l omori. N-ar fi greu.

Niciodată nu e chiar atât de greu.

Sunt aici doar să transmit un mesaj. Să-l fac să înţeleagă că nu mă aşez pe burtă şi încasez tot ce vine spre mine. Dacă voiam, puteam să-l ucid, dar laşul ăsta jalnic nu merită să-mi pătez mâinile de sânge.

în mai puţin de un minut, mă întorc să plec şi mă indrept spre ieşirea de pe alee. Fac câţiva paşi, apoi aud ceva în spatele meu. sunetul unui motor pornit de maşină.

În capătul celălalt al aleii apare o maşină.

Arunc iute o privire într-acolo. E neagră şi micuţă... **arată** ca un BMW. Nu-mi dau seama în întuneric. Are farurile stinse. Într-o încercare de a nu fi văzută.

Mă răsucesc şi mă grăbesc să plec.

Abia dacă mai fac cinci paşi până la căpătai aleii, când altă maşina se opreşte în faţa mea, atât de aproape, că trebuie să mă dau repede în spate ca să nu dea peste mine. îmi stă inima la vederea maşinii negre identice, cu farurile stinse şi cu geamurile fumurii*

Sunt blocat. îmi dau seama pe loc. Şi sunt enervat la culme. Sunt a! dracului de *enervat.*

Fiindcă nu am fost singurul care s-a furişat în seara asta. N-am fost singurul care n privit din umbră, care a urmărit, care a aşteptat momentul perfect. Sunt enervat că nu m-am prins mai devreme, că nu mi-am dat seama că şi eu sunt urmărit.

încremenesc şi îmi pun mâinile în buzunare, hol- bându-mă la maşină, iară să las să se vadă în vreun felJ M DAPHQWFS
c-aş fi alarmat. Să nu le arăţi niciodată că ţi-e fiică. Asta e regula numărul unu. Şi nu e vorba că mi-e frică.

Nu. Nu rni-i teamă de moarte. Deja am murit de prea multe ori până acum.

Sunt <i pisică cu nouă vieţi şi am ajuns deja la a douăşpea. Trăiesc pe timp împrumutat. Când moartea o să vrea sa mă ia$_T$ o să mă ia.

Dar sunt foarte enervat că mi »am pierdut îndemânarea. că s ar putea să nu fiu în stare să omor pe oricine-o fi iu maşina aia înainte să mă omoare el pe mine. E pur şi simplu inacceptabil. Dacá mor. poţi să iii sigur că ii iau pe toţi cu mine.

Pe toţi cei care ar putea măcar să încerce vreodată să ajungă la *ea.*

Se deschid trei portiere - ambele din faţă şi una din spate. Ies trei bărbaţi şi se opresc, protejaţi de portiere. Nu-l recunosc pe nici unul, dar nici nu mă aşteptam* Par smardoii tipici care şi-o ard prin ctrcurilc noastre, îmbrăcaţi complet în negru, cu câte-o geacă de piele. Pâr brunet, trăsături întunecate... evident, italieni sau pe-aproapc. Nu văd arme, insă asta nu înseamnă că n-au*

Tipii ca ăştia nu pleacă de-acasă fără armă.

Se deschide a patra portieră şi, după o clipă$_r$ alt bărbat. Când ii văd, mă izbeşte un sentiment de familiaritate.

Nenorocitul]

îl ştiu.

E mai bătrân decât îmi aminteam, dar bănuiesc că şi eu sunt mult mai bătrân acum. Au trecut *P^{roa}£ douăzcci de ani de când nu ne-am mai văzut, o viaţ* om, dar n-aş uita niciodată o faţă aşa de pocită.

Acum înţeleg de ce-i zice lumea ***Cicatrice.***
Apr^l* râd de cât de absurdă e situaţia.
FitJVnbUturlibunjrij

O cicatrice oribila îi crestează partea dreaptă a feţei şi trei* P$^{rin\ mi}$i^{1ocul} ochiului. Acesta e mai decolorat. o nuanţă mai estompată de albastru decât celălalt- Nu vede eu ochiul drept de când il ştiu, dar asta $_{nU}$ ţ-a stat niciodată în cale. Compensează prin

celelalte simţuri, ^ un afurisit care ştie cum să se furişeze.

Trebuie să fie. L-am învăţat multe dintre lucrurile pe care le ştie. A învăţat cum să supravieţuiască olxwvân- cJu-mă pe mine.

Vine agale spre mine... Nu se vede nîciun pic de frică sau panică pe faţa nenorocitului, Mă scrutează pe măsură ce se apropie, apoi se opreşte la un metru în dreapta mea, ezitând. Pare să mă măsoare din cap până în picioare.

Evaluează situaţia.

Apoi, trece pe lângă mine şi păşeşte pe aleea din spatele meu. Nu mă mişc, dar îmi întorc capul şi-l văd că se apropie de Joe, care zace pe trotuar, sângerând din rana de la cap.

- Prieten de-ai tăi? întreb.

Lorenzo clatină din cap în timp ce îngenunchează lângă Joe,

- E încă viu.

Se uită la mine când spune asta şi ridică dintr-o sprânceană.

- Momentan, zic.
- Momentan, repetă, întorcându-se spre el.

Clatină iar din cap şi se ridică, apoi se îndreaptă spre mine.

- A trccut ceva timp, Ignazio.
- **Aşa e,**
- Mă bucur să te văd.
- Mi-aş dori să pot spune la fel.

j M DARHOV.'tR

Rade, Nu mă surprinde.

Majoritatea oamenilor îl consideră şarmant, chiar fermecător, în ciuda cicatiicii de pe faţă. Poate fi atât de charismatfc, atât de manipulator încât cedalţi o trec cu vederea Dar eu? Recunosc un prădător când văd unul îmi dau seama de ta o poştă. Nu e nimic inocent la bărbatul ăsta, intenţiile lui nu sunt nici pe departe inofensive. Te atrage direct în plasa lui cu intenţia de a te ţine captiv pe viaţa.

Sau oricât de mult decide el să te lase să trăieşti.

I-am spus Karissei că nu eu sunt cel mai periculos om din lume şi n-am minţit-o. Pentru că bărbatul poreclit Cicatrice s-ar putea să fie cel mai rău.

Lorenzo Gambini. Când Genova zicea că e din sud, vorbea serios. Florida. Jftssimmee.

- Hai, nu fi aşa, zice Lorenzo şi se opreşte lângă mine. Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Eu n-am prieteni.

— Absolut deloc?

— Niciunul, şi o ştii. Nu există prieteni în domeniul ăsta. Doar oameni care au nevoie de tine, până în momentul în care nu mai au nevoie.

Hâde.

— Cinic ca întotdeauna.

- Mai degrabă, realist.

- Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat, spune el ? mă bate tare pe spate.

Fac un pas în faţă din cauza forţei atingerii lui. Mi * zburleşte părul pe braţe şi îmi strâng pumnii în bunii**
l>acă nu ia mana de pe mine,..

- Dar eu tot cred că noi doi am putea fi P[ri€te.n]^ sau cel puţin, genul de oameni care au nevoi® un «wм pe termen lung. Mă-nţelegi? fiUtoriţict/rtibun.»^

Il înţeleg. Înţeleg perfect ce spune. **Vorbeşte** pe **ocolite,** în termeni drăguţi precum .prieteni', dar nu sunt prost. Vrea sfi fac ccva pentru el. Ştiam că c doar o chestiune de timp.

- Nu-ţi sunt de folos, îi zic. Nu mai activez.

Râde din nou şi face un semn spre alee.

- Mie mi se pare că încă munceşti din greu. Sau stai aşa* Treaba asta era personală? Şi mai multe misiuni de răzbunare? Te rog, spune-mi, cine ţi-a mai ucis soţia de data asta?

Nici măcar nu gândesc. În secunda în care aud aceste cuvinte, reacţionez.

Mă anine spre el, dar e rapid, ca şi cnnd se aştepta la o reacţie din partea mea. Li dracu\

probabil că se aştepta. Face un pas în spate şi-şi ridică mâinile în mod defensiv, în timp ce-l apuc de tricou şi4 trag spre mine. Într-o secundă, toate pistoalele sunt armate, toţi trei bărbaţii care îl păzeau le scot în acelaşi timp şi k îndreaptă spre mine. Ijorenzo îmi aruncă o privire lungă şi pare mai degrabă amuzat, în timp ce eu mă abţin să-î pocnesc în faţă.

- Ţâfnos, zicc şi-mi dă mâinile jos de pe el, apoi işi îndreaptă tricoul.

Nu e îmbrăcat În fel ca ceilalţi. E îmbrăcat ca un nimeni. Blugi şi tricou, li e maî uşor să se piardă în mulţime, Le face un semn celor trei tipi să-şi coboare armele, li ascultă ordinul mut, fără să ezite.

- întotdeauna ai fost cam temperamental, Ignazio.

- Termină cu prostiile. 2i-mi ce vrei de la mine.

Ridică din umeri şi face câţiva paşi înapoi.

- Ţi-am zis,., vreau doar să fim prieteni, dar daca tu nu vrei să fii prietenul meu, atunci aia e.

I M DAflHOA'ţH

— Şi. ce, mă omori? Dacă ăsta e scopul tău, Lorcnzo, aici sunt, N-ai niciun motiv să amâni. M-ai prins. Dar Gt-o acum dacă ai de gând, pentru că nu mă joc astfel de jocuri cu tine.

Mă ignoră, se întoarce şi se îndreaptă spre maşini Se opreşte lângă portieră, se uită la mine$_r$ pentru prima dată serios de când s-a dat jos, acum trei minute.

— Mi-ai spus ceva acum mult timp, ceva ce n-am uitat. Mi-aî zis „dacă nu eşti de partea mea, doar îmi stai în cale”$_r$ Aşa că ani fost de partea ta atunci, Ignazio, şi-ai face bine să-ţi aminteşti.

Se urcă în maşină şi închide portiera. Peste câteva secunde, ceilalţi il urmează. Maşina părăseşte aleea cu viteză, ca şi cea din partea cealaltă a aleii,

Nu ezit. Am stat deja prea mult aici încă puţin şi se trezeşte Joe.

l-as capul în jos şi mă îndrept iute spre propria maşină. Părăsesc cartierul, strângând volanul în mâinile cu mănuşi. Pumnii mă dor de ia lovituri.

Aproape d îmi vine să-l urmăresc pe Loren/o chiar acum şi să-l omor în somn doar pentru că s-a gândit să vorbească aşa cu mine, să se furişeze aşa în spatele meu, dar ştiu că nu pot. N-ar trebui.

E în alertă. E păzit, N-am nicio şansă să mă apropii de el. Cel puţin, nu în seara asta.

În plus. ar fi putut să mă omoare, însă n-a ftcut-o> ceea ce înseamnă că vrea ceva de la mine, ceva ce-l să-mi preţuiască existenţa. Nu sunt naiv să cred rf la mijloc e vreun fel de afecţiune, În ciuda afirmaţiilor lui. nici Lorenzo n-are prieteni.

Nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă ai ^ N-ar ezita nici măcar să apese pe trăgaci.

Fa ţi în faţJ tu râ/burur»

Ajung acasă după unu **dimineaţa.** Păşesc **uşor înăuntru şi mă asigur că** fac **linişte,** dar **câinele mă aude când intru pe uşă. Apare** chiar **în hol, mârâind uşor.**

— Te rog să nu începi, îi şoptesc în timp ce mă îndrept spre birou şi îmi scot mănuşile, apoi le arunc pe birou-

Mă urmează şi se opreşte în prag.

— Am avut de-a face cu suficiente probleme în seara asta, n-am nevoie să mă mai enervezi şi tu.

— Eu sau câinelc.

Vocea ei e aproape. Mult prea aproape, Nici n-am **observat-o.**

Mă uit prin cameră, spre **Karlssa** care stă pe **canapea,** în întuneric. **Arc** picioarele proptite de măsuţa de cafea şi mănâncă dintr-o cutie de îngheţată, îmbrăcată **doar** într-un tricou.

— Javra, mormăi în timp ce mă apropii şi mă aşez lingă ea. M-am căsătorit cu tine, deci e cam treaba ta să nu mă enervezi.

— Bine de ştiut,

îşi îndreaptă lingura spre mine, apoi ia o gură uriaşă din îngheţata cu ciocolată.

— Ai fost plecat ceva timp. M-am trezit şi ştii tu... nu erai aici. Nu eram sigură unde-ai dispărut.

— Nu mă aşteptam să te trezeşti, recunosc eu. A trebuit să rezolv ceva.

— Şi ai rezolvat?

— Da.

încuviinţează şi continuă să-şi mănânce îngheţata. Nu mă roagă să**-i** ofer amănunte. Nu mă întreabă despre locul unde-am fost. însă pot să simt tensiunea. Am simţit-o venind dinspre ea încă de ieri, când a ajuns acasă.

M DAfiHOWW

Parei **o înconjoară** un zid, unul pe care **nu** prea ştiu cum să-l dobor.

— Am să-ţi spun, îi zic, dacă chiar vrei să ştLL

Se opreşte din mâncat şi scoatc u$or lingura dintre

buze.

— Ştiu.

însă nu mă întreabă.

Ce fată i/eşieajjfă.

Oftând, pune lingura în cutia goală de lângă ca yi o mută pe măsuţa de cafea. îşi trage tricoul peste genundii şi picioarele suh ea, apoi şi le înconjoară cu braţele. îşi pune capul pe genunchi, cu faţa ia mine. Are privirea atentă şi rnă cercetează,

— Poate ar trebui să ne mutăm.

— Dacă asta vrei.

— Dar vreau să vrei şi tu.

— Am tot ce vreau, zic. Te am pe tine. Nu-mi pasa absolut deloc unde locuim, că e aici, în New York, sau în capătul celălalt al lumii. Aşa că dacă vrei să ne mutăm, ne mutăm. Merg unde vrei tu.

Nu ştiu dacă îi convine răspunsul. Da, e adevărat, dar n-o ajută să se hotărască.

— Există vreun loc unde o să pot dormi toată noaptea fără ca tu să te furişezi ca să ***rezolvi chestii?***

Ridic din umeri.

— Alaska.

— Alaska?

— N-aş ieşi niciodată din casă. E prea frig acolo. Ml s-ar strânge coaiele.

Râde. îi iubesc râsul. E delicat, feminin şi autentic

— **Ar ii tragici**

— Mie-mi spui? Am nevoie de ele.

— Hi **bine, mai rămân Nevada, California, Ohin** Florida.»

— Nu Florida. -Nu?

— Nu-s mare fam

Se uită din nou cu atenţie la mine,

— Poate c-ar trebui să rămânem chiar aici.

— Dacă asta vrei tu.

— Nu ştiu, zice ea. Nu ştiu ce vreau.

— Aminţă-mă când îţi dai scama.

îşi dă ochii ¡iesle cap$_T$ se ridică şi îşi ia cutia.

— Aşa am să fac.

Mă întind spre ea şi o apuc de braţ, ca să nu plece de lângă mine.

— Încerc, Karissa. Nu ştiu ce pot să fac mai mult de-atât.

— Ştiu. Nuc asta,

— Dar ce e?

Ezită, ca şi când n-ar vrea să răspundă, ajwi oftează resemnată,

— Crezi că sunt o percoană rea?

Dintre toate lucrurile pe care-ar fi putut să le zică, asta nici măcar nu-mi trecuse prin cap. Sunt uimit că mă întreabă aşa ceva. Ea? Persoană rea?

— Sigur că nu, De ce-ni crede aşa ceva?

— Pentru că sunt aici,

Răspunsul e automat. Expresia ei panicată îmi arată că nu voia sa-l spună cu vocc tare.

Pentru că eşti cu mine, continui eu în locul ei, şi pentru că eu sunt o persoană rea.JM

— Nu, nu asta am vrut să...

O trag spre mine ţi o liniştesc înainte să încerce si se explice, lî inutil, ştiu ce vrea să zică. Nu vreau sa-şi nege sentimentele.

— Uite, nu-ini cer scuze pentru cine sunt sau pentru ce-am făcut$_T$ dar nimic din toate astea nu reflectă cine eşti tu. Faptul că înă iulvşti nu te face să fii ca mine.

— Dar dacii sunt ca tine?

— Nu eşti.

— L)ar.”

— Nu eşti. ii repet. Iubeşti un păcătos, Dacă mă întrebi pe mine, asta te face o sfântă.

Zâmbeşte ¡¡i se apleacă spre mine să mă sărute **uşor,**

— Mă duc la culcare, Naz.

— A$a încerci tu să scapi de conversaţie?

POATE* RĂSPUNDE, APOI ŞOPTEŞTE: NOAPTE BUNĂ!CAPITOLUL NOUĂ

Karissa

— Ştiaţi că... s-ar putea să fie un şoc, dar... Napoleon Bona parte nu era deloc scund?

Câţiva oameni murmură ca răspuns la declaraţia lui Rowan, dar majoritatea, cu mine, ascultă În linişte. Deşî o recunosc, e un profesor mult mai interesant decât majoritatea, tot nu prea st^{h} pria-jH." să ne entuziasmeze cu privire la războaiele lui Napoleon.

— Ra chiar, după măsurătorile moderne, avea puţin peste 1,70, aşa că ern la fel de inalt ca nune, continuă el. Zvonul a pornit probabil din câteva motive, unul dintre ele fiind că pe certificatul de deces seria ca are doar 1,57, dar astea erau măsurătorile franceze, l)e fapt. era mai înalt decât media vremurilur, insă se înconjura de gărzi şi mai înalte, ceea ce-l făcea să pară micuţ. Fascinant, nu-i aşa?

Fascinant? Nu e cuvântul pe care l-aş folosi cm, dar mă rog",

Teoretic, cursul s-a terminat, iar oamenii din jurul meu îşi strânj; lucrurile să plece, însă profesorul vorbeşte în continuare. în mod evident pasional de subiect.

— Pentru marţea următoare, aş vrea să scrieţi o lucrare despre importanţa înălţimii lui Napoleon. Două pagini cu spaţiere dublă!

J U DARH0WÎR

Toată lumea reacţionează la anunţul temei, dar nu în mod pozitiv.

Sincer, nici nu ştiu de ce contează toate astea. înalt, scund, mare, mic.» nu-l face mai puţin nemernic.

Oamenii deja ies pe uşă când îmi pun cartea de istorie în geantă. Atenţia mi-e fixată la trei rânduri În faţa mea, asupra roşcatei de coşmar care-şi strânge lucrurile. Se uită peste tot în jurul meu, dar absolut deloc la mine, ca şi când dacă privirile noastre nu s-

ar întâlni, ea s-ar putea preface că nici nu suntem pe acelaşi plan al existenţei. E copilăresc. Ridicol. *Bădăran.*

Probabil exact asta aş face şi eu în locul ei.

Astăzi, ies aproape ultima din clasă. E ciudat de cald şi am transpirat toată dimineaţa. Probabil ca nu ajută faptul că port o eşarfă groasă, neagră.

Era singurul meu obiect vestimentar care îmi putea acoperi vânătaia din jurul gâtului. Am încercat să folosesc machiaj, dar, ci bine, nu m-am priceput niciodată să m) potrivcsc tonul pielii cu fondurile de ten. Era ca şi câ[nd] mi-aş fi desenat o ţintă fix pe gât.

Aşa că am rămas la eşarfă.

Ies şi mă opresc în faţa clădirii, cântârindu-rrn opţiunile. Ani alt curs puţin peste o oră, aşadar, ca obicei, am şi nişte timp de pierdut. Sincer, aş cam vrea mă duc acasă şi să-ini bag picioarele.

Nu sunt sigură ce m-a apucat, dacă mi-au în^ anumiţi oameni în minte sau dacă sunt pn# ep . să-mi mai pese. Simt că merg în gol, fără nicio direct» iără nicio idee despre ce meserie imi doresc. ^

Ar trebui să-mi aleg o specializare în sunt deloc pregătită pentru o asemenea responsa > Să mă mărit a fost un angajament mult mai sirnp u. frţJIrMicurtzbumm

Încep să mă îndepărtez ca să fac fix asta - să plcc - când o văd pe Melody la depărtare, cum tocmai iese de lă curs. Astăzi nu c singură, nu.., Arc pe cineva în dreapta cartMj ţine de mână.

U-o.

Stau pe loc, aşteptând, în timp ce ei se apropie, lisiise, e şi mai frumuşel de-aproape,

Melody mă observă şi se îndreaptă direct spre mine, trăgându-l pe Ijeo după ea. Ml râde şi pare confuz preţ deo clipă, apoi mă observă şi el Confuzia ii dispare de pe faţă şi este înlocuită cu un soi de înţelegere care-mi spune că ştie exact cine sunt, ftră să fie nevoie de **prezentări.**

însă c prezentat.» Melody se asigură de asta.

— **Kissîmmee!**

Mă cuprinde într-o îmbrăţişare, ţinându-l în continuare pe l^o de mână, aşa că stăm într-o

îmbrăţişare ciudată în trei despre care numai Melody crede că e acceptabilă.

— El e Leo... Leo, ea e prietena mea cea mai bună, Karissa,

— încântat să le cunosc, spune Leo şi imî întinde mana liberă.

Mă uit la ca, apoi i-o strâng tremurând.

— Am auzit multe despre tine.

— Mî-era teamă de asta, mormăi şi mă îndepărtez.

Melody râde şi mă împinge cu cotul.

— E de bine, îţi promit.

— Este, confirmă Leo.

— Ei bine, în cazul ăsta, şi eu mă bucur să te cunosc.

— Tocmai mergeam la o cafea, spune Melody, cu un zâmbet radiant. Vrei să vii cu noi?

— N-ar trebui,..

j M DWJHQ^VER

- Bada.sebagă Leo.

Ridic din umeri şi cedez, ca să nu par nepoliticoasă,

- Sigur, cum vreţi.

Mergem împreună câteva străzi până la cafenea şi mă simt ca a ciucea roată la căruţă, fiindcă ei se ţin de mână şi suni foarte nfcctuoşi unul cu altul tot drumul

însă e drăguţ s-o văd atât de fericită.

- Mă duc eu după băuturi, spune Leo imediat ce ajungem şi-şi trage mâna din a lui Melody. Vot două găsiţi nişte locuri.
- Pot să-mi iau singură ceva de băut, spun eu.
- Prostii, răspunde el.

Prostii Aud cuvântul ăsta tot timpul. E unul dintre preferatele lui Naz.

Dau să protestez iar, fiindcă nu trebuie să-nu cumpere cafea când nici măcar nu mă cunoaştc. În pl^ nu sunt complet sigură cum s-ar simţi Nazdacă ar plăti alt tip pentru mine, insă Melody mă trage de braţ şi mă duce spre o măsuţă şi nu mă lasă să mă cert cu el **Mormăi** şi ^ aşez j)e un scaun din faţa ei. îi zic că o să-i plătesc cafeaua, chestie pe care ea o ignoră cu totul.

Tipic.

- Apropo, am trecut cu brio testul de ieri, spune Am greşit la o singură întrebare.
- **Ala de la** filozofie?
- Da,
- **Vezi? tţi făceai griji degeaba.** ,

Ridică din umeri şi aprobă în acelaşi timp. ca S[1 c] ^ c de acord, dar nu vrea să recunoască faptul că dreptate. Tocmai atunci se întoarce şi jonfilan două cafele şi un ceai de ciocolată cu mentă. Pune ce Fj^infjţJcijfJfbufijrej
cald în faja mea, iar eu mă holbez la el în timp ce se aşază lângă Melody.

— E vreo problemă? întreabă el, ezitând. Asta bei, mi-i aşa?

— Da, aşa e, zic şi ml uit la el, suspicioasă. De unde
ştii?

Pare luai prin surprindere de întrebarea mea ţi se uită la mine, dar Mctodv se bagă în discuţie:

— Tocmai ţi-a zis acum două minute că n auzit multe despre tine, ceea ce înseamnă că probabil a aflat totul despre line pânft acum. Am venit aÍci de câteva ori. I-am menţionat că bei mizeria aia de riocolatf.

— Ah.

— [-am mai menţionai şi cât îţi plac eşarfele, face ca semn spre mine, Doamne, sunt douăzeci şi şase de grade afară. Nu ţi-e cald?

îmi trec degetele peste eşarfa.

— Nu,

Mint. Evident. Transpir ca un porc. Căldura de la băutură sigur nu ajută. Mă simt ca într-o saună aici.

Bleah, cred că am febră.

Ridică iar din umeri, ca şi cum mă crede, şi-şi întoarce atenţia spre l£Q< Síat-tí ceru fui, Rămân tăcută şi mă uît la eî doi cum discută cu o uşurinţă firească şi râd. Nu sorb din ceai. Nu prea ştiu de ce. Gândul c-aş putea să beau îmi provoacă greaţă.

Cinci,

Zece,

Cincisprezece minute,

Nu ştiu.

Sunt prinşi într-o buia de fericire care radiază din amândoi. Nu ştiu dacă i-aş zice iubire, din moment ce e
JM. DAtt'GAEK
atât de nou ce se întâmplă între ei, dar cu siguranţă există o doză să nătoasă de dorinţă care se amestecă cu ceva mai mare. Ceva mai mult.

La dracu", poate chiar *e* dragoste. D; ştiu eu? M-am îndrăgostit de Naz din prima clipă când am da teu ochii de el în clasa lui Santino. Nu iliam atunci, dar s-a întâmplat Se întâmplă. Aşa că poate că s-a întâmplat şi pentru ei.

Un telefon începe să sune şi strică momentul, iar Tupac începe să cânte în cafenea. *Arnitiom A2 a Ridah.* Mă uit direct la Melody, dar nu face nicio mişcare să răspundă. Nu, lângă ea, Leo scotoceşte iutr-un buzunar şi scoate un iPhone auriu. Se uită la ecran, se încruntă şi apasă un buton. Melodia se opreşte imediat, iar el îşi pune telefonul la ureche:

- Da?

Sunt uimită.

Absolut şocată.

Altcineva, în afară de Melody, cane încă mai ascultă
TU pac.

Asta a fost întotdeauna o chestie a ei.

- Tu ai făcut asta? o întreb încet, făcând semn spre telefonul lui.

El so întoarce cu spatele, fără să se ridice, dar încercând clar să-şi ascundă conversaţia. Nu că ar conta, având în vedere că e de acord cu orice ii spune persoana care l-a sunat, *Aha, tki. Bine. Sigur*.

E atât de al dracului de,., de acord.

Ce? întreabă Melody şi se uită lu mine. apoi începe să râdă. A, nu... n-am fost eu. De fapt, uşa ne-am cunoscut, dacă-ţi vine să crezi. Am ireeul pe lângă d inlr< zi în Washington Squartv A început sA-i sune telefonul Ku am început să cânt. Restul e istorie.rjţifafjţjţunrbufwtj

^ A. m-am gândit că poate v-aţi întâlnit la curs sau
ceva*

- **Nu, nu învaţă la NYU,**

— Dar unde?

- Unde vrea el, bănuiesc, din moment ce nu o la facultate?

— Nu e? Dar atunci ce face?

- Ce vrea. **În** prezent lucrează cu fratele lui,

— Cu cese ocupă fratele lui?

- A_t âăă..$_t$ nu ştiu. Au o afacere de familie sau ceva. Face chestii pentru el ca să-i iasă nişte bani.

Atâtea semnale de alarmă, că sunt surprinsă că pot să mai văd şi altceva în afară de ele.

Sună foarte familiar... atât de familiar.

Practic, nu o angajat, face nişle chestii ca să-şi ajute familia, insă îşi permite o masă h Paragone? Fiee un copil de bani gata cit o inima de aur, lie afacerile lui nu sunt exact cele mai curate.

Uf, nu ştiu ce să cred. Nu se jxiate, nu?

— Bine, bine, da,» dă-mi câteva minute.

Leo închide telefonul îl bagă în buzunar, ¡şi întoarce atenţia spre noi /âmk'ştc, dar e ceva diferit în lectură cu el. Nu ştiu daca suul doar paranoica, după toate câte s-au întâmplat, sau daca el chiar se comportă aşa curn cred eu. Oricum ar li, mi se ridica pârul pe şira spinării când mă uit la el.

- Doamnelor, îmi pare rău că trebuie să plec, dar am nişte treburi pe care trebuie să le rezolv pentru fratele meu.

Melody se încruntă,

— Ne vedem mai târziu?

J M [lAKHOV.-f t)

- Desigur, zice d şi se ridici ,apoi se apleacă şi ii di un pupic]>e frunte lui Melody, Te sun eu.

Se întoarce spre mine şi dă din cap.

- Mi-a pânil binr să te cunosc, în sfârşit, Karissa* Va trebui să mai ieşim ţi altă dată.

-Da , spun cu, Sun! .sijţură c-osă se întâmple.

Dispare pui şi si m piu, dar se mai uită o dată în spate înainte să plece, Melody oftează.

- Deci?
- **Ded?**
- Deci, ce crezi?

Ce cred? Nu sunt sigură că e ccva ce e deschisă ^ audă. Nu încă, cel puţin.

- Cred ci ţi place de el$_{h}$ încep eu, mai mult decât ţi-a plăcut de altcineva vreodată.

Zâmbeşte şi mai mult.

- **Cred că ai dreptate.**
- Însă cât de multe şiii despre el? Adsd ■ cine e d, cu adevărat?

O umbră de confuzie ii întunecă privirea.

-Ce?

- Zic şi eu, nu-l cunoşti de prea mult timp-
- Din contră. Simt că-l cunosc din totdeauna Sun atât de multe în legătură cu el care îmi par.. foi™
- **Ştiu sentimentul, mormăi.** .
- Nu vreau să sune ca un clişeu, dar când ^ & el, mă simt ca şi când mă uit la mine ¡nsămi-l* ^ din mine. Înţelegi? mă întreabă şi râde. Of, „ într-un roman de NÎcbolas Sparks.

W
f^lofaţicuriibunar«

— De fapt, Sparks scrie tragedii, subliniez eu I se zice romantism, dar, de obicei, cineva moare si cu siguranţă aici nu e cazul...

Cel puţin, nu cred. Of, Doamne, to rog, să nu fie cazul Nu vreau ca vieţile noastre să fie o nenorocită de poveste de Nieholas Sparks,

— Pe bune? zice şi se **strâmbă.** Dar cum e asta romantic?

— Nu ştiu* Bănuiesc că poate fi, daca mori pentru o persoană pe care o iubeşti sau dacă cineva le iubeşte, deşi ştie că urmează să mori, o chestie altruistă, să te **sacrifici** pentru altcineva, pentru ca

persoana dragă să nu fie nevoită să sufere la fel de mult cum ar fi ftcut-o altfel.

— Uau, asta e ceva».

Afectuos? *Plin* ***de compasiune?*** *Atât* ***de nobil?***

— Morbid,

Morbid,

— Bănuiesc că poţi să zici şi-aşa, râd eu, E cam ca Scândura lui Cameades.

— Scândura cui?

— Scândura lui Cameades, repet. Doamne, eşti în al patrulea semestru de filozofie şi tot ştiu mai multe decât tine despre asta.

Se strâmbă şi scoate limba la mine.

— E un experiment de gândire, ii explic. Dacă doi oameni se rătăccsc în larg şi există o singură scândură în apă, suficient de mane cât să-l susţină numai pe unul dintre ei, cine-o primeşte?

— Kate Winslet, zice ea imediat. N-ai văzut filmul? Alooo! **DiCaprio** înainte de **corpul** de tătic, îţi aminteşti?

Râd. Tftam'c. Desigur că s-a dus cu gândul direct acolo. Şi eu la fel.

j M DASHOWf R

— Şi nu ţi s-a părut romantic? întreb. Faptul că k dat ei scândura, ştiind c-o să moară înecat?

— A fost stupid. Aş fi împins-o pe nenorocită direct în apă şi ni-aş fi urcat pe scândură.

— Nu,n-aififăcut-o.

- Ăăă, ba da, ai văzut *Tu*$_t$ *eu* şi *Dupree?* Filmul? Absolut oribil, Ne-ar ii fost mai bine tuturor dacă ea a-ar fi fost prin preajmă.

Mă uit la ea. Vorbeşte serios? Nu-mi dau seama.

- Ştii că aia n-a fost ea, nu?

— Ba, da$_T$ ea a fost,

- Nu, aia a fost Kate Hudson, nu Kate Winslet Flutură din mână.

— Care-i diferenţa? Care e diferenţa? Serios?

- Sunt oameni diferiţi. Adică, nu sunt deloc aceeaşi persoană,

— Eşti sigură?

— Ăăă, da.» absolut,

- Hm... şi care din ele a jucat în *Aprwpe cetebrii*

— Hudson.

— Păi şi Winslet ce naiba a făcut?

- Multe. De exemplu, a jucat în Sfrtffurirea cti^fl *a mintii neprihănite.*

Se încruntă,

- Aia nu e o carte de-a lui Dr. Seuss?

- Nici...

Cred că vorbeşte serios. Adică foarte serios.

- Nici nu ştiu cum să-ţi răspund la asta« ua rjilinfjţlcuri/btihj'tj

— Nici cu. Par mă ştii, aşa cum spunea întotdeauna p$_{r}$. Seuss, cu Ieştii facem greşeli, aşa că bănuiesc că pot să iîe îertpe-ate«-

— Nu cred că el a spus asta, subliniez, Nu cred că a *risen toţii facem greşeli*

— IX' unde ştii? A trăit cam o sută de ani... sunt sigură că probabil a spus-o la un moment dat.

Se înşa I ă atât <te m u 11, că n ici nu şti u de unde să încep o explicaţie, aşa că nici nu mă mai chinui s-o corectez. Oricum, nu contează. Am deviat atât de mult de la subiect, că nici nu-mi amintesc despre ce naiba vorbeam.

— Ar trebui să plec, îi spun şi îmi împing scaunul, să mă ridic, O să întârzii la curs.

— Bleab.» sifcur nu poţi să chiuleşti? Nu prea mai petrecem timp împreună.

— Am chiulit data trecuta şi încă o zi săptămâna trecută.

— Păi, atunci, ce faci în weekend?

— Nu ştiu... ce fac de obicei, bănuiesc.

Stau acasă. Nu fac nimic.

— Hai să ieşim, spune oa şi i se luminează privirea. Putem să mergem la Tîmbers, O să fie ca-n

vremurile bune! O. Doamne, e chiar seara anilor optzeci!

Vreau să nu fui de acord. încerc să nu fiu de acord.

încerc să-i spun că e cea mai proastă idee din lume să teşim doar noi două la Tiiubers, mai ales în seara dedicată anilor optzeci, îmi amintesc ce s-a întâmplat data trecută Şi, deşi lucrurile s-au rezolvat de-atunci, cu siguranţă nu vreau să repet noaptea aceea, Dar nu-mi oferă nicio şansă, nu aşteaptă ca eu să fiu de acord. Deja e în picioare şi face planul, apoi mă îmbrăţişează iute şi se îndreaptă spre ieşire.

Tc sun eu, spune entuziasmată. De-abio aştept!I M [iAPHGWLR

Oftez şi o privesc cum iese din cafenea. îmi ridic băutura caldă, încă neatinsă, şi mă duc spre gunoi s-o anine, Păcat de risipă, dar am un nod în stomac de care nu pot să scap,

Dacă Naz m-a învăţat ceva, acest lucru e că uneori coincidenţele nu sunt coincidenţe.

Uneori, suni organizate.

oo

Toată copilăria mea a fost un haos.

Locuri noi, feţe noi, niciodată acelaşi lucru de două ori. Am fost pe fugă din momentul în care m-am născut şi pană în ziua în care am pus piciorul în prag şi m^am mutat m oraş, fără să vreau altceva decât să experimentez New Yorkul. Am tânjit după stabilitate. Am fost disperată să gâscsc ceva al meu.

Acum ani.

Am toate acele lucruri. Am stabilitate. Am un loc pe care siUI numesc acasă. 0 rutină. Dar, uneori, îmi dau seama că e al dracului de plictisitor. Să nu fiu înţeleasă greşit... ador viaţa pe care ne-o construim. Şi, Doam- ne-ajută, 11 iubeseşi pe Naz.

Dar eo problemă în legătură cu prediclMitatca, cu faptul de a nu mai fi surprins niciodată. Nai a devenit un om al rutineL La naiba, poate că în totdeauna a fost aşa- Nu ştiu. Însă când eu ajung acasă de la cure, el e întotdeauna aici, în birou, şi citeşte ziarul. Întotdeauna poartă acelaşi costum negru. Părul lui întotdeauna arată la fel. Nu se uită niciodată la televizor, nu ascultă niciodată muzică, ceea ce, bine, probabil e un lucru bun, căci ar asculta Ho&M *Blinq,*

Dar nu se plictiseşte de rutină?FjiJ inf^i rurJ/bjr.jppj

Etii ţi cum nş fi în filmul *Ziua Cârtiţei*[1].

Ceva interesant azi?

]nii aruncă o privire, apoi se întoarce la ziarul lui.

— Cam aceleaşi chestii, spune el. Politicieni corupţi'» oameni care nu-şi plătesc taxele... ameninţări cu bomba într-o şcoală. Un har a luai foc în cartierul Meat* packinG- Echipei New York Rangers chiar ii mcr^e bine. Un bărbat l-n împuşcat pe amantul soţiei lui în Harlem. A, şi un tip a fost păşit inconştient în apropiere de East River.

— Super. comentez eu pe un ton sec.

tşi închide ziarul, îl împătureşte, apoi îl aruncă la coşul de gunoi de lângă birou.

— Tu ce faci? Ţi s-a întâmplat ceva interesant azi?

Îmi arunc geanta pe podea, lângîi canapea,

— L-am întâlnit pe noul iubit al lui Melody.

— Are un iubit nou?

Ml uit La el, neîncrezătoare.

Şi se mai ia de mine că nu sunt atentă,

— Ăă, da, ţii minte? A \enit pe-aid să se pregătească pentru întâlnire?

— Ţin minte. Doar că nu ştiam că e ceva serios. Poţi să ieşi la întâlniri şi fără să fii într-o relaţie. De fapt, şi pe tine te-am scos de câteva ori, când nu erai altceva decât o fată cu care ieşeam la întâlnire.

— N-am fost niciodată asta, zic şi mă aşez pe canapea. Am fost mai mult o ţintă.

— Şi am ţintit la fix, nu?

— Depinde pe cine întrebL

— Te întreb pe tine,

î Film în cate personajul principal îţi dJt siima la un moment dat [d] precaut* se rej*LJ (n. red.).

jw CAAHOWER

- Atunci, sigur, răspund când îmi desfac geanta şi imi scot caietele. Ai nimerit perfect

— Iar şi iar,

Clatin din cap, fără să răspund. Recunosc o aluzie sexuală când aud una.

Aprind tele\izorul pentm zgomotul de fundal, apoi imi iau caietul de istorie şi mă hotărăsc să scriu eseul şi să scap de el, până nu uit. Napoleon lionaparte. un dictator de înălţime medie şi cu un complex de inferioritate dat dracului. Răsfoiesc pajpmte din manual şi **aproape** adorm în fata rândurilor plictisitoare, apoi mă hotărăsc să **caut** informaţii puţin mai interesante t»e telefon,

- Păi, povesteşte-mi despre el.
- Ăăă, probabil nu-i e frică de păsărici, deşi unii oameni par să creadă asta despre el, mormăi eu în timp ce parcurg nişte site-uri asemănătoare cu Wikjpedia. Ş>- să ne ierte Dumnezeu, se pare c-a scris şi un roman de dragoste sau ceva de genul.
- A scris un roman de dragoste, spune Naz după o pauză.
- Da. Sau, mă rog, un fel de nuvelă, din moment ce are cam douăzcci de pagini. Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu ce să fac cu informaţia asta.
- Nici eu, zice Naz, Şi te referi la păsări adevărate sau vorbeşti metaforic?

Unu. Asta mi-a atras atenţia.

Clipesc de câteva ori şi mă uit la el,

-Ce?

- ti e frică de păsărică?
- O, ăăă.”, mă strâmb. Am să spun nu, din moment ce a avut nişte copii.

- Asta parc să-l surprindă.Are copii?
- Pa, vreo doi?
- Şi JH' Mrlody n o deranjează asta?
- Mrlody? IX' ce i ar păsa ci?
- Pai+ e iubitul ci, nit?

Mă încrunt.

- Despre ci[1] vorbeşti?
- Faptul cit are cojii» e n chestie importanţi Firi supărare, tlar nu paie firnut de responsabilitate pe care prietena la e gat« si şi-o asume.

Doar mă 1K>IIHV la el. Sr holbează şi el la mine, aşteptând vreun fel de răspuns despre Mrlody crescând copii* /H Jw Nici nu >liu cum are prijă de ea însăşi,

- Cred că vorbim de doi oameni diferiţi, zic eu în final. Eu vortw^ despre Napoleon Honaparte. Credeam că la el te referi.

Râde.

- Nu, spuneai că te-ni întâlnit cu iubitul ei azi,
- Aaa. da, chiar»
- IX[1] ce vorbeşti despre Napoleon?

Ridic cartea foaia ¡ţoala de hârtie şi i le arăt.

- Trebuie sa scriu o lucrare despre importanţa înălţimii lui afurisite.
- Hm,

Hm. Cuvântul ăsta devine foarte enervant.

- Ai o teorie despre asta? intreb. Dacă da, sunt numai urechi.
- M vorba de percepţie.
- Percepţie.
- Da, continuă, ridicându-se de la birou şi îndrep- tându-se spre bibliotecă. Statura lui mică l-a cam făcut să

iw
mOARHOWER

pară o glumă, o caricatură într-un fel... un bărbat micuţ care compensează pentru neajunsurile sale încercând să cucerească lumea, E greu să-l mai iei în serios când îl vezi aşa, Îl efeminizcază. Mai e intimidant dacă este văzut ca un copil? JVu *chiar*.

Face o pauză şi cercetează cotoarele cărţilor. — Dar lucrurile stau diferit când afli că em un tip mediocru. Pentru că asta ii face să pară mai puţin un copil care are o criză de furie şi mai mult un geniu care se ascunde. Inamicii lui nu voiau asta. Nu voiau să fie luat în serios şi, până în ziua de astăzi, uneori nu e. Dar adevărul e că Napoleon a fost unul dintre cei mai mari lideri militari ai tuturor timpurilor, însă asta e mereu pus în umbra de dezbaterea legată de înălţimea lui.

îmi arunc telefonul pe canapea lângă mine şi caut un pix în geantă.

— Vrei să repeţi tot ce-ai spus, ca să pot să notez?

— Sunt sigur c-ai prins ideea.

Scoate o carte din bibliotecă şi vine lâng£ mine. Mă bate uşor pe cap cu ea şi zâmbeşte, apoi mi-o pune în poală, cbiar peste hârtie.

Mă uit la copertă:

C/isson şi *Eugenie*

Napoleon Bonaparte

Are cartea. Jncredibi/.

- E chiar interesantă, spune Naz dând la o part° telefonul de pe canapea, ca să se poată aşeza lângă nune. Ar trebui s-o citeşti.

— Am să ţin minte, îi spun şi o aşez pe bra^ canapelei, apoi continui să mă concentrez asupra eseu

Nici nu pot să mint - scriu exact ce a spus N* fără nicio ruşine că-i folosesc cuvintele. Până ™ u Fiţiînfiţloiriibuiuiţa
are sens- realitatea este doar o chestiune de percepţie. Vedem doar ceea ce vrem.

— Arată bine, spun după un timp.

— Am zis că nu era scund, zice Naz, S-ar putea să exagerăm cu „arată bine".

— Nu, adică iubitul lui Melody, râd eu. Arată bine.., adică, *foarte* bine. Cam de coperta revistei GQ. E *uau...*

— Dacă încerci să mă faci să-l omor, n-ai decât să mă rogi*

Icnesc şi îi dau un cot.

— Nu-i amuzant. Nu te-aş ruga niciodată. Doar spuneam...

— Spuneai că arată bine.

Dă din mână, ca şi când nu prea-i pasă ce cred despre cum arată tipul, dar îmi dau seama după expresia de pe faţa lui că-i pasă. La naiba, văd cumva gelozie?

— După cum spuneam, e o chestiune de percepţie.

— Da, aşa c, confirm eu şoptit. Şi da, arată bine, dar aproape că arată prea bine, ştii? Şi e deştept şi simpatic... foarte simpatic... generos...

Mă întrerupe pe un ton răstit:

— Am prins ideea, Karissa.

Schiţez un zâmbet. Clar e gelos.

— Adică, abia l-am cunoscut, aşa că nu pneaştiu cum e, continui, dar e ceva la el". ceva care îmi părea familiar.

Naz se îndreaptă pe canapea şi ridică din sprânceană.

— Cum aşa?

— A dus-o la Paragone la prima întâlnire.

— Mişto restaurant.

— Ştiu... acolo m-ai dus şi tu şi ai cheltuit o sumă uriaşă de bani pe nişte feluri de mâncare supraestimate.

Adică mult mai mult decât ar plăti o persoană normală. E o nebunie. Şi a dus-o fără rezervare, la fel ca tine, şi a reuşit, cumva, să facă rost de o masă... ca şi tine.

— Poate cunoaşte pe cineva.

— Ca tine? Şi lucrează pentru familia, lui Asta mi-a spus Melody. Familie, Şi azi a primit un apel şi a trebuit să plece repede, ca să rezolve nişte treburi, ¡ti sună familiar?

— Cumva.

— Cumva pe dracu". Practic, e ca tine.

— Prosti U spune Naz repede. Eu nu sunt decât unul.

— Poate, dar sunt mulţi ca line, contracarez eu.

— Insinuezi că face parte din mafie?

întrebarea lui directă mă surprinde. Asta insinuez?
E o acuzaţie serioasă.

— Nu insinuez nimic. Zic şi eu... Cred că e foarte ciudat cum a apă nit de nicăieri şi face toate chestiile astea care mie îmi sunt extrem de familiare. v\dică i-a trimis flori după prima întâlnire, la fel ca tine. Insista să plătească el, ca şi tine. Se întâlneşte cu el prin campus, chiar dacă nu e student, la fel cum obişnuiam eu să mă întâlnesc cu tine.

— Ştii, Karissa, există un motiv pentru care am făcut toate lucrurile alea. Pentru că sunt gesturi fireşti pe care cineva aliat în acele circumstanţe le-ar face. Nu toţi oamenii au motive ascunse.

— Dar uneori au.

— Uneori. Şi uneori, noi suntem inutil de pannoici<

Vocea lui sună atât de calmă, atât de calculată, ca Şi
cum eu aş face afirmaţii ridicole. Şi, la dracu, poate chiar iişa e, dar e greu să scap de senzaţia că ceva nu e în regu aici.

— ll cheamă Leo, subliniez cu. Ca în Leonardo. E un nume italian, nu?
1S6
FitJInfitJcudjfaroH
Un zâmbet mic ii apare pe buze.
— Da, şi la fel şi M ¡cheia ngel o şi Donatetto, Poate e o ţestoasă ninja deghizată,
— lla-ha. *Amuzant, Yj*c numai că...
— Zici că eşti de părere că e mafiot. Uite, care e numele lui de familie? Poate familia asta a lui e una pe care o ştiu.
— Eu, ăăft,,. *nihat.* Nu ştiu.
— Nu te-ai gândit să întrebi? -Nu.
— Atunci n-ni cum să fii atât de îngrijorată.
— Nu sunt îngrijorată, spun şi-mî dau ochii peste cap, apoi continui atunci când Naz se uită la mine, neîncrezător. Nu cred că asta îl transformi într-o ameninţare sau că arc motive ascunse. Nu-mi fac griji în privinţa asta. Sunt doar puţin îngrijorată în lcgăhiră cu Melody. A ieşit cu o grămadă de tipi. După ce i s-a întâmplat cu Paul, n-aş vrea să mai sufere din nou.
— îmi pare râu să te dezamăgesc, scumpo, dar nu poţi să controlezi asta.
— Ştiu. Itoar mă gândesc că ar trebui să fie conştientă în ce se bagă, înţelegi? Şi dacă chiar e în mafie..,
— Atunci, ce? Stai de vorbă cu ea, ca de la fată la
fată?
— Nu ştiu,., poate?
Ridic din umeri. N-am idee ce-aş face dacă suspiciunile melc s-ar adeveri.
— Poate ai putea să vorbeşti tu cu el, să-l sperii ca să nu-mi rănească prietena?
Zâmbetul lui Naz apare din nou, de data asta urmat de un ras. Clatină din cap şi se joacă cu telefonul meu$_t$ dar nu spune nimic.
j M DAknCwER

- Cteva amuzant **în legătură cu ce-am spus?**
- **Foarte multe lucruri.**

- Precum?
- Precum faptul că vrei să avertizez un tip să stea departe de Mclody. Şi nu orice tip... cineva despre care suspectezi că e în mafie.

-Şi?

- Şi spui că mă sprijini să mă îndepărtez, dar crezi că încă mai am aceleaşi conexiuni pe care le aveam când eram în mafie. îmi pare râu să te dezamăgesc, dar nu funcţionează aşa. Oamenii mă ascultau pcntni că le era teamă de consecinţe în caz contrar, Partea proastă e ci, pentru a-i face să înţeleagă, unele consecinţe trebuia să se întâmple. Trebuia să fiu bărbat de cuvânt. Aşadar, vrei ca eu să-l sperii? Sigur, pot s-o fac. Dar dacă nu ascultă, trebuie să-l elimin.

Tresar EJ observă. O urmă de dezamăgire îi străbate chipul.

- Amenințările lipsite de substanţă nu fac altcc« decât să mă ucidă, explică el. Una e să te dai la fund şi cu totul altceva e să faci promisiuni de care nu intenţionezi să te ţii.

Înţeleg, Chiar **înţeleg.** Nu-mi **place** să vorbesc despre asta, ilar ştiu că e adevărat.

A ieşit din mafie.,. cum o poate face cineva « el. Totuşi asta uu înseamnă că nu e urmărit de pmp™ consecinţe. Nu înseamnă că regulile nu i se ap·icA Obişnuia să joace un joc foarte periculos Bănuia c ■ într-un fel, va fi nevoit să i joace mereu.

- Da, bănuiesc că nu vrem asia. murmur cu.
- Suni datul de sigur că nu vrem.

fată mare. N are nevoie să se amestece nimeni Ut ir*[1]*[1]FjţJ în Ijţl tu rifbunjrpj
є[l] ᴀ^ că, dacă lipul ăsta nu iţi pune ţie viaţa în pericol felul în care îşi câştigă existenţa nu ne priveşte.

Mă strâmb, dar nu dau niciun răspuns la afirmaţia lui» deşi nu sunt deloc de acord cu ea. *E* prietena mea. Sigur, trebuie să-ţi ia singură deciziile, insă asta nu **înseamnă** că nu e treaba mea cu cine se cuplează ea.

prietenii au grijă unii de alţii-

Revin la eseu şi rnai scriu câte ceva despre percepţie, apoi îmi strâng lucrurile şi le pun la loc. Iau cartea de pe mânerul canapelei, povestea de dragoste scrisă de Napoleon.

- Despre ce e?
- Un soldat se îndrăgosteşte de o femeie.
- Are final fericit?

îmi aruncă o privire lungă,

- Tu ce crezi?

Cred că nu. pentru că lui Naz kir plăcea o tragedie mult mai mult decât o poveste cu .fericiţi până la adânci bătrâneţi". *Fwţioml,* desigur.

Răsfoiesc paginile, aj>oi mă aşez mai bine şi-mi trag picioarele sub mine. 0 să-mi ia cam jumătate de oră s-o termin, aşa că, de ce nu?

- Nu ai din întâmplare şi Nicbolas Sparks în biblioteca aia a ta? întreb eu, curioasă.
- Bineînţeles că nu. spune el, cu vocea plină de dezgust. Deşi *O plimbare de neuitat* a fost un film bunicel, aşa că s-ar putea să mă mai gândesc dacă citesc cartea aia sau nu.
- Serios?
- Sigur.

Clatin din cap şi mormăi:

Nici nu mai ştiu cine eşti.j M CAPliCJV.tFl

— Sunt acelaşi bărbat care-am fost întotdeauna, răspunde ci şi se ridică. Doar mai puţin preocupat de crime.

Mă uit urât la el. ***Din nou.*** Naz se îndepărtează, apoi se opreşte în uşa biruului.

— Vrei un sfat?

— Ăăă, sigur.

— Judecă-l după acţiunile lui, nu după suspiciunile tale. Fiindcă dacă singura măsură a valorii unui om este felul cum işi câştigă pâinea, mulţi oameni buni ar fi judecaţi pe nedrept.

— Ca tine?

NU CA MINE. NU ŞTIU DE CÂTE ORI TREBUIE SĂ-ŢI REPET... NU SUNT UN OM BUN$_T$ KARISSA, ŞI ORICÂT AŞ ÎNCERCA, PROBABIL CĂ NU VOI FI NICIODATĂ.CAPITOLUL ZECE

Ignazio

Restaurantul este deschis din nou.

Oc fapt. a fost închis doar o zi.

Reparaţiile sunt în desfigurare ţi se pare că se face o **renovare** exterioară decentă. Geamul a fnst înlocuit ţi au fost instalate lacăte şi bare noi de metal. Nu mai **există** semnul fluorescent de afară care-î invita pe oameni înăuntru, dar se văd luminile de la bucătărie, deci ştiu că tata e aici.

Fii ne, prohab il ca n-a plecat deloc, Încă de când n murit mama acum câteva luni, când i s-a oprit inima în somn, lata a stal departe de casă cât de mult timp posibil. N-am idee unde doarme sau dacă doarme, întotdeauna a spus c-o să doarmă când o să fie mort.

Şi după cum o duce, mă aştept la asta.

Zăbovesc nu moment în foţii localului şi verific reparaţiile. apoi m.T indrrpi spre nWa care duce în spatele clădirii. N-ar trebui sA-l deranjez Ştiu că n-ar trebui. Nu vrea să-mi mai v;idă mutra niciodată, nu pot să zic că-l blamez.

Dar mu m-u atras aici în dimineaţa asta, când soarele abia rüsare. Ponti[1] v vreun soi de masochism

ţi mă simt bine când tata mii goneşte. Probabil e o chestie
J M DARKOWtR
bolnăvicioasă, dar mi se pare reconfortant în prezent d nu-i e teamă cuiva să spună ce crede cu adevărat desprţ mine. Mai ales când Karissa e mereu în ceafa mea, încercând să mă convingă că sunt un om mai bun decât cred

Tata? Cu siguranţă nu crede asta, Crede că simt un rahat josnic şi bun de nimic. Vede urâţenia care încă mai iese din mine. Urâţenia pe care Karissa pur ţi simplu n-o vede.

EI mă face să mă simt eu însumi.

- Credeam că ţi-am spus să pleci.

Are o voce monotonă şi lipsită de emoţie. Stă rezemat de peretele plin de graffiti de lângă uşa deschisă din spate, cu un şorţ alb şi murdar în jurul taliei. Fumul de ţigară îl înconjoară ca o ceaţă pe măsură ce îl trage în piept şi ii dă afară. Nu sunt sigur când a făcut schimb de scobitori de scorţişoară cu ţigări Marlboro... Aceleaşi PJ care le fuma şi când eram mic. Poate că s-a reapucat când a pierxlut-o pe iubirea vieţii lui.

Poate a fost când am început eu să vin din nou pe-aicL

- Aşa e, zic şi mă opresc pe alee, lângă el. Dar eu nu sunt prea ascultător.

Râde amar.

- N-ai fost niciodată.
- Da, mama zicea că semăn cu tata.
- Semeni cu mine în multe aspecte. Păc^ în alea rele, şi nu în alea hune. j

Aprob din cap şi-l privesc în timp ce J^^-l fumeze. Trage fumul adânc şi-l ţine în plămâni tnP ^ expire, savurâud nicotină. N-am înţeles nicjoda - apuci de un obicei care te poate omori atat.de u$

°Fitilnhţltiirlitnirtii-fj

Dar hei, ce ştiu cu? Eu am omorât oameni pentru bani- Imediat ce te bagi în treburile Morţii şi iei parte la jocul ci. ajungi instant pe lista ci de invitaţi,

— Păi şi când te-ai apucat iar de fumat? întreb eu, curios.

— Când cineva a încercat să-mi distrugă munca de-o viaţă, răspunde el şi face semn spre spatele restaurantului- Ţî-ai dat seama cine-a fost?

Suni surprins că mă întreabă aşa ceva,

— Am o bănuîală.

Mai trajţe o dată din ţigară, apoi o aruncă pe jos şi calcă pe ea.

— Da* păi, dacă-l prinzi, spune-i că-mi datorează zece mii, A trebuit să întru în economii ca să repar pe-aici.

— Aş fi™

Aş fi plătit eu.

Cuvintele mi se opresc pe buze. Ştiu că e mai bine să nu mă ofer. Nu-mi vrea banii. Ar fi ofensat de oferta mea şi l-am ofensat suficient pe omul ăsta.

— O să-Î zic.

Dă din cap şi se întoarce, apoi deschide uşa de la restaurant şi intră. Când se închide, uşa se loveşte cu putere de praful de ciment, care o deschide din nou, Nu m-a întrebat dacă vreau să mă alătur. Nici nu mă aşteptam. Dar asta mi mă opreşte să intru oricum pe uşă şi să mă îndrept spre hucâlâric, unde e el,

S-a apucat de treabă imediat şi taie roşii. Intru în linişte, dar el mă aude. Mă simte. Mă ştie.

— Ai nevoie de ceva de la mine, Ignazio? mă întreabă, iar în voce i se simte frustrarea. Pentru că nu-mi amintesc să te fi invitat să stăm împreună în dimineaţa asta,

în orice dimineciffl.

| M DARHOWtft

- Voiam doar să văd cum eşti

Râde de replica mea.

fîdde.

- N-ai mai venit aici de ani întregi. ***Ani*** Nu ţi-a păsat cum îmi e când bântuiai pe străzi şi făceai probleme. Nu ţi-a păsat cum afecta pe oricine faptul că tu îţi făceai duşmani. De ce ar trebui să cred că acum, brusc, îţi pasă?

- Mi-a păsat întotdeauna,

Se întoarce şi îndreaptă cuţitul spre mine.

- Vorbeşti tâmpenii! Singurii oameni de care ţi-a păsat vreodată au fost cei care puteau face lucruri pentru tine, aşa că spune-mi, Igna2Îo... ce vrei de ta mine?

Mi se face pielea de găină când aud acuzaţia. Nu-mi place. S-ar putea să fie adevărată, nu ştiu, dar se simie ca o minciună.

Cu siguranţă îmi pasă de Karissa. Poate, la început, era vorba despre ce putea să facă ea pentru mine, dar acum e mai muK de-atât. Mult mai mult. Chiar şi atunci când nici nu se uita înspre mine, când nu voia să aibă nimic de-a face cu mine, tot îmi păsa de ce se întâmpla cu ca. îmi făceam griji pentru ea. Şi nu pentru că ştiam că m-ar fi distrus s-o piend... fiindcă m-ar fi distrus. Nu mai e cale de întoarcere în privinţa asta. în fond, îmi făceam griji în legătură cu binele ei. Nu voiam să păţească ceva- M-aş fi sacrificat ca să mă asigur că ea scapă nevătămată. Şi-am făcut-o. Am lăsat-o să plece, l-am spus să plece. Dar ea s-a întors,]

- Ştii, ea spune că te-ai schimbat, continuă ^ întorcându-se la roşii. Am încercat să văd schimbarea- văd ce vede ea.., dar mie nu-mi pari prea diferit. ^

Vreau să-i spun că asta e din cauză că nu i se suficient de atent, însă e o minciună şi o ştiu. PK>&1

FaţiînfjVlcurJ/bunjm
5 cl se uită mai atent decât Karissa, Ea crede că sunt altfel filtru că vrea să fiu. Şi încerc să fiu. Dar sunt tot eu. Nu pot să fiu altcineva decât cu însumi, ta un moment dat, fiecare parte din mine a devenit o **parte** din riofa aia. Nu era ceva ce pur şi simplu trăiam... era modul meu de supravieţuire. **S**-a infuzat în toate celulele mele şi mi-a infectat fiecare părticică. Eln sângele şi-n oasele melc şi până nu mă storci complet şi nu mă rupi în bucăţi, n-o să mn scapi cu totul de ea.

E ca şi cum te-ai aştepta de la un om să supravieţuiască fără inimă în piept. Şi să respire Îără plămâni.

Ca şi cum le-ai aştepta sa se lupte atunci când n-are niciun **motiv** să trăiască. **Şi** să mai fie om după ce i-ai luat totce-l defineşte.

Pot să fiu bun cu Karissa. s-ar putea să fiu bun şi penfru ea. Dar asta nu înseamnă că sunt un om bun. Şi tata ştie asta.

- O iubesc.
- Ştiu.

Nu era răspunsul pe care-l aşteptam de la el. M-aş fi gândit c-o să se certe cu mine şi-o să-mi spună că nu sunt capabil să iubesc pe nimeni.

- Ştii?

încuviinţează.

- Am bănuit că o iubeşti, din moment ce e încă în viaţă.

Când îl aud că zice asta mi se strânge stomacul.

- Ce te face să crezi că am vrut s-o omor?

îmi aruncă o privire peste umărp cu ochii mijiţi.

- Nici n-am spus vreodată aşa ceva.

îmi dau seama după expresia dezgustată de pe faţa lui că tocmai am lăsat să transpară o informaţie importantă. Credea c-am să-i aduc moartea. La dracu' încă mai crede asta. Dar până acum, n-a realizat niciodată că m-aş fi înjosit atât de mult încât s-o omor cu mâinile mele.

— încep să se audă împuşcături şi primul lucru pe careul faci e s-o protejezi pe ea, continuă d şi se întoarce din nou cu spatele la mine. Apoi ai rămas acolo, ca să te vadă ei, pentru că ştiai după cine veniseră. Ştiai că tu erai ţinta.

— Eram în siguranţă. Ştiam că geamul este antiglonţ.

— Nu contează, A fost vorba de instinct şi n-a fost prima oară când a intrat în scenă. L-ai ucis pe Angelo anul trecut. întotdeauna oi spus că a fost ca un tată pentru tine... chiar mai mult decât mine. Dar l-ai omorât pentru ea... ai ales-o pe ea în locul familiei. Tu şi cu mine... iubim diferii, însă asta nu înseamnă că n-o iubeşti în felul tău ciudat,

Asta aproape sună ca un compliment.

Aproape.

— M-am băgat în ceva, zic, din care nu mai pot să
ies.

Tace un moment şi continuă ce făcea. **Aş vrea** să umplu liniştea, să încerc să-i explic, deşi ştiu că n-are sens să dau detalii. Ştie ce vreau să zic. Dar el mă face să ni simt din nou ca un copil, un copil care încearcă să scap* de o bătaie zdravănă explicându*şi motivele.

Chestie care n-a funcţionat niciodată.

N-ar funcţiona nici acum.

Aş putea încerca să-l fac să simtă compa-^ne J** de mine, dar n-aş reuşi niciodată. Singurul sentim*1" I**1 ^ ¡"î? SS f fi Mila «« un om jalnic, probabil. Milă că nu mă pot salva singur.

-Pentru asta ai venit, Ignazio? Vreun sfat părintesc?

- **Poate.**

^ Atunci am să-ţi spun acelaşi lucru pe care i l-am spus şi lui Johnny acum mulţi ani. FugL

Mă străbate un fior rece la auzul acestor cuvinte, din creştet şi până în vârful degetelor. Mi se face pielea de! găină şi mă furnică tot corpul.

- I-ai spus să fugă?
- Da, răspunde el calm, calculat, ca şi cum cuvintele lui ar fi la fel de banale precum anunţul meniului de ieri. A venit la mine speriat, mi-a zis că e prea implicat ca să mai scapc şi îşi făcea griji... nu pentru el, ci pentru ea. Pentru fkti. Carmeta.
- Ştiai?

Vocea mea e atât de joasă, că nici nu ştiu cum se aude cuvântul. Furia îmi trece prin vene şi-mi face tot corpul să tremure.

- Ştiai ce mt-a făcut? Mie? Copilului meu?
- Aveam

o bănuială, recunoaşte el. Tu erai încă în spital. încă nu vorbeai. Nu credeam că el apăsase trăgaciul. Nu credeam c-ar fi fost în stare. Dar m-am gândit... am suspectat că ştia. Poate că ştia prea multe. Poate că era implicat, cumva,

- Deci l-ai ajutat?
- Nu, am încercat să te-ajut *pe tine.*
- Cum? Cum mă ajutai pe mine spunându-i lui să

fugă?IM DtfHOWÎfc

Se răsuceşte, lipsit de expresie, de parcă nu e deloc afectat de furia din vocea mea, pe care mă chinui atât de mult s-o controlez. Mama, Dumnezeu s-o odihnească, nu m-ar ierta niciodată dacă i-aş lua cuţitul ăla din mână şi i l-aş băga în gât.

— Pentru că n-am vrut ca fiul meu să devină un criminal. Era suficient de râu să mă gândesc că poate Johnny devenise unul, dar tu? Copilul meu? ¡ncă mai aveam speranţe pentru tine pe-atunci. Speram că te vei trezi şi că-ţi vei da seama ce ţi-a făcut viaţa aia, ce ţi a făcut faptul că crai./m/ *lui Amjclo,* şi că vei pleca înainte să fie prea târciu.

Se întoarce încă o dată la roşii. Ca şi cum asta e cea mai mare prioritate acum. Roşiile.

— Mare bine ce-am făcut, spune el. Uită-te ce-ai
ajuns.

O tensiune grea pluteşte în aer. N-am idee ce să spun. Ce să fac.

Ray încercase să mă integreze îu organizaţia lui după ce s-a întâmplat, Zisese că îmi câştigasem locul CI acum locul meu era lângă ci. într-o altă viaţă, probabil că n-aş fi ezitat. Dar în lumea în care m-am pomenit că familia mea e moartă? Nimic nu mai conta. Nu-mi păsa decât de răzbunare.

în final, l-am găsit pe Johnny în Florida. Locuia cu Carmcla într-o livadă de portocali. Ştiam locul. Il pentru că mai fusesem acolo şi altă dată. Cei doi pâ^au fericiţi, îşi plănuiau viaţa împreună» se stabileau acolo, cu ajutorul unui *prieten de familie:* Edoanlo Accardi, criminal care lucrase pentru familia Genova. Fus** avansai |ₐ lucruri mai importante: piaţa neagră* Da* voiai ceva, te duceai la Accarxii.

l-am spus că-l voiam pe Johnny. Mi-a r*^! cererea. Mi-arn dat seama imediat că nu există pricii

^afacerea asta. Aşa că l-am omorât pe Accarti... printre

Un sentiment de trăire mă cuprindecât stau acolo şi rumeg amintirea. Mă distruge faptul că tata încă mai taie roşiile alea nenorocite, [4]

- Ar fi trebuit să-l convingi să se predea.
- Ca şi când ar fi funcţionat.
- Nu ştii niciodată.

Se opreşte din ce face.

- Spune-mi ceva, Ignazio,.. tu o să te predai? Johnny a omorât o singură persoană în toată viaţa lui *Una.*
- A fost soţia mcal Şi copilul nostru... ne-a omorât copilul 1

Se uită la mine.

- Doi, atunci. Şi înţeleg. N-a fost bine. Dar tu câţi oameni aî omorât? Câte vieţi ai ruinat? Câte familii ai destrămat? O să îndrăznesc să spun că mult mai multe decât el.
- Dar el mi-a distrus viaţa!
- Ţi-a ucLs familia, iar asta e de neiertat, dar viaţa, Ignazio? Ţi-ai distrus-o singur. Ţt-ai distrus-o fkând exact ceea ce speram că n-o să faci. l-am spus să fugă şi m-a ascultat, pentru că era singura cale prin care să-şi salveze familia, Aşa că-ţi zic acelaşi lucru... Eşti implicat în ceva din care nu mai pi »ţi să ieşi? Fugi.

Mă doare capul ol dracului de tare, Nici nu ştiu ce să mai zic,

- Pentru el n-a funcţionat. Cc te face să crezi că pentru mîne o să meargă?

Probabil că n-o să meargă. Dar el a mai prins câţiva ani. nu-i aşa?JM DAftUOWEB

Aprob - nu iîirulcă nu sunt de acord, fiindcă fuga k oferit lui Johnny aproape două decenii, ci pentru că nu-mi vine să cred ce spune. Ani venit aici pentru... la dracu', nu ştiu pentru ce, dar sigur nu pentru discuţia asta.

— Nu sunt un laş, spun. Eu nu fug.

— Atunci mergi.

Rad, în ciuda seriozităţii din vocea lui. Discuţia asta nu e amuzantă. E de-a dreptul ridicolă. Dar replica aia? A fost amuzantă.

— Care e diferenţa?

— Nu e niciuna, dar dacă mergi, nu mai eşti laş. Eşti deştept. Dacă o ţii tot aşa, s-ar putea să mori şi s-ar putea să moară şi ea. Pleci, tot o să mori... într-o zi. Dar probabil nu atât de curând. Asta e realitatea... realitatea pe cart tu ai creat-o.

Cred că mi-a ajuns conversaţia asta.

— Păi, mă bucur că ţi-am aflat perspectiva, ac. Probabil ar trebui să plec.

— Aşa ar trebui.

Niciun ***hi revedere*** ,ı iiiciun ne vedem mai forau, nimic altceva, decât sunetul cuţitului care se **loveşte** de tocător, în timp ce mă întorc şi ies. E o dimineaţă răcoroasă, ca şi când toamna a venii în sfârşit, cu toate că soarele străluceşte puternic. Pmbabil Karissa s-a trezit deja şj se întreabă unde-am plecat cât a dormit ea.

Să-mi iau papara de la tata sigure ultimul lucru cari ii trece prin minte.

Pratru a doua oară într-un timp foarte scurt, uri trezcsc din nou aici, în faţa conacului vechi din câr âmi^Fiţi Triiiţlruri/buruiej
din li>ng Isîand, **Sunt din** nou **neliniştit. Când ani devenit persoana asta? Ce m-a transformat în omul Ista?**

Genul de **om** care ezită să **bată** !a **o** uşă. **Asta nu**
sunt eu.

Păşesc pe verandă şi arunc o privire scurtă la cartierul liniştit. Mă îmbărbătez şi bat.

Uşa se deschide aproape imediat şt în prag apare un tânăr. E mare, oarecum musculos şi urât ai patimă. Un soldat de stradă, bănuiesc. Am fost şi eu un astfel de puşti cândva. îmi amintesc cum pierdeam vremea în casa lui Ray, rezolvam treburi şi deschideam uşi.

— Trebuie **să orbesc** cu Genova.

Puştiul nu spune nimic, doar dă uşor din cap şi închide uşa. Mă holbez la ea şi cercetez vopseaua albă ciobită, aşteptând.

Un minut mai târziu, uşa se deschide din nou. De data asta, mă întâmpină însuşi Genova,

— Vitale, începe el, ezitând,

E atât de devreme, că încă mai poartă ceea ce bănuiesc că sunt pijamale, dar arată mai mult ca ceva ce-ar purta Hugh Hefncr - o bluză albă şi pantaloni de mătase, asortate cu un halat. Ba chiar e în picioarele goale. L-am prins înainte să fie pregătit pentru companie.

— Drăguţ din partea ta să trcci pe-aid... neaşteptat, totuşi... drăguţ. Cu ce pot să te-ajut?

Vocea lui îmi spune că vizita mea neanunţată e orice numai drăguţă nu, dar o tolerează, aşa cum mă şi aşteptam, pentru că i-am trezit curiozitatea.

— Speram c-o să ai câteva minute să stăm de vorbă,

— Despre?
— Chestii,

Nu trebuie să intru în detalii. Cel puţin, nu aici.Jtjt DARHCMB

Ştie că sunt genul de chestii despre care DU VOITOIM în public, aşa că n-are de ales decât să mă invite înăuntru. Păşeşte într-o parte şi îmi face semn să intra. De la parter se aude o operă italiană în timp ce-l urmez, însă nu mergem în camera în care ne am întâlnit acum câteva zile, ci într-un birou mic de 13 acelaşi etaj. Aici este sursa muzicii... se aude mult mai tare aici. Genova o opreşte, apoi se aşa/ă într-un scaun din piele neagră.

- Stai cu mine, spune el şi face semn spre scaunul din faţa lui.

¿iioi cu mine. Din nou exprimarea asta.

- Spune-mi, despre ce vrei să vorbim în dimineaţa asta?

- Tatăl meu are un mic restaurant Se află în Hell's Kitchen.

I se luminează faţa.

- Da, desigur! Ştiu de Vitale. Cea mai bună mozzarella pe care-am mâncat-o vreodată. Excelent local!

- Da, ei bine, zilele trecute a avut loc un incident acolo,

Dintr-odată, expresia i se schimbă **complet.**

- Ce fel de incident?

- Cineva a tras în restaurant.

- Ah.

Ah. Asta e tot ce zice. Singura lui reacţie.

- Am discutat cu nişte oameni care menţionat un bărbat despre care credeau c-ar fi capabu să facă aşa ceva, aşa că l-am confruntat,,

- L-ai confruntat.

Pare aproape alarmat de cuvânt

- **E** încă în viaţă, completez cu, ca să **nu** ci**readi**\ mi-am reluat obiceiurile sau că vreau să-i joc V[30]^'

rjtJin r*ţi ₜᵤ rijtwnjptj
dup* mica noastră confruntare, am avui parte de o altă întâlnire... tic data asta cu tipul pe carc-l numiţi *Cicatrice.*

Mă uit la el, în speranţa să obţin o reacţie. însă este lipsit tic expresie. Nicîo urmă de surpriză. De frică. De
intrigă. Nunic.

— Despre ce tip de întâlnire discutăm?

— Mai mult sau mai puţin o prezentare.

Sau, mni dcgral>ă, a doua prezentare, dar ţin pentru mine partea asta. Nu sunt pregătit să-mi arăt mâna.

— Prima impresie?

Prima impresie? Aceeaşi pe care-am avut-o şi în urmă cu mulţi ani.

— Curiozitate,

— Curiozitate, repetă el.

Se apleacă spre o cutie de pe masa de lângă el şi scoate un trabuc lung şi închis la culoare, ai o etichetă maro, Bânuicsc că-s cubaneze. îmi oferă unul în tăcere, dar îl refuz. Şi-I aprinde pe-al lui şi trage un fum, apoi continuă:

— N-o să fie o problemă, nu-i aşa?

Poate.

— Pentru mine? Absolut deloc.

— Şi pentru noiₜ restul?

După cum îl ştiu pe Lorenzo? Restul sunt fripţi. Dar depinde... depinde de ce o să fac eu în privinţa lui. Depinde de cât de grea îmi face viaţa.

— Greu de spusₜ răspund. E hotărât; asta e clar.

— Aşa pare, spune el, trăgând din trabuc.

Miroase putcrnic, îmi zvâcneşte nasul.

— A provocat mult haos, genul de haos care ne-a atras atenţia tuturor.
jM.DAHIiOW&Ă

Cu siguranţă.

Genova priveşte în depărtare, reflectând. Îţi scrumează trabucul direct pe podea şi lasă scrumul si ajungă pe covorul persan. Mi-e milă de menajera luL

— Spune-mi, Vitale, zice el după un moment. Plânuieşti să faci ceva în legătură cu el?

— Posibil. O să fie o problemă?

— Pentru mine? Absolut deloc.

Observ că-mi foloseşte cuvintele. Genova e lui bărbat deştept. Nu poţi să iei de bun ceea ce spune... trebuie să te gândeşti bine la felul cum o spune.

Mă ridic şi-mi netezesc costumul. Am venit sl testez apele. Asta a fost singura mea intenţie. întind mâna spre el.

— **A fost o plăcere.**

îmi ia mâna şi o strânge.

— Plăcerea a fost de partea mea. DACĂ te derin s* scapi de mica ta problemă, aş fi mai mult decât dispus să-ţi ofer...

îl întrerup. Nu vreau nimic de la el.

— Nu-ţi face griji.

Pare surprins.

— Eşti sigur?

— Rezolvarea problemei ar ajuta pe toată lunw* SpumM cadou de rămas-bun.

Surpriza de pe faţa lui c şi mai mare la auiul ac«^* cuvinte.

— A? Până la urmă, pleci undeva? Ridic uşor din umeri.

— Sunt prea bătrân pentru toate astea,

- Prostii, Vitale... eşti încă tânăr. Să ajungi ia vârsta mwi^toP* mai vorbim.

Nu răspund. N -aresens. Dau din cap de „la revedere” şi mă întorc să plec, dar îl găsesc pe

lipul de la intrare pe hol. Se ţine după mine şi mă urmăreşte până În uşa din fata casei,

Când păşesc afară, o închide, II aud cum încuie uşa, împiedicând să intre orice persoană. Genova n fosţ în totdeauna mai paranoic decât ceilalţi. Cu mai multe lacăte. Mai multă securitate.

Probabil de-aia locuieşte singur şi nu a fost niciodată **căsătorit,** N-are încredere în nimeni să stea lângă ei atunci când doarme.

Cobor de pe verandă şi mă indrept spre maşină, dar încetinesc pe măsură ce mă apropii. Muşchii mi se încordează. La câţiva metri depărtare, mă opresc, cu mâinile în buzunarele pantalonilor şi strângându-mi cheile.

Cineva stă pe capota maşinii mele, Şi nu ***oricine.***

Lorcnzo.

Incredibil

Stă acolo, relaxat, cu piciorul drept sprijinit de bara din faţă a maşinii şi cu braţde pe genunchi. Desface o portocală şi aruncă coaja direct pe stradă.

Scrutez cartierul În căutarea unor maşini negre care-ar putea semăna cu cele pe care le-am văzut aseară, dar strada e liniştită şi nu iese nimic în evidenţă. Lorenzo pare să fie singur.

Hm.

- E ilegal să arunci gunoi pe jos, să ştiL

Se uită la mine şi ridică sprâncenele.

La fel şî crima», sau aşa am auzit.| M OMWA«

- **Este, dar ideea e să ai grijă. Poliţiştii din oraşul ăsta caută mereu un motiv să ne distrugi Un şerveţel aruncat pe jos poate să te bage şi zece zile la mititica.**
- Petreci multe zile acolo?
- Nu. Eu am griji.

Râde şi se întoarce la portocala lui, aruncând în continuare cojile pe jos. Nu e îngrijorat absolut deloc. E neînfricat,

- Of. viaţa e prea scurtă să ai mereu grijă, lgjiazio. Uneori trebuie să te expui şi să-ţi asumi riscuri.
- Adevărat, dar trebuie să Iii deştept în legături oi riscurile pe care ţi Ic asumi.

Bagă o fdie de portocală în gură şi o mestecă uşor în timp ce se uită ia mine. Nu ştiu de ce e aici sau ce vrea şi sunt destul de sigur că n-o să obţin un Tăspuns direct dacă-l întreb. Joacă vreun soi de joc, la care n-am niaun chef să îau parle, dar o să mă forţeze, oricum.

- Ai coaie, îi zic. Să stai aici, în faţa casei lui, în plină zi.
- A, vrei să zici bătrânul Genova? întreabă lorenio şi gesticulează spre conacul din cărămidă. N^ si-nri faci nimic.
- Cum poţi să fii sigur?
- Pentru că a jurat cu gura lui. Am avui o întâlnire cu cele cinci familii azi-noapte. Sau, mă rog, cu cele patru ca re-au mai rămas.

Se uită la mine ca şi când ştie exact ce s**-a** întâmpla cu a cincea.

A fast,., revelator, bănuiesc că poţi sA-i spw [0] adunătură temperamentală. Am o singură clădire >» * cară toţi pe ei, dar am reuşit să-i liniştesc. , mmnenUA-NţJMjtlcLiUfbunjrpj

Mi se riclicii *[Atu]* pe ceafă când îl tud cu cili* nonşalanţii o spune, O întâlnire cu familiile? Nu ştiu ce să înţeleg- Nu sunt sijţnrcă~l cred.

Genova sijţur n-n menţionat nimic când mi-a sugerat să-l omor.

- Haide, liirenzo... ştim amândoi că nu doar ***asta*** ai fleut.
- Adică?
- Circulă zvonuri.

Cade puţin pe gânduri şi continuă să-şi mănânce portocala, murdăriri Ju-mi loată maşina cu suc. Vreau să-l apuc şi să-l arunc de pe ra. să-l bag ru faţa în mizerie şi să-l pun s*o lingă, dar mi ar plăcea şi să mă duc acasă azi. Şi chiar dacă nu văd nicio maşină pe care s-o recunosc, nu sunt convins că e aici de unul sinjţur.

Să fie oare atât de tu]xust?

- Cum ai ajuns aici? întreb curios.

M-a lăsat un prieten.

- Un prieten, rânjesc cu. Ai mulţi d-ăştia? Prieteni?
- Am zece, spune el Unsprezece, dacă te pun şi pe **tine.**
- Nu mă pune.
- Atunci, zece.
- Şi eşti sigur că unul dintre ei nu e Joe Grasu?

Răspunsul lui c instant:

- **Rappcnil?**
- Bărbatul de pe alee.

Mă caută cu privirea când spun asta. fncii stă acolo normal, ea şi când nu e deranjat de nimic din ceea ce se **petrece,** dar acum e ceva în ocliii lui, uti **fel** de suspiciune, de parcă ştie că sunt pe calc să fac o acuzaţie.JM DAWOAfR

- încerci s-ajungi undeva cu asta, Ignazio? N-aş fi crezut niciodată că eşti genul care să facă aluzii. Tted la subiect.
- Ai pus pe cineva să tragă în restaurantul tatălui

meu.

Clatină din cap.

- N-am fost eu.

Fac un pas spre el, reacţionând din instinct, dar mi opresc înainte să fac ceva. Negarea lui mă calcă pe nervi E laşitate. *Ce ridicol*, Dacă ataci un om într-un mod atât de personal, măcar asumă-ţi faptele.

- Deci atunci bănuiesc că n-a fost vina la pentru nimic? Băieţii lui Ray, curăţaţi unul câte unul?

-Nu.

- Nici măcar tipii care au murit la Cobalt? Care au ars de vii seara trecută? Nici ăia nu sunt vina ta?
- Bine, haide, acolo *eu om fost*, răspunde şi se ridică de pe maşină, în timp ce mai ia o felie de portocală- însă i-am avertizat înainte. Nu e vina mea că nu m-au luat în serios. Bănuiesc că acum o vor face.
- Da, cei care au supravieţuit

Se încruntă şi se indreaptă spre portiera **de pe** partea pasagerului.

- Nu-mi spune că aveai vreo legătură emoţionali cu locul ăla.
- Am petrecut mult timp acolo. N-aş zice că aiu fost ataşat emoţional, dar a fost puţin cam ca o casă.

- A, **ei bine, în cazul** ăsta..., **zice şi îşi ridică mâinii rânjind Nevinovat.**

Ce minîcinos nenorocit. Ştiu că c sarcastic, dar mci° fon”A ™ mi se pare amuzant.failInfjilwfirtKmjr,.!

- **În** apărarea mea, continui cl şi-şi lasă mâinile în jos. ei bine, ştii şi tu, **de** fapt nu prea am cum să mă apăr Ştii la fel **de** bine ca mine că uneori trebuie să rezolvi nişte chestii. Aşa făceai şi tu.

Aşa e. El o ştie. Eu ştiu, Am făcut anumite chestii rele pentru că am simţii că trebuie. Nu m-am obosit niciodată să-mi apăr acţiunile. Nu sunt surprins că nici el nu se oboseşte.

- Şi da, bine. poate că m-am luat de vreun tip, doi, spune cl ţinându-şi mâinile ca şi rum ar ţine un pistol şi ar trage. Dar n-am niciun motiv să te ţintesc pe tine, Ignazio.

Nu cred că are nevoie de un moliv şi vreau să-i spun asta, când un zgomot asurzitor sparge liniştea din jurul nostru, tmi vibrează buzunarul, iar eu bag mâna şi-mi scot telefonul Melodia... se aude din el. *Rahat,*

Nenorocita aia de formaţie.

îl închid, apăsând pe butonul dintro parte, doar ca să oprcsc zgomotul ăla enervant. Faţa Karissei este pe ecran şi, oricât de mult imi displace gestul, ii ignor apelul.

Acum nuc momentul.

îmi bag telefonul înapoi în buzunar şi mă uit la Lorenzo. Are ochii mari şi ţine portocala la jumătatea drumului spre gură, uitând de orice altceva preţ de o clipă.

- Ce-a fost aia...? Ce *a fost* aîa? Măcar \reau să ştiu?

- Nu, recunosc eu. Nu vrei.

Clatină din cap, apoi aruncă ce-a mai rămas din portocală în rigola de lângă maşina mea. fşi şterge mâinile pe pantalonii negri. E îmbrăcat lejer şi are cămaşa albastră descheiată până la piept.

Măcar nu e în blugi şi tricou.

- întotdeauna o plăcere să le văd, spune el, exact când o maşină neagră apare de după colţ şi se în dreaptă ' M DAfttlO-'.iH
spre noi. Ar trebui să ne mai intâlnim. Mi-ar plăcea să-tf întâlnesc soţia, ani auzit multe despre ea,

— De la cine?

— Circulă zvonuri, nu-i aşa?

Păşeşte pe stradă chiar în momentul când maşina neagră se opreşte lângă noi.

— Apoi, se pare că ai uitat că ti ştiam pe-ai ei. Nu eşti singurul.

După aceea pleacă, dcschizând portiera şi urcând în maşină. O urmăresc pe măsură ce accelerează. Observ plăcuţa de înmatriculare de Florida.

Nu, n-am uitat că-i ştie pe-ai ei.

DOAR SPERAM DIN SUFLET SĂ NU DESCHIDĂ SUBIECTUL.CAPITOLUL UNSPREZECE

Karissa

Blugi scurţi cu talir înnhil.

Jambiere roz.

O bluză asortată, lălâie, cu un umăr lisat.

Mă simt complet ridicoli şi deplasată, deşi. bine, recunosc, om cumpărat hainele astea azi. Erau ţnaio acolo. în magazin, aşteptând pe raft. Aparent, anii optzeci **se** întorc în forţa.

Cinc-ar fi zis?

Eu cu siguranţă nu.

Sunt Sn dormitor, înconjurată de haine, unele tot cu eticheta pe ele, altele luate din dulapul lui Melodv... sau de pe podeaua ei... sau de pe pat... sau de oriunde le-arn mai găsit. Suficiente haine trăsnite încât să îmbrace măcar zece oameni.

Am reuşit să pun mâna pe cea mai modestă vestimentaţie dintre toate.

Vânăt aia din junii gâtului aproape că nici nu se mai vede. N-a menţionat-o nimeni, nici măcar Melody, despre care ştiu sigur că s-ar fi alarmat dacă ar fi observat-o.

Mă privesc în oglinda mare (ie lângă şifonier - încă o achiziţie pe care ain ftcut-o astăzi. Singura oglindă p

eJM DARHOViţR
care o avea Naz aici era cea mică din baie şi, ei bine, să spunem că Meiody a observat asta ultima oară când a în cercat să se aranjeze aici.

— Uf, nu-i de mirare că eşti mereu atât de... tu, a spus ea, arătând spre mine. Cum îţi alegi pantalonii dimineaţa RSră să, ştii tu» să-ţi admiri fundul?

N-am fost sigură cum să răspund la întrebare. Nici măcar nu eram sigură că există un răspuns. Totuşi am cumpărat oglinda în după-amiaza asta, pentru că avea dreptate pe undeva, cred.

Şi bine, trebuie sa recunosc... fundul meu arată destul de bine în pantalonii ăştia scurţi.

Pare mai mare decât era înainte.

— Ai ceva din dantelă? mă întreabă Meiody şi dă buzna în sertare să-mi scormonească prin lucruri.

începe cu cel de sus şi îmi aruncă un rânjet când dă peste o pereche de chiloţi.

— Altceva în afară de chiloţeii ăştia?

îi aruncă spre mine ca din praştie, apoi revine la sertare să găsească ceea ce-i trebuie.

— Nu port prea inultă dantelă, recunosc eu. M3 mănâncă.

-Si?

— Şi îmi place să mă sitnt confortabil.

— Uneori, baba suferă la frumuseţe, Kissimmec.

Mă strâmb.

— Poate tu. Eu zic pas.

îşi dă ochii peste cap şi renunţă la căutarea dantelei, dar se aruncă peste grămada de haine din pat şi găseşte o pereche de colanţi cu tivul din dantelă.

Ha!F ɹU În Fjţl cu rljburwe i

Aparent, şi colanţii nu revenit la moţii, Şi şalvarii, ***j^ntdiojîii cu turul lurţj.*** Melody a adus o pereche ari. Sincer, nu ştiu ce e în neregulă cu ea.

Se dezbracă de şalvari şi îi amncă pe grămada de pe pat, regretând deja achiziţia, presupun. pAaluează colanţii şi c pe cale să i trnftă pe ea, când se aude o voce în cameră.

— **Auzi, ai.,.**

Naz apare în prag şi irni taie vorba. Reacţia lui e automată, expresia i se schimbă înlr-una de surpriză în timp ce-şî întoarce cnpul şi-şi închide ochii, ridicându-şi mâinile ca să se protejeze de ce dracu* tocmai o fi văzut.

Melody e în chiloţi- Nu ştiu de ce, dar mie mi se pare destul de amuzant.

încep să râd când îl văd cât de stresat este când intră peste noi în cameră, mai ales pentru că Melody începe să mormăie:

— Pe bune, Iganzio, n-am crezut niciodată că ai fantezii din astea.

— Pot să te asigur, spune el, că ăla e ultimul lucru pe care-aş fi vrut să-l văd.

Melody pufneşte şi îşi pune în sfârşit colanţii, apoi îi dă un cot lui Naz când iese din cameră şi se îndreaptă spre baia de pe hol, Naz se întoarce cu grijă spre mine şi ridică din sprâncene, apropiindu-se. Se uită în jur, absorbind dezastrul din jurul meu. după care îşi opreşte privirea asupra oglinzii şi reflecţiei mele. Vine lângă mine.

— încă o incursiune în anii optzeci, presupun.

— De unde ţi-ai dat seama?

— Arăţi ca cineva la care obişuuiam să mă gândesc ^nd mă masturbam în adolescenţă.

Mi se încing obrajii.

Naz mă măsoară şi pe mine cu privirea, din cap Pană-n picioare, apoi observă bucata neagră de dantelă de
JM DAiîHOWF«
la picioarele mele. Se apleacă şi **o** ridică. Abia când o ia în mână îşi dă seama exact ce este. Sc albeşte puţin la faţă înainte să şoptească:

— Te ro£, spune-mi că ăştia sunt ai tfli

— Bineînţeles,

Respiră uşurat şi zâmbeşte, apoi face un pas în spate şi bagă chiloţii în buzunar. Râd şi surit pe cale să spun ceva» dar Melody dă buz.na înapoi în cameră, cu peria de păr iu mână. Naz se uită repede la ea, deloc cum s-a uitat

La mine.

Pare aproape confuz.

— Ştii, nu prea ne îmbrăcam aşa în anii optzeri, îi spune el acelaşi lucru pe care mi l-a spus şi mie cândva Nu ştiu de unde v-a venit s-ouă ideea asta.

Melody se uita la hainele cu care e îmbrăcata, la colanţii negri cu dantelă de pe ea şi la ce pare a fi o bustieră asortata cu un tutu roz neon. Ba chiar are şi o pereche de sandale de cauciuc, altă chestie pe care am cumpărat-o
azi.

A zis că n-ai prinde-o să poarte aşa ceva cu nirio altă ocazie. Sandalele astea 11-ar trebui să fie fabricate pentru persoane peste nouă ani.

— Pe bune, spune ea. Dar ce purtaţi?

~ Blugi decoloraţi, mă ba£ eu, Şi, dintr-un motiv sau altul, le plăceau mult ţi umerii falşi.

Melody se preface că vomită.

— Nici măcar eu nu sunt uşa nebună să port umeri falşi. ^

— Naz clatină din cap, căci nu e de acord, şi se întoarce spre ni ine, fără să comenteze. Melody dispare din no”i după ce-şi ia portfardul plin de machiaj, fiind, ca de obk*. ultima gata.Ce să am? întreb şi-mi trec mâinile prin păr- ^mcufWHiww

E umftatde U faptul* e aepo^ $_{îm4\ 0}$ ^ pe care am gk.t-0 ta magazin - un ondulator. $N_{ici\ n}$ ¡¡Z n-am ezitat să-l iau.

nmacar

- Poftim?
- Când ai intrat, zic. întrebai ceva.
- m întrebam dacA ai planuri în seara asta, spune el, uitându-se în jur, Dar deja mi-ni răspuns În Întrebare.
- **A,** ** » vrui sA mergem la **Timbers** şi n-am crezul că e o idee bună... încă nu cred, dar m*am gândii» ei bine,., n-are ce să strice, nu?

Mă bâlbni pentru că nu sunt sigură cum să explic, sau ce-ar trebui să spun ,sau daci ar trebui să*t întreb ce părere are el despre faptul că ies. Ku abia ce am împlinii douăzeci de ani_r iar ăsta e .momentul” să ieşi, dar noi suntem căsătoriţi.

Iar eu nu prea am văzut exemple pentru felul cum ar trebui să se comporte oamenii căsătoriţi,

— Aha, spune cL N-ai nevoie de permisiunea mea. Dacă vrei să ieşi să dansezi, te rog. du-te să dansezi. Eu n-am să-ţi spun nu.

- Dar ai să mă urmăreşti?

ti apare un zâmbet pe faţă. Desigur c-o să mă urmărească.

Nu sunt surprinsă şî nu e ca şi cum aş plănui să fac ceva cu care el n-ar fi de acord, totuşi îmi dau tichii peste cap. Acesta este vechiul Naz. Oricât de mult îmi displace, trebuie să recunosc - mă bucur să văd din nou că e el însuşi,

- Te-aş urmări, zice el, dar am alte chestii pe care trebuie să le rezolv în seara asta.

— Precum?

1SS
JW DARHOAC*

_ precum, spune el, apropiindu-se de mine suficient cât să ni se atingi vârfurile degetelor de la picioare. *Chestii*

Se apleacă să mă sărute, însă eu îmi întorc capul, încercând să-mi ascund zâmbetul când îl aud că mârâie pentru că l-am refuzat. Mă uit la el în ogjindă,

— Promite-mi ceva.

-Ce?

— Doar... ceva.

— Vrei să-ti promit ceva fără să ştiu ce este?

— Da,

— Nu merge aşa, spune el. Pot să-ţi promit c-am să încerc din răsputeri să vin acasă la tine în fiecare noapte,., pot să-ţi promit c-am să te iubesc pentru tot iestul vieţii., dar nu pot să promit ce îmi ceri acum fără să ştiu mai multe despre asta.

— De ce?

— Pentru că cu nu imi încalc promisiunile. Ar trebui să ştiu cec, ca să mă pot ţine de ea.

Mă uit la reflecţia lui din oglindă.

— Dacă mă urmăreşti în seara asta, după ce ţi-ai terminat treburile, pro mite-mi că măcar o să intri.

— Vrei să intru în club?

— Da. Dacă mă urmăreşti.

Ezită. Imi dau scama după expresia lui tulburată oo să spună nu. Timbers nu prea e genul lui de loc. E zgomotos, plin de oameni şi de studenţi beţi. Şt»« obişnuia să meargă la localul ăla. Cobalt Room, ca să bea. dar sunt destul de sigură că era un fel de azil de bătrâni în comparaţie cu Tiinbers.

— Bine, zice el şi mă prinde de şolduri, apoi mă întoarce spre el şi mă forţează să mă uit la cl, nu Sn oglindă- f^i înfjtJfurl/twruifj
Par trebuie să-mi promiţi şi tu ceva, Fără droguri, fără băuturii, ftră flirtat, flră bătâi şl, pentru numele lui
Dumnezeu, fără sex.

- Of, deci fără distracţie, spune Metady din prag. Bine că ne strici tu cheful.

O ignoră şi se uită la mine, extrem de serios. Aşteaptă să-i promit. Deja ştie că n-are de ce să-şi facă griji pentru ultimele şi cu siguranţă nu sunt genul care să se drogheie, dar băutura?

Of-

- Un pahar
- Nimic.
- Doar o gură.
- Nu.

Oooof

Compromisurile sunt de rahat.

- Bine, mormăi eu. Promit.

Atunci mă sărută. De data asta, nu-mi întorc capul. E un pupic moale şi mult prea scurt.

- Cum rămâne cu mine? se bagă Melody.
- Tu n-a i decât să faci ce vrei, spune Naz, intoncân- du-se spre ea. Atâta vreme cât nu o bagi şî pe nevastă-mea în ecuaţie.

Melody îl salută în joacă.

- Să trăiţi, şefu'*

Hai iese. îi aud paşii pe scări, apoi dispare. Nu sunt sigură unde pleacă, ce treburi şî-a planificat pentru seara asta, dar sper că o să fie bine, oriunde o să fie, şi că nu o să facă nimic care I-ar putea răni.

- Jur, voî doi.,., spune Melody, clătinând dîn cap. Încă mă miră. Sunteţi amândoi atât de relaxaţi în legătură cu orice lucra, atât de mtsm/pişfi.

tfl

Ştiu ce vrea să zică. E greu de explicat, dar bănuiesc că atunci când treci peste o chestie precum moartea părinţilor tăi, restul cumva păleşte prin comparaţie. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai certat, de când n-am mai fost nervoasă pe el Sigur, îmi provoacă anumite frustrări, dar îl înţeleg.

Şi-mi place să cred că, după toate prin câte-am trecut, şi el mă înţelege pe mine.

- Eşti gata? întreb şi mă uit la Melody,

S-a făcut noapte şi încă trebuie să ajungem în Manhattan.

— Of, mai dă-mi cinci minute, răspunde ea şi iese iar din dormitor. Sunt aproape gata.

Cinci minute se transformă în zece, care mai apoi se transformă în douăzeci. Jumătate de oră mai târziu, e gata. Luăm metroul până în oraş, iar Melody pare să se bucure de atenţia pe care o primeşte, în îmbrăcămintea ei ridicola. Anii optzeci s-au întors, aşa e, dar cred că restul New Yorkului n-a aflat încă. Stă în faţa mea, ţinându-se bine de o bară, iar eu mă las pe un scaun, între doi oameni de afaceri cam graşi.

Coada din faţa clubului e mare când ajungem, dar ne ia doar câteva minute să intrăm, îi arăt permisul tipului de la uşă, un tip masiv care arată de parcă ar purta nişte hot dogi pe ceufc. şi mormăi când îmi desenează cu markerul permanent un X mare pe dosul palmei.

Ca de obicei, Melody primeşte brăţara verde deschis, mulţumită buletinului fals pe care îl poartă după ea. în curând, n-o să mai aihă nevoie de el O să împlinească două/eci şi unu de ani în doar câteva săptămâni. Însă tipul de la intrare se holbează la buletin, il îndoaie şi-l studiai ca şi când ştie că nu e real,

' Jţl [n f j'J (u rijtiiii4»pj

- !l mai (ii minte pe celălalt tip care lucra aici? mA ţntrt«M ea imediat ce intrăm. Ştii tu, tipul Ala tritew... Kcvin parcă,

Kra Kelvin. MU amintesc. l-ucra cu Nat

- Ce-i cu el?
- Am auzit c-a murit, spune ea. Nişte fete de h mnîul meu discutau despre asta acum câteva săptămâni. A fost împuşcat sau ceva. Nimeni nu şlie cine-a focul-o.
- Astae». t mu.
- Nu-i aşa? Părea băiat de treabă.

Nu ştiu ce să-i răspund, dar cuvintele ei îmi rămân în minte. Nu cred că Na/ ar li făcut aşa ceva.

Însă n-am timp să mă gândesc prea mult la asia, pentru cA Melody mă prinde de mână şi mă târăşte prin club. Din bove se aude Madonna. iar melodia face toată încăperea să vibreze [ie măsură ce energia umple atmosfera. Pe rinfiul de dans e aglomerat şi cald. dar Melody nu ezită să mă tragă în mulţime şi să-şi facă loc în centru. Se aude un remis tehno de-al melodiei Lifce a ***Praycr,*** iar basul imi bubuie în piept când încep sft mă mişc, ca din instinct. Melody ţi cu mine sărim ca nebunele şi cântăm cât ne ţin plămânii, urlând versurile, de parcă vieţile noastre depind de asta.

Madonna se transformă în New Kids on the tilock, care se transformă apoi în Micbael Jackson, înainte să se audă din nou Madonna, O grămadă de melodii vechi, una după alta. Toate se amestecă într-un bas tare duduie şi o atmosferă isterici a anilor optzeci, Melody pleacă să-şi ia ceva de băut. Deja nu-mi mai pasă.

E o idee proastă? *Pf, la liracu'cii asta.* A trecut cev a timp de când nu m-am mai distrat fără să-mi fac griji.

¿M.SAAHOWfc»

Dansez de una singură, dansez chiar pe *Vogue*, şi râd în limp ce cânt. Transpiraţia îmi şiroieşte pe faţă. Iisuse, e cald aici-

Melody dispare, apnre şi dispare din nou, dand peste cap băutura pe care o are în mână şi chicotind în timp ce-şi freacă fundul de oricine se apropie de ea. La un moment dat, apare iar, cu un pahar de plastic transparent pe care mi-l întinde.

-la.

îl iau ii ezit iu timp ce mă uit la el Eplin pe jumătate cu ceva. 11 duc la nas şi miros lichidul, chestie care-o face să radă în timp ce dansează cu un tip care probabil că arată bine pentru mintea ei intoxicată de alcool.

— K doar apa, spune. Promit.

Ridic din umeri şî-l dau peste cap, însetată. Mi se pare că are gust de apă.

Ea e ocupată să se frece de tipul ăla, aşa că mă îndepărtez şi mă duc la cel mai apropiat coş de gunoi, să scap de paharul de plastic. Mă întorc, cântând în continuare din toţi rărunchii - de data asta, Paula Abdul când mă împiedic de cineva şi sunt pe cale să-l dărâm.

- Rahat! Scuze!

Cel pe care l-am îmbrâncit mă prinde de braţe să se echilibreze şi începe să râdă. Mă uit la faţa lui, pe punctul să-mi cer din nou scuze, când cineva pe care-l ştiu nia salută.

Ei bine, într-un fel, îl recunosc.

Leo.

Mă trec emoţii contradictorii. Zâmbesc când ^ recunosc, pentru că, la dracu\ Melody **o să fie** at» fericită, dar pe de altă parte, mă zbârlesc **în** faţalui. Fuiw orice-ar spune **Na2,** tot **nu** pot **să** scap **de sentimentul** ciudat» mai ales când îl văd aici.Ni fa feţi [«Itlbunjttj

^ Hei, zic şl fac semn spre ringul de du», Melody e acolo-

Sr uită înspre nng odată cu mine. Avern o privelişte perfectă spre iubita tui... care se freacă de un tip ciudat
J^ M u -itlebine.

Mii aştept la vreo reacţie furioasă din partea lui, 0 i^re intensă de gelozie, în schimb, el doar râde şi dă din
cap-

OJC nu e ca Naz, chiar deloc.

se îndreaptă spre ea, iar eu ii urmez. Melody se uita în sus Şi ne observă. apoi începe să chiţaie, abandnnându-l instant pe tipul cu care dansa şi arancându-se în braţele iubitului ci. îşi înfăşoară braţele în jurul lui şi ţopăie, aşa că singurul lucra care-o împiedică să cadă lată este striin- soarea lui.

Raliat, c beată mangă.

El aproape că îşi pierde echilibrul încercând s-o **susţină,** dar nu pare să-t deranjeze.

încep să danseze împreună. încet, complet pe lângă muzică- Mă întorc cu spatele la ei, ridic din umeri şi încep şi eu să dansez. Nu ştiu ce cântec se aude, dar mi-l amintesc din filmul *Şcoala de sâmbătă*, aşa că fredonez ce ştiu şi mă las dusă de val.

Timpul trece. Sunt leoarcă de transpirată. Mă dor picioarele şi mă ard muşchii, însă asta nu mă face să mă opresc din dansat.

Melody bea în continuare. Leo nu bea nimic.

încă un pahar de apă îmi este forţat în mână T iar eu sunt recunoscătoare, i>cntni că am gâtul uscat. Nu Ştiu câte melodii au mai trecut sau de câte orc suntem aici, dar mulţimea s-a dispersat puţin şi mi-a oferit nişte spaţiu de mişcare. Cânt ultimul vers din *Tainted Iove* şi
[M DAfiHO'AO

mă răsucesc, împleticindu-mă, iar versurile îmi rămân pe buze.

La naiba!

Eaici.

Trebuie să clipesc de câteva ori, pentru că nu-mi cred ochilor.

Naz.

Mi-a promis. Chiar a fâcut-o. Dar nu mă aşteptam să apară efectiv» să-şi mişte fundul până în club.

Nu c deloc îmbrăcat potrivit pentru ocazie, dar măcar are o ţinută mai relaxată, şi-a dat jos sacoul şi cravata şi s-a descheiat la primul nasture de la cămaşă. Are mânecile suflecate până la coate - cea mai sexi chestie din lume.

Se uită în jur, mă caută. Se uită la toţi, îmbrăcaţi în hainele lor, chipurile din anii optzeci. Pare complet deranjat de privelişte.

Cu grijă, mă furişez spre marginea ringului de dans» privindu-l, aşteptându-l să se apropie. Când c suficient de aproape cât să mă audă, îmi ridic vocea şi întreb:

— Vii des pe-aîci, străine?

Se întoarce imediat spre mine şi umerii i se deteo- sionează pe loc. Onu, nu credeam că-i voi vedea vreodată simţindu-se atât de în confortabil.

Apropo de ieşitul din zona de confort

— Nu pot să zic că da, răspunde el şi se uită în spatele meu, spre ringul de dans, apoi mă priveşte din nou. Şi nici nu pot să spun că voi mai veni pe-aici altă dată.

— Dar ai venit, subliniez eu în timp ce se apropie şi se opreşte chiar în faţa mea.

— **Aşa e. Am promis.**

MELODIA SE SCHIMBĂ DIN NOU.FIŢJ TAHŢJTU RI.URJ'I-I

- Dansează ni ni ine.

Rânjesc în timp ce-l prind de mână şi încerc să-I târăsc pe nnfitd de dans. Nu funcţionează. Niri măcar nu se **clinteşte. E** mult mai puternic decât mine şi este infinit mai încăpăţânat.

- N-a spus nimeni nimic de dansat.

Mă opresc şi mă uit la el. ii dan drumul la mană.

- Maiţiiminiecândm-aidusla acea cină/strângere

je fonduri/ ce dracu' o ti fost» la hotelul din Manhattan?

Mă caut pesuh bluză şi scot lănţişorul.

- A fost aceeaşi noapte în care mi-ai dat *asta.*

- Desigur că-mi amintesc.

- Mi-ai spus să dansez cu tine, iar eu am ezitat şi mai ţii minte re mi-ai spus? Mi-ai zis să nu mai fm o laşă.

Kâde tare, clin inimă.

- Nu >unt sigur că am folt*sit exact cuvintele astea, scumpo.

- În fine. Am dansat cu tine în seara aceea, aşa ca c jindul tău să te revanşezi.

- Foarte bine.

Îmi fa re semn să mă duc pe ringul de dans. însă eu doar mă holbez la el. A cedat prea repede. Hram pregătită să recurg la lacrimi.

- Haide, atunci.

Revin pe ringul de clans, cu el în spatele meu. Dau să mă întorc cu faţa la el atunci când ajungem într-un spaţiu mai deschis, dar el mă prinde cu putere do şolduri şi mă trage spre el.

Dansez.

Na/ mai degrabă stă pe loc. dar îl simt cum se mişcă uşor pe ritm. Trec două melodii, poate trei, după care o melodie de la Bell Biv DeVoe se aude tare în boxe.

j u DASHOA'ER

Poîson.

Sunt surprinsă că mi-a oferit chiar şi-atât, dar ştiu că n-o să dureze prea mult şi că, cel mai probabil, nici n-o să se mai repete, aşa că profit la

maximum. **Mă** trag din strânsoarea lui şi mă întorc cu faţa spre el.

Cântă.

Să fiu a naibii, cântă.

Bine, nu chiar, pentru că nu-i iese niciun sunet pe buze, dar clar dă din buze pe versuri, ceea ce înseamnă că le ştie. Se opreşte când îşi dă seama că l-am văzut, şi se uită la mine, dar e prea târziu.

L-am prins.

— Ignazio Mi chele Vitale, zic, stâlcindu-i intenţionat cel de-al doilea nume mic, doar ca să-l enervez. Nu-mi vine să cred că fredonai o melodie din anii optzeci.

— Ţi s-a părut.

— Nu, Cred că îţi place melodia! Adică, ştiu că nu e //of/ine *Bling,* totuşi-

Mijeşte ochii în timp ce mâinile îi alunecă pe **fundul** meu.

— De asemenea, nu-i din anii opt2eei.

— Cum să nu?

— Nu. S-a lansat în 1990. Eram în generală, îmi aduc aminte.

Vreau să-l contrazic, dar probabil că are **dreptate** şi, ei bine, eu nu mă născusem încă, aşa că sigur nu-mi amintesc.

— Ei bine, nu contează... nu schimbă cu nimic fapw[1] c-o fredonai, bătrâne.

I se întunecă privirea când mă aude.

îmi trimite un fior pe şira spinării.FiţlfoiiţJmtffbonjifi

- Mai spune-mi aşa o dată, zice el, şi-o să ţi-o trag În puri atât de tare, că n-o să mai vorbeşti niciodată,

N-are nicio urmă de emoţie în voce. Pur şi simplu, o afirmă sec.

lisuse, e aproape înspăimântător, dar dintr-un motiv sau altul, mă excită,

- Şi dacă îmi place ideea?
- Să-ţi distrug corzile vocale?
- Nu, să mi-o trafii în gură, îi spun. Sună distractiv.

Nu ştiu ce m-a apucat.

La **dracu** , simplu gând mă excită. Mi se face toată pielea de găina. întotdeauna a refuzat sexul oral. Nu l-am vărut să ia iniţiativa până acum în privinţa asta,

Se opreşte şi mă priveşte cu atenţie, nesigur ce să spună. După un moment, se îndepărtează şi îmi ia paharul din mână. Il miroase, cum am făcut fi eu înainte să iau o gură,

- Apă. spune, ca şi cum se aştepta să-mi încalc promisiunea şi să beau.
- Da.

încuviinţează şi o dă pe restul peste gât. apoi mă prinde de mână şi m*n trage de pe ring, aruncând si paharul la coşul de gunoi. Probabil plecăm, probabil a decis că e momentul să merg acasă. Eu mă uit după Melndy, să-mi iau râmas-bun, dar n-am idee pe unde-a dispărut cu Leo,

însă odată ce ajungem afară, Naz se întoarce într-o direcţie surprinzătoare, departe de stradă şi spre o alee din apropiere. Doamne, n-are cum sa iie serios! Se opreşte la jumătatea aleii, dar încă se mai unic clar strada, pe care poate trece oricine şi mă poate vedea.

Eşti,.,? mă uit la el neîncrezătoare, în timp ce începe sd-şi descheie pantalonii. Eşti ***serios.*** Vrei să, adică... erei?J M DA2M0MR

— M-am gândit di n-o să fie o problemă, din moment ce-ţi place să fii privită.

Undeva, în adâncul sufletului, trăieşte o doamnă elegantă, cu bun-simţ, care nu exclamă „la dracuT prea mult... poatechiar niciodată. Edrăguţâ^şi blândă, şi roşeşte ca o virgina numai la idcca de a-i fi pătată reputaţia. Acea fată dă frenetic din cap şi urlă că aşa ceva este scandalos. Nu putem s-o facem aici, E nebunie curată.

Dar altă fată o ţine pe-aceasta captivă. Şi e destul de nebunatică. Ea spune Ja dracuT,

— Eşti sigură? Trebuie să-mi spui.

— Aăă, da, Sunt sigură.

Işi descheie pantalonii şi mă prinde de mână, apoi mă lipeşte de zidul din cărămidă, în umbră. Mă trânteşte cu putere pe pământ, iar eu icnesc când ating asfaltul cu genunchii goi.

La naiba, doare.

Mă prinde de cap şi îmi strânge pârul în jurul pumnului, apoi îmi trage faţa spre el, în timp ce eu mă strâmb.

— Deschide gura, mormăie el, iar eu sunt atât de surprinsă, ci nu pot decât să mă supun.

îşi scoate penisul cu cealaltă mână şi îl freacă de câteva ori, apoi îl îndreaptă spre gura mea deschisă.

Uau.

Şe freacă o dată, se împinge şi deja mă chinui în timp ce el se forţează în mine, intrând adânc. Încerc să nu icnesc.., încerc.,, şi iriccnc... Dar e prea mare şi mult mai tare decât îmi aminteam eu. Mă sufoc în timp ce el îşi împinge şoldurile şi mi-o trage în gură, cu coaiele ating[e»11] du-mi bărbia. Nu vreau să-l muşc, dar fălcile mi se indjf tcază ca reacţie şi îmi dau seama că îl zgârii cu dinţii. di[a] nou şi din nou. Mormăie în faţa senzaţiei şi ştiu că-l doa^ NtJlrifjil cti rl/bunjrr j

dar în loc să-l liniştească, il aruncă într-o frenezie şi mai **mai*-**

drncu\ dracu\ hi dracul

Mă priveşte. Mă uit în sus, curioasă şi îi întâlnesc privirea dură. li ceva în expresia lui. o umbri pe care n-o pot alunga Mft strânge de păr şi mai tare şi îmi ridică puţin capul, forţându-mă să-mi deschid ţţura şi mai mult.

— Relaxează-te. şopteşte. Relaxează-ţi galul.

tncerc să-l ascult, dar, ei bine, cum? Cum mama dracului să mă relaxez, când abia pot să respir, când încep să-mi lăcrimeze ochii din cauza asta? Pare aproape furios, de parei îl dezamăgesc, dar nu ştiu ce să fac.

N-am mai ftcut niciodată asta. Trece un minut Poate două. Nici nu ştiu.

Mă aruncă de pe el şi inspir rapid o gură binemeritată de aer. Respir greu, frenetic, în timp ce el se freacă din ce în ce mai repede.

Mâna lui e tot în părul meu. il privesc cu uimire în limp ce se masturbează. Nu durează mai mult de un minut până mă trage din nou spre el şi din nou se împinge în gura mea.

0 dată şi gata.

Simt cum îşi dă drumul în gura mea. Gustul amar mă face să icnesc, dar mă forţez să înghit. Dându-şi capul pe spate, Naz geme, işi relaxează strânsoarea şi se opreşte din mişcare în timp ce eu îl sug.

Se aude un zgomot în apropiere. Mişcare. Toci. Naz se îndepărtează de mine şi, pană să-mi dau seama ce se întâmplă, ma trage în picioare. Se încheie repede la pantaloni şi eu doar stau pe loc, uimită, nesigură ce să fac m continuare. Îmi aranjez părul... dar nu e ca şi când se schimbă ceva.; M DAiiwn-AcR

Înainte să mă agit prea tare, Naz mă trage spre el şi mă prinde de umeri, apoi mă îndreaptă pe alee, spre sunete. Clubul deja se închide.

Când s-a dus seara asta?

Sunt neliniştită, poate iără motiv. Nu ştiu. Tremur din tot corpul în timp ce mă pitesc în braţele lui, încercând parcă să mă fac nevăzută. Oare i-a plăcut?

— Te-ai descurcat bine, şopteşte el, ca şi când uni simte grijile,

Na2 întotdeauna s-a priceput să mă citească.

Mă uit în sus la el şi îi observ un zâmbet mic. De parcă o povară 1 s-a ridicat de pe umeri. Bine, poale i-a plăcut.

— Da? întreb, surprinsă, Nu eram sigură. N-am mai luat-o niciodată în gură până acum,..

Râde uijor şi se opreşte în capitul aleii, pe măsuri ce începe să se formeze o mulţime de sosii ale lui Cyndi Louper. Mă răsuceşte cu faţa spre el şi, aproape din instinct. îmi strâng braţele în jurul lui şi-l îmbrăţişez. îmi aşez capul pe pieptul lui ţi îi Mint căldura. Zâmbesc când îi simt mâinile pe spatele meu, ţinându-mă strâns.

Mă simt ca într-un cocon.

Dovezile publice de afecţiune nu prea sunt pe placul lui Naz, dar el pare liniştit - cel puţin penlru **moment.**

- Deci iţi place aşa? N-ai mai încercat niriodatA să faci asta.

Mă mângâie pe spate.

- Ştii că-mi place când te chinui.

Probabil că ar trebui să mă îngrijoreze afirmau dar înţeleg, îi placc să mă împingă până la limită înamW sa mă tragă înapoi, ii place să mă bage la fund înainte mă scoată din nou la suprafaţă, ti oferă vhalitite să acolo şi să mă privească respirând.

Fjţltnfjţlcurl;bururtj

- Mda, iti ca”[1] P[iesa] de teatru cu domnişoara |ₐ **ananghie,** mormăi **eu.** Te excită să fii emul meu.

Îşi plimbă mâinile pe spinarea mea şi mă prinde de pâr, ap^ mă trage în joacă cu faţa în sus, să mă uit la el.

- Tu nu eşti domnişoară ia ananghie, scumpo, spune el. Iar eu nu sunt nici pe departe un erou.
- Mă rog. Cum ar fi ca anul ăsta, de ziua ta, să le las să mă legi fedeleş, poate chiar să-mi pui un căluş, şi să faci ce vrei cu mine toată noaptea?
- Asta n-o să se întâmple.
- De ce nu?
- Pentru că nu e sigur.

Se uită la mine, cu o expresie foarte serioasă, aproape mustrător, de parcă, într-un fel, ar fi trebuit să ştiu deja asta.

- Dacă eşti legată, nu poţi să te lupţi cu mine. Dacă ai căluş, nu poţi să-mi spui cuvântul de siguranţă. Dacă eşti compict imobilizată, Karissa, e probabil să fii rănită. Singurul motiv pentru care ne jucăm aşa cum o facem este că ştiu că, dacă devine \ reodată copleşitor pentru tine, vei găsi o modalitate să mă opreşti.
- Nu m-ai răni pe bune.
- Nu intenţionat, confirmă el. însă doar pentru că tu crezi că sunt un tip de treabă, nu Înseamnă că sunt. Doar înseamnă că a funcţionat sindromul Slockholm.

Râd $jîi dau un cot chiar în momentul când cineva mă strigă pe nume. *Melwiy.* Mă întorc şi mă sprijin din nou de Naz, care încă mă ţine în braţe în timp ce ea se apropie de noi, împleticindu-se şi trâgându-l pe Leo după ea. Para ezitant, ca şi când încearcă s-o tragă în cealaltă direcţie, dar ea nu c de acord.

- Karissa! chiţăieea şi se uită la mine.

— Doamne, Dumnezeule, a[1] ţi s-a întâmplat?

Mă uit în jos, în direcţia privirii ei, şi simt cum mă înroşesc toată. Am genunchii juliţi.

— A căzut, spune Naz şi mă trage şi mai tare spre el, în timp ce mă în toarce dinspre Melody spre iubitul ei.

Aproape că-l simt cum scoate fum pe nări încercând să fie în timida nl, dar mă roj;" nici nu trebuie să încerce. Se pare că şi Leo simte asta, pentru că păstrează distanţa între ei$_t$ aproape tresărind când Na/ întinde mâna spre el.

— Ignazio Vitale.

t/tiu. S-a prezentat. Sunt destul de mândrii de el.

Nu ştiu dacă e vreun joc social ridicol sau dacă asta e modul lui de a încerca sa-şi facă prieteni ca să mă mulţumească pe inine, dar oricum ar fi, îmi place.

Leo se întinde, ii apucă mâna şi o strânge.

— Mă bucur să te cunosc. Mu sunt Leo.

— Ai şi un nume de familie, Leo?

El confirmă şi mi se pare că ásta e singurul răspuns pe care o să i-l ofere, dar apoi îşi drege vocea şi zice:

-- AccardL

— Ca îiacardi! se bagă Melody, chicotind- Ceea ce clar am băut în seara asta!

Râd cu ea. Naz dă din cap, apoi mă strânge din nou în braţe.

— Acum, ne scuzaţi, dar noi trebuie să plecăm.

Mă trage înainte să-mi pot lua **râmas**-bun & la prietena mea. Oricum, nu că en ar observa* Ariinc 1 ^ privire în spate ţi săd că deja s-a agăţat de l-eo- & GJr - cu nasut pe la gâtul lui, iar el îi şopteşte ceva şî-mim[1]cftP^ că e próbáiul scandalos, având în vedere cum reacţion ea. Trebuie să recunosc, sunt simpatici.

Ba chiar drăgălaşi.

În fjţA tu r^bunjrrs

Rine, poate că e ridicol sfi am smfimeNtof dta *ciudat.*

Se parc că UHJ li prinde bine.

îl urmez pe Naz pe stradă, muie şi^a parcat maşina. 0 descuie şi-mi deschide portiera, Dau să

urc, dar mă opresc şi mă uit la el. îmi simte atenţia şi se uită la mine, ridicând, fără cuvinte, din sprâncene.

- îţi mulţumesc că ai venit în scara asta.

îi apare un zâmbet şmecheresc pe buze,

— Cu plăcere, spune.

Mă urc 111 maşină şi văd în oglinda retrovizoare cum *Ijco* o conduce |>e Melody departe de club. Apare o **maşină** neagra şi se opreşte chiar în faţa clubului, dincolo de maşinile deja parcate. U-o deschide o portieră în spate şi îi face semn lui Melody s5 urce, ceea ce şi face, fără să ezite. Apoi se urcă şi el şi închide portiera, iar maşina demarează.

Naz e pe cale să urce în maşină, dar se opreşte şi se uită la ei. Nu se mişcă, ci îşi aţinteşte privirea asupra maşinii negre care trece pe lângă noi. Abia după ce trece de noi se urcă şi el lângă mine, dar ceva c în neregulă.

îmi dau seama când îl privesc.

Are umerii rigizi şi e lipsit de expresie. Furie, tristeţe şi fericire sunt totuna cu omul ăsta, însă când e complet lipsit de expresie, ştiu că avem o problemă.

- Ce s-u întâmplat?

— Nimic.

Are vocea spartă.

Până să-i mai pun vreo întrebare, porneşte maşina. Se uită repede în oglinzi, apoi intră în trafic şi întoarce pe linia continuă, f&când câteva maşini să claxoneze şi pe şoferi să frâneze brusc ca să nu intre în noi.

Dar nu pun la îndoială ce face. Nu cu voce tare.
jM DMHOWÉÎl

îmi strâng pur şi simplu centura de siguranţă în lirap ce inima îmi bate tare în piept. Depăşeşte câteva maşini şi circulă prin trafic cum nu conduce de obicei. Abia când ne oprim la semafor lângă o maşină neagră îmi dau seama ce face.

Urmăreşte maşina în care s-a urcat Melody, Semaforul rămâne roşu o veşnicie, iar lumina lui pătrunde în maşină. 11 privesc pe Naz cum se agită, întors într-o parte şi uitându-se la cealaltă maşină. Este un BMW, după sigla de pe capotă. Are geamurile

ilegal de fumurii. Nev,' York are reguli .Trebuie să poţi vedea în maşină.

Nu văd nimic.

Roşul se transformă în verde, iar maşina porneşte, direct prin intersecţie. Mă holbez la ea şi văd că are număr de Florida,

Naz zăboveşte o secundă, până când maşina din spatele nostru începe să ne claxoneze. Sunetul pare să-l trezească la realitate, pentru că se întoarce cu faţa spre volan şi apasă acceleraţia, indreptându-se spre Brooklyn.

- Ce s-a întâmplat? întreb din nou, ezitând, căci el nu dă nicio explicaţie pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Trebuie să ştiu, mai ales dacă o implică pe prietena
mea.

- Nimic, repetă şi se uită la mine. Doar mi s-a părut că recunosc maşina.

CAPITOLUL DOISPREZECE
Ignazio

E o casă micuţă, de **două** etaje, din **Itensonhurst** un cartier din partea de sud a Brooklynului. nu departe de unde locuim. Arc cărămidă roz şi nu pan- deloc pretenţioasă. **E** luminoasă **şi** aerisită, inronjurată de un gard nlb, aproape precum casa ideală din suburbie, nemaivă-zută prin părţile astea, Arc o parcare micuţă chiar lângă trotuar, abia suficient de mare pentru o maşină.

Şi iată-l.

BMW-ul negru,

N-a fost prea greu de urmărit. **O** vizită **neanunţată la** Armando şi nu doar că am primit adresa, ci şi indicaţiile. **E** fascinant ce fel de informaţii poate oferi o persoană atunci când îi lipeşti un cuţit de gât şi-o ameninţi c-o tai dacă **nu**-ţi spune exact ceea ce vrei s-auzi.

Mă plimb în jurul maşinii şi o inspectez, apoi mă sprijin de portiera pasagerului şi-mi încrucişez braţele la piept.

Aştept.

Trec zece minute, apoi douăzeci, dar nu contează. Răbdarea a fost întotdeauna una din calităţile mele. O să stau aici şi o zi dacă e necesar, însă ştiu că n-o să 6e.

0 să iasă el la un moment dat.

j DAftWOWEft

Au trecut aproape treizeci de minute, când uşa de la intrarea casei se deschide şi el iese. *Lorenzo*. îmbrăcat normal, în blugi şi un tricou negru, cu o portocală în mână în timp ce fredonează ceva. Ridică din reflex privirea, spre maşină. Paşii ii încetinesc şi o expresie surprinsă îi traversează chipul, darii dispare rapid,

L-am prins cu garda jos, insă se pricepe la jocul ăsta, pentru că nu ia trebuii mult timp să o ascundă.

Coboară cu grijă de pe verandă şi se îndreaptă spre misie, dar se opreşte de partea cealaltă a gardului. Între noi sunt doar câţiva metri. Aş putea ajunge la el dacă aş vrea.

Amândoi ştim asta.

- Ignazio, spune şi dă din cap a salut. Ce pot să fac pentru tine?

~~ Sunt doar curios ce pui la cale.

- Ăăă, verific poşta, răspunde şi gesticulează spre cutia de scrisori. Mă gândesc ce să mănânc la prânz.

- Ştii la ce mă refer, Lorenzo. Apari în oraş şi începi
să faci valuri, Ai agitat lumea.

- Şi tu nu se întâmplă să fii agitat, nu? Te tenu să nu-ţi torn sccretcle?

- Nu-mi fac griji. N-am niciun secret pe care **si-l** mai dai tu pe goarnă.

Se holbează la mine preţ de o clipă, apoi i se schimbă
expresia şi începe să râdă.

- Da, aşa e.,. deci vrei să ştii ce vreau eu, Ignazio?

-Da.

- Vreau lumea-ntreagă, dar m-am decis să m* mulţumesc cu New York.

P spune ca şi cu me **foarte** simpla, **ca şi** oraşul New **York poate fi al** lui **dacă vrea.** Dar nu
ţionează lucrurile.
fjtJlri fjJ (u rJibunjf«

- **N-osă fie simplu, îi zic. Vei întâlni rezistenţă.**

- Am descoperit. însă mi se pare curios, având în **vedere** că n-am intrat pe teritoriul nimănui, Tot ce-am făcut a fost fairplay.

Tehnic, are dreptate, N-a făcut nimic altceva decât sS preia vechile terenuri dejoacă ale lui Ray, terenuri care erau la liber, Oricine ar **fi** putut să le

revendice. Nu a avut de-a **face** cu nimeni, în afară de oamenii lui Ray.

- Şi plănuieşti sa te opreşti acolo? întreb.
- Sigur că nu.

Nu mă surprinde răspunsul. Nu pot decât să-mi imaginez ce plănuieşte.

- Asta e o problemă, pentru că nu le plac oamenii dinafară- Eşti un străin pentru ei.
- Atunci poate c-ar trebui să garantezi tu pentru mine.
- Mi-e teamă că asta n-o să se întâmple.

Nu acum. Sau vreodată.

Nu garantez pentru nimeni. Cel puţin, n-o mai fac.

Pentru că, odinioară, am ftcut greşeala fatală de a garanta pentru un bărbat despre care am crezut că e cel mai bun prieten al meu. Câteva luni mai târziu, m-a răsplătit pentru gest cu o împuşcătură în piept.

- Nici nu mă aşteptam> spune el, Nu pot nici mâcar să te fac să recunoşti că suntem prieteni.

!l ignor. N-o să maî fiu atras în discuţia asta.

în casa din spatele lui se vede mişcare, ceva ce cade în sufragerie, o perdea care se mişca. E doar o fracţiune de moment, cât apare şi dispare imediat o faţă, Lorenzo se uită în acea direcţie, încruntându-se, apoi se întoarce spre mine,

Dă din cap spre casă.J M DARHQ .Vtfl

- Ţi-l aminteşti]» Leo?

Mi-t amintesc, dar nu chiar. N-am ştiut niciodată cum ii cheamă. Mu m-a interesat niciodată să aflu. Pe-atunei i se spunea Fru muşc/u/. Nu era decât un căcăcios când l-am văzut ultima oară. Tratele mai mic al lui Lorenzo. Au aceeaşi mamă.

- Oarecum, recunosc. A crescut ccva.
- Da, ceva. Dar tot frumuşel e. E sensibil. Viaţa asta”+ suiletul lui nu e în asta aşa cum c al meu.
- Dacă e aşa, atunci de ce e aici?
- Pentru că el e tot ce am.

.\sta e singura explicaţie care mi-o oferă. Probabil e singura explicaţie pi' care-o are. Însă nu sunt sigur vă c suficientă, nu în situaţia asta, Pentru că s-a băgat în ceva periculus ţi s-j apropiat al dracului de mult de viaţa mea personali.

Nu-mi place. Mă trage înapoi.

- Vite, o sVţi zic o singură dată, incvpeu indqúr-tându iuA de maşină şi făcând un pas spre gaid m-a olwföit conversaţia, K epuizant.
- Dacă soţia mea e rănită în vreun fel, o ^ te umor ii iţi promit că n-o să am uiciun pic de milă.

Ştie că vurlk-se M-riov M a văzut fWrul AtfJ ii inie. A stat lângă mine, în rasa tatălui Ou vilrtfc i» nv* privii cum ii iau viaţa acelui birtul ftră nicio urirU & simpabe sau rrmuşcare.

iiiiuviniţiM/j.

- Ani înţeles,
- Hun

DJU să mă Întorc să plec, dar VUUM lut iiU^l^^Fjţl în fjţţ fu rlfbunjffj

- Har deja (l-am spus, Ignazio... n-am nimic cu line, ntdun motiv si te iau drept ţinta, nidun motiv să-ţi riinesc soţin.
- Te-ani auzit
- Şi totuşi, nu mă crezi.

Nu, nu-l cred. Nu trebuie să vtrbalizez. O ştie foarte
bine,

- Şi nici el nu are nimic ni ea, continuă Lorenzo. Frate-meu e vrăjit de domnişoara Carmkhacl. Te asipir, a fost pură coincidenţă, N-are nimic de-a fare cu mine sau cu tine. Aşa că te rog să nu-i strici combinaţia, O favoare pentru o favoare, Nu-l Klpa pe frate-meu în treaba asta şi o sa mă asigur ci nimeni nu răneşte nimic din ce-i nl tiu,
- foarte bine-

Zâmbeşte şi-mi aruncă portocala. Aproape o scap. pentru că nu mă aşteptam, dar o strâng bine în palmă, Liirenzo face câţiva paşi în spate şi arată cu degetul spre mine.

- la-o. E a ta, E tocmai din livada din Kissimmec, Sunt sigur că-ţi aminteşti- Cele mai bune portocale din lume.

Mă uit la portocală şi o strâng în pal mă, insă dau din cap, recunoscător. Este o ramură de măslin pe care mi-o întinde. N-am încredere în el, dar şliu cum să joc jocul ăsta. O să-i ofer şi eu ceva.

- Un sfat, Lorenzo?

-Da?

- Fă ceva cu maşina. încă mai ai numere de Florida. Sare în ochi. Mi-a fost foarte uşor să te găsesc.

Se uîtă la maşină cu o expresie surprinsă, de parei nu se mat gândise la asta.

- Chiar, cum m-ai găsit?

Ridic din umeri şi dau să pica
OT7
JM DA^HOV.TR

- Lumea vorbeşte, ţii minte?

C^O

Când deschid uşa casei, aud mârâitul.

E un sunet grav şi complet ameninţător. Nu trebuie să mă uit Li el să-mi dau >eama aVşi afişează colţii. Mă întâmpină la fel de fiecare dată. işi aminteşte ce-am făcut.

Spre deosebire de Kiirbss^i^ el incă nu m-a iertaL

Deşi *iertare* s-ar putea să nu fie cuvântul potrivit. Mai degrabă, ea alege să nu mi poarte ranchiună când vine vorba de relaţia noastră. E complicat. Nu prea are sens.

Asta e.

Dar Killer? încă îmi poartă pică. Cel puţin momentan»

Păşesc în hol mă opresc să-mi dau sacoul jos. Mă uit la întâie, hui suiîec mânecile trec fix pe lângă el. Se speiic puţin şi se dă 111 spate. Dar începe să mă urmărească, încă mârâind, până în bucătărie, unde îmi torn ceva de băut. Iau câteva înghiţituri de apă rece, apoi mă duc spre dulap iau un pliculeţ de mâncare pentru căţei. M arunc.

Dintr-odată, mârâitul încetează. începe s-o muto şi dă brusc din coadă, apoi se uită la mine, semn ca mai vrea unul.

în total, ii arunc trei.

Ies din bucătărie cu apa şi cu portocala pe cate o am de la Lorcnzo. Mă duc în birou, de unde se au [e]t elevi zorul.

E după-amiază, dar Karissa doarme dusă. întinsă pe canapea, înfofolită într-o pătură nwj pufoasă şi cu telecomanda pe piept, sforăie uşor ^ telecomanda, apoi mă aşe2 pe marginea canapet, picioarele ei, cu grijă să n-o deranjez.

FiţHibţlftridwrwij

Canalul gastronomic.

Clatin din cap şi încep să zapez, dar mă opresc puţin [f] jnd dau peste *Saşul ¡v* unul dintre canalele prin cablu. F. tăiat şi editat, diluat pentru mase, insă e o opţiune mult mai bună decât ce urmărea ea.

îmi aşez apa pe măsuţa de cafea şi încep sa desfac portocala, cu ochii la ecran. Maşina neagră a lui Sonnv **Corleone** se îndreaptă iu viteză spre barieră şi e blocată do altă maşină. Muncitorul de la barieră? Se ascunde şi fuge.

până şi el ştie că e o ambuscadă.

BANG! BANG! BANG! BANG! BANG!

O succesiune rapidă de împuşcături luminează ecnmul şi anihilează maşina în care se mai allă Sonny. lese din ea, pregătit sa se lupte, dar ştie ca e implicat prea mult- Bărbaţii ca Sonnv? Bărbaţii ca mine? Ştim când e prea târziu.

Ajutorul e |»e drum. dar nu ajunge suficient de repede. Ghid ce: **Sonnv** moare.

Dacă ţi-am stricat filmul, ei bine, e vina ta. Filmul e mai bătriin dccât mine. L-am văzut de câteva ori. mai ales de curiozitate, ca să identific părţile care se **regăseau** şi în viaţa mea. S-ar putea să fie un clişeu, dar nu e nici pe departe o prostie.

M-am gândit că aşa s-ar putea sa mor şi eu cândva. N-ar fi chiar surprinzător, nu? Doar că, spre deosebire de Sonnv, nu cred că aş avea un tată care să jelească după mine.

Râd în sinea mea şi îmi mut privirea de la televizor exact când tatăl lui Sonnv, Don. plânge deasupra corpului lui neînsufleţit, la morgă. Da, *mic* n-o să mi se întâmple...

— Ştii, majoritatea oamenilor consideră că partea asta e tristă, nu amuzantă.IM DA&HO'.VfcR

Cum ii aud vocea, mă uit la Karissa. Mă priveşte cu îngrijorare. Abia s-a trezit. Are faţa roşie, ochii injectaţi, iar pe obraji, urme de la pernă.

- Nu c amuzant, zic şi continui să curăţ portocala. Doar mă gândeam că, dacă eram eu, Giuseppe probabil ar fi dansat.

Îşi dă ochii peste cap şi se mişcă pe canapea, apoi îşi dă pătura la o parte.

- Nu e adevărat.
- Da, probabil ai dreptate, mormăi. Mi-a spus de câteva ori că sunt deja mort pentru el. Am murit acum douăzeci de ani. .Asia? zic şi arăt spre televizor, unde deja se desfăşoară uită scenă, iar naraţiunea continuă. Asta probabil ar li o uşurare.
- Moartea la n-ar fi o uşurare pentru nimeni.

Face o pauză şi se strâmbă. Nu e proastă. Ştie că am
inamici.

- Ei bine, în afară de, $tii tu, oamenii care te urăsc cu adevărat, dar nu taică-tău.
- Daca spui tu.
- Da. zice cu vocea gravă. Aşa că să nu mori. H interzic. Trebuie să stai pe aici şi să îmbătrâneşti.

Aştept replica, imediat ce spune asta. Ca de obicei, nu mă de/amăgeşte.

- Mă rog... să îmbătrâneşti mai mult. Deja eşti cam bătrân.

Zâmbesc şi desfac portocala, iau o felie şi o măna^ E dulce şi zemoasă. Poţi să găseşti portocale în ofl^ magazin, dar nu se compară cu una culeasă direct dinU- pom din Florida.

- Nu ştiam că avem portocale, spune Karissa- ^ ochii la mine» La naiba, nu ştiam nici mâcar că-P „ portocalele.

Faţl LA FJTJ tu RIJ BUN J rtj

„ !mi Plac' dar n-avem. spun şi mai iau o felie ne care i-o întind. Am luat-o de-afură. ^

Nu ezită să-mi ia felia din mână, pe care o **mânâncă** repede înainte să-mi mai ceară una. Mă rog, să-mi facă semn că mai vrea una, din moment ce $tie că-i dau Nu trebuie să ceară, împart ce-a mai rămas în jumătate şî îi dau ci una, apoi îmi îndrept din nou atenţia la film.

Nu mai sunt atent la ea.

De-aia mă prinde pe nepregătite când îşi aruncă pe jos ce i-a mai rămas din portocală şi sare de pe canapea, |ovîndu-mă din greşeală în drumul ei spre uşă. Tresar şi mă întorc spre ea, dar a dispăruL

A ieşit iute din cameră. Aleargă.

Nu sunt genul cârc să cadă în capcana mentalităţii de turmă, însă fără să stau pe gânduri, mă ridic şi-o urmez. A urcat pe scări şi a trecut de hoL 0 prind din urmă în baie.

Uşa e deschisă, iar ea stă în gcnunchi aplecată deasupra toaletei, vomitând. Panica îmi cuprinde corpul. E o senzaţie rară. Mă face să-mi fie rău.

Asta e tot, nu?

Mă uit la mâna mea, la rămăşiţele portocalei. *Nenorocitul* Ar fi trebuit să ştiu că nu e bine să mănânc ceva de la el Nici nu mi-a trecut prin cap că n-ar fi sigur.

M-am înmuiat. Prea tare. Asta nu-mi stă-n fire.

Idiotul ăsta prietenos şi plin de defecte care am devenit nu se compară cu bărbatul puternic şi plin de voinţă care m-am lăudat întotdeauna că sunt. Bărbatul ăla nu ar fi luat bomboane de În străini şi nu le-ar fi *mâncat* ca şi cum n-ar avea niciun motiv să se îngrijoreze. Acel bărbat ştia ce înseamnă să fii moale.

Arunc la gunoi ce-a mai rămas din fruct şi mă aşez lângă Karissa, cu mâna pe sjjatele ei. Pare că deja a dat afară tot şi acum doar stă acolo, rezemată de toaletă, cu jM DMWAtft

capul în jos, de parcă .se Piteşte să tragă un pui de

„„„„'încerc din răsputeri să itu mă las afectat de asia.

Am noapte, aia. **când** nu puteam dormi. Totuşi... mă piş în chestia ■ _____ii- m nmn\ întT-Ti dezinfectat vasul cu puţin timp în urmă, înt™

- Karissa, scumpo... încep cu o voce joasă, înccrcând să n-o alamiez. Vorbeşte cu mine.

îşi întoarce capul şi îşi deschide ochii.

- Cred că ni-am îmbolnăvit de ceva.
- Ce te face să crezi asta?

1 se schimbă faţa când o întreb.

- tn afară de faptul că sunt pe jumătate în toaleta?
- în afară de asta.
- M-am simţit aiurea toată ziua. Mi-a fost greaţă, nvam simţit epuizată. Mă simt aproape mahmură, dar n-am băut nimic azi-noaple, deci..»
- Deci te-ai îmbolnăvit de ceva.

-Da.

O mângâi pe spate, apoi mă ridic şi ii întind mina- Mă lasă s-o ajut să se ridice şi nu mă contrazice când o ridic complet în picioare şi o car până în dormitor. Da, probabil că s-a îmbolnăvit de ceva, dacă n-a depus absolut niciun efort să mi se împotrivească.

0 aşez în pat şi imi trec mâna peste fruntea ei* E caldă, dar nu fierbinte.

- Ce ¿d de nişte supă?
- Comana ceva?
- **Nu, o să gătesc**
- Dar n**-avem** supă instant
- **N-am nevoie. Ştiu să fac supă de la zeju.**

Se uită la mine neîncrezătoare, apoi îşi dă b o p»*ᵉ pătura cu care tocmai am învelit-o.

- **Ibffi gJKcştl» mă uil.**

Kflzfiiul, încerc s-o forţrz sfl w aşeze din nou În rrnt şi ţţ pnn din nou păluni peste eu.

- **Relaxări le. Poţi să \e uiţi „lui dall Anim** lrvbuic***-oh**'i **uşor,**

ScbosumflMar nu se împotrivesc şi ră mine acolo **Fu inii pun telefonul la încărcat pe noptiera de lângă pal şi** (₀ₛ din cniwră.

Killer stă pe hol, între dormitor şi scări, şi ₘ.l urmăreşte. Mârâie puţin când trec pe lângă el, darii ignor şi mă duc jos.

Cămara c plină **de** ingrediente, mulţumită **dorinţei** nestăvilite a Karissei de a învăţa să gătească orice vede la televizor. Vreau să-i fac supa italienească de pui a mamei, „şa ră scot tot ce-mi amintesc că folosea ea când **eram** copil, dar mai am câteva lapsusuri, deci trebuie să şi improvizez puţin.

Sau. mai degrabă, mai mult, A trecut ceva timp de când nu mi-a mai făcut mama supă.

Petrec ceva timp pregătind totul şi las la fiert pe aroţaz. Apoi mă întorc în birou, de data asta, singur. Se aude gen cricul filmului JVaşu/. lan din nou telecomanda şi schimb canalele, dar mă opresc o secundă la postul de ştiri, unde tocmai se dă un reportaj despre un maga/i naş din llell's Kitchen care a explodat şi a distrus totodată jumătate din blocul de deasupra lui.

Ei o numesc scurgere de gaze. dar cu ştiu ce e de fapt. Pentru că ştiu magazinaşul acela. Şi apartamentele de deasupra.

Tocmai am fost acolo, la Armando, şi l-am amenințat ca să-mi ofere informaţii.

Mă uit la reportajul de la faţa locului, abia ascultând cwa ce spune reportera, dar prind câteva cuvinte, ultimele
JM DAflMOWţ.f
fraze ale ştirii ei. 0 maşină neagră, fără număr de Înmatriculare, a fost văzută pe lângă magazin, Mă întreb de ce.

Opresc televizorul şi stau în linişte câteva clipe, reilectând.

N-am oferit nume, dar nu m-ar surprinde dacă Lorenzo şi-a dat seama. Dacă şî-a dat seama de unde am făcut rost de informaţie şi a decis să scape de sursă,

E posibil ca eu să-l fi ucis neintenţionat pe Armando în după amiaza asta, Şi se poate să-l fi ajutat pe Lorenzo să scape basma curaţi

Când se termină supa, duc un bol sus şi o gfcescpe Karissa în pat, jucându-se pe telefon. Telefonul meu.

M5 opresc brusc în prag. Nu că am ceva de ascuns faţă de ea. încerc să n-am secrete, Dacă vrea să ştie, îi spun. Totuşi instinctul meu este să mă burzuluiesc.

-Ce faci?

Se uită la mine, zâmbeşte şi lasă telefonul jos. Su pare alarmată, ca şi cum n-a fost prinsă făcând ccva ce n-arfi trebuit.

- îţi schimbam tonul de apel cu altul care te reprezintă mai bine,
- Alte formaţii de băieţi?
- Se pune dacă sunt băieţi în formaţie?
- Sunt destul de sigur că asta e definiţia, da.

- Atunci da, spune ea în timp ce*i dau supa- W hei, măcar nu e tot Bieber.

- Slavă Domnului, zic şi îi iau telefonul pe«« * pun din nou la încărcat. N-aş vrea să divorţez de th[c]-

- Ai *divorţa* de mine?

SAU ŞI MAI RĂU!CAPITOLUL TREISPREZECE

Karissa

- Domnişoară Vitale, putem vorbi puţin?

încă mi se pare ciudat să fiu strigată aşa. Atât de ciudat, că uneori nici nu răspund, pentru că nu mă prind efi pe mine mă strigă, până nu insistă.

- Domnişoară Vitale?

Mă opresc din strâns lucrurile şi îmi ridic privirea. Îl zăresc pe Rowan la capătul rândului, lângă banca mea. Majoritatea colegilor mei deja au plecat, dar eu întârzii puţin azi.

Ca o idioată, am adormit la curs. Am dormit pe parcursul întregului curs şi ı-am pierdut pe tot. ¡mi amintesc că m-am aşezat şi... ei bine, iată-mă, o oră mai târziu, gata să plec din nou.

Ups.

tmi dreg vocea.

- E „doamnă”,

Asta-l ia prin surprindere.

- **Poftim?**

~ Există un domn Vitale, deci eu nu sunt domnişoara.

0, EŞTI CĂSĂTORITĂ.J M OAFTHQWEFT

- Da.

Parc sincer surprins de acest detaliu. Probabil că nu mi-a cilit fişa de student

Síiieű Domnu/ur.

— Ei **bine**$_{t}$ doamnă Vitale, speram să vorbesc ccva cu dumneavoastră.

Vreau să îl refuz, fiindcă o discuţie cu mine presupune ca eu să-i răspund, iar având în vedere cum a decurs ultima mea discuţie cu un profesor în sala asta, ei bine, am să îndrăznesc să spun că o conversaţie cu mine probabil nu e o decizie înţeleaptă. încă un lucru pe care l-ar (i ştiut dacă mi-ar fi citit fişa. Dar cum pot să-i explic asta fără să-i divulg nimic?

Nu ştiu. Nu pot.

Aşa că doar ridic din umeri şi continui să-mi strâng lucrurile. Dacă sTea într-adevăr să vorbească cu mine, n-am cum sü-l opresc.

- Doar voiam să-ţi spun că ţi-am notat lucrarea despre Napoleon.

Exclam mirată. îmi pun ghiozdanul în spate şi niă uit la profesor, cu un sentiment ciudat de déjá-vu legat de această conversaţie.

- Să ghicesc... E lipsită de imaginaţie? Mediocri? Prefenf ioasâ?

Profesorul Santino mereu spunea asta despre eseurile mele.

Se încruntă şi scoate lucrarea dintr-o mapi. ap[01] mi-o întinde,

- De fapt, mi s-a părut că aduce într-adevăr ce* nou.

Cuvintele lui mă şochează, ii iau lucrarea din nun* şi mă uit la ea, la nota 10 scrisă în susul paginii-

*UQU.*mtnkţlcu rlíbirjrrj

- Mulţumesc. Nu eram sigură».
- Majoritatea oamenilor au interpretat tema în sens literal, spune rf. intuind re voiam să spun. Dar tu ai explorat conceptul mai în pwfun/imrşiedeaprecial.Ştiu ¸j istoria, pentru majoritatea oamenilor, estu plictisitoare ^ că e reconfortant să văd un student care chiar incvan*' ¿í anaíi/eic lucrurile. Aşa învăţăm din istorie. ca sa n o pretăm... dacă înţelegi ce virau să rac,
- Da,.. Mulţumesc din nou.

Ştiu exact ce vrea să spună. îmi zâmbeşte cu căldură.

- Eu ar trebui să-ţi mulţumesc.
- Ei bine... cu plăcere, îi răspund chicotind dau sa plec.

El mă însoţeşte.

- Nu prea mă pricep la scris eseuri analitice. Cumva, mi-am sabotat primul curs de filozofic din cauza asta,
- Cursul lui Daniei Santîno?
- **Aâă", 0a$_T$ exact,**
- Nu l-am întâlnit pe tip, dar am auzit că putea fi destul de dificil

Dificil. Ce subestimare.

- N-am fost chiar studenta Ini favorită, ii spun în timp ce ieşim din clasă. Am avui nişte probleme, deci prababil ca şi ele au avut reva de-a face cu asta,
- Probabil. Pentru că mă îndoiesc că eseurile au fost cele care te-au tras la fund, mai ales dacă au semănat cu fora-

Se întinde şi arată hârtia pe care-o ţin, îmi afişează încă un zâmbet, apoi se îndepărtează. Eu rămân în faţa clădirii, uitându-mă după el.

Ciudat.

j W DAfiHOJVtR

— Prieten de-al tău?

Tresar la auzul vocii neaşteptate din spatele meu". chiar din spatele meu. Atât de aproape, că Îi simt căldura respiraţiei pe ceaft- Mă răsucesc şi dau de Naz.

— O, hei 1 Ce faci aici?

— Am venit să te văd, zice el cu ton normal, arătând spre strada, în direcţia în care a plecat Rowan, şi repetând întrebarea: Prieten de-al tău?

— De fapt, Rowan este profesorul meu de istorie -l Im. Te tutuieşti cu profesorii? Şi cam ce voia Koiutm?

— Doar îmi spunea ee crede despre lucrarea mea. I-o flutur în faţă şi îi arăt nota mare de 10 care se
vede pe ea. Naz mi-o ia din mană şi o parcurge repede.

— Ai scris tot ce-am spus.

— Da, zic fără nicio ruşine. Rade şi mi-o dă înapoi.

E bine de ştiut că încă mă pricep. Îmi dau jos rucsacul, îndoi lucrarea **şă o** pun în el Încerc să-mi arunc din nou în spate rucsacul, dar Nazmi-l prinde şi mi-l ia.

— Pot să-mi car singură chestiile, să ştii.

— **Prostii. Prostii.**

Asta e răspunsul lui. Aproape mă simt **ofensaţi** Mă întind spre el şi-mi iau din nou rucsacul. ignorându-l.

Prostii, pe dracu'.

Râde din nou, mă apucă de **braţ şi mă trage spre**

Mă bucur să văd că te simţi mai bine.fiîJ în (aţi fu rifburtjrrj

fmi dau ochii peste cap, M5 simţeam cam ameţita i devreme şi încă mi se pare că oş putea dormi un an £trt% nllcar n ~ am vomitat loată

_ Păi şi mai ai cursuri 111 după-amiaza asta?

^ Mate- englezi-

MJ uit la el suspicioasă. îmi cunoaşte orarul, l^a ţnvăţat înaintea mea.

-De ce?

- Mă gândeam că am putea face ceva în după-amiaza asta, zice el, dacă nu eşti prea ocupată.

Sunt în egală măsură flatată şi suspicioasă. îmi place [a nebunie că vrea să petreacă timp cu mine, ilar nu sunt fraieră. Ştiu când Naz pune ceva la cale. Am suficientă experienţă cât să-mi dau seama.

- Nu sunt niciodată prea ocupată pentru tine. Vrei să luăm prânzul sau ceva? Să pierdem timpul? Poate să ne plimbăm puţin?

- O plimbare e perfectă.

Da, clar pune ceva la cale.

Noi nu ne plimbăm.

ti fac semn peste stradă, spre parcul Washington Square, de ia colţul şcolii, F, 11 n loc la fel de bun ca oricare altul unde să ne plimbăm. Naz mă ia de mână, iar gestul mă surprinde, deşi probabil că n-ar trebui. Suntem căsătoriţi, pentru numele lui Dumnezeu, totuşi,,. îmi taie respiraţia cu astfel de gesturi mici.

în parc e aglomerat, ea de obicei, la ora asta, pe măsură ce studenţii vin şi pleacă de la cursuri. Găsim o bancă goală lângă intrare şi ne aşezăm pe ea. îmi pun rasacu] la picioare şi ii dau un şut într-o parte, departe de Naz, ca să mn vină iar vreo idee strălucită să-l care.

Are suficientă grijă de mine deja.

- Te-ai mai gândit?

iM DAft^QWE«

întrebarea má ia prin surprindere.

Nu sunt sigură la ce se referă.

- La ce să mă mai gândesc?

- La mutarea din New York.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Dacă m-am gândit la mutare? Desigur. Mă gândesc la asta cel puţin o dată pe zi, uneori chiar mai mult. Dar m-am hotărât dacă vreau sau nu să plec? Ei bine, nu sunt sigură...

Aici, mă bântuie amintirile. De fiecare dată când cotesc pe o stradă, îmi amintesc pe loc tot ce s-a întâmplat, lucrurile pe care le-a föcut el, lucrurile pe care le-am provocat eu. Ştiu că nu sunt toate din vina mea, nicidecum, dar nu sunt nevinovată. ***Tăcerea implică consimţământ.*** Am auzit asta de prea multe ori. Dacă nu vorbeşti despre ceva, laşi să se întâmple. Consimfömánf. Dacă locuim aici, n-avem nicio şansă să o luăm de la capăt. Sunlem însemnaţi cu markerul permanent. Nu ne putem şterge urmele... nu în New York.

Dar să plecăm într-adevăr de-aici presupune să la$ m urmă singurul ioc pe care l-am considerat vreodată jM***să.*** înseamnă să renunţ la oamenii de care-mi pasă. la cea mai bună prietenă a mea, la tatăl lui Naz. Sunt pregătita pentru asta? înseamnă să renunţ la toate amintmle frumoase pe care le am, împreună cu cele rele.

, că, aşa e, am multe amintiri nasoale... dar sunt multe atât de frumoase,

- **Oo! exclamă el după o pauză. Să iau tăcerea ca pe un refuz?**
- Nu ştiu. Doar că... nu**-i** o greşeală? Nu vreau si P^ă **că fugim de** problemele noastre, ftindcd Sntr-un fcj o să ne pnndă din urmă atunci când ne vom opri, tot^
- Da, înţeleg.

hu În fíHturl/trjhjffj

- Imi doresc **pur** şi simplu să primesc **vreun fel** de ţemn df cin™'ril ^ „itt r mişcarea corrctă.

^ Mişcarea corectă, Kariba, este orice Îţi doreşti tu. Nu există decizie greşită,

Vreau să cred asta. Dar nu se simte aşa

- N” *ic. Nu ştiu ce vreau Sunt fcririlă aici.

darmă întrebdacă nu cumva aş fi mai fericită în altă parte.

Nu spune nimic. Iar eu nu ştiu Li ce se gândeşte. Mi-a* dori să ia el decizia asta. |>ar el mi-o pune mie în cârcă $i e multă presiune, pentru că. în ciuda

spuselor lui, mă tem că s-ar putea să fie « decizie greşită.

şi după cum ml cunosc pe mine? Ku aş fi cea care nr taa-o.

- Hei! Alo!

Vocea lui Melody este de neconfundat. Până să ridic privirea, ca deja o lângă mine, târând un L-o timid după ea şi ţinându-l de mână atât de strâns, incat unghiile ei îi intră în piele. Nu se împotriveşte, dar nu pare nici prea entuziasmat, din vreun motiv sau altul.

- Domnişoară Carmichael, spune Naz relaxat. MA bucur să te văd din nou.

- Şi eu, răspunde ea şi îi aruncă o privire rapidă. Plin de stil, ca-ntotdeauna, văd.

Naz îşi priveşte ţinuta, uşor încruntat, ca şi când n-ar şti la ce naiba se referă ea.

- Hei, Mei! mă bag eu în discuţie, ca să-l scap de conversaţie.

Dacă o întreabă, o să-l bage şi mai rău în ceaţă.

- Ce puneţi la cale?

- Ne duceam să luăm prânzul, spune ea. O, de ce nu veniţi cu noi? Ar fi minunat, nu-i aşa?

j M OARHOWEW

încep să formulez un refuz, în timp ce Leo îşi trece, agitat, mâna liberă peste ceafo, dar intervine Nai:

- Cred că e o idee minunată.

Ăăă... OK.

Nu e răspunsul la care mă aşteptam, mai ales după conversaţia pe care am avut-o despre posibilitatea ca el să-şi facă prieteni Se uită la mine şi ridică sprâncenele, aşteptându-mi confirmarea. Ridic din umeri pentru că, sincer, cine sunt eu să refu2 în momentul ăsta? El deja a spus da.

- Sigur, zic. Unde mergem?

Melody se întoarce spre Leo, zâmbind mândri, Ştiind că a obţinut o victorie uriaşă când l-a făcut pe Nai să fie de acord.

- Unde?

El ezită şi se uită de la mine la Melody, fără si-i întâlnească deloc privirea lui Naz.

- Unde vrei lu să mănânci, iubire.

- Ştiu eu un loc, zice Naz şi se ridică în picioare.

Stă chiar în faţa lui Leo, la doar câţiva metri de eL
Îşi aranjează uşor cravata, fără să-şi dezlipească privirea de el Leo încă nu se uită la Naz, dar e conştient că e privit, după felul în care se agită şi o trage pe Melody mai aproape încercând să pară normal. Frate... e dat peste cap.

Naz spune că nu sunt o persoană intuitivă, că nu ^ pricep să citesc oamenii, dar îmi c evident până şi mie ci Leo nu se simte confortabil prin preajma soţului meu.

- Restaurantul tatălui tău? întreb, p^ * **speranţă.**

Nu l-am mai văzut pe Giuseppe de la incident M* dor de el. Mi-ar plăcea să*l văd din nou. Naz râde.

Irt * ----------—----------

- Nu$_{t}$ pizzeria din Brooldyn. -OJă...

M5 uit la Melody, să văd cum reacţionează la fost acolo ni Paul, dar ea doar *ri<IZ?ntima* caşi când nu-i pasă deloc. $^{r\ mcA}$ „meri,

- Mie îmi suna bine. spune ea $_{şi\ w\ uiH,\ f}$ vadă reactb, dar el nu scoate o vorbă, ' ^

Kirio obicctie. Nirio confirmare, Affrnjc

- **Minunat, spune Naz si-si h-»** buzunare» după cheì. Conduc eu. ^{W} în

Atunci văd panica din ochii M $_{u}$. din obraji » dispare în tirnp ce di tină JT , v'^{03}^ trăgând-o pe Melody de mână, atunci ri”!i - ^{din} se îndepărteze. ^{u} ^{ea} „icearcă să

- Mai bine ne întâlnim acolo, Naz ridică din sprânceană.

- Prostii, maşina mea e chiar aici.

-Da. dar, ştii hi..., se bâlbâie Leo $_{clt\,l(\,r\,n}$, pretext si nu se urce în maşină. Doar că.7 ^{Un}

- Haide! spune Melody. O sâ .

- Dar...

se opreşte şi tra$_{K}$e adânc aer în $_{D}$ien. , • renunţi şi zici-: W. apoi

- Bine.

nu puBofcnsal debitarea băiatului Dare™,

d W M $^{i\ d\ n\ n}$ ' ' $^{?l\ m,ne\ mS}$ Mereedesu! este parcat la

mai putm de o
j P.r

Literale, ¡ar cu coada ochiului îl văd pe Leo cum tresare pe bancheta din spate, cu ochii la uşă. Parcă ar vrea să sară, iwrcă deja se gândeşte cum să se arunce şi să se rostogolească în mijlocul străzii, rând Naz intră în trafic.

însă Metody pare să nu bage de seamă.

Cand ajungem la primul semafor, Naz se întinde şi-şi aranjează oglinda retrovizoare astfel încât să poată vedea .scaunele din spate. Melody vorbeşte întruna- N-am mai văzu t-o de mult aşa lipsită de griji.... Leo, pe de alţi parte, pare complet încordat,

Tot drumul către Brooklyn, Naz îşi mută privirea de la drum la oglinda retrovizoare. Ku încerc sa*i fac pe plac prietenei mele şi să vorl>esc cu ea, dar atenţia mea e concentrată asupra ***lui.***

Un sentiment ciudat mi se strecoară în piept, încep să cred că asta a fost o idee proastă. O idee teribil de proastă.

Şi sunt absolut sigură de asta când ajungem la pizzerie şi Naz, ca de obicei, primeşte imediat o masă. 0 urmăm pe ospătăriţă până la măsuţa rotundă din spate, izolata de ceilalţi clienţi, Naz îmi trage scaunul şi-l priveşte pe Leo, care face acelaşi lucru pentru Melody,

- 0 sticlă din cel mai bun vin pe care-l aveţi, 1* spune Naz fu meii.

Ea o aduce repede, urmată de proprietarul restaurantului. Andretti cred că-l cheamă. Se apropie de niatf cu un zâmbet larg pe faţă, întâmpinăm^ pe Naz aşa curn Cjtuseppe întâmpină, ei bine... pe toată lumea în iţ/anJ & Naz,

- A, Vitalei exclamă bărbatul, rânjind în timp ^ strânge pe Naz cu afecţiune de braţ. C7u> ***piacure*** i*^

Naz răspunde ceva ce nu înţeleg, apoi ei cam un minut în italiană, cât ospătăriţa deschide st*»** vin, Ascult, chiar clacă nu am absolut nicio idee ce Faţ J în Fiţi Cu rlf ţururtj

i¡ntie ci si mu îmbujorez eand amândoi se uită la $_{0f}$icflrco^{lfur} ^ - Cto Wta- mă salutik proprietarul şi mă prinde ¿il $_{a}$poi mă sărută pe podul palmei. Come sfat,

¿^domnişoară spedală?

_ Karissa, completează Naz. Numele ci e Karissa,

^ **Karissa,** repetă bărbatul, ridicând din sprâncene timp ce **aşteaptă** să-i răspund la orice m-o fi întrebai.

, Aăă- Hei- spun îmi tTBR mâna>

fj,am nicio idee ce-ar trebui să zic.

Ţe-a întrebat ce faci, intervine Naz, turnându-şi **nişte** vin în pahar.

- A, sunt bine. Foarte bine, chiar. Minunat,

Bărbatul mijeşte ochii şi începe sa turuie o mulţime de cuvinte în italiană. Mă holbez la el în timp ce gesticulează rutemic ^ sprti mmCp aix>i ^ nou sprâncenele, de parcă ar aştepta iar un răspuns la orice întrebare o fi pus.

- Zice că minţi, intervine iar Naz, turnând puţin rin şi >n celelalte trei pahare. Spune ca arăţi... cum să spun asta politicos? Epuizată.

- Super, mormăi. Spune-i că-i mulţumesc pentru compliment. Apreciez,

înainte să-i mulţumească Naz, bărbatul continuă şi spune ceva ce-I face f* Naz să se înece din senin. Tuşeşte şi râde, după care clatină din cap.

- Nu, nu... doar că n-a fost în apele ei.

Bărbatul mă priveşte preţ de o clipă, apoi ridică din umeri şi se îndreaptă spre Melody. O întâmpină afectuos în italiana şi îi ia şi ei mâna şi o sărută, după care îşi opreşte privirea asupra lui Leo. Schimbarea de comportament a bărbatului este extrem de subtilă.JM DAflrtOWEfi

Nu-i spune nimic. Nitiun wsalut”- Nidun „mă bucur să te văd\

Mm ic.

în schimb, se întoarce spre Naz şi îi şopteşte ceva ce nu aud. Oricum, nu c-aş fi înţeles, dar bărbatul încearcă în mod intenţionat să nu fie auzit, Naz aprobă din cap, iar proprietarul îi strânge dîn nou braţul, apoi pleacă, pur şi simplu.

— Spune-mi ceva, Leo, zice Naz, ridicându-şi paharul de vin şi învârtind lichidul roşu înainte să ia o gură. Vorbeşti fluent sau doar ştii un pic?

Leo se uită la el şi îi întâlneşte privirea pentiu prima
dată.

— Poftim?

— Mi auefe senii fo, răspunde Naz, răstit, ftt p^[1] italiano.

Leo ezită puţin, apoi se poticneşte:

— Doar puţin.

Naz dă din cap, ca şi cum nu e surprins de răspăr dar eu sunt. Ştiu prea b'me unde se îndreaptă conversa^ asta şi să fiu a naibii». \/co vorbeşte italiană?

Mă uit la Melody. Pare la fel de surprinsă ca mine.

— Ştii italiană?

Leo se uită la ea, îmbujorat, de parcă îi e s* aibă această conversaţie.

- Uau! exclamă Melody şi se apleacă
SpUne-”™[1] m.ltailaa
Râd, la fel şi Naz, dar Leo doar se îmbujorează mai tare.

— Puţin... chestii de bază, bănuiesc, dar nu multde-atât. ,
FiţitnfjUcurlîbtmjrtj

_ îi îndeamnă Naz şi ii întinde tui Leo paharul ¿c vin. Probabil o să ai nevoie, cu fala asta.

Metod)' îşi dă ochii peste cap, îşi ia paharul şi-l dă bÎUtura pe gat, apoi mai cerc. Naz se conformează, ii ^ai toarnă nişte vin în pahar, după aceea pune sticla în mijlocul mesei şi îi spune să se servească ea cat vrea,

£ ciudat să-] vătl aşa de... amabil.

E amabil cu mine, sigur. Pe mine mă răsfaţă. Şi întotdeauna a tolerat-o pe Melody, până la un puncl$_t$ de dragul meu. Dar acum, e politicos, ca şi cum chiar încearcă să-şi facă prieteni. încearcă.

Comandăm toţi mâncare. Ei beau vin.

Eu iau o gurii, dar e prea amar pentru papilele mele gustative şî nu prea-mi place, orice-ar& Aşa că, în schimb, beau apă şi mă uit la ei cum se relaxează, cum scapă Leo de încordare. însă observ că totuşi încearcă să nu se uite la soţul meu.

- Spune-mi, Leo, zice Naz când vine mâncarea. Ai vreun scop pentru viitor?

Scop.

Pentru viitor.

E un interviu de job?

- Ăăă... de fapt. nu sunt foarte sigur. încă încerc să mă obişnuiesc cu oraşul, răspunde Leo. E atât de haotic, faţă de locul unde am crescut eu.

Naz nu întreabă unde şi începesă-l interogheze mai mult despre viitor, dar mă bag în discuţie. Să zicem că sunt curioasă,

- Unde ai crescut?

Leo se uită la mine şi ezită,

- **Florida.**

- Unde în Florida?

i M

Nu răspunde, dar intervine Melody, cu vocea piţigăiată de entuziasm.

- O, Doamne, nu pot să cred că am uitat să-ţi spun... e din Kissimmee! Nu că e ciudat? Kissimmcc^ zice ea şi arată spre mine. Kissimmee!

Sentimentul acela hizar din maşină mă cuprinde din 110u, Mă uit la Na/, dar el nu reacţionează. Nu pare deloc surprins, de parcă ştia deja toate astea.

Probabil ştie.

Până la urmă, ştia cine sunt eu chiar înainte să-mi dau eu seama, aşa că de ce n-ar afla povestea de viaţă a lui l-eo în secunda în care li s-a făcut cunoştinţă?

— Ce nebunie, zic. Ce lume mică.

Naz îşi trece braţul în jurul meu.

- **Într**-adevăr, c mică.

Prânzul e ciudat, pentru că Naz îi adresează întrebă" lui Lco, una după alta. Despre familia lui (un frate, ftră părinţi,., orfan încă de mic). Despre muncă (momentan, spală vasele la Paragone.., fratele lui ştia un tip care ştia un tip care i-a făcut rost de slujbă}. Unde locuieşte (stă într-o casă în liensonhurst cu familia lui).

Mai are să-l întrebe: .Care sunt intenţiile tale cu această femeie?" Deşi, bine, eu aş cam vrea să ştiu, aşa mi-aş dori să-i pună întrebarea.

Leo ia totul în piept cu dârzenie. Sau, zis, tolerează situaţia. Nu pare fericit că e interogai răspunde la toate întrebările,

Mănânc câteva felii de pizza pentru că, f P*??^-$ revenit apetitul, iar ei trei termină sticla de vin. ™ e ^n, Leo vorbesc cu voci joase, iar Naz se relaxeari W după ce nu s-a atins deloc de mâncare. ^ $

— Mi-e ruşine, infractoareo, spune el paharul de vin de pe masă. Laşi vinul ăsta să se

- Atunci, bea-l lu. Pe bune... ar trebui să-| bei probabil costă cam cât taxa mea la facultate.

Zâmbeşte şi ia o gură din paharul meu,

„ Nu chiar.

- Uf. nici să nu-mi spui. Ştii, sunt oameni care mor de foame în America, oameni care n-au apă potabilă, care ₐbia dacă au încălzire în casă. Sunt oameni în nenorocitul de New York care mor de frig pentru că nu-şi permit haine,

- Poale ar trebui să le dăm pe-ale tale, spune el, în glumă, cu mâna alunecându-i pe pieptul meu şi cu fetele mângaindu-mă sub tricou» pe lângă sutien. O să
te incălzcsc eu, dacă e nevoie.

li dau o palmă peste mână când începe să mă prindă de un sân.

- Iisuse, Naz, abţine-te. Suntem în public.

- Credeam că aşa îţi place.

Dându-mi ochii peste cap, iau o înghiţitură din paharul cu apă, încercând să ascund roşcaţa înfiorătoare care m-a cuprins. Melody îşi drege vocea chiar atunci şi îl distrage pe Naz când se uită la ceas.

- Ar trebui să mergem. Suntem de ceva timp aici.

Naz încuviinţează,

- Pot să vă duc cu înapoi în oraş.

- Nu-ţi face griji, spune Melody şi flutură din mână. Voi staţi chiar peste stradă.

Mai degrabă, într-un cartier din apropiere.

- în plus, mergem puţin la Leo, aşa că o să-l cheme pe fratele lui să ne ia în câteva minute. Nu-Î nicio problemă.

Naz se holbează la ea, dar nu zice nimic.

Ceva-mi spune că, pentru el, dintr-un motiv sau altul, asta e o *problemă.*

JM DARI-fOWER

— Cât îţi datorăm? întreabă Melody în timp ce se
ridică.

— Nimic, răspunde Naz şi ridică mâna ca să-l oprească pe Leo să-şi scoată portofelul. Banii voştri nu înseamnă nimic pentru mine.

Mă aştept la o ceartă. Mă aştept ca aceşti doi bărbaţi să aibă un concurs de bărbăţie pe nota de plată. în schimb, Leo ezită puţin, apoi îşi pune portofelul la loc şi dă din cap.

— Eşti un tip de treabă, Ignazio, spune Melody. Nu-mi pasă ce spune lumea.

Naz clipeşte de câteva ori. tşi mişcă buzele neîncrezător mimând cuvintele *tip de treabă.*

Melody se ridică, iar Leo o urmează, dar Naz îşi întinde mâna şi-l prinde pe Leo uşor de braţ, oprindu-L Se privesc lung în tăcere preţ de o clipă.,. Clipă care paie că o să dureze o eternitate.., Apoi Naz îi dă drumul la braţ.

A dispărut atitudinea relaxată. Pentru prima dată după multă vreme, îl văd din nou pe Vitale.

— Trimite-i salutările mele fratelui tău, spune Naz, cu vocea aspră.

Leo işi trage braţul şi nu spune nimic, apoi se grăbeşte să plece şi iese din pizaerie fără să răspundă. Casc gura uimită la Naz, care se relaxează din nou şi soari* din vinul din paharul meu.

Trimite-i salutările mele fratelui tâu. La dracu\

— Am dreptate, nu-i aşa? Aveam dreptate fa legătură ai el. E un... ştii tu". e ca tine.

— Nu e absolut deloc ca mine.

Nu ştiu dacă vorbeşte serios şi ce să cred, Nat n« m-ar minţi, dar e ceva în neregulă în toată situaţia

— **Promite-mi ceva, spune** Naz.
WnfjUiurirbujurTi

- Ce?

- Doar promitc-mi că, orice am de zis, ai să mă ^Îţi. **Promite**-mi că vei awa **încredere** în mine în privinţa asta.

QT-

- Promit.

~ Stai departe de el.

Mă încrunt.

- Ce?

- Nu Tic că nu poţi fi prietenă cu Melody, Tot ce-ţi cer este să stai departe de prietenul ei. Nu mai ieşim la
întâlniri cu ei.

- Dece?

Imi studiază chipul cu atenţie, ca şi cum ar urma alt test. Dar l-ar trece şi pe-ăsta, la fel cum l-a trecut pe ultimul.

Mă cunoaşte. Mai bine decât oricine,

- Pentru că nu vreau să **fiu** nevoit să-i mai omor încă un iubit.

Rămân tablou.

O spune atât de categoric, de parcă e$_t$ de fapt, o posibilitate. Şi l-ar omori din vina mea, fiindcă nu l-am ascultat.

- Dar...

Ridică mâna şi îmi acoperă gura, ca să tac.

- Ai promis.

îi dau mâna la o parte.

- Dar ai spus că nu e ca tine.

Nu e. însă asta nu înseamnă că c inofensiv, scumpo. Unii dintre cei mai periculoşi oameni suntJM DAAHOWER
periculoşi doar pentru ce reprezintă pentru alţii, nu pentru cine sunt ei. ***Ca tine.***

Nu pronunţă cuvintele astea, dar ştiu că le-a gândit. Sunt periculoasă din cauza lui Naz. El ar ucidc pentru mine. Ar ucide din cauza mea. Ştiu c-ar face-o. A mai facut-o şi înainte.

ŞI ÎMI SPUNE ACUM CĂ, DACĂ NU STAU DEOPARTE, S-AI PUTEA SĂ TREBUIASCĂ S-O MAI FACĂ O DATĂ.CAPITOLUL PAISPREZECE Ignazio

Există o diferenţă între luptă şl hălâlie. O luptă este izolată, de obicei se termină la fel de repede cum începe. Par o bătălie? O bătălie face o parte dintr-un război mai mare.

Bătăliile pot dura *pentru totdeauna,*

Lungi, epuizante, sângeroase şi necruţătoare... genul de bătălie în mijlocul căreia ne aflăm noi chiar acum. Oraşul arde şi oamenii cad, pe măsură ce devastarea se răspândeşte în cartiere, atingând locurile pe care nu le infectase până acum.

Noul rege a decis că e timpul să ceară mai mult decât domeniul decăzut. îşi doreşte acele părţi întunecate care nu-i aparţin, îşi doreşte întregul regat.

Problema este că majoritatea oamenilor nu par să observe. îşi petrec zilele ca şi rând nimic nu s-a schimbat Victimele abia dacă apar în ziare şi sunt tratate ca incidente izolate, fără a fi măcar conectate.

Dar sunt. Toate însumează o situaţie de rahat. Una în care eu sunt prins fix la mijloc,

— Trebuie sa dispară.

Genova stă în faţa mea, în biroul din casa lui de cărămidă, pufăind frenetic dintr-un trabuc. Fumul cuprinde
JM DASMOWlfl
camera. Este încuiată, aşa că n-are pe unde să iasă. Mă ustură ochii şi mă doare pieptul la fiecare respiraţie. Simt cum fumul mi se strânge în plămâni şi nici măcar nu sunt eu cel care fumează,

- Cine? întreb, foră să ştiu exact de ce mă aflu aici. M-a rugat să ne întâlnim cât mai repede şi mi-a spus
că are ceva important de discutat cu mine.

- Tipul. Cicatrice. *Cicatrice.*

- A lovit una dintre ascunzătoarele noastre săptămâna asta, continuă el. Mi-a furat un arsenal întreg. Mi-a ucis trei băieţi!

Păcat, mă gândesc, dar n-o zic. Nu vTcau să supăr un şef mai mult decât am f&cut-o deja.

- Cu siguranţă e perseverent, comentez eu. Aş vrea să spun că sunt surprins. Dar nu sunt

- E o sulă-n coastele mele, continuă Genova. £ un gândac nenorocit, pe care vreau să-l strivesc! Trebuie să dispară, nu stau la discuţii. Aşa că trebuie să rezolvi asta pentru mine, aşa cum ai spus.

Mă holbez la el.

- N-am spus niciodată că...

- Ai zis c-o să rezolvi problema.

- Am rezolvat-o.

- Da? Atunci de ce dracului mai respiră? Bună întrebare.

- E şef acum, subliniez eu.

Dacă ceea ce-a spus Lorenzo este adevărat, că a ^ chemat la o întâlnire cu familiile, atunci, fie că îi con^ fie că nu lui Genova, Lorenzo e unul dintre ei. E de neaî^

Nu pot să ucid un şef fără permisiunea celorl^

'tylhfeţicuri/bunafH

Am flcut-o înainte şi-am scăpat basma curată Nu o si am acelaşi noroc şi o doua oară.

Mai sun» trei familii în oraş care-ar trebui să-şi dea permisiunea înainte să mă pot atinge de un om în poziţia lui Există reguli nescrise, pentru care m-au iertat înainte *HM* pot să risc. Nu dacă vreau să nu mă implic.

- K un nimic, scuipă Genova şi aruncă scrumul direct pe podea, E un nimeni! Mmem! N-osă fie niciodată şefi

Nu ştiu dacă vorbeşte serios sau dacă e de vină doar furia, a?a că dau din cap absent şi sper că e de ajuns să mă lase în P[3]^-

- Deci? întreabă el. O să rezolvi treaba asta pentni mine sau nu?

Sau nu.

~ Nu mă bag. Ţî-am spus deja.

Pufneşte.

- Singura cale de scăpare din viaţa asta e într-o nenorocită de cutie. Eşti în domeniu de când te ştiu. Doar pentru că i-ai aparţinut lui Angclo..,

- N-am aparţinut nimănui, îl întrerup. Nu sunt un băiat de comitet. Genova. N-am depus niciodată **jurământul,** N-amspusnidodatft cuvintele alea. Nu rn-am jurat nimănui, niciodată.

- În afara de soţia ta, nu? râde amar. Sau soţiile, bânuicsc. inr le-ai făcut jurăminte, nu-i aşa? Ele sunt suficient de bune pentru loialitatea ta, dar a[1], niciunul dintrenoinueste?

Răstălmăceşte lucrurile şi încearcă să mă manipuleze.

- E altceva.

- În ceea ce mă priveşte. Vitale, e acelaşi lucru. E iubire, şi respect, şi familie. îi juri unei femeiuşti c-o s-o

JM OARHQWLK

iubeţii pentru totdeauna, dar n-ai fost niciodată suficient de bărbat cât să depui un jurământ unei frăţii ca a noastre. După tot ce ţi-a făcut Angelo, după tot ce-a pierdut., trebuie sa recunosc, niciodată nu mi-a plăcut treaba aia.

Sesisez furia, resentimentul adânc pe care l-am suspectat întotdeauna. Lc-am refuzat invitaţia sacră şi, probabil, am fost singurul care a făcut asta vreodată.

Au trecut cu vederea refuzul pentru că sunt cine sunt.

Sau, mai degrabă, etne eram. Dar nu mai sunt acel om.

Nu mai sunt băiatul de aur al lui Angelo, cumnatul însetat de sânge şi dornic să distrugă lumea. Am spus-o şi înainte.,, nu există prieteni în domeniul ăsta. Ci doar oameni care au nevoie de tine, până când nu mai au. Ori eşti de partea lor, ori le stai în cale, iar ultimul poziţie în care ai vrea să te aiîi este în calea unui război.

Eu stau în mijlocul câmpului de luptă şi nu am unde
să fug.

Alege o echipă, urlă toată lumea. E un joc pe care n-am cum să-l câştig.

- Ce-ai face acum? întreabă el Dacă le-aş ruga să fii unul dintre noi, să ne juri loialitate după atâţia ani, ai refuza din nou familia?

- **Nu** sunt inamicul tău, **îi** spun, evitând **răspunsul,** pentru că nu **i-ar** plăcea deloc.

Nu mă *vQ* alătura lor.

- Dar nu eşti nici prietenul meu, nu dacă ne înto*[1] spatele,

Se Iasă tăcerea. Gărzile stau în colţurilecame^bj umbră, ne privesc şi aşteaptă, îl protejează pe bli^ tfruia i-au jurat loialitate, un bărbat pe care e ^ că-l enervez prin faptul că refuz să mă alătur lor. P*[r] P
î3i
F^S MaţJkurl/bunjrf*
' implu nil sunt ca ci, indiferent ce-au crezul. Nu sunt Vi\ să fiu soldat de stradă. N-am fost construit să urmez i ne Nu mi-e teamă de un bărbat cu ti armă. Sângele
r Giu^TF VltDli•imi nirRC prin Vil|W•i 0nri”u ^ mjjjl nu plăcea lui, ăsta e 1111 fapt de netăgăduit. Nu e nimic în
AT)N-u! meu cart[4] să mă facă să fiu uşor de manipulat».
imic care mă face să fiu una dintre maimuţele lui spălate
ne creier.

-ti ştiu, spun. _ Pe cine? _ pe Cicatrice.

Mă uit la bărbat şi aştept o reacţie, să văd dacă ştia sla Expresia lui rămâne neschimbată. Nu sunt sigur dacă ^ pricepe foarte bine să-şi ascundă surpriza sau dacă şi el cercetat şi a făcut legăturile. N-are cum să fi fost atât de [11] m Lorenzose trage din familia Gambini, un Accardi l-a crescut, iar familia Accardi îi era loială Ini Genova. Asta freiniie să doară. E personală treaba,..

- Da, I-am cunoscut acum mult timp, continui. Şi ¡lin văzut ceva în el$_{H}$ ceva ce-mi amintea de mine.

— Dc ce-mi spui treaba asta?

— Pentru că n-osă fie uşor să-l striveşti, Genova, nu după ce Uam ajutat eu să devină monstrul care este.

Genova încuviinţează, Nu e deloc surprins,

- De-aia îţi cer ajutorul, Miale.

Se apleacă spre mine şi mai aruncă nişte scrum pe

- Alătură-te nouă. Ajută-ne. Hai să lăsăm în urmă animozitatea asta dintre noi şi să ne acceptăm, în sfârşit, ca ***prieteni***

Mă uit la el un moment şi mă gândesc cum să răspund, apoi rostcsc:

Eu n-am prieteni.JW DARMOrtER
C^O

E cineva la uşa din faţă.

De fapt, nu. Sunt două persoane - o femeie şi o fetiţă. Femeia este îmbrăcată într-un costum cu pantaloni şi poartă tocuri. Eînalta şi blondă, prea atrăgătoare să fie naturală. Fetiţa, care are, poate, şapte ani, trage după ea un cărucior roşu şi poartă o vestă verde.

Cereetaşă.

Sunt uşor de recunoscut.

îmi parchez maşina pe alee şi le văd că vorbesc cu Karissa. Ea stă cu ele pe verandă, cu uşa larg deschisă în spatele ei şi cu Killer, care dă agitat din coadă prin curte, alergat de fetiţă.

Nu mi-e clar de când sunt aici, dar bănuiesc că de ceva timp. Par să se simtă toate foarte bine.

Însă atunci când ies eu din maşină, asta se schimbi Vizitatorii pleacă repede şi se îndreaptă în cealaltă direcţie, iar Killer devine defensiv,

Karissa se întoarce spre mine.

— Unde-ai fugit de dimineaţă?

E deja după-amiază, iar ea e încă în pijamale. Evident, n-a plccat nicăieri azi.

Hm.

— Tu n-aveai cursuri azi?

— Eu le-ara întrebat prima.

— Am avut chestii de ftcut.

— Ei bine, şi eu, spune ea şi gesticulează spre casă-
Am avut de... dormit.

Râd şi păşesc pe verandă, lingă ea. Privirea rwf îndreaptă spre stradă, în direcţia în care s-au grift[1]'
*** două persoane.
Faţi ir» fiţi tu (febrai*, j

- Deci, ai avut vizitatori azi?

^ A, da... vindeau prăjituri. Am luat câteva cutii.

Dau din cap, trec pe lângă ca şi păşesc în hol. Încremenesc. Cel puţin douăsprezece cutii de prăjituri sunt aşezate frumos lângă uşa de la intrare.

- **Câteva** cutii, repet, în timp ce Karissa mi se alătură, chemându-l pe Killer înăuntru.

Apoi închide uşa.

- Da, adică aş fi luat mai multe, dar numai atâtea mai3veau.

- Mai multe? întreb neîncrezător. I^-ai cumpărat pe toate.

Trece pe lângă **mine,** ia cutia de deasupra şi îşi dă ochii peste cap teatral, asigurându-se c-o văd. Deschide cutia şi începe să se indoape cu prăjituri cu unt de arahide, firă să ezite măcar.

- Ştii, chcstiile astea sunt nişte mărfuri extrem de rare şi le vând doar o data pe an. Trebuie să facem stocuri de prăjituri din astea ca şi când ar veni apocalipsa.

- Nu cred că sunt mare lucru.

- Haide, nu te face că tipii ăia din ***Invazia zombi*** n-ar fi fost de mii de ori mai fericiţi dacă ar fi avut nişte prijiturele cu mentă.

- Cred că mai degrabă le-ar trebui duşuri, şi haine curate, şi poate ocazionala friptură.

- Ei bine, atunci sunt nişte proşti, spune ea, apoi ia încă o prăjitură şi o flutură spre mine. Chestiile astea sunt cheia pentru supra\ieţuirc. Ascultă-mă pe mine... Oercetaşele sunt nişte genii. Salvează lumea cu fiecare prăjiturică.

Apuc nişte cutii şi le duc în bucătărie, unde găsesc un dulap în care pot să le ascund. Karissa mă urmează cu restul cutiilor, dar nu se obosește să mă ajute să le pun înJ M DAfl^^'L³

dulap, îşi păzeşte cutia pe carc-a deschis-o şi o devorează Iri timp ce se aşază cu fundul pe masa de lângă mine, apoi îşi leagănă picioarele,

— Mereu mi-am dorit să fiu Cencetaşă* Pe bune, cred că doar pentru prăjiturile astea, totuşi-, e un motiv la fel de bun ca oricare altul.

— Şi de ce nu te-ai dus?

— Nu m-a lăsat mama.

— Hm.

— Da, ceva cum că era prea periculos. Bănuiesc că ea crcdea că bau-bau m-ar fi găsit mai repede dacă aş fi purtat fi vestă verde.

— Probabil c-ar fi fâcut-o, zic eu, nesigur dacă sinceritatea mea o va face să se simtă mai bine în legătură cu asta. Ar fi fost o momeală.

— Deci, practic, tu spui că este vina *ta* că eu cumpăr compulsiv prăjituri.

închid dulapul şi mă uit la ca. O zicc în glumă. Nu e nimic acuzator în tonul ei.

— Se pare că eşti în toane bune azi.

— Da, mă simL mai bine. Cred că eram epuizată* ştii? Din cauza facultăţii, a vieţii de zi cu zi, a ta... am avut pur şi simplu parte de mult stres.

— Ce drăguţ din partea ta să mă incluzi şi pe mine-

Mă loveşte cu piciorul,

— Ştii ce vreau să zic.

— Ştiu. Şi mă bucur că te simţi mai bine.

— Şi cu. Şi Clieny şi Destiny au fost cireaşa de pe tort cu prăjiturile lor.

Cherry. Destiny. Cedracu?

- Cherry şi Destiny, repet eu.Ha. familia Montpvmny. livuitsc peste stradă. Chem' este casnică. Soţul ei, l)a vid, ebanchiM-deimTstiţiL Setare? Uni spus că şi (u fad toate diestiilc astea.

- Toate cv chestii?

- Adică acţiuni, portofolii şi chcstii.

- Tu le gândeşti la un agent de bursă. Un Kincher de **investiţii** le ajută pe companii să primească n investiţie

- Tot un drac, spune ea şi flutură din mână, apoi roaî ia o prăjituri, Tot cu hani lucrează, nu? Tu ştii despre *bani*

- Dcci ai vorbit despre mine?

- Desigur, spune ea. ca şi cum nu e mare chestie. M-a întrebat cu ce se ocupă soţul meu.

- Şi ce i-ai spus?

- Acelaşi lucru pe care mi l-ai spus şi tu mie.

- Adică...?

- Liber profesionist.

Rád. *Liber* ***profesionist.*** îmi amintesc că t-am spus asta, Era adevărat, deşi Inducea în eroare, recunosc, Am lăsat deoparte partea în care ceea ce făceam cm ilegal.

Bănuiesc ca şi ea,

- Ştii, soţul ei frecventează un club, spune ea. Unul din alea exclusiv pentru bârhaţi, fără dansatoare de striptease. la care obişnuiai şi I u să mer^i. Nişte ti pi luigaţi care beau alcool şi au concursuri de bărbăţie sau ceva, nu ştiu,,, orice se face în locurile alea. l-am spus că s-ar putea să fii interesat...

- Karissa... *opjvşte-te.*

Mă apropii de ea, ii iau capul în mâini şi mă uit direct în ochi iei.JM DAWMO'A'fO

- Te iul^esc, dar să mă ierte Dumnezeu, următoarea persoană care îmi mai spune cum să-mi ***fac prieteni*** o să se trezească cu limba scoasă. M-ai înţeles?

Îşi închide gura.

- Nu sunt interesat să-mi pierd timpul cu bancheri de investiţii, explic şi îmi las mâinile în jos. Mai bine imi petrec timpul ru tine.

l>ă să spună ceva, dar până la urmă ridică din umeri şi-şi termină prăjitura. După aceca, închide cutia şi se dă jos de pe masă.

- Uf. mor de foame... vrei să mergem în oraş să mâncăm cev a?

O prind de şolduri şi o trag spre mine,

- Am avut o zi lungă şi sunt obosii. De ce nu comandăm ceva, mai bine?

Mâinile îmi alunecă pe fundul ei în timp ce o strâng şi mai tare în braţe. Îmi las capul în jos, iar buzele mele îi ating gâtul. Pielea ei e moale şi caldă, puţin acrişoaiă.

- Putem să mâncăm împreună, apoi pot eu să,~ te mănânc.

O muşc uşor de claviculă, iar ea şuieră, apoi se îndepărtează de mine.

- Credeam că eşti obosit.

-Nu sunt niciodată prea obosit pentru tine, scumpo.

Imediat ce-mi ies pe gură cuvintele, încep să casc.

- Of, oricât de bine ar suna, am o întâlni« n® târziu cu consilierul şcolar, aşa că n-ant de ales, trebuie si merg în oraş.

Oftez şi ii **dau drumul**

- **Nu poţi să chiuleşti?**

Fʻţltnh<lcunibuiiifn

^ Mi-e teamă ci nu, A venit momentul să-mî alee InsSfifcosP«¹^™-

//m.

Nu sunt cbiar surprins. Se duce la cursuri de ceva timp şî infr* în pană de timp. Dar n-a mai menţionat asta

acum. De fupt* Ti-a adus deloc vurfca despre subiect.

~ râi^ice-ţialejiii?

- Nu ştiu.

- Nu ştii?

- N u .

N-ai nicio idee?

Clatină din cap.

_ Iti momentul ăsta, mă gândesc să fac un ah-bala-portocnla-

Nu ştiu ce să-i spun. E indecisă de când o cunosc.

- N-ar trebui să faci ceva doar de dragul de a face
KW

- Zice tipul care cu doar câteva săptămâni în urmă îmi spunea că are nevoie de un hubby, ca să aibă activi late.

Bănuiesc că m-a prins aici. Tot încerc să-mi dau seama care c pasiunea mea. Pentru că stilul ăsta de viaţă, lupta asta pentru supremaţie, nu mă interesează.

- îmbracă-te şi te duc eu în oraş, ii spun, gesticulând spre scări.

Se duce sus, în dormitor, iar eu mă îndrept spre birou, apoi in5 a^ez pe canapea şi aştept. încă mă doare pieptul după vizita la Genova. Parcă plămânii mei sunt plini de cenuşă. Zici că cineva a făcut nişte găuri în mine şi apoi mi-a dat foc.

Sunt destul de ameţit. Mă uit la perete şi derulez, în minte, conversaţia de azi dimineaţă, rumegând iar şi iar ce
JM DABHOWLV
mi-a spus. Mă înţeapă ochii, îi închid şi mă las pe spate, să-mi permit un moment de linişte în întuneric.

Linişte, Linişte.

Tot ce vreau c nişte Jmişfe.

— Naz?

Deschid ochii când îmi aud numele şi îi întâlnesc privirea Karissci. Stă în faţa mea, deja îmbrăcată, cu părul aranjat şi puţin machiaj pe faţă.

Mă ridic, j;eiii şi mă frec la ochi.

— Ai fost destul de rapidă.

— Ăăă, nu chiar... mi-a luat cam patruzeci şi cinci de minute.

Mă uit la ea, confuz. Patruzeci şi cinci de minute?

— Probabil am adormit.

Dau să mă ridic, dar îmi pune mâna pe piept şi mi împinge înapoi pe canapea,

— De ce nu dormi, mai bine?

— Cum rămâne cu prânzul? Pufneşte.

— Pot să mă hrănesc singură.

— Ţî-am zis că te duc în oraş.

— Pot să ajung şi sitiRură.

Aş contrazice-o, şi aproape o fac, dar adev ărul e că sunt epuizat şi mi-ar prinde bine să mă odiluiesc.

— Cheamă o maşină.

— Aşa **o** să fac. **O** să mă uit în ambele **sensuri** să traversez strada şi n-am sa iau **niciodată** dulciuri străini, chiar daca e ciocolată.

O apuc şi o trag spre ininc, apoi o sărut

— Ce fală cuminte eşţiî

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Karissa

Când deschid uşa restaurantului, mă întâmpină un sunet.

Un fluierat.

Se aude tare şi entuziast, de-a dreptul vesel, peste pălăvrăgeala obişnuită. Mă opresc să identific surea, care se^de în spatele tejghelei lungi.

Giuseppe.

El feliază carnea, cu spatele la clienţi. E în lumea hu.~ o lume plină de curcubeie, soare şi orice altceva îi fa« pe oameni fericiţi.

Căţeluşi? Nu ştiu.

Fericirea pentru mine zilele astea înseamnă orgasme,

Au trecut săptămâni întregi de când am venit aici ultima oară, din ziua în care focurile de armă i-au stricat ploile bărbatului. Nu sunt sigură când a redeschis Giuseppc restaurantul, dar temerile melc că i-ar fi afectată afacerea au fost, evident, nefondatc.

Locul este haotic.

Mesele sunt pline cu oameni care-şi iau prânzul, iar băiatul de la casa de marcat ajută clienţii, în timp ce
J M OAt-'HOwE U
comenzile se adună. Giuscppe nu pare deloc preocupat de asta, totuşi. Nu se grălseşte în niciun fel.

Se bucură de haos. Casierul se uită la mine în timp ce mă apropii şi zâmbeşte călduros:

— Ca de obicei?

Am un fel *preferat* Naz mi-ar ţine o prelegere despre asta,

- Sigur, zic şi scot nişte bani să plătesc.

îi las restul ca bacşiş.

Există o singură măsuţă liberă, cu două locuri de-a lungul peretelui, de unde tocmai s-a ridicat cineva, lăsându-şi resturile acoîo. O curăţ, aruncând gunoiul într-un cuş din apropiere şl mă întorc să mă aşez, când un scaun este tras şî cineva se nşază pe el *A6su/uf incredibil.*

— Scuzaţi-mă, zic eu, apropiindu-mă de masi Stăteam eu acolo.

Tipul se uită în sus şi am instantaneu o senzaţie oribilă. Pălesc. greşit, ştiu, şi mă simt groaznic instantaneu, dar reacţionez fizic, Nu-] cunosc, nu l-am mai văzut niciudată. însă are o faţă unică. Chipul îi e străbătut pe o parte de o cicatrice oribilă, care-i trece chiar prin ochi. Culoarea acestuia este lăptoasă, Udbure, albastră ca un lac murdar. Parcă vede chiar prin mine.

0 privire goală.

Ei îmi observa reacţia. *Uf observă.* Îmi dau seama după expresia lui, după felul cum îşi strânge

bu/ele într-o linie dură, subţire. E ca şi cum s-ar fi îmbărbătat în &f$_{m}$ câteva secunde, ca şi cum s-ar fj oţclit din cauza reacţia mele la faţa lui.

Doamne, ce naşpa sunt. Sunt o persoană oribilă.

- Scuze, spune el Nu aveam unde altundeva tf mii

călişi împinge cu greu scaunul înapoi să % „d picioare, dar îl opresc şi mă aşez vizavi de el,

- Nu, stai. e perfect în regulă,

încremeneşte şî îşi ridică sprâncenele.

- Nu există niciun motiv pentru care să nu poti * $_{S}$i tu aici. iic eu, Adică n-am nevoie de aed sJm $_{s}$» dreptate... nu mai ai unde să stai. Deci, pe bune., i$_{a}$]<$_{K}$

Pare că încă se gândeşte dacă să plece sau nu şi se holbează la mine în tăcere, cu o expresie de Încordare apoi se aşa/A înapoi pe scaun,

Scotocesc prin geantă şi scot un catalog vechi NYU probabil o să dureze până va fi gata comanda mea, aşa că aş putea să parcurg din nou catalogul şi să încerc să iau o dcâzie cu privire la viitorul meu.

— Deci, bănuiesc că eşti studentă?

0 spune liniştit. **în** timp ce se joacă cu ceasul de pe **încheietura** mâinii, plimbându-şi degetele de-a lungul **brăţării** metalice. Pare incredibil de scump, poate chiar un Rolex, dar lipul nu este exact îmbrăcat ca un om de afaceri bogat- Blugi şi un tricou, cu o pereche de adidaşi albi în picioare. Aproape că ar putea fi student! doar că e un pic mai în vârstă decât mine.

Treizeci» poate cluar mai în vârstă... Nu ştiu, Nu-mi dau seama.

- Aşae.
- Ce studiezi?
- Nu sunt sigură. Am fost la tot felul de cursuri. De fapt, chiar ar trebui să-mi aleg o specializare peste două ore şi încă n-am nido idee ce vreau să fac.

Rade uşor, relaxat şi aparent amuzat.

- Nu-i uşor să-ţi decizi viitorul, nu-i aşa?

i u rwnCM

- Nici pe departe, mormăi, răsfoind paginile catalogului. Iasă uiciiKlată nu m-am priceput să iau decizii, deci nimic nou sub soare. Doar că.., bănuiesc că mi-e greu să-mi imaginez ci fac un singur lucru pentru totdeauna.

- Asta Iii n dea penfru foi timona s-ar putea să fie foarte mult timp, Nimeni nu vrea să facă acelaşi lucru pentru totdeauna. Nimeni din cei pe care ii ştiu eu, oricum.

- Îmi fac griji. Îmi place să merg la şcoală şi să învăţ» dar nu sunt sigură încotro mă îndrept, iar dacă nu ştiu asta, mii tem că n-are rost, înţelegi?

înţelege? Nici nu-i cunosc pe tipul ăsta şi deja îi pun întrebări existenţiale personale.

- Nu, întotdeauna are rost, spune el Şi ce dacă nu o faci pentru totdeauna? Âsla e farmecul vieţii», poţi oricând sa te răzgândeşti ţi să faci allceva în schimb. Aşa că nu te gândi la ***pentru totdeauna.*** Gândeşte-te la ziua d* azi. Astăzi ar putea fi singurul pentru totdeauna de care ai parte.

- Aşa ţi-ai ales lu specializarea?

- Ah, nu... n-am fost niciodată în această situaţie. N-am mers niciodată la facultate. Nici măcar n-am terminat liceul.

- Serios? De ce nu?

- Şcoala nu putea să mă înveţe nimic din *ce* dorit sa ştiu. Am găsit un profesor mai bun în şcoala vw^ Am învăţat cum să supravieţuiesc», cum si prosp**- $ asta a contat pentru mine.

- Deci, cu ce te ocupi? Dacă nu te deranjează ci t^{f} întreb.»

- Am preluat afacerea familiei.

- Şi care e_{t} mai exact, afacerea familiei tale? Fiţi îohţj ni riíbumrcj

Ezită, cu un zâmbet rnic în colţul buzelor. Nu mi ^ pan: că intenţionează să-mi spună, dar după o clipă răspunde spune pur şi simplu:

- Vegetale,

Vegetate.

Adică... agricultură?

- Deci, cultivi vegetale?

- Sigur, Mă rog, muncitorii o fac,.. Eu mai mult 5tau şi mi bttcur de K^ele mundi lor, ca să zic aşa. Nu „ă aflu într-o poziţie rea.

- Pun pariu, zic, întorcându-mă la catalogul meu. Pin păcate, eu am nişte lipsuri în ceea ce priveşte familia^ aşa că n-am avut norocul sa moştenesc vreo afacere... sau orice altceva, de fapt... Deci sunt cam pe cont propriu.

Cu colţul ochiului, ii văd faţa umbrită de confuzie,

- N-ai familie?

- Mă rog, am un soţ, răspund, apoi îmi ridic mâna stângă şi îi arat inelul. Şi am un socru. De fapt. el e proprietarul acestui restaurant. în rest. nimic,,, am avut o mamă, dar a murit acum mai bine de un an, iar tatăl meu, ei bine, el a fost o figură. Nu l-am cunoscut ni nodala şi oricum e mort acum, deci nu prea contează. Am auzit că ar avea o mamă care încă trăieşte, dar sunt destul de sigură că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine, având în vedere că ea n-a vrut să aibă nimic de-a face cu el.

- Şi asta-i tot? Nu ai fraţi sau surori? Fără mătuşi sau unchi? Fără verişori?

- Nu. Nu de care să ştiu, oricum. Adică, e greu de spus, având în vedere că până acum un an nici nu-mi cunoşteam numele de familie real.

- Cum de nu-ţi ştiai propriul nume de familie?

Poveste lungă. Dar se rezumă la faptul că părinţii mei şi-au schimbat numele.t M DASHO AES

- Cum ar fi, protecţia martorilor sau ceva de genul?

- Sau ceva de genul, mormăi. După cum ziceam, poveste lungă, dar nu prea mai contează, din moment ce sunt o Vitale acum. Nu trebuie să-mi fac griji dacă am **fost** sau nu vreodată Rita, Oricum, familia înseamnă mai mult decât legăturile de sânge. Asta spune soţul meu.

Se holbează la mine. Şi se tot holbează. Şi încă se holbează.

Se uită la mine de parcă nu prea înţelege ce naiba lot zic & într-adevăr, nu pot să-l învinovăţesc. Este, cu siguranţă, o poveste complicată. Nici nu ştiu de ce m-am deranjat să-i povestesc atât de multe, de ce orbesc, măcar, cu tipul ăsta, în afara faptului că mă simt prost pentru felul în care am reacţionat mai devreme.

Oare asta înseamnă că sunt o persoană şi mai rea pentru că stau lângă el doar din vinovăţie?

Rlm(„ Fasciiiai*, ¿ce Şi întinde mâna spre mine. Eu sunt Lorenzo, apropo, şi tu eşti.”?

¡iiau mâna şi o strâng.

- Karissa.

iucânir ^^^ mâna * x înapoi pe scaun, Sl T ™ lar chiar atonei mâ«“™

UnTli+a(J^ Bâiatulpune ta«, în faţa

de alî W drabel m ıc» aj>oi pleacă să se ocupe

dd-o nIl nCh o ,İirătS preţ de 0 «.re îmi spun

i mint 51 ıaU ° d» «nd£ E nepoliticos

■Î?* Ca **«W^ fie seiviţi, **dar** nue « Si cum a n j 6 venii aici împreună. Doar îrapăţţira o masi-

Mâncarea este delicioasă, atât de delicioasă încât

jtnrttfi* d sem ı &?le Un fewM| C,asic itall:> sigur *f poate îl gă-^**

P«*6 tot P nn 0ra 3. însă nimic nu se' Lmpară cu mâncarea

de-aici. Giuseppe găteşte cu jfagoste, iar asta se simte mereu în bucatele lui.

fl devorez imediat. N-au trecut nici măcar cinci **minute** şi l'[am] şi terminat. Lorenzo stă de partea cealaltă mesei, Îără să-mi acorde atenţie, purlandu-se ca şi cum [n]ici mâ^r mi mai sunt la masă cu el îşi scoate telefonul şi începe să tasteze mesaje, sau e-mailuri, sau orice naiba or **face** oamenii care lucrează În agricultură pe telefoa nete lor Mft ridic, mă duc la coşul de gunoi să îmi anine resturile, **când** uşa localului se deschide şi lasă să intre o briză. Mă ^t cum se închide uşa şi îi văd spatele lui Lorenzo cum dispare afară.

Bănuiesc că şi-a luat mâncarea la pachet.

MS aşez din nou şi îmi pun catalogul înapoi în geantă când fluieratul din restaurant se aude mai tare, mai aproape de mine. Mă ridic şi-mi pun geanta pe umăr, **iar** Giuseppe apare în faţa mea.

- Te-ai deşteptat până la urmă?

Mă încrunt.

- Poftim?

- Ţi-a venit, în sfârşit, mintea la cap şî l-ai lisat pe fiu-meu?

- Ce? Nu, bineînţeles că mu. de ce aş face-o?

Rjdică din umeri.

-Te-am văzut aici la masă cu cineva care cu siguranţă nu arăta ca Ignazio. -Oh.

Sunt puţin jenată şi mă îmbujorez gândindu-mă la ce-ar fi putut să creadă când ne-a văzut.jU CA5r»CsV£«

— Nu, tipul avea nevoie doar de o masă unde să stea, ştii, din moment ce e plin aici, aşa că am împărţit-o pe asta.

— Hm.

Hm*

lisusc, urăsc replica asta.

Nu-mi place când o foloseşte Naz şi e şi mai rău când o rosteşte Giuseppe, Se parc că nu mă crede» de parcă aş minţi.

— Pe bune... mi-a spus doar că are nevoie de o masă.

— Te cred, zice el, ridicându-şi mâinile la piept Doar că e amuzant.

— Ce e amuzant?

— Faptul că avea nevoie de o masă, dar nici măcar n-a mâncat.

— Oh, cred că a hotărât să-şi ia sendvişul la pachet sau ceva, Nimic ciudat în asta.

— Nu, doar că n-a comandat nimic. A venit, s-a aşe/at şi apoi a plecat. De-aia m-am gândit că e cu tine... n-ar fi prima dată când aduci pe cineva care refuză să mănânce.

Se întinde, mă bate prieteneşte pe spate şi îmi oferi un zâmbet călduros, după care se îndreaptă spre alt **client** Mă uit confuză la masă, dar ridic din umeri.

Bănuiesc că Ijorenzo avea nevoie de un răgai* câteva minute.

Nu prea contează, aşa că dau uitării totul şi w* restaurant. Sunt taxiuri peste tot, dar le ignor V^{111} ^ la metrou, să merg spre Greenwich Village şi să p^n timp ca să mă gândesc.

Am de luat o decizie şi mai am doar o oră ladisp^{0}^
mînfifJcuriibwwej
C^o

- Şi eşti absolut sigură de treaba asta?

Consiliera mă priveşte cu scepticism în biroul mic

luminat puternic. Luminile fluorescente îmi provoacă o durere de cap şi mă uit un pjc chiorâş la ea, Parcă aş fi surprinsă de nişte faruri şi nu sunt sigură încotro s-o apuc,

- Sunt sigură.

O mint, pentru că, sincer, nu sunt deloc sigură. Poate că fac cea mai mare greşeală din viata mea. La naiba, probabil chiar fac cea mai mare greşeală din viaţa mea. probabil că ar trebui sa simt ruşine... Probabil că ar trebui să-mi fie ruşine,., dar nu simt altceva decât un sentiment ciudat de uşurare.

Şi, of, iritare din cauza luminii oribile.

Pe bune, ce e asta, un nenorocit de interogatoriu?

- Ei bine, dacă te răzgândeşti, Karissa, putem schimba fără probleme opţiunea fa înscriere, explică ea, rearanjându-mi documentele într-un dosar pe carc mi-l înmânează, în rest, presupun că am terminat.

- Mulţumesc!

Nu aştept să aud dacă-mi spune „cu plăcere”.

A fost o zi ciudată şi, sincer, în momentul ăsta, sunt gata să plec acasă.

Este ora cinci fix, probabil cel mai nepotrivit moment ca să încerc să ajungă acasă, în Brooklyn. Străzile sunt aglomerate, iar metroul va fi plin, Sun la serviciul de transport în timp ce mă plimb pe stradă, spre cea mai apropiată intersecţie.

- Va trebui să aşteptaţi treizeci de minute, spune dispecera.

Oftez, fac o pauză şi mă uit înjur la marea de taxiuri dm jurul meu, cele mai multe dintre ele indisponibile. Sunt pe cale să-i spun că e în regulă, că voi aştepta, când
JM DfcPHOWtfr
fix atunci se opreşte un taxi în (aţa mea, cu lumina verde aprinsă.

- Lăsaţi-o baltă, ii spun femeii şi închid telefonul, în timp ce îmi arunc bra\ut în aer.

Taxiul se opreşte brusc şi se îndreaptă spre mine. Sar pe bancheta din spate înainte ca cineva să poată să mi-l fure. Slavă Domnului.

— Brooklyn, mormăi şi turui adresa, după care mă aşez mai bine în scaun.

Intrăm în trafic şi îmi ridic privirea, cu fruntea încruntată, Observ imediat carnetul de şofer agăţat de bord şi îmi dau seama.

Abele Abate.

Îi surprind privirea în oglinda retrovizoare, iar el îmi zâmbeşte. Nu spune nimic, schimbând benzile în timp ee ne îndreptăm spre sud. Traficul este aglomerat, aşa că mă fac comodă şi-mi deschid dosarul să mă uit peste hârtii, îngheţarea semestrului

Retragere pe perioadă nedeterminală

Nu, nu sunt sigură iu legătură cu toate astea».

Har m-am chinuit, după tot ce s-a întâmplat.» M-am chinuit să-mi găsesc ritmul, să găsesc un sens. E greu să intri în acele săli de clasă, să te confrunţi cu acei oameni, să ştii că se uită la tine şi că gândesc toate acele lucruri despre tine. Deci, poate că nu sunt sigură în legătură cu plecarea din New York... încă... dar cred că iau decizia corectă să plec de la NYU,

Vacuitatea şi-a lăsat amprenta asupra mea în cei mat bun mod posibil, dar şi eu mi~am lăsat amp^ asupra locului, iar semnul lisat de mine nu e frumos- o Poveste, pe care am auzit-u imediat când m-am muta* ln fantoma unui tânăr artist care bW* una dintre clădirile universităţii după ce a murit F^fofjţJcuriibuiunu Nu sunt fmirrfl să-mi imaginez că n-am avut niciun roi în

rea altor poveşti pentru viitor.

Genul de poveşti menite să-i sperie pe alţii.

Genul de poveşti care terfelesc imaginea şcolii pe care o Iubesc.

Genul care pun m umbră aspectele bune.

Suspin şi arunc o privire pe geam când **trecem** printr-o intersecţie, Văd o frântură din semnul

străzii, o privire neclară şi mă încrunt la ceea ce văd. E. Broadn ay jfc îndreptăm spre est. prin l/wer Eastside, când ar ii trebuit să mergem tot spre sud. spre Podul Manhattan.

Stomacul mi se strânge şi inima pare să mi se oprească în piept, încerc să-nri păstrez ealmul în timp ce privesc spre partea din faţă a maşinii, dar panica mi se înteţeşte când îi întâlnesc privirea lui Abele.

- Trafic intens, spune el imediat. Accident naşpa pe Canal, aşa că am urmat alt traseu,

E logic, cred. Poate? Nu ştiu. La dracu", de **unde**-ar trebui să ştiu?

Sunt sigură doar că Brooklyn este la sud de zona asta, iar taxiul se îndreaptă într-o direcţie diferită. Iar asta, ar spune Naz, este o prostie. Mai ales având în vedere că nici şoferul nu pare prea sigur de ce spune. Privirea i se mută de la drum la oglinda retrovizoare în timp ce schimbă benzile ca un nebun şi pare că nu are de gând să se întoarcă spre sud prea curând.

Mă uit în spate şi vad un BMW negru foarte aproape de bara noastră de protecţie. Mai e un BMW, la câteva maşini în spate. Nu şliu dacă sunt împreună, dar ştiu suficient cat să-mi dau seama că a fi urmărit, indiferent de motiv, nu e niciodată de bine.

Mă răsucesc la loc şi văd ca ne apropiem de capătul drumului.J M DARMQ'.VLft

Dreapta sau stânga. -Astea sunt opţiunfle lui. Stânga, spre nord, ne va duce spre Podul Williamsbijrg, În timp ce dreapta, spre sud$_T$ ne va duce până la cel din Manhattan, unde ar fi trebuit să mergem de la bun început, în acest moment, ambele direcţii ne deviază de pe traseu, dar$_t$ cel puţin, pe una dintre ele aş putea ajunge astăzi în Brooklyn.

Ajungem la intersecţie şi îmi ţin respiraţia Dreapta Stânga.

Dreapta. Stânga,

Dreapta, Stânga,

Dreapta. Stânga.

Pare că va coti la stânga şi chiar intră pe banda, dar în ultima secunda îşi abandonează planul şi le taie faţa altor maşini, ignorând claxoanele în timp ce el o ia la dreapta. Mă prind de scaun, cu inima hătându-mi haotic, şi ma uit pe fereastra din spate. BMW* ui ezită şi aproape că se opreşte în mijlocul intersecţiei. Taxiul intră pe alti stradă, făcând o bucla. înainte să se îndrepte spre Corîears Hook Park. Sare o bordură mică şi urcă pe trotuar, unde sunt al naibii de sigură că n-au ce căuta maşini. Face câteva întoarceri şi înjură printre dinţi.

- Rahat, rahat, rahat...
- Uite, orice se întâmplă, n-am nimic de-a face cu asta... aşa că te rog, lasă-mă să ies... incctineşteşio^ sar... doar. te rog...
- Taci dracului! mârâie el, întorcând brusc maşin*

Mă gândesc!

Se îndreaptă spre o clădire din beton. E mici suficient de mare încât să se poată retrage în spatele«P să se ascundă. Scoatc maşina din viteză, iar eu dau sS sP^ ceva, ilar nu e timp.

F.I nu e suficient de rapid. Nu e suficient de şmechcf-
Oricine i-a urmărit, l-a găsit, O,
Doamne.'^ţJînfaţJcuri/buMrea

Până ca unul dintre noi să poată spună ceva, până să încerc să fug, să scap, o maşină apare de după colţul Sădirii, din spatele nostru, şi izbeşte taxiul. BAM! Ixnitum ₙₗă zdruncină şi mă trânteşte de spatele scaunului din faţa mea, dosarul irni scapă din mână, cu hârtiile împrăştiin-

peste tot pe jos, iar telefonul îmi zboară spre scaunul din fatf - Clipesc de câteva ori în timp ce mi se întunecă privirea. După doar câteva secunde, încep să-mi revin, îmi explodează capul... Şi îmi pulsează... Iar sunetele se aud înfundat... dar măcar mi-am recăpătat vederea.

Iar ceea ce văd aproape că mă face să leşin.

Bărbaţi îmbrăcaţi în negru,cu cagule, ne înconjoară. Abele înjură panicat, încuie portierele, dar degeaba. Este al dracului de inutil. Un pistol apare chiar la geam şi se ₗᵢₚₑşₜₑ de accsta₊

Abele ţipâ_r dar abia daca-i iese pe gură o jumătate de cuvânt înainte să fie redus la tăcere.

BANG!

BANG!

BANG!

Trei împuşcături, chiar în cap, fără ezitare, cu apăsări rapide ale trăgaciului. Sticla se sparge şi sângele zboară, iar eu îmi acopăr capul şi mă ghemuiesc în spate, ţipând. încerc să mă potolesc. încerc să mă conformez. Nu vreau să mor. ***Iái*** dracu', n-am făcut nimic să merit asta, orice-ar fi. Dar e prea greu şi sunt prea slabă ca să-mi reţin strigătul, Ţip. iar geamul de deasupra inea este spulberat, pe când se strecoară o mână înmănuşată, care desface încuietoarea şi deschide portiera cu atâta forţă, că aproape o scoate din balamale.

Nişte braţe puternice mă cuprind şi mă scot din maşină, înhăţându-mă ca şi cum aş fi la fel de uşoară precum un fulg. Lacrimile îmi curg pe obraji şi parcă nu Pot să respir. Respir precipitat, în timp ce el mă trage spreJM DASHOWER
el, cu mâna în jurul gâtului meu şi îndreptând arma spre tâmpla mea.

O altă maşină se opreşte în spatele nostru. N-o văd, dar o aud... Aud motorul, cum se deschid portierele, şi" nişte paşi pe asfalt, după care se trânteşte o portieră. Tipul care mă ţine se întoarce, iar eu îmi închid ochii strâns, cu privirea înceţoşată.

Abia pot sta pe propriile picioare.

— Simplu ca bună ziua, şefu', spune tipul care mă ţine, râzând. Ţi-am spus că n-o să fie nicio problemă.

Deschid ochii, clipesc ca să-mi limpezesc vederea, chiar dacă sunt îngrozită să privesc. Şi primul lucru pe care îl văd, dincolo de tipii mascaţi, este o faţă familiară. Mă măsoară degajat şi se apropie de mine. Sigur sunt cinci-şase tipi îmbrăcaţi complet în negru, dar el încă pare relaxat... blugi, tricou, adidaşi.

Lorej|zo.

Tipul de la restaurant.

Nu spune nimic, dar trece pe lângă mine şi se uită în maşină, la taximetristul mort. E înspăimântător, în& Lorenzo nu pare deranjat de asta.

Se întoarce spre mine, mă priveşte din nou şi * apropie, atât de mult, încât ii simt căldura **corpului* E** sufocant. Ridică mâna, iar eu tresar, crezând că e pe cale să mă lovească, dar el îmi dă la o parte părul de pe faţă-I^j prinde bărbia în mână şi-mi mângâie obrazul cu degetu mare. Mă strâmb când trece cu degetul peste ceea «
simte ca o tăietură.

— E rănită, spune el simplu. x

- Da, bănuiesc că de la nişte sticlă, de cârd' scos-o din maşină, răspunde tipul care mă ţine. NiH Pr0l>lvmă_ . *Mtf»*

- Ţi-am spus că fata nu trebuie rănită, ace

Problemă.^Wihtlc,,,,^

înainte ca bărbatul să poată ri? scoate un pistol de sub tricou şi-l ndică i|! ^na, Fără ezitare. Fără remuţcări. Apasă tritarini SÎ mine'

BANG!

Ţip încă o dată când tipul mascat se nMK eu cu el. tare. Simt cum mă ating stropi dn ^ 5i ce cad, plângând. O, Doamne... Sunt atâr n RC,imP incredibil de proastă. Cum de nu

Ce dracu e în neregulă cu mine?

Naz m-a învăţat mai bine **de-atât.**

- Te rog, plâng, cu vocea spartă. *Te roo oh, Doamne, te rog...* Te rog să nu mă răneşti ^ „

- N-ar trebui să implori, spune Lorenzo

Nu mă pot abţine. Cuvântul îmi scapă din nou

- Te rog.

Lorenzo se uită la mine, încă **strângându**-şi arm, După aceea, ndică o mână şi gesticulează ceva Deodirt bărbaţii se împrăştie. Se grăbesc să se întoarcă în maşini" iar Lorenzo mă priveşte preţ de încă o clipă, apoi îi5i bacă pistolul înapoi şi îngenunchează.

- **ŢS-am** cunoscut părinţii, spune el. **Carmela** şi Johnny... Îi cunoşteam pe amândoi cândva. Şi trebuie să-ţi spun, scumpo... Faptul că nu sunt prin **preajmă?** Crede-mă, ţi-e mai bine fără ei.

Se ridică şi trece pe lângă mine.

- Transmiteţi-i salutările mele soţului dumnea-voastră, doamnă Vitale.

tmi ţin respiraţia şi mă uit drept înainte, în timp ce maşinile se îndepărtează, lăsându-mă acolo, ghemuită pe pământ, lângă un corp plin de sânge. Tremurând, mă îndepărtez de tip şi mă târăsc pe asfalt, înapoi spre taxi. Picioarele îmi sunt slăbite. Nu am cum să mă ridic. Mă uit

pe bancheta din spate a maşinii şi îmi ridic hârtiile pătate de sânge de pe podea,

-Nu te uita, îmi şoptesc, încercând să ignor sângele.

Atât de mult sânge. ***Nu*** ic uifa. Nu ***te uita. Nu te uita.*** Mă aplec sub scaun, tresărind când mă rănesc în sticla spartă şi încep să plâng şi mai tare.

Nu-mi găsesc nenorocitul de telefon.

Mă ridic, respir adânc şi incerc să-mi găsesc echilibrul, apoi mă întind în faţă şi deblochez portiera de pe partea pasagerului. Mă mut spre bancheta din faţă, deschid portiera şi-mi pierd cumpătul în secunda când privesc înăuntru.

Cad în genunchi şi mă ghemuiesc. Este violent, iar stomacul meu bolboroseşte şi dau afară tot. 0, Doamne. O, Doamne.

lisuse! Nu te uita.

Nu te uita.

Nu te uita la tipul cu capul distrus.

Privind doar în jos, uşurarea se amestecă cu adrenalina în momentul în care văd ceva roz sclipitor sub banchetă. Telefonul meu. Í1 iau repede şi mă târăsc în faţa maşinii, departe de ei, departe de el, departe de tot, şi plantez în iarbă.

Mâinile îmi tremură atât de tare, încât abia mai po* tine telefonul.

Sângele care îmi acoperă mâinile murdăre^ ecranul. Nu funcţionează autentificarea cu ampi^Jj nici cu codul PIN. De ce nu vor să meargă? cu disperare, dar îmi tot spune că greşesc, aşa că aP^ butonul pentru „apel de urgenţă",

Pentru că asta e cu siguranţă o urgenţă.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Ignazio

Zgomotul unui cântec pop vechi, $f_{amiliar\ mJÎ}$ trezeşte dm puiul de somn. în secunda în $car_{ţ}$ ridic în poziţie verticală, speriat. *Poison.* Bell Biv SC Gemând, mă caut în buzunare.

Tonul ăsta de apel e mult mai bun decât ultim"l dar deja m-am săturat să-l aud. *ScoX* telefonul şi $_{ma}$ Tu ecran, oftând. Karissa. $_{u,ua}$

Răspund îa apel.

- De ce nu eşti încă acasă? încep să mă si_{mt} si_{nillr} pe-aici.

Tăcere, *Suspine.*

Se aud bărbaţi vorbind în fundal. Şi sirenă în depărtare.

Aud o staţie radio a poliţiei,

*Hohot**

- Karissa? întreb, iar panica se strânge în mine Răspunde-mi, scumpo.

Se aude nişte foială, cum mişcă telefonul, apoi o voce:

- Domnule Vitale?

- Da, zic eu. Cine dracu[1] eşti?

j M DAflHij'.VER

- Detectivul Jameson, spune el, de la NYPD...

- Divizia de omucideri. Ştiu. De ce ai telefonul soţiei mele?

Pot să simt cum mă devorează furia, devastarea, nenorocita de frică, Nu. Nu. ***Nu.***

— Vreau să vă anunţ că a avut loc un incident în această seară...

— Nu, îl întrerup eu, cu vocea spartă.

Nu o face. Să nu care cumvas-o spui. N-o transforma într-un anunţ prin telefon.

Nu face nici un anunţ, punct, pentru că refuz să cred că trebuie să mă anunţi orice. Spune-mi că totul e o greşeală, spune-mi că tocmai s*a Întâmplat să dai peste telefonul ei, dar să nu cumva să-mi dai acea veste... ac« nenororird de uesie.+t pentru care un detectiv de omuciden ar vrea să sune pe cineva.

- Nu-mi spuneţi că i s*a întâmplat ceva, continui eu, nu dacă nu vreţi ca lumea să ardă.

Ezită. Ştie că vorbesc serios. S-a ocupat de miae destul. El mi-a dat vestea în urmă cu douăzeci de ani în spital A apărut în acel salon, în timp ce eu stăteam în pa[1]' şi mi-a spus că Maria murise.

Deja ştiam atunci, deja ştiam că am pierdut-o.

Dar refuz să cred că acest lucru se va mai întâmpla vreodată.

Refuz s<M *las* să se întâmple.

- Soţia ta este consultată de un medic chiar dar aparent e bine. După cum spuneam, totuşi, a avu un incident, şi ea a cerut să fii anunţat.

- Unde sunteţi?

- Păi, suntem la Corlears Hook Park, dar- fiţi \ n faţi ri/bururta

Nu-l tas să termine, ci închid telefonul şi îl bag în uiunar. apo>■« P° Cor|t*re Ce naiba făcea acolo? Nu este apruape de NYU. Nu e în drumul ei spre

c uiKlc aT trelnlil sa

Traficul e îngrozitor. *Un* coşmar, Conduc cu viteză şi tai benzile, trec pe lumina roşie semafoarelor, ba chiar conduc şi în direcţia greşită, cu ^TNIL de a ajunge acolo mai repede. Zgârii UŞOT o maşină S dar îmi continui drumul, blestemând printre Knti *V* >cu »P™ 11^ nu mi»a r^imU nime™ umărul de înmatriculare. în mare parte, n-ar trebui să fie nimic it(reva decât o amendă, o palmă peste mână, dar sigur ar ei o modalitate să mă închidă pe viaţă pentru asta.

Corlears llonk Park este de-a lungul ţărmului. E un parc mic, în comparaţie cu altele din oraş, aşa că nu mi^ «¡eu să-mi dau seama unde trebuie să fiu, '/eci de maşini je poliţă înconjoară zona, sunt lumini şi un tronson închis de bandă galbenă. îmi trag maşina spre intrare, sărind peste bordură şi lăsând-o chiar acolo.

Sunt norocoşi că mă sinchisesc să opresc afurisita de maşină.

- Domnule? Domnule! Ăsta nu c un loc de parcare!

- Tracteaz-o, atunci, răspund eu, trecând chiar pe lângă el.

Ridic banda poliţiei, mă aplec pe sub ea şi mă îndrept spre locul crimei. Văd o ambulanţă în apropiere, lângă o mică clădire din beton. Poliţistul încearcă să mă oprească, apucând-mă de braţ, dar mă îndepărtez de el, mergând mai departe.

Cheamă ajutor prin staţie. îl aud cum ţipă cu disperare că cineva a intrat în perimetru şi îi văd pe alţu întorcandu-şi atenţia în direcţia mea, de parcă ar

fi pe cale să vină după mine. Detectivul Jameson vine dintr-o parte
I M DASHC/.'EP
a clddirii, apoi direct în câmpul meu vizual, chiar în calea mea, şi îi opreşte*

— E în regulă, domnilor El este soţul victimei.

Hcfímá.

— Unde e? îl întreb.

— După cum am spus, e bine.

Arată spre ambulanţe. Văd două, ceea ce îmi spune că ea nu a fost singura victimă aici.

— E încă în consultaţie.

Trec chiar pe lângă d dar se pune în faţa mea.

— Stai puţin.

— Aşa sa m-ajute Dumnezeu, Jameson, dacă încerci să mă opreşti s-o văd.

îşi ridică mâinile, defensiv.

— Nu fac asta. Doar te rog să mergi în partea aia.

fmi arată drumul mai lung, pe cealaltă parte a clădirii, si îmi vine să mă cert cu el, dar înţeleg. Dacă merft pe-ncolo, ii calc în picioare locul crimei, iar el încă se preface că ii pasă de ***tntcyritate*** şi ***justiţie.***

A$a că fac ocolul, fac această mică concesie, tiindci ¿re dreptul să mă arunce la pământ şi să mă arestez chiar acum dacă interferez, iar eu am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji.

Prima ambulantă este închisă şi are luminile stinse Cea de lângă ea este lanţ deschisă înconjurată de poliţişti. Chiar în centru, în faţa uşii din spate, stă partenerul lui Jameson, Andrews. Nu o văd pe Karissa Pnntrc toţi poliţiştii şi medicii, dar bănuiesc că o voi gl* dincolo de ei, aşa că mă îndrept într-acolo.

Se dau la o parte când mă văd venind, de P«f* le-ar f» fncă de ceea ce aş lace în caz contrar. Toţi sediu d»n calea mea, cu excepţia lui Andrews, dar nu cont*^
WnfcfJCurfljbi*
«ntni r* „vr chiar pr AngA H CAml mă „ii rn<li Nnr ||f
¿rnbttUnit^ «m»11,ni mi v »»»„»air K,.mill(M

ft, MA rniJiin. pirif vírele n^und n, l l r , ***j^M I****

|*UU- .1,. Mngr Mn.l

l i r fl r i ” 1 1 nîí,t;' ^ <J „ »« <A r a) h ¿fcj /^iirtiiftif n) mi An- tin iMruhj penhra/ ii «A» titnlbti ^ MA rm,lA ni l,nv

În tmmirnhil în rare mA wir, Închide orhli. Respiră ¡itLinc, de F”1^ ar 11 «'l^ítA dr iiţumnv

Nu >„ M'' <> smiilR d,. jH. !i1fKl j 0 trag ihn^ În bralde mele. henkele »„ ¡, Ätjnj, v pmlwhil cA mal ¿mi puţin ţi ii mp »patrie avânt! în wjere râl tir ian' <» strâng, ilar nu mă |M abţine, IVntru ri o simt. uşurarea I*' rare o simte şi ea Simt aerul can* l-a irasadânc în pirpt. Íí simt în .süllel.

Inain- să plângă în timp ee->i |MgA nasul în gátul mcuşiscagaţâşira dt» mint.

- K în regulă, ii şoptesc. Continuă să răpiri şi vei ß bine.

- Domnule Vitale, se bagă Andrews. Dacă nu vă supăraţi, mai avem câteva întrebări pentru ăăă... soţia dumneavoastră.

- Arată ca şi cum ar fi în stare să iţi răspundă la vreo întrebare?

Karissa se îndepărtează dr mine, iar eu ii dau drumul şi o aşez pe picioarele ei.

- E în regulă, spune ea, cu vocea încordată în timp ce încearcă să se adune.

îşi şterge lacrimile cu podul palmei şi tresare când agaţă bandajul.

Este OK. Ku doar... Nu ştiu ce altceva pot să vă spun. Eram în taxi. mergeam spre casă de la şcoală şi nu prea eram atentă... în secunda următoare, mergemJ M LrtflHOWfc«
în direcţia greşit3 şi o maşini ne urmăreşte. Şoferul s-a oprit aici; nu ştiu de ce», să se ascundă, poate? Dariată-i în urma noastră, şi iată-ne aici, şî îatâ4 pe şofer, şi îati-mi pe mine.

Arunc u privire spre clădire şi observ taxiul galben, cu geamurile sparte şi înconjurat de sânge. Fe pământ, tâng^ el, se află un cadavru acoperit de o prelată, materialul alb fiind înmuiat de roşu,

- 5i celălalt domn decedat? întreabă Andrews. De undea venit?
- Alt tîp? intervin eu. Ce alt tip?

- Taximetristul este încă în maşină, explică Al doilea **a** fost găsit **decedat** lângă taxi **când** am **Karissa îmi caută privirea, agitată.**

— Era unul dintre ei... unul dintre băieţii care ne urmăreau. Erau cinci, poate şase. Nu sunt sigură. M-a scos din spatele taxiului şi avea un pistol îndreptat spre mine şi am crezut că o să mă împuşte.

Îi scapă un suspin, dar ridică mâinile pentru a mă opri atunci când încerc s-o trag din nou în braţele mele.

— Nu, e în regulă, sunt bine... Mă ţinea şi apoi i-a spus ceva altui tip, cum că asta nu e o problemă, că e în regulă, iar apoi tipul l-a împuşcat. Pur şi simplu l-a împuşcat!

— Deci, prietenul său l-au împuşcat, spune [illegible] ceva în carneţel. De ce ar face asta?

Andrews, notând - De unde-

~ ue unde-ar trebui să şii$_e$ ea? întreb. Nu c telepat

Ce-ai rice s-o laşi pe ea să răspundă, Vitale?

„c un pas spre el.

^ csteltrîîÎâ^ * mai s0ţi* în
timPFaţaîofiflctirlibunjfei

- Şi tu ce-ai zicc să nu-mi mai spui mie cum să-mi
fac treaba?

- Treaba la e să faci dreptate, nu să traumatizezi femeile... dacă, desigur, nu te excită treaba asta.

Nu-i place replica mea. Maxilarul ii zvâcneşte. MS priveşte mânios,

- Tu-mi vorbeşti despre traumatizata oamenilor? Vrei să discutăm despre toate lucrurile pe care le-ai făcut tu? De fapt, nu m-ar surprinde chiar deloc dacă ai fi implicat în treaba asta!

-Eu? Crezi că aş face asta? întreb, ridiedn- du-mi vocea. Că mi-aş răni propria soţie? N*aş face asta *niciodată.*

- De unde să ştiu cu? Nu sunt telepat. Aproape îmi iau avant şi îl lovesc. Dacă n-ar fi
Karissa între noi, aş faceo.

- Băieţi, băieţi... nu putem să ne înţelegem şi noi odată? întreabă Jameson, apropiindu-sede ambulanţi.

Andrews murmură ceva, dar nu înţeleg.

- Ce-ai zis? 11 întreb, Nu te-am auzit.

- I-am spus c-o să ne înţelegem când te văd în spatele gratiilor, răspunde el, apoi îşi închide carneţelul şi îl bagă înapoi în buzunarul hainei. Şi pe nevastă-ta, dacă ne ascunde informaţii.

- Relaxează-te, zice Jameson şi-şî bate partenerul prieteneşte pe spate. Sunt sigur că ne-a spus lot ce ştie. Nu-i aşa, doamnă Vitale?

- Da. spune Karissa încet. Nu am nimic altceva de declarat,

- Deci, este liberă să plece sau partenerul tău vrea s-o mai hăituîască puţin? întreb.
j M DAftlOWE *

* Sigur, spune ea, deşi nu sună sigur, dar o rrede pe cuvânt.

- De fapt, trebuie să fie transferată la spital, spune Jameson. Am încercat să o trimit mai devreme, dar a insistat să te aşteptăm şi pe tine.

- La spital? Te simţi bine? o întreb pe Karissa.

- Da, eu, ăăă..., face o grimasă şi arată spre ea însăşi. Fluide corporale peste lot pe mine. Trebuie să le colecteze. Dovezi sau ceva.

Ah.

- Pe care tu le contaminezi, spune Andrews.

- De asemenea, intervine Jameson, e mai bine să fim siguri decât să ne pară rău după. Medicii vor vrea facă nişte tesle, poate nişte injecţii, doar ca să fie sigun.

Apreciez încercarea lui .Tameson de a păstra pacea şi că s-a băgat în discuţie. Fiindcă dacă partenerul său continua să bălmăjească, Karissa n-ar fi fost singura care-ar fi avut nevoie de-o vizită la spital.

- Pol să o duc eu sau trebuie s-o duceţi voi? » întreb.

- Poli s-o duci tu, spune Jameson. în partea de sud a ManhattanuluL. Ne vedem acolo.

Andrews începe să obiectcze:

- Dar.»

- Cum ai spus şi tu, probele au fost deja contaminate, zice Jameson. Se va simţi mai confortabil să cu el

Nu pierd vremea şi o iau repede de acolo. Nu să risc ca Jameson să se răzgândească şi să decidi s* «c afurisit.

- Poţi să mergi? întreb calm, luând-o pe K^3 * mană.F j U Tr» fjtl t u rjjf tururi

O conduc pe lângă clădire, iar ca aproape că reuşeşte nil pasul cu mine pe măsură ce ne apropiem de maşina u rire încă se a îl îl pe bordură.

'_ Aii, Naz? _ Da. scumpo?

_ Ce s-a întâmplat cu pantofii tăi?

Mă uil în jos la picioarele mele», la şosetele mele negre*

Nu purtam când m-au sunat* ^ Deci ai venit în picioarele goale?

- Am şosete.

fără pantofi.

Mă opresc lângă maşină şi îi deschid portiera de pe partea pasagerului.

- **Aâă.»** ***Oii*** Doar **că...** nu **te-am mai văzut niciodată**

- Da, ei bine, atunci când primesc un apel de îa un detectiv de omucideri care mă anunţă despre ce se întâmplă cu soţia mea t pantofii nu sunt cu adevărat o prioritate pentru mine.

Se albeşte cu totul la faţă.

- Nu m-am gândit, spune ca. N-am vuit s3 crezi că...

- Dar am crezut şi tu ai fi putut fi. lisuse Ilristoase, Karissa. > de câte ori ţi-am zis să nu iei un taxi din oraş? De câte ori? De nenumărate ori. Dar nu rn-ai ascultat. De re n-ai putut pur şi simplu să mă asculţi?

- Ba te-am ascultat.

Vocea îi tremură şi lacrimile îi umplu ochii N-ar trebui să strig la ea, nu acum, nu aici, dar la dracu', e grav. Ar fi putut să moară.

- Am chemat o maşinii, dar erau prea ocupaţi, iar taxiul era chiar lângă mine, aşa că n-am crezut că e o problemă. Credeam că eşti doar paranoic.

*J M DAHHOM**

— Şi totuşi, iată-ne aici, 2ic eu. O dublă omucidere, în plină zi, cu tine la mijloc.

începe să plângă, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, şi Îşi întoarce privirea. Mie mi se strânge

pieptul şi mi se face greaţă din cauza furiei şi a supradozei de adrenalină.

— Nu plânge, bine? Eşti bine. Suntem bine. Aş vrea doar să înţelegi cât de gravă e treaba asta.

Fac semn spre portiera deschisă a maşinii şi, fără niciun cuvânt, se urcă. închid portiera, mă duc pe partea şoferului, pornesc maşina şi o scot de pe bordură.

Tace şi se uită pe geam, în timp ce eu mă îndrept spre spital. Aşteaptă până când parcăm şi opresc maşina, apoi scoate un oftat adânc.

— Mi-a spus că îi cunoştea pe părinţii mei.

Are vocea atât de joasă, încât abia dacă o aud, dar am înţeles. Îmi spune ce nu le-a mărturisit detectivilor.

— Părinţii tăi.

încuviinţează.

Hm.

— A mai zis şi altceva?

— Doar să-ţi spun că-ţi transmite salutări.

în momentul în care zice asta, ştiu.

Ştiu.

Ştiu cine a făcut-o, cine-a atacat-o, cine aproape că mi-a băgat soţia în mormânt în această după-amiază-

— Lorenzo.

— îl cunoşti?

— Haide, zic eu. Hai să faci controlul medical.

De obicei, oamenii pot aştepta şi ore întregi la camera de gardă ca să fie băgaţi în seamă, dar **Jameson** trebuie să fi sunat înainte, pentru că în secunda când medicii dau cu ochii de Karissa, ştiu cine este.fiţi lnf»|| mrîibunjrtj

Ei ştiu ce s-a întâmplat şi de ce e aici.

încep imediat procedurile şi o duc în spate oenlm a 0 curăţa şi a-i face nişte t^ste. Timpul trece şi eu stau Z sal» de aşteptare, fierbând. Nenorocitul ăla a făcut o mare greşeală. S-a încurcat cu persoana nepotrivita. Ar fi trebuit a fie mai înţelept. Puteam să trec cu vederea faptul că a atacai restaurantul tatălui meu şi pe mulţi alţi oameni, dar pe soţia mea?

Ştia că ea e interzisă. Al dracului să fie dacă nu ***ştia,***

Jameson apare în cele din urmii, dar nu stă mult, doar se duce în spate şi se întoarce cu o pungă cu hainele fctrissei. Se apropie de mine cu atenţie şi se opreşte la o distanţă sigură. Sunt furios, fumeg şi cred că îşi dă seama.

- 0 să...

- Să nu-mi spui că o să-l prindeţi pe cel careta făcut asta, fiindcă ştiu eu mai bine, Jameson, îl întrerup eu. Nu J.ai prins data trecută. N-o s-o faci acum.

Se încruntă.

- Aveam de gând să spun că o să trebuiască să vină la ^e, când poate, ca să dea o declaraţie oficială.

Aprob din cap.

- 0 să te contacteze avocatul nostru,

După aceea pleacă şi mă lasă în pace. Singur, să mai fierb încă puţin. Să-mi las furia să se amplifice.

Mai am foarte puţin şi-mi ies din fire, prea nerăbdător ca să stau aici pur şi simplu şi să aştept.

Mă ridic şi mă duc la recepţie.

- Uite, am vreo şansă să văd ce face soţia mea? E acolo de ceva vreme, îi zic asistentei.

Pare epuizată. Ridică receptorul şi sună pe cineva, întrebând daci e în regulă să ma lase să intru. Apoi îmi dă voieşi-mi afişează un zâmbet înţelegător.

j V DA&HWift

- Mergeţi pe hol, prima la stânga, a doua uşă pe dreapta. Tocmai termină.

îi urme* indicaţiile şi mă apropii de uşă chiar în momentul în care iese medicul. Se uită scurt la mine, după care inii evită privirea, mormăind un salut în timp ce se grăbeşte să treacă pe lângă mine.

Nu ma deranjez să bat, ci intru direct. Karissa nici măcar nu ridică privirea când intru. Asistenta termină ce avea de ftcut şi pleacă.

- Am terminat aici, deci eşti liberă să pleci. O să-ţi pregătim reţeta înainte.

Karissa şopteşte ..mulţumesc". dar eu cu siguranţă n-o aud. E palidă, albă ca o fantomă.

E ca şi cum ar fi prinsă în propria lume.

- Reţetă? întreb. E vreo problemă?

Clatină din cap.

- Sunt doar nişte vitamine sau ceva. Le-am spus că nu prea m-am simţit bine în ultimul timp. Doctorul s-a gândit că... ei bine, a spus că ar trebui să iau ceva.

Vitamine, După toate prin câte a trecut, asta e cea mai mică dintre grijile noastre.

- în rest?

- Sunt bine. Probabil că vor trebui să mai facă nişte tesle mai târziu, pentru orice eventualitate, dar m-a asigurai că lotul e în regulă. Mi-au făcut câteva injecţii şi ştii tu.» mi-au dat o pereche din astea.

Gesticulează în jos, spre ea însăşi.

Poartă nişte pijamale supradimensionate, chestii firave, care par de plastic. Bănuiesc că s-au săturat ca oamenii să le fure pe cele reale.

- Aproape ci pot vedea prin ele.

fltj Jn IJ tA c u r J rfcnnJ f i^

_Da, ci bine, alternativa ar fi fost capotul fără

^ ^ witft la podea. Ces-a nu o în regulă, îmi dau seama. „01** nu senilă la mine. _ Ce s-a întâmplat? _ Eşti furios. _ Asta e în neregulă? __ E doar o observaţie*

Mă duc la ea şi îi prind bărbia în palmă, înelinându-i
faţa, rf^ uitc la mîne_0cllii ei se uită P^le M în jurul meu pentru o clipă înainte de a-mî întâlni, în cele din urnii, privirea. Tristeţe şi o doză sănătoasă de frică. Asta mă întâmpină.

Nu-mi place. Ar trebui să fie fericită. Cu siguranţă merită! Acesta ar fi trebuit să fie finalul ei fericit. Ce s-a întâmplat cu el?

- Nu sunt supărat pe tine, îi explic. Sunt supărat ca ţi s-a întâmplat asta, că trebuie să fiu paranoic că te duci în diverse locuri, Sunt supărat că am motiv să fiu supărat, Karissa, dar încerc să nu-mi vărs furia pe tine, fiindcă nu e vina ta, E a mea.

E vina mea, fără îndoială. Eu am băgat-o în asta. E treaba mea să o scap.

însă nu ştiu dacă asta contează pentru ea acum. Dad chiar ar schimba în vreun fel lucrurile.

Cu siguranţă nu i-a atenuat nici tristeţea, nici teama.

- Putem să ieşim de aici? întreabă ea. Mî-ar plăcea să fiu absolut oriunde, doar nu aici.

N-am cum s-o contrazic.

Urăsc spitalele mai mult decât majoritatea oamenilor. Şi eu mi-aş dori sa fim oriunde, numai nu aici.

j M DAifHOWEa

Nu spune nimic cât i se face fişa de externare şi ne îndreptăm spre maşină, dar observă imediat când încep să conduc în direcţia greşită. Se încordează, privind în oglinda retrovizoare,

— Brooklyn nu e la nord de aici.

— Nu, dar NYU este,

-Şi?

— Şi ar trebui să-î facem o vizită lui Melody.

— Ce? se întoarce spre mine, cu ochii mari. De ce?

— Pentru că acum ţi-ar prinde bine, într-adevăr, un prieten.

Lacrimile îi umplu din nou ochii. Imi dau seama că încearcă să nu plângă.

Şi nu vreau să o las singură, nu ureou, dar trebuie să mă ocup de ceva. Şi n-o pot lăsa singură acasă, nu în scaia asta, aşa că ne mai rămâne Melody.

Va fi în siguranţă acolo.

Pentru că Lorenzo nu i-ar face niciodată rău fratelui său mai mic, nu în mod direct, cel puţin. Aşadar, dacă va vrea să meargă din nou după Karissa, nu se va întâmpla când ca e cu prietena fratelui său.

— O să faci ceva, nu-i aşa? întreabă ea. Mă duci acolo la Melody ca să poţi merge după el.

-Vei fi „în siguranţă acolo, zic eu, evitandu-i întrebarea. Nu vreau să-ţi faci griji,

— Nu viei să-mi fac griji, Naz? Ce se întâmplă daci nu te mai văd niciodată? Ce se întâmplă dacă tiu te întorri niciodată?

Opresc maşina în parcarea de lângă cămine şi întorc spre ea.

— Nu gândi aşa.

- Cum aş putea să nu o fac?Voi veni mereu În ţine, ii soim #M. xr ■ . nu m-ar putea opri. O să lipsesc doa^câtova ore
pjjji dimineaţă, îţi promit că o să mă întorc ™

Se^telaasto^tmodipă.apoimij^eoe M

aparent dandu-şi seama de ceva. y

- Ăsta e fratele lui. nu-i aşa? Transmite-i salutării* wlefratehn m. Asta i-ai spus lui Leo. Asta mi-a zis tS aa: Ţransmite-i salutările mele, 1

- Aşa-i,

- ***Chestia*** **aia e fratele lui?** Serios? Iar **Melodv iese ta întâlniri cu el?**

„ Nu supăra ^ Prietena ta. Odinioară, şi tu te-ai îndrăgostit de un monstru. Aceste lucruri **se** întâmplă.

- Asta e altceva.

- Poate că da, recunosc. Chiar şi aşa, ce-ai ftcut tu a fost mai rău. Pentru că I,co doar calcă |w vârfuri în mizerii. Eu, în schimb, sunt până la genunchi adâncit inele.

- Dar te-ai îndepărtat. Nu-i aşa?

- Cât am putut.

Asta îi spun de fiecare dată. Nu sunt sigur dacă înţelege.

.îndepărtat" înseamnă doar că pot sta pe margine, aşteptând până când voi fi chemat din nou în joc. Şi m-au chemat, aproape neîncetat... ambele echipe.

Deci, m-am îndepărtat, da. însă sunt, fără nicio tragere de inimă, încă implicat. Pur şi simplu, aşa stau lucrurile.

JM DARhGV/tft

- Haide» o îndemn. O să te conduc înăuntru.

Nu e greu să intri în cămine. Nu e greu să intri nicăieri, sincer. Şmecheria este doar să arăţi ca şi cum ai aparţine acelui loc. Dacă te comporţi ca şi cum ai fj de-a colo, nimeni nu-li pune la îndoială prezenţa. Totul ţine de încredere.

Ne croim drum direct prin zona de recepţie **şi mergem sus, până la etajul al treisprezecelea,**

Kari^a e în spatele meu. îmi dau seama că nu vrea să fie aici. Nu vrea să plec.

De îndată ce ajung în camera 13*3. ridic pumnul şi lovesc uşa. Bat atat de tare în ea, încât Karissa tresare şi mă priveşte cu îngrijorare. însă ciocânitura are efect

După numai câteva secunde, uşa se dă de peiete.

În faţa mea stă **o** fată roşcată, speriată. Face ochu mari când mă vede şi se retrage câţiva paşi, iar eu d* buzna înăuntru,

- îmi pare rău, mormăie Karissa, păşind în spatele meu.

Melody stă **pe patul ei şi ne priveşte** confuză,

- **Ignazio? Iisuse, Kissimmee, ce s-a întâmplat?**
- **Eu,ăăl..**

înaintează şi arată spre obraz.

- Doar o tăietură.

E şi ăsta un fel de-a spune.

Melody se uită la ea ca şi când e nebună, apoi ridică în picioare.

- E lotul în regulă? Ce faceţi aici?

Karissa se bâlbâie, incapabilă să spună ceva coef^

- **A** avut **o** zi cam grea, explic eu. Sper că «to ^ dacă stă cu tine câteva ore, cât rezolv eu nişte trebun-

Mcltxly zâmbeşte, mimând veselia, dar îngrijorarea

nu i-a dispărut.

- Karissa jioate să rămână aici cât timp vira. Roşcata din cameră oftează laie. Mă răsucesc spre Karissa. Ea îşi ţinc pur şi sirnp|u braţele înfierate m jurul pieptului. Nimic din ce i-aş 5punc nn ar face~o să se simtă mai bine în acest moment aşa că o sărut uşor pe frunte, apoi ies.

Trebuie să ajung în nişte locuri. Să văd nişte oameni Să vărs nişte sânge.

Ştiţi voi cum stă treaba.

C^o

Muzica răsună cu putere din casa roz din Bensonhurst.

Nu suficient de tare să zguduie ferestrele sau să deranjeze vecinii, dar atunci când mă apropii de casă. aud muzica răsunând din sufragerie. Se disting nişte voci, o pălăvrăgeala stupidă, ba chiar şi nişte chicoteli.

Sunetul mă zgârie pe creier.

Nu i-aş zice petrecere, dar sunt oameni aici. Se află aici şi pierd vremea. De parcă ar sărbători ceva.

Sunt două maşini, inclusiv BMW-ul pe care-l caut» acum fără plăcuţă de înmatriculare. Nu încap ambele pe alee, aşa că sunt parcate şi pe bordură. Opresc chiar pe aleea liberă a unui vecin, ocupând locul altcuiva.

Nu contează. N-am de gând să stau aici mult timp.

Intru. Ies. Plec.

Sar peste gardul alb, fară să mă obosesc să deschid poarta şi mă îndrept spre spatele micuţei parcări, spre partea din fund a casei, unde nu sunt oamenii. Uşa din spate este descuiată. Nu mă miră. Lorenzo crede că e

IM DARHQWtR

invincibil. De *neatins.* Niciun motiv să-şi încuie uşflc, fiindcă nimeni nu e atât de prost să încerce să-l jefuiască, nu?

Am infeîes.

Deschid uşa din spate şi intru direct în bucătărie, fără nicîo ezitare. Cum spuneam, cheia este să te comporţi ca şi cum ai aparţine locului,

E întuneric aici. De fapt, în mare parte din casă e U fel. Singura lumină, slabă, vine de pe hol.

Sufrageria,

Arunc o privire rapidă în jur, evaluând, apoi deschid sertarele din bucătărie şi încep să scotocesc prin ele. Este destul de gol pe-aici, iar eu am venit cam sărac la capitole arme, dar reuşesc să găsesc un cuţit vechi de friptură printre argintărie.

La dracu'. Un cuţit este un cuţit.

Dacă e suficient de ascuţit să taie carnea, este suficient de bun şi pentru mine.

Uşa bucătăriei se deschide şi cineva dă buzna înăuntru. Tipul este îmbrăcat în negru din cap până în picioare şi e prea preocupat de ceva pe telefon ca să observe că sunt aici. Nu-l cunosc, dar l-am mai văzut. L-am ieşind din maşină în acea zi, pe alee. **Însă** acum este neinarmat. Mă îndrept spre el. Când îmi simte piW«l* ᶜ prea târziu. Se uită în sus, se încruntă, mijeşte ochii ca să înţeleagă ceea ce vede. Dar e întuneric, e leul şi nu am timp de negocieri, **să**-l conving să**-şi ţină** gura **Închisă.** Aşa căi-o închid eu. - Hei,.,

E singurul cuvânt pe care M penulL 11 apuc si u trag spre mine,

lama cuţitului intrlnd«-

chiar în gât. ti tai cu putere, îi feliez pielea, sfM[lldu]
27»FjtJIn fatlcufi/buruire*
[de 13 urKhc la]
[11] «W** M «apa

Afonul şi încearcă să ţipe, dar nu are cum să-i audă [tt]imeni **strigíicle** peste muzica din sufragerie. Cade la podea cu o bufnitură, chinuindu-se. Trec pe lângă cl si mă îndrept spre bol, în tflcrre, pţofil de **faptul** că nu am pantofi în picioare... mi-e mai mă strecor. Dar nu încerc să trec nedeteclat. Nu yţ nician rost.

În zece secunde, vor şti cu toţii că sunt aici.

Zece.

Nouă.

Opt.

Păşesc pe bol E cineva acolo.

Cineva se îndreaptă chiar spre mine.

Şapte,

Şase.

Cinci.

Ţin strâns cuţitul, acum acoperit de sânge, care se **scurge** de pe varfşi stropeşte podeaua. Patru. Trei. Doi.

Se opreşte şi se uită în sus. Dintr-odată, ştiu că există un Dumnezeu. M-am îndoit o dată sau de două ori. M-ara îndoit că ar putea exista. Că cineva ar crea vreodată pe cineva ca mine. Dar, într-o fracţiune de secundă, când ochii ăia ii întâlnesc pe ai mei, ştiu... Există un Dumnezeu... Şi **El** tocmai mi-a oferit minunea de care aveam nevoie. UniL
JM DAKHOWEfir

I>PO în ere meneşte chiar acolo, pe hol E ca o căprioară în lumina farurilor. Se opreşte şi se holbează la mîne. Groaza îi umple ochii, cel mai primitiv fel de frică. Fratele lui s-ar putea să nu se teamă de mine, dar lui Leo cu siguranţă ii e frică, flun. Aşa şi trebuie. Am rămas ferii timp. O ştiu, Secundele mele s-au dus. Am o singură carte de jucat aici şi trebuie să profit.

Simţurile ¡1 prind din urmă pe U-o exact când ajung la el şi-l prind iu braţe. II întorc cu spatele la mine. Mâna mea stângă il ţine strâns în timp ce-l târăsc direct în sufragerie, Se zbate şi incearcă să se desprindă, dar nu e nici pe departe suficient de puternic, il supun în secunda în care păşesc pe uşă, Eslab. *Jalnic.*

Karissa se luptă mai mult cu mine când ne-o tragem- - Ijorenzo! strigă Leo numele fratelui său. Vocea lui e cu o f>ctavă mai sus decât ar trebui să fie vocea oricărui tip. Asta le atrage atenţia şi reacţionează instantaneu. Trei lipi, îmbrăcaţi în negru, se caută de arme. îndreaptă spre mine. Degetele lor ating trăgaciul, Singurul motiv pentru care e/ită este mă voi gândi de două ori înainte să-l foloscsc ca scut daci c nevoie. Ponte că o fi un nevinovat, dar tot e implicat ui treaba asta.

Foarte implicat. Vîcfimă t/e *războiu.* Nu vreau să fiu nevoit să o fac, dar o voi face. Ridicându-mă, pun lama cuţitului sângeros pe g^ lui Leu, fix pe mărul lui Adam.

Sn aer e foarte mult fum de marijuana. ^ miros, să-l simt, în timp ce respir. Nu e la fel de rău cFjtf în Ui tu Oiliuni'ti
pucurile lui Onova, dar ochii încă inii lăcrimează în

Însă pot ^ I*l l'>rt™oclar ca lumina /.¡Ici. sta . canuTii pe u canapea mică, neagră. E singurul care nu s-a întins dup^3™1^ Nu mişcat deloc.

Sc lasă tăcerea în cameră, se aude doar muzica din difuzoare. Alte zece secunde trec înainte ca Lorenzo ^actinnc/c.

Se apleacă înainte, tar eu îl prind pe U-o mai strâns. Băiatul se zbate, începe să plângă şi cenaiţi par să se panicheze din cauza asta. Bărbaţii sunt în picioare şi ţipă, făcând ameninţări pe care nu le pot urma decât dacă intenţionează ^u™lă l" K 1™os, ¡ar inima îmi bubuie în piept î" tinip ce observ tot ce e în jur. Pariez iloar pe faptul că acest om îşi iubeşte cu adevărat fratele.

Dacă nu. am dat dedracu.

- Relaxează-te, relaxează-te, spune I/>ren/o j>e un ton normal, apucând o mică telecomandă de pe masa din faţa lui.

Apasă un buton şi muzica se opreşte.

- Di4 L*e nu respirăm cu toţii adânc?

Bărbaţii rămân în gardă, dar nu mai ţipă. Nu mai ameninţă, insă ştiu că s-ar ţine în continuare de cuvânt. Stau acolo şi se holbează, aşteptând permisiunea.

Lorcnzo se uita înjur la ci, apoi se relaxează din nou în canapea.

/ncrcdm\ Asta emană din plin. Mă întreb cât din încredere e reală.

- [gnazio, ce se întâmplă? întreabă el. Ce faci aici?
- M-am gândit să-ţi fac o vizită.

Strecurându-te? Luând asiatici? zice şi clatină din cap. Dacă voiai să discutăm despre ceva, dacă voiai¿II, DARHQWtB
să ne întâlnim, tot ce trebuia să faci era să întrebi. întotdeauna îmi fac timp pentru prietenii mei.

- prieteni, repet. Tot insişti să foloseşti acest cuvânt
- Pentru că e adevărat şi eu spun întotdeauna adevărul.

Un râs ascuţit, amar îmi frânge pieptul

- Adevărul? Tu spui adev ărul, Lorenzo?
- întotdeauna.
- Asta e amuzant, zic eu, ridicând vocea, incapabil să-mi reţin furia. Amuzant, pentru ca îmi amintesc că mi-ai spus că nu i-ai face rău soţiei mele!

Se încruntă.

- A păţit ceva?
- *Să nu* îndrăzneşti, mârâi, Să nu îndrăzneşti să stai acolo şi să te prefaci că n-ai fost implicat. Fii bărbat, Lorenzo. Recunoaşte.
- Oh, dar nu neg nimic.

Ridică o mână, cu zâmbetul pe buze. Un nenorocit de zâmbef. Oare crede că glumesc?

- Vinovat. Dar exagerezi.
- Exagera?
- Da, insistă el. Ar trebui să-mi mulţumeşti, sincer.
- Să-ţi mulţumesc?

Fac un pas mai aproape, trăgându-l pe împreună cu mine. Băiatul scânceşte, iar cuţitul îi apasă şi mai tare pe gât. Fiecare sunet pe care îl scoate îi trimite pe ceilalţi mai aproape de marginea prăpastiei. Sunt al naibu de norocos că nimeni nu a tras din greşeală.

- Am avut o înţelegere. Tusăn-o răneşti pe ^^ iar eu să îl las pe fratele tău în pace. Dar e evident că n
FaţiMaţicurlzbunuM

i ^ti un om de cuvânt, aşa că bănuiesc că înţelegerea „oastră pică, Lorenzo.

începe să transpire. Îi văd sudoarea de pe frunte, dar n0 lasă să i se ghicească altfel stresul. Ne scrutează încet, ca şi cum şi-ar lua în considerare opţiunile, încercând «¿.şi dea seama ce are de făcut. în cele din urmă, privirea i se opreşte asupra picioarelor mele şi oftează teatral în timp ce se ridică de pe canapea, murmurând:

— Nu sunt suficient de spart pentru aşa ceva.

Face un pas precaut spre mine, apoi încă unul. După al treilea pas, este prea aproape de mine. îl trag pe Leo în spate, departe de fratele său, cuţitul tăindu-i gâtul E doar o tăietură, o mică zgârietură. Puţin sânge îi curge pe mijlocul gâtului. Nu e deloc mult.

Dar ei reacţionează, nu mai aşteaptă permisiunea. Cred că sângele le-a dat ceea ce aveau nevoie.

Bărbaţii încep să vină după mine, dar Lorenzo îi opreşte,

— Ho, ho, ho! *Jos,* toVffl Am eu spus „atac"?

Creează fizic o barieră intre noi, iar cu îl trag pe leo departe de uşă, departe de fratele său, înainte ca ei să puni mâna pe el

— Ieşiţi afară, toţi! le ordonă Loren2o. Lăsaţi-ne pe Ignazio şi pe mine în pace.

Nu trebuie să o spună de două ori. Bărbaţii ies din cameră, indreptându-se chiar spre uşa de la intrare. Eu stau pe loc şi privesc cum clatină cl din cap, după care se întoarce spre mine.

— 0 să-l laşi pe fratele meu să plece acum?

— Dă-mi un motiv.

— Pentru ca am întrebat frumos.

— Nu e suficient de bun.

i M DARHOWE«

_ Vrei să spun ie *rog?* Nu prea sunt omul care să cerşească.

— Vreau să~mi spui de ce ai crezut că ar fi o idee bună să-mi alaci soţia?

— Nu am atacat-o.

— Nu nega.»

— Din nou, nu neg nimic» răspunde Lorenzo şi îşi trece o mână peste faţă. Uite, lasă-l pe fratele meu sa plece şi-apoi noi doi vom discuta despre asta. O să-ţi spun tot ce s-a întâmplat. Dar mi-e cam greu să mă concentrez când ai un cuţit la gâtul lui.

încet, cobor cuţitul, folosindu-mi mâna liberă pentru a-l împinge pe Leo spre fratele său.

lorenzo il apucă de bărbie, ridicându-i faţa, şi verifică gâtul băiatului, asigurându-se că tăietura nu este prea adâncă. îtni aruncă şi mie o privire în timp ce face asta.

Îşi hnte fratele pe spate şi ii ciufuleşte părul, tratându-l de parcă ar mai fi un copil mic.

— Vei fi bine. Nicio pagubă. Priveşte lucrurile aşa- ai supravieţuit unui atac al lui Vitale, Nu mulţi oameni sunt în stare să spună asta.

Apoi începe să râdă, flâi/e. Nu de puţine ori sunt cu garda jos, dar aici n>a prins.

Lorenzo se răsuceşte şi se îndreaptă direct sp* mine. Mă încordez, mă pregătesc să **reacţionez** dar el ari ocoleşte.

- Hai, spune el, lovindu-mă pe piept cu P^{0}^ palmei în timp ce trece. Am nevoie de o băutură.

Se îndreaptă spre bucătărie. Spune-i curiozitate- Spune-t prostie. Spune-i cum vrei. îl urmez.

Lorenzo ilă uşa bucătăriei de perete şi ezită ^ păşească peste tipul pe care l-am lăsat aici. E peF^fjţlcurirtairuft, ţflir-o baM de »„S*' 'mcA mai nispiră. Calc cu Rriu strecor în bucătărie, încă în gardă tot,

Loren/o se duce spre bufet şi ia o sticlă de mm cubanez pe care o deschide. la o înghiţitură chiar din sticlă, apoi se sprijină de bufet şi se uită la mine. Pare nemulţumit.

Dezomflinf.

- Ce-i asta? îl întreb, repetând cuvintcle lui de mai devreme. Ce faci aici?
- Beau, spune el, întinzându-mi sticla. Vrei şi tu?
- Pas.
- Cum vrei, zice el, luând o altă înghiţitură. Dacă vrei să ştii, şi nu ştiu ce o să schimbe asta, chiar le-am specificat să n -o rănească.
- Le*ai specificat să n-o rănească,
- Da.
- Nu te-au ascultat.

Se gândeşte la asta, apoi mai ia o duşcă.

-Ştiu.

Schimbă asta ceva? ***Nu.***

- Locul nepotrivit, momentul nepotrivit, spune el, ridicând din umeri. Ştii cum e,
- Nu mă interesează scuzele tale, Lorenzo.
- Nu? Te cunosc, Ignazio. îţi ştiu metodele. Ştiu ce te scoate din sărite. Iar atunci când nu te interesează scuzele cuiva, nu-i dai şansa sa vorbească, N-ai s-enît aici să ma omori. Ai venit aici să-ţi dai seama cum stau lucrurile.

O spune nonşalant. Nu-mi place că el crede că mă cunoaşte. Şi poate ca are dreptate. Poate că nu am venit aici să-l ucid,J M DA^HOWER

Dar asta nu înseamnă că trebuie să cred ce-mi spune.

— Deci, ţi-a spus ce s-a întâmplat?

— Mi-a povestit totul.

— Totul, comentează Lorenzo râzând. Ţî-a spus şi numele bărbatului care conducea taxiul?

— Ce conlează? IL mort.

— Exact, spune Lorenzo, intinzandu-mi din nou sticla de rom.Ţi-am zis, ar trebui să-mi mulţumeşti.

Mijesc ochii,

— Cum îl chema?

— Abele Abate. Ţi se pare cunoscut?

Da. Şi o ştie şL el.

— Era unul dintre tipii lui Ray.

Confirmă din cap.

— Ţi-a spus că a luat de câteva ori taxiul ăsta? Că nu a fost prima dată când a condus-o undeva? Ca ori de cate ori avea nevoie de o plimbare, s-a întâmplat ca el sa fie în zonă? Ţi-a menţionat asta?

Nu, nu a făcut-o.

— L-am prins adulmecând în jurul ei acum câteva săptămâni, continuă el. A fost cu totul întâmplător, vezi tu, pentru că tocmai se întâmpla să adulmec şi cu m jurul ei.

— De ce?

-- De ce? întreabă el neîncrezător. Haide, ajung în oraş şi primul lucru pe care îl aflu este că te-ai căsătorit- *Din nou.* Şi nu cu oricine. Ci cu *ea.* Nu mi-am închipuit asta niciodată, nici în cele mai nebuneşti vise ale inele* Aşa că, poţi să zici că-s curios... Am vrut s-o văd şi eu pe fata carc în cele din urmă ţi-a topit inima aia de gheaţă-

Zâmbeşte, dar nu mi se pare amuzant.faţ J în fttj cu rlibunuta

-^f” ™ împiJŞCn doi iepuri jinir-o tovitiu» Şă-I elimini pe încă unul dintre oamenii |Ui Ray În timp ce o vânezi pe ca?

__ Niciodată n-am vânat-o, răspunde el ferm, Şi ¿bele? Se pari[1] că lucrează pentru altcineva în prezent cineva care s-a interesat în mod deosebii de fata ta.

-Cine?

Ezită,

- Greu de spus.

Greu de spus.

Ori nu ştie, ori nu vrea să-mi zică.

- Termină cu prostiile, Lorenzo.

- Uite, tot ce spun este că am împiedicat ca soţia ta să fie cu adevărat rănită. Cu plăcere pentru asta, apropo,

Nu-i mulţumesc.

Nu ştiu dacă-l cred. Pare o situaţie prea convenabilă.

Mă uit prin cameră, iar privirea mi se opreşte asupra omului de pe podea. Geme, mai mişcă.

- E încă în viaţă, subliniază Lorenzo.

- Deocamdată, zic cu. Ce se întâmplă cu el depinde deţine, dacă intenţionezi s3-l ajuţi.

- Oh, îl voi ajuta, nu-ţi face griji pentru asta.

Lormo ia încă o gură din sticla de rom şi se uită la

bărbatul de pe jos.

- Când ai omorât ultima oară pe cineva, ignazio?

E o întrebare la care nu vreau să răspund. La care

chiar nu trebuie să mă gândesc. Ultimul om pe care l-am uds a fost Raymond Angelo. De atunci, pe restul i-am lăsat înviaţi.

Ezit atât de mult încât ştie că nu am de gând să-i tispund, dar cred că tăcerea este un răspuns suficient pentru el.

J M DAftHQWfft

— Atât de mult timp, nu?

— Nu contează, îi spun eu. Fie că a fast acum un au, fie acum o oră, nu contează. E atât de mult sânge po mâinile mele incât 11-o să le pot curăţa niciodată.

— Nu contează, totuşi încerci.

— Ventru ca.

— Ei bine, nu-ţi face griji, zice el, arătând spre omul ghemuit pe podea. O sa mă asigur că avem grijă de el, aşa ca ultima ta vârsare de sânge nu o sa se întâmple astăzi.

Nu ştiu dacă se aşteaptă să-i mulţumesc, dar n-o fac. Nu-i spun nimic. Doar mă strecor pe uşa din spate.

Ies din casă şi mă îndrept spre maşina pe care am parcat-o pe aleea vecinului. Apoi aud un foc de armă din spatele casei.

BANGÎCAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Karissa

Uneori, când nu pot să dorm. stan în pat şi îmi pun
întrebări.

Mă întreb cum ar fi fost viaţa mea dacă nu l-aş fi întâlnit pe Nai.

Daca nu aş fi intrat în acea clasă pentru cursul de filozofic, poate că nimeni nu m-ar fi observat vreodată. Poate cS aş fi continua! să-mi construiesc o viaţă ciliar sub nasul lor, Lraindu-mi zilele ianl griji. Poate că nu a* Ji tf lui niciodată adevărul despre părinţi i mei şî-a? li putut trai veşnic va o fericită neştiutoare. Poate mi-aş fi ales o specializare în artă sau poate chiar aş ii umiiit ceva în ştiinţa. Poate că încă aş locui în accastă cameră cu Mrkxly. Poate că ai fi mâncat tul timpul supa la plic în timp ee-aş li citit o grămădi de mesaje de În mama iu fiecare după un i a/a.

Ponte că ea ar fi încă în viaţă-

Poate.

Poale.

Poate.

îmi imaginez că am altă viaţă, în alt loc, că sunt înconjuraţi de alţî oameni... oameni pe care nu i-am întâlnit încă, oameni pe care poate nu-¡ voi întâlni niciodată. Şi pare corect să sisez cu ochii desdiiţî, sim

o mare libertate, dar am întotdeauna crampe în stomac şi mi se strânge pieptul, ca şi cum aş avea un mare gol, o prăpastie care se măreşte din ce în ce mai mult.

Ceva lipseşte.

El.

Când mă gândesc la o viata fără Naz, încep să mă simt singură, Eca şi cum aş sta într-o cameră aglomerată, ţipând, dar nimeni nu aude. Ziua când mi-a înmânat telefonul, şi stăteam în afara sălii de clasă, a fost probabil pentru prima dată în \iaţa mea când am simţit că cineva mă observă cu adevărat. Că cineva îmi acordă atenţie, îmi place să cred că m-a au/Jt ţipând, deşi la vremea respectivă, ţipam din motive greşite.

Şi, în timp ce stau pe podeaua murdară din camera de cămin a lui Melody, o cameră care îmi aduce atâtea amintiri, iată că fac asta din nou... îmi imaginez o viaţă fără el.

0 lume în care el nu există.

E întuneric. Nu ştiu cât e ceasul. Nu am vlagă ca să mă uit, Mi se ¡xire că stau aici dintotdeauna, că fiecare ticăit al ceasului mă batjocoreşte. Ţip în tăcere şi în seara asta, iar nimeni nu mă ascultă, nimeni nu mă aude, nimeni nu vine să mă salveze de această durere.

Tic.

Tic. Tic.

Cu cat trece mai mult timp, ai atât e mai **probabil** să nu se mai întoarcă niciodată. A promis că o va face, Jar el nu este indestructibil. E om. Nu e perfect. în piept îi bate o mimă, ca şi mie. Nu e nevoie decât de o răsucire a unui cuţit ca să i-o sfâşie. Ştiu. Ştiu.

îl simt. GoluL Partea din mine care lipseşte, tl si*[1]Ochii mi se înlăcrimează în timp ce fierea îmi arde gâtul, provocată de apăsarea din piept, de întunericul care
„ă devorează.

- **O,** Doamne, şoptesc şi **mă** ridic, iar o **ameţeală** bruscă îmi înceţoşează privirea. Mi se face rău.

Fug la baie, mă împiedic de nişte chestii de pe jos în **întuneric** şi sunt recunoscătoare să găsesc toaleta liberi Prăbuşindu-mă la podea, încep să icnesc, dar nu iese nimic- Nu mi-a mai rămas nimic de dat afară.

Te rog-
Tc rog. întoarce-te la mine.
Am nevoie de tine.

Lumina pâlpâie, aspră şi orbitoare, iar cu îmi închid ochii strâns, continuând să implor

Te rog.

- Karissa? se aude vocea tremurândă a lui Melody în timp ce păşeşte în baia alăturată. Eşti bine?

Sunt bine? Nu. Nu sunt deloc în regulă.

Nu prea a vorbit de când ani apărut la uşa ci acum oor3... acum o zL, acum un an. Nu ştiu, l-am spus ce s-a întâmplat cu mine, versiunea rezumată, excluzând părţile cartau legătură cu Leo, dar divulgând secrete pe care nici Naz nu le ştie încă.

Naz.

0, Doamne... *Naz.*

Dacă n-o să afle niciodată?

ŞOCUL A LĂSAT-O FĂRĂ CUVINTE, IAR DACĂ ÎNAINTE NU RO-AM SIMŢIT EXTREM DE SINGURĂ, ACUM CU SIGURANŢĂ MĂ SIML NIMENI NU ÎNŢELEGE. NU MĂ AUDE NIMENI. MELODY A ÎNCERCAT SĂ ASCULTE, A ÎNCERCAI SĂ JUSTIFICE CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT, DAR NICIO EXPLICAŢIE PRECUM „TOTUL SE ÎNTÂMPLĂ PENTRU UN MOTIV" NU VA REUŞI SĂ MĂ LINIŞTEASCĂ.JM DARHOWER

în loc să răspund, îmi strâng ochii şi mai tare încercând să-mi imaginez din nou o altă lume. O lume în care suntem fericiţi, în care suntem împreună, departe de toate astea.

O lume fără o ţintă pe spatele nostru.

O lume în care Naz vine acasă.

O lume în care putem trăi în pace.

O lume care e doar a noastră.

— O să fie bine, spune Melody, schimbându-şi abordarea, Vorbim de Ignazio, nu? El e, cum ar fi... el e pur şi simplu *el.* 0 să se descurce.

Chiar vreau să cred că e adevărat. Dar uneori, oamenii nu se întorc. Iar Melody o ştie. Ea o ştie mai bine decât mulţi dintre noi.

Şi încearcă să fie optimistă, să fie cea mai bună prietenă cu putinţă, dar ii aud teama din voce. Pot să-i simt frica. Această situaţie e grea, mult prea grea pentru o fată atât de veselă. Dar există întotdeauna posibilitatea ca, de fiecare dată când un om pleacă, aceea să fie ultima caiă când îl vezi. S-ar putea să fie ultima dată când îţi înfrumuseţează lumea.

— Dacă nu se întoarce...

— Nu gândi aşa, mă întrerupe ea. Nu poţi să gândeşti aşa, Karissa.

Mă împing în mâini, mă aşez din nou pe podea şi imi traE Picioarele în sus, înftşurandu-mi braţele în jurul genunchilor. îmi curg lacrimi. Nici nu ştiu că plâng pan* nule simt pe obraji.

^ - Pur şi simplu,.. M-am săturat să nu simt niciodată Pământul sub picioare. Mi se pare că suntem în cădere WKră şi că tot ce ne înconjoară continuă să se mişte » peaţă şi nu ştiu cum să fac să încetinim ca să pot ateriza m picioare.^Wnfrţicurfcbuwtt

- Ştiu, spune ea în şoaptă, dar asta se intimi atunci când te îndrăgosteşti de o forţă a naturii,

îmi înclin capul, uitându-rnă la ea.

Zâmbeşte trist.

— Uite, am înţeles. Nu ştiu cum e Ignazio ft cunosc pe tipul pe care vrea el să mi-l arate şi, îmr- adert nu cred că vrea să cunosc alte ipostaze d^a|e | ui ^

tolerează... datontă ţie. Aşacăîlştiu pe acest Ignazio Siri

e... pătimaş. Nu spun că nu e amabil, pentru că nu a L niciodată grosolan, dar e copleşitor. Sincer, Karissa omirf mS sperie foarte tare. Dar tu ¡1 iubeşti şi ştiu asta ?0 sl-mi dau seama... fiindcă el este genul care te lasă fta vlagă. E ca şi cum s-a strecurat în sufletul tău s-a nrins bine şi nu mai există nicio modalitate de ad ¿conte d' nou, cu excepţia cazului în care am rupe jumătate din tine împreună cu el. E o forţă a naturii. Deci nu e de mirare că în urma lui e prăpăd, înţelegi?

Su ştiu ce să spun când mă uit la ea şi înţeleg acele rorbe. Ea nu a avut niciodată atât de multa dreptate înainte. înfruntă situaţiile grele mai bine decât am crezut.

- Bănuiesc că toate cursurile alea dau roade mormăieu. Vei fi cel mai mare filozof al generaţiei noastre'

Râde.

- Sunt destul de sigură că acest titlu îl deţine deia Kanye. N-ai auzit? V aeja

- Sunt sigură că am auzit cu toţii, îi răspund 2ambtnd. r

- Deci, da, ştiu că te-ai săturat, spune ea, întinzând ^JW mine, să mă ajute să mă ridic, dar trebuie să ţii

Mă ridic în picioare şi clatin din cap.

- -Tupac.Care se întâmplă să fie cel mai mare filozof al secolului XX. La naiba cu Wittgenstein, şi Seilers, şi RawL, Pace baza.

0 apreciez că încearcă să-mi uşureze starea de spirit şi aproape că funcţionează, aproape că mă distrage de la realitate, dar o bătaie puternică venită din camera de cămin umbreşte totul.

0, Doamne.

Trec direct pe lângă Melody şi dau buzna în cameră, aproape s-o dărâm pe Kimberly, care se îndreaptă spre uşă* Se dă în spate, cu mâinile în sus, mormăind furioasă, dar nu ascult ce spune.

Dau uşa de perete şi îmi stă inima. Se opreşte pentru o secundă. E cea mai mare durere pe care am simtit-o vreodată.

E ca şi cum îumea s-ar fi oprit în loc, ca şi când nimic n-ar mai exista, înainte ca totul să revină la normal. Aproape ca îmi taie respiraţia când îl văd stând chiar acolo, în faţa mea.

Naz.

Nu se mişcă. Nu-i dau nicio şansă să intre în cameră. Avalanşa de emoţii, de adrenalină şi de frormorn este prea mare ca s-o pot controla, Scot un strigăt în timp ce mă arunc pe el, lovindu-l şi împingându-l pe hol.

Este aici. E viu. Râde încet, înftşurandu-şi braţele în jurul meu. Mă ţine strâns.

- California, mormăi în pieptul lui.

El tace pentru o clipă, apoi mă întreabă;

- Ce-i cu ea?

- **Acolo vreau să merg.**

Un alt moment de tăcere, îşi pune mâna pe pârul meu şi mă strânge în timp ce îmi sărută creştetul capului

- Dacă asta îţi doreşti.

FaţJ În faţa cu rJjbunjrea

DO.

După asta, totul e neclar. Naz ii mulţumeşte lui Melodv« Eu sunt V™ terminis*t& & mai zic ceva. Ieşim din rfmin, iar miinile lui nu'mi dau Are maşina

^icată la întâmplare pe două locuri în faţa clădirii. Afară ^e întuneric beznă. Miezul nopţii? poate mai tandu.

Ceasul continuă să ticăie. **L**-a adus înapoi la mine ¿edata asta.

Deschide portiera de pe partea pasagerului, dar eu stau pe loc, ţinându-l strâns de mană, fără să intru. Lacrimile continuă să-mi curgă pe obraji şi chiar vreau să]e opresc, dar să fiu a naibii... Nu pot.

îmi şterge lacrimile de pe faţă.

- Hei, e în regulă. Ţi-am spus că mă voi **întoarce.**
- Ştiu, dar.»

Nici nu pot să termin. încep să plâng şi mai tare.

pieptul mă doare la fel de tare, deşi golul acela a dispărut. Acum simt că o să explodez, de parcă nu am suficientă putere să-mi controlez emoţiile. Lumea mea este în derivă şi mă agăţ de o scândură ordinară, disperată să cred că e suficient loc pentru amândoi. Dar umerii mă dor şi am o apăsare prea mare în piept, iar dacă nu mi eliberez iute, mă voi îneca.

- Dar..,?
- Sunt însărcinată.

îmi scapă atât de repede, încât sună ca un cuvânt amestecat, un cuvânt care poartă greutatea lumii. însărcinată. Simt cum presiunea asupra mea se diminuează. Secretele sunt greu de păstrat. Ştiu doar de câteva ore, dar secretul m-a consumat în fiecare clipă.

Nu aşa am vrut să*i spun.JM OAflKOWrR

Nu ştiam cum să-î spun, oricum, dar aşa? Nu aşa ar fi trebuit să fie. N-ar fi trebuit să trântesc vestea într-un acces de plâns speriat.

Nu ştiu cum va reacţiona. Nu ştiu dacă va fi fericit, sau furios, sau la fel de şocat ca mine. Nu încercam. Nu prea am vorbit despre asta. Am continuat să iau pastile anticoncepţionale, însă am tot uitat de ele şi am încercat să recupere/, mai târziu, darse pare că *degeaba.*

Gravidă. Un copil Of, o să ini se facă râu din nou. Se holbează la mine. Şi se holbează. Şi se mai holbează puţin.

Chiar aş vrea să spună ceva, dar el doar se uită lung la mine, de pareă DU m-a auzit A auzit? Sunt pe cale de a mă repeta, dar tot plâng, şi cuvintele pur şi simplu nu se formează aşa cum vreau eu.

Se uită atât de intens la muie, încât cred că ini-a pârjolit sufletul. Mă ia de mână, mă trage mai aproape şi îmi spune:

— Urcă-teîn maşina.

Asta e tot Asta e toată reacţia de care am parte. Îi ascult şi, în sfârşit, îi dati drumul la mână şt mi urc în maşini. Acesta nu e IDCUI potrivit pentru aşa ceva. El închide portiera, iar eu îmi pun centura de siguranţă cu mâinile tremurând. Of, aş vrea să nu mai plâng. îmi şterg lacrimile şi încerc să mă adun, aşteptându-rnă să purtăm o conversaţie în orice secundă. în schimb, el doar urtf în maşină şi o porneşte, ftră niciun cuvânt

Tremur tot drumul spre Brooklyn. Nu ştiu ce & înţeleg din toate astea.

Parchează în garaj când ajungem, încuie maşina V mă conduce prin uşa laterală, în bucătărie. Kiltcr începe sare şi să latre emoţionat atunci când mă vede, mai sA n» dărâme. Mă îndrept spre uşa ilin spate şi îl las să în

curte, apoi mă gândesc să mă duc la etaj, când Nr»» ™ ilt spatele meu. Îi văd reflecţia în geam.
** mTe

- Cât de sigură eşti?

Mă răsucesc şi îl privesc precaută.

- Pe o scară de la unu la zece?

tmi studiază faţa înainte de a repeta:

- Cât de sigură eşti, Karissa?
- Ăăă, deslul de sigură, cred... cât de sigură pot fi N-am făcut pipi pe un băţ sau ceva...
- Atunci de unde ştii?

Există o urmă de furie în vocea ***lui*** Încearcă s-o controleze, dar nu reuşeşte.

- Pentru că aşa mi-a spus doctorul.
- Doctorul.
- Da, când am fost la spital.
- La spital.
- A făcut nişte teste şi cred că a aflat pur şi simplu din întâmplare.
- A aflat din întâmplare. Iar îmi repetă vorbele.
- Da.

Naz dă din cap, încrucişându-şi braţele la piept, într-o poziţie aproape defensivă, ca şi cum ar încerca să mă împiedice să intru. încă are o expresie de nonşalanţă, chiar stoică, dar ochii îi strălucesc.

- De cât timp?
- Opt săptămâni.
- Deci.,, două luni.

îmi evită privirea, respirând adânc, de parcă ar încerca să se calmeze.

- Eşti furios.

Sunt.IM DASHOAtR

Of. nici măcar nu neagă.

— Da, ci bine, poate că nu eşti ¡¡mp uni J.

Încerc să fug, dar cl mă apucă şi mă trage spre eL Instinctul meu intervine şi încep să mă lupt cu Naz, împin- gându-mă şi încercând să-l ocolesc, dar el pur şi simplu ma strânge mai lare 51 mă ţine în loc.

Cedez imediat.

Când Naz vrea ceva, primeşte şi, sincer, mă simt mai bine în braţele lui. Ar putea fi supărat din alt motiv, dar eu sunt îngrozită.

— Acum o lună, spune el încct, te-am sufocat.

-Şi?

— Erai deja însărcinata.

Mi se strânge stomacul. Nici măcar nu mi-a trecui prin minte.

Numai pe Naz ii poate pretxmpa aşa ceva, din tot se întâmpla.

— Nu m-ai rănit... sau pe noi...

Noi, fix istă un noi. Eu şi acest... copil,

— Aş fi putut. N-am luat-o uşor.

— Asta pentru că pot s-o duc. Şi acest... ăăă, ştii tu »

— Copil, spune el şoptit.

Copil,

lisus liristoase, îmi simt lacrimilc şiroind din nou-

— Are AJ)N~ul lău. Deci, evident, e încălcat ca un taur şi va fi rezistent.

Nu adaugă nimic. Nu ştiu dacă ii fel stan-a. Probabil că nu. ^

Naz >i-a pierdui deja o familie o dată, A P^^ copil jx? care nu a avut ocazia să-l **cunoască,** a ş ; » [n] surprinde îngrijorarea lui.frUînfJttcuriibuniiFj

Pur Şi Simplu nu vreau ca el sfi se învinovăţească tn legătură cu asta. Oamenii tind să se simtă răniţi în astfel de cazuri,

Ofteaiă resemnat.

- Deci, California, ai?
- Da, şoptesc.

întruna dintre ultimele conversaţii pe care le-am avut cu marna, ea mi-a menţionat că a fugit acolo, Poate că ştia ea ce ştia. Şi este suficient de departe de New York cât să nu părăsim ţara.

- Ei bine, spune el$_t$ am face bine să începem împachetarea, atunci.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii printre cutii. N-ai niciun motiv să despachetezi atunci când, inai devreme sau mai târziu, ar trebui să împachetezi totul din nou.

N-am avut niciodată pn-a multe în copilărie, sau chiar adolescenţă, aşa că nu mi-era greu să trăiesc o viaţă simplă în care te ridici în mijlocul nopţii şi o iei la picior, Emat **uşor** să dispari, să aluneci în anonimat, fără să târâi după tine pensiuni adunate o viată întreagă.

Asta m-a învăţat mama.

Dar am foarte multe bagaje acum.» la propriu, la figurat... Şi nu sunt complet siguri cum se vor potrivi toalc astea în noua noastră viaţă. Zeci de cutii de carton ocupă fiecare cameră din casă, cele mai multe dintre ele ind goale. Au trecut câteva zile de când am luat decizia & a ne muta şi simt că am împachetat constant de atunci, dar abia dacă am strâns ceva.

Adevărul fie spus. a adunat o mulţime de chestii. Deşi, bine, mă n>g, bănuiesc că şi eu.

J M &AftHOWEfi

Înainte, tot ce deţineam încăpea în trei cutii, dar acum am nevoie de mai mult decât atât, numai pentru pantofi.

Stau în birou şi privesc rafturile masive, pline de cărţi, ale lui Naz. El e la birou, pe jumătate îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri şi o cămaşă albă. Nu e încheiat la toţi nasturii, n-are cămaşa băgată în pantaloni, iar mânecile ii sunt suflecate.

Pare epuizat. Probabil că este.

Se plimbă pe aici, liniştit, răbdător, distrăgându-şi atenţia prin curăţenie, spălând acelaşi rahaturi iar şî iar. Rar îl prind că stă aşezat, ca acum, dar chiar şî de pe scaun, tot reuşeşte să pară ocupat. Cum naiba face asta? Răsfoieşte un ziar, nu-mi acordă niciun pic de atenţie, în timp ce eu mă stresez cum să-i împachetez lui cărţile.

- Te stresezi, spune el, fără să se uite ta mine, cu privirea nedezlipiţă de ziar.
- Nu-i adevărat.

Mint.

- Minţi. *Of.*
- **Chestia e că... ai foarte multe cărţi.**
- Ştiu.
- **O să avem nevoie, de exemplu, de încă un miliard de cutii,**
- Pentru ce?

Pentru ce? Ce fel de întrebare..,?

- Pentru cărţi, zic eu. Ai multe.

îşi lasă încet ziarul şi se uită la mine.

- Nu contează. Nu le iau.
- **-Ce? De ce?**
- **Pentru că nu sunt necesare.**

^M'nfjţJcuriibunai

Undeva în lume, unui şoarece de bibliotecii н explodat mintea-

- Cum poţi să spui că nu sunt necesare cărţile? -Simplu- Nu sunt
- pur şi simplu... Nici nu ştiu ce să-ţi spun.

Râde uşor, se Iasă pe spătarul scaunului şi se uită la mine.

^ **Nu** are rosl să le luăm pe cele mai multe dintre e\c Kartssa, Toate sunt inutile... sunt doar nişte obiecte. ^ **început** de la zero o dată şt sunt dispus să o fac din nou.

- Deci, ce, ai lăsa totul?
- Nu totul. M-aş gândi să te iau şi pe tine cu mine.
- *Amuzant.*

Rezist instinctului de a-mi scoate limba la el.

- Păi şi ce facem cu ele?
- Orice vrei.
- Ce ai făcut cu ele data trecută?
- Le-am ars. Mă crispez.
- Ce risipii Ridică din umeri.
- Putem să le aruncăm, să le vindem, să le donăm sau pur şi simplu să le lăsăm aici. Eu nu plănuiesc să vând casa chiar acum. Totul poate să rămână unde este.

Gândul că totul ar rămâne aici, adunând praf, îmi strânge, în mod ciudat, stomacul, Una c să ne decidem să ne trăim viaţa în altă parte, undeva departe de aici.» Dar altceva e să plecăm fără nimic, să lăsăm cine eram în urmă,

- Uite, spune el, ridicandu-se şi venind spre mine. ^ginează-ţi că a luat foc casa şi ai doar un minut să iei

ce simţi că este important pcntni Line. Ceva ***de*** neHnfe. Ce alegi?

- Sună cain filozofic, subliniez. N-aj de gand să-mi dai test mai târziu, nu-i aşa? Să mă faci să scriu un eseu sau ceva? Dacă da, clar am să pic. Pot să sun un pnelen?

Un zâmbet ii apare pe bu7£.

- Doar răspunde la **întrebare.**

Mă gândesc la asta pentru o clipă. Ce aş lua dacă aş avea doar un minut la dispoziţie?

- Poze. N-am multe, dar aş vrea să păstrez câteva. Aprobă din cap.

- Uşor de înţeles.

- Killer, Mi-aş dori câinele, ti zvâcneşte maxilarul.

- Nu mă surprinde.

- Tu.., le pui la socoteală?

- Nu, eu ies singur.

- Atunci, asîa-i tot, cred.

- Fotografii şi potaia. Asta e ce luăm cu noi. îmi strâmb nasul la el.

- Tu ce zici? Ce ai lua?

- Nimic.

Mă uit la el cu neîncredere.

- Nimic?

- Totul poate fi înlocuit, spune cl, păşind spre mine şi punându-şi mâinile pe şoldurile mele.

Se apleacă şi îmi dă săruturi mici şi dulci.

- Cu excepţia mea, murmur pe buzele lui. îl simt zâmbind pe gura mua.

- Până şi tu poţi fi înlocuită.

Tjtl ir U\i<u rlfbunjrrj

Imi dau «M P*5^ <ap ii „lă prefac că mă . . ufllVi apoi îndepărtez de el, dar el ţine mana pe ' , HfrÜnd, se uilă în jos la mine, apoi mă mângâie pe Ttoîne» ¡şi apasă palma pe cămaşa meaP peste buric Ssi fixează privirea acolo-

Nu spune nimic, dar nu e nevoie,

ţi văd strălucirea din ochi, scânteia, emoţia reţinută, t «ÎAITJI foarte lare să nu-şi facă prea mari speranţe. Naz c ceaiul tiv trăieşte viaţa int™ bulă de

nUtirnism. Ö priveşte lumea şi vede întunericul rare-l ^vflluie- Dar lumina se strecoară printre crăpăturile din ^rtnura lui Şi iucăl/eşte o parte din acea amărăciune pe J^je a ţinut-o în el atât timp.

_ Ar trebui să mergem, spune el încet, să terminăm ev ţoate astea şi să trecem mai departe,

Încruntând ii-mă, mă **îndepărtez** de el.

-Osămăîncalţ.

-Bun.

- Probabil că ar trebui şi tu să porţi nişte pantofi de data asta.

- Sigur.

Zece minute mai târziu, amândoi încălţaţi, suntem ia maşini în drum spre Manhattan. Am amânat acest drum cât de mult posibil, dar a venit momentul să merg şi să-mi dau declaraţia oficială despre atacul din taxi, Avocatul i-a spus lui Nazcă dacă nu mă prezint în această după-amiază, mâine vor fi la uşa mea, pregătiţi să mă escortei.

E ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Secţia de poliţie este plină când ajungem acolo. Avocatul ne aşteaptă, o formalitate necesara, sau aşa mi s-a spus. M-au condus înapoi la divizia de omucideri, într-G mică sală mică de interogatoriu, unde detectivul Jameson şi detcctivul Andrews aşteaptă deja.

JM DA^CMiR

- Doamnă Vitale, mă salută Jameson, zâmbind, în timp ce mă aşez vizavi de el, cu avocatul chiar lângă mine. Apreciez ca iţi faci timp în programul tău încărcat *ca.* să **vii Să** vorbeşti cu noi astăzL ŞLîu că probabil ai lucruri mai importante de făcut.

Aproape că ii spun .cu plăcere", crczind că e sincer, când avocatul îşi drege vocea şi se bagă în discuţie:

- Termină cu agresivitatea pasivă, Jameson. E aicL Treceţi mai departe,

Jameson ridică din umeri, întorcandu-se spre mine.

- Să recapitulăm. Cc s-a întâmplat în acea zi? începctf cu urcarea în taxi.

- M-ani urcat în taxi să plec acasă, nu prea eram atentă... mergeam de ccva timp, iar când mi-am ridicat privirea, am observat că mergeam în direcţia greşită.

Povestesc, emiţând multe chestii, dar repetând exact ceea ce le-am spua si atunci, în parc. De îndată ce termin, Jameson clatină din cap şi se sprijină înapoi pe scaun, în timp re Andrews pufneşte.

- Nu ne zici ceva.

- Nu-i adevărat.

- Num: pupă.

Reiau povestea de trei ori. M-au luat atnt de tare, că aproape mădaudegol. Avocatul îşi dă seama, cred, pentru că atunci când încep să mă pivseze ei din nou, inteivine:

- „fi-a spus tot ce ştie. Ţi-a dat declaraţia ci. Am terminat.

Jameson răsfoieşte ui dosarul său şi scoate o fmie de hârtie, pe care mini întinde peste masă. Uate cu un pix în ea.

- Scrie-o. O scriu.
fiţi Jn fiţi cu riibunjfcj

Mâna mi-a amorţit şi capul îmi crapă de durere pani tenflin. Semnez hârtia, confirmând ca totul este adevărat apoi ies. Naz stă în hol, bătând nerăbdător darabana în brat^ unui scaun-

Se ridică imediat ce no vede şi îşi dă seama pe loc că sunt supărată.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, eu doar...

Nu ştiu i*ncf ce e în neregula. Mi se pare că am fost
admonestată,
îmi „ne să plâng.

Of, sunt atât de al dracului dv emotivă!

- Tipic Jameson şi Andrews, intervine avocatul Ştii cum sunt.

Plecăm şi nu scut o vorbă pe drumul înapoi, spriji- nindu-mă de portieră, cu ochii închişi, dorindu*mi să nu tn5 mai doară capul. Suntem aproajK' de casă când tăcerea este spulberata de un cântec.

Telefonul lui Naz.

Il ia, se uita la ecran şi se încruntă. Ezilft înainte de a răspunde.

-Alo?

Apelul durează doar un minut. I'.l abia dacă spune ccva$_T$ cu excepţia unui încordat „voi fi acolo".

Când ajungem acasă, parchează pe alee, ridicând uşa garajului, dar nu Irage maşina înăuntru. îmi dau seama imediat că pleacă. MS conduce înăuntru, totuşi. Zăboveşte o clipă. Aşteaptă până când m-ain instalat în birou înainte să-mi arunce bomba.

- Trebuie să mă duc să rezolv ceva, spune el şoptit. 0 sa fii OK aici$_T$ de una singurăV

Sigur.JM D^HOAl»

— Dacă ai nevoie de mine pentru ceva... orice... nu ezita să mă suni. O să am telefonul la mine ţi vorbesc serios, Karissa... orice.

— O să fiu bine, zic şi ii zâmbesc împăciuitor. Am de gând doar să împachetez, poate încep să duc din cutii în garaj, să nu mai stea în drum.

— Doar nu exagera.

— Da, domnule.

Dă din cap ţi pleacă. Îl aud pe Killer mârâind uţor din bucătărie, unde dormea, în timp ce Naz trece pe lângă el, dar e un sunet slab. ca şi cum câinele nu e sigur dacă merită efurtul să-i facă viaţa un coşmar astăzi.

Zece, poale douăzeci de minute mai târziu, aud cum se deschide uşa laterală a garajului. Mârâitul înreţ* aproape imediat, dar de data aceasta câinelee mai agresn[1]-

Cu siguranţă a fost rapid.

— Relaxează-k\ Kil Ier, zic eu şi merg spre bucătărie. Edoar Na.+.

Naz, ***Nu e Nnz,*** I,a naiba, nu e Nai

Adevărul mă loveşte instantaneu. Bucătăria este slab luminată. Afară i*s(e o după*umiază înnoraţi l[n] faţa mea stă un bărbat masiv, cu umeri largi şi ţie atletică. Apmai* doi metri de muşchi solizi piele ÎJ strânge hicepşu atât de tare, încât cusâluiw din jurul braţelor stau si >e ni[ială. Kste de duuă ori mai intf* decâl mine şi nu e dclt** Na/ al meu.

Trebuia să fie Naz. Nu nridue naiba este lipul <bW.

Stă la aproximativ şa*- meln distanţi de e suficient de apropo ca să ajungă la mine îiu A, dar w prea apnM|K[i] pn\i jl luilni de jprnapo destul simt miiiiMjl Nasul meu >tie că ceva e în nere&utt m[ji] să văd cu ochii meu

Mirosul este puternic, ca ŞÎ când s a ^ 1 . care a fost îmbuteliat ca aj*A de toaletă, un mlw[cn]rjţi în **f4ţi curii bun** jr«

[#] care îmi mută nasul. Ani inspirai n dată şi o, k®[111]*«* r dezgustător. Aproape că imi taie respiraţia.
ţytflU'[1]* •

Ispitii imi arde în timp re panica mă cuprinde atât «tle, atât de intens, încât aprtwpe că mă ghemuiesc, S>ui din răsputeri să nu respir. „ MS hflito la el O secundă. Două secunde. Trei. oic căsnnt aici- l^ja m-a zărit. Kl nu parc să aibă deloc [N] ^ţiade panică pe care o simt eu. IV faţa lui e gravată o ^ [u]nilă de calm. ni ochii ca un iaz întunecat, lipsiţi % suflet. Unii monştri se ascund la vaiere, purtând o roase* iu preajma celorlalţi, dar bănuiesc că tipul ăsta e pcnul Jc monstru care nu se supără că tonţii lumea ii vede
adepta

Nici măcar nu e deranjat de mârâitul lui Killcr, în [timp]cc câinele işi arată dinţii amenințător.

Trec câteva secunde... zece, ponte douăzeci... şi face un pai spre mine. Acesta e singurul avertisment de care am nevoie pentru a mă pune în mişcare şi inlru imediat în modul Juptăsau fugi". N-aş putea vreodată, în niciun fel, si-l pun la pământ pe tipul ăsta monstruos, aşa că am de gdnd s-oşterg naibii. *FUg.*

Mă întorc şi ies din bucătărie, cu inima bătându-mi sălbatic, atât de tare, încât imi vibrează în urechi. El e chiar în spatele meu, aleargă, în timp ce Killcr începe să latre şi să se arunce asupra lui. Totul se întâmplă prea repede. Nici nu ştiu ce se întâmplă, de fapt. Killer îl atacă pe bărbat şi îl muşcă, dar nu e suficient ca să-l oprească, fi/fu-r. Fufu-i. Fr/fu-r. Continuă să vină spre mine. Ajung la uşa din faţă, care e încuiată. Mă lupt cu lanţurile şi cu zăvoarele pentru o secundă, dar îmi dau repede seama că nu am suficient timp să ies din casă aşa. 0 iau în altă direcţie. Uşa din spate e şi ea încuiata, ştiu.jM DAHHOWER
Va trebui să mă întorc la uşa laterală, făcându-mi drum prin garaj.

Alerg. Mă lupt. Nişte mâini mă apucă şi mă ridică în aer ca să mă oprească. Nu scoate niciun nenorocit de cuvânt Geme şi bombăne mânios, încercând să mă prindă în timp ce se luptă eu câinele, O lovitură într-o parte îl face pe Kiiler să schelălăie, dar animalul nu se retrage, şi se mai arunca încă o dată. Dinţii îi intra în piciorul bărbatului, forţându-l să renunţe la mine.

li apucă pe Kiiler, aruncandu-l prin cameră, pe masa din sufragerie, şi dărâmând o lampă. Aceasta se sparge pe podea şi-l distrage suficient cât să ies din cameră. Alerg cât de repede pot, dar nu mă potrivesc cu paşti lui. După doi paşi, mă apucă de cămaşă şt mă trage de ea şi de păr. Simt o zgârietura pe gat în timp ce lanţul colierului meu se rupe.

Mă târâie prin bucătărie, şchiopătând. Deschide uşa garajului şi mă trage afară. îmi răsuceşte părul şi tresar, iar durerea îmi ricoşează în jurul craniului* în timp ce mă obligă sa mă uit la el.

— O să te joci frumos cu mine, domntşorică?

Mă strâmb,

— Nu m-uşj'tjca*frumos* cu tine nici dac-ai fi ultimul om de pe pământ.

El scoate imediat o batistă roşie şi mi-o apasă pe faţă, acoperindu-mi nasul şi gura. Inspir brusc. 0, Doamne, arde. Pute.

Duhoarea aia.

Asta-i tot.

Mă zbat, mă lupt cu el, încerc să respir, dar nim* din ceea ce fac nu poate opri întunericul. îl simt

Vine repede.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Ignazio

Casa roz este încuiată.

Se pare că au găsit un cadavru înăuntru noaptea trecută. Ştirea a apărut şi în ziar, într-un articolaş. Un alt bâiat de cartier ucis în Bensonhurst

Nimănui nu pare să-i mai pese,

Totuşi a fost interesant ca au zis că nu rnj *ocupată.* Casa era goală când a sosit poliţia. Potrivit acestora, nimeni nu locuia acolo de mult timp. Lorcnzo plecase repede, chiar de sub nasul oamenilor, la fe! cum se şi instalase fără să provoace vâlvă.

Sună ca ceva ce-ar face Lorenzo.

BMW-ul negru nu e de găsit pe nicăieri. Parchez peste drum şi ies din maşină, dar nu mă apropii de casă. Rămân pe trotuar în schimb, în aşteptare.

îşi va arăta faţa. La urma urmei, el ni-a chemat aici.

- Păcat, nu-i aşa? spune o voce din spatele meu. îmi plăcea locul ăsta.

întorc capul şi îl văd pe lorenzo pe veranda unei case din apropiere. Clădirea albă arată identic cu jumătate din celelalte de pe stradă.

- Mi se pare că deja ai trecut peste decepţie.

— De fapt, eu pe asta ara cumpărat-o prima dată. Dar aia de peste drum? Mi s-a părut fermecătoare. Nimeni nu o folosea, aşa ca m-am gândit, hei... de ce nu?

Asta, în sine, spune tot ce ar trebui să ştii vreodată despre Lorenzo. El ia tot ce vrea, şi se foloseşte şi abuzează de orice, după care, când nu-i mai serveşte niciunui scop, pleacă.

— Era prea roz pentru gusturile mele, îi spun eu.

— Nu e roz... e piersică. **Cred** că eşti daltonist.

— Probabil

Vine pe trotuar şi se opreşte chiar lângă mine. Are o portocală în mână şi îşi plimbă întâmplător vârfurile degetelor peste coaja groasă.

— Ştiai că portocalele apar în vreo douăzeci şi două de scene din seria *Naşul?* Sunt un simbol

— Ce simbolizează?

— Moartea, răspunde el, întinzându-mi portocala. Violenţa.

Mă uit la el pentru o secundă, apoi îmi întorc **privirea** spre cealaltă casă.

— N-are nicîun sens.

— Cred că ideca este că lucrurile sunt ceea ce facem noi din ele.

Trece cu vederea remarca mea şi începe să-şi **cureţe** portocala, apoi continuă:

~ Înseamnă ce vrem noi să însemne. Vedem ce vrem să vedem. Semnele sunt peste tot în jurul nostru trebuie doar să fii atent.

— Dacă există vreun fel de ameninţare în vorbele astea, n-o aud.

Râde.

— Nicio ameninţare. Doar fleeăresc.

Nu-mi place flecăreala.^MjţJoirtibuiiiftj

_ Niciodată nu ţi-a plăcut.

, I)c ce nu treci la subiect? Mă îndoiesc că m-ai chemal aici ca să-mi împărtăşeşti anecdote de film.

Rade iar.

- Nu, ai dreptate.,, Te-am chemat aici să te ajut.

_ Şi cum, mai exact, intenţionezi să mă ajuţi?

Parc să reflecteze la asta... poate se *răzgândeşte..,* în timp ce aruncă o parte din coaja de portocală pe pământ.

- Am primit un telefon de la un prieten din Florida. Mî-a sp[115] P™ ^[fKJrtc] interesant.

- Ce anume?

- A lucrat cu lipi prin Cuba, ştii... activităţi de împort-export, A început cu mult timp în urmă, pe vremea când tatăl meu vitreg mai era în viaţi Făceau contrabandă, orice era o piaţa de desfacere şi Ic depozitau în livadă, pentru păstrare. Kăceau bani frumoşi pe atunci.

Ştiu toate astea. Nu-mi spune nimic nou.

- în prezent, nu mai există o astfel de cerere tncă mai aduc mariă, dar avand în vedere economia azi, nimeni nu vrea să plătească. însă acest prieten al meu mai are câţiva clienţi cu nişte avantaje, băieţi dispuşi să-şi scoată banii pentru ceva special.

Se opreşte să mănânce o felie de portocală,

- Ai vreo concluzie? întreh. Dacă aş vrea o lecţie de economie, aş merge la şcoala de afaceri.

îmi ignoră comentariul, iiighileşi continuii

- E un tip, are o obsesie pentru trabucuri... şi nu orice fel de trabucuri, Vrea chestiile de calitate, Mon- tecristo. E dispus să dea câteva sute de dolari pentru fiecare. Deci, prietenul meu i le aduce de câteva luni şi îi merge de minune.

- Bravo lui.Bravo şi mie. Încă se mai foloseşte de livadă, aşa că primesc şi eu o parte din costul tranzacţiei... şi, îndrăznesc să spun, cred că bravo şi ţie.
- încerci să mă recrutezi? Dacă da$_t$ îţi pierzi timpul.
- Nu încerc să-ţi vând nimic.
- Atunci, treci la subiect.

Dă din cap şi mai ia o felie de portocală.

- Acest client al lui locuicşte aici, în New York. Bătrânul, de înaltă dusă, fumează de ani întregi trabucuri de-astea, încă du când le primea de la tatăl meu vitreg, însă e destui de retras, nu-i place să iasă, aşa că trimite pe altcineva să Ic ia pentru el şi si i le livreze direct la casa lui din Long Island.

Imediat ce o spune, ştiu exact despre cine vorbeşte. Există un singur om în preajmă care şi-ar vinde sufletul pentru un trabuc cubanez de calitate.

- Genova.
- Bingol

Face o pau?ă, ca şi cum informaţiile astea chiar înseamnă ceva pentru mine. Şi ce dacă? Trabucurile lui sunt ilegale? Exista ceva în viaţa lui care să nu fie ilegal?

- Ei bine, apreciez informaţia. Dacă vreau vreodată să-i cumpăr un cadou, ştiu de unde să-l iau.

Mă întorc, enervat, şi fac un pas spre maşina mea. N-am răbdare pentru aşa ceva. îmi pierde vremea.

- Uau$_f$ chiar n-o să-mi pui întrebarea magică?

Lorenzo se uită la mine, ridicând din sprânceană

- Nu mă întrebi pe cine trimite să i le ia?
- Bine... pe cine?
- Un tip mare$_T$ adică extrem de masiv. Prietenul meu spune că are un nume memorabil, ca

tipul ăla din nu ştiu ce serial, dar el se recomandă cu porecla..

- Fat Joe.

F f n faţi cit rtibimift j

MenarpaM.

Din nou, zâmbeşte,

^ Bingn!

Aş **vrea** să **pot** spune că sunt surprins sau chiar ¿¿xamfeil. afaCt,rea nstil e în stilul lui **Genova Nenorocitul** s-a jucat cu nune.

- Am nevoie de o favoare, Lorenzo.
- Tocmai ţi-nni făcut vina.
- Am nevoie de încă una. Vreau o întâlnire cu cele cinci familii.
- Şi crezi că eu te pot ajuta cu asta?
- Cred că fu crezi că jioţi şi că asta s-ar putea să fie **suficient** a s3 se întâmple.

Se gândeşte. în timp ce mai arunca o parte din coaja **de** portocală pe pământ.

- **0 să văd ce pot tace.**

Ştiam eu.

Curiozitatea câştigă întotdeauna atunci când vine rorba de torenro. **În** plus, sunt sigur că se bucură de provocare. Pe-aia e aici, până ia urmă, de-aia s-a mutat în New Yark. F.i face ceea ce lumea **ii** spune că c **imposibil.** Poate ci c doar un joc în acest punct sau poate că fac*.- nsta pentnj a-şi dovedi ceva lui însuşi. Pentru a dovedi că nu este cel care să dea inapoi vreodată.

Nu o să se termine bint' pentru cineva, asta e si pur. Nu vreau si rămân în preajmă şi să aflu ce se întâmplă. Dar unii oamenii mă împiedică. îmi îngreunează viaţa.

- Deci, spune Ijorenzo după o pauză. Pentru re îţi doreşti întâlnirea asta?

Mă uit la el.

- Bănuiesc că o să afli.

Un zgomot brusc. Telefonul meu. îl scot din buzunar ţi mS uit la el, iar muşchii mi se încordează. Numele eiJ M DAfîHOWER
clipeşte pe ecran. Karissa. Apăs butonul ca să răspund şi îl duc la ureche.

— Karissa? Ce s-a întâmplat, scumpo?

Tâcere.

Este asurzitoare. Ţipă mai tare decât orice cuvânt.

— Karissa?

Tot nimic.

Dintr-odată, ştiu că nu e ea, E ca un sentiment care se strecoară prin telefon, aerul e greşit, prea tensionat, prea greu. E cineva acolo. Pot să-l simt. Cineva ascultă, cineva respira, cineva e la celălalt capăt.

Dar nu e ea. *Nu din* nou.

— Cine e la telefon?

Nu mă aştept să-mi răspundă. Şi pentru o clipă, se pare că n-o va face.

tnsă după o respiraţie încordată, o expiraţie lungă, aud cuvintele:

— Ai noroc că n-am chef să omor pe nimeni astăzi.

Apoi apelul se închide.

Iau telefonul şi mă uit la el *Ai noroc că n-am chef să omor pe nimeni astăzi.* Ştiu cuvintele astea. Eu le-am spus. Simt că mă albesc la faţă şi că-mi îngheaţă sângele în vene.

— Ignazio, eşti bine7 întreabă Lorenzo, Arăţi cam
palid.

Vederea mi se înceţoşează. Mă dezechilibrez şi îmi vine să leşin, fiindcă totul pare să mă lovească dintr-odată.

Furie. Frică. Adreno/mă.

Un torent toxic de emoţii mă străbate şi aproape îmi taie picioarele. Lorenzo se întinde şi mă apucă de braţ, asta e prea mult. Mă atinge, Mâinile tui păcătoase sunt pe pielea mea.^inf;.tJ Curarbtjrufp4 Cedez.

B aP[uc] 3 adul casei atât de tare înr^ icneşte surprins. Portocala îi cade din mână, rustogolîn du-se pe trotuar, în timp ce eu 11 fixez de perete. Nu se împotriveşte.

Nu se zbate. Doar se holbează la mine, cu o expresie goală, de parcă nu e deloc deranjat.

- Aşa să m-ajute Dumnezeu, Lorenzo, dacă ăsta ai fost tot tu...

Nici nu termin ce-am de zis. Dacă toate astea au fost doar un joc, o cacealma.,,

!l împing din nou, lovindu-l tare de zidul de cărămidă, apoi mă întorc şi p!ec, mergând cât de repede mă duc picioarele. în apropiere de maşină, deja fac sprint. Conduc spre casă cu viteză. Afară e o vreme mohorâtă, e mijlocul după-amiezii, dar norii întunecaţi dau impresia că se înserează. Totul e ascuns în umbre înfricoşătoare. Mi se zbârleşte părul pe mâini. Totul pare gol şi mai tăcut, în întuneric. Las maşina pe alee când ajung acasă şi trag frâna de mână. Garajul e larg deschis. Uşa laterală este, de asemenea, deschisă. Părul mi se ridici şi mai mult.

Opresc motorul, rnă aplec sub scaun şi încep să pipăi după *Război şi Pace.* Pun mâna pe carte, o scot şi răsfoiesc paginile dcschise, apoi iau arma ascunsă între ele.

Primul lucru pe care îl observ când păşesc în garaj este sângele de pe beton. *Nu. Nu. Nu.* Nu e mult, câteva picături, dar nu ar trebui să fie aici. Nu e al meu şi sper din suflet să nu fie nici al Knrissci, dar alternativa este că altcineva sângerează aici.

Şi nici îdeea asta nu-mi place aşa mult. Păşesc pe uşa laterală, chiar în bucătărie. Imediat mârâitul slab, încordat, din colţ. Privirea mi sejM DAflJ+OWER
întoarce într-acolo, iar stomacul mi se strânge când îl văd pe Killer.

Se ascunde în colţ, cu sânge pe bot. Nu cred că e rănit - nu grav, cel puţin. El pare a fi într-o singură bucată, însă altcineva s-ar putea să nu fie. Cu grijă, mă întind spre dulap şi apuc, în linişte, câteva bobiţe. I le aiunc, iar el se opreşte din scheunat, dar nu le mănâncă.

Nu de data asta.

- Stai în bucătărie, îi spun eu. Stai liniştit,

0 să mă asculte? Nu ştiu. Nici nu ştiu dacă mă înţelege.

Dar dacă e probabil ca altcineva să se afle în casă, au sunt gata să-l avertizez de prezenţa mea.

Sufrageria e distrusă. O lampă este răsturnată, spartă pe podea. Cercetez în jur şi ceva strălucitor îmi atrage atenţia; păşesc şi mă uit în jos.

Un colier. Colierul Karissei. Cel pe care î l-am dat eu.

Lanţul este rupt, cristalul mic şi rotund reflectând stropul de lumină care se revarsă în cameră. Nu şi-l & niciodată jos. Nu şi l-ar da niciodată jos. Şi cu siguranţă nu l-ar lăsa aici, rupt, pe podea.

l^cât dacă nu ar fi avut de ales. Mă aplec, il ridic şi mă un mai atent la el. *Cârpe Diem.*

Prind bine colierul în pumn şi o rup la fugă prin oasă, a-o caut. Nu mai e sânge, iar restul casei e în ordine, darnici urmă de ea nicăieri. Nicio nenorocită de unnă.

îmi tremură mâinile. Furia se contopeşte cu frica pană când roşul din faţa ochilor mei devine albastru. M4 simt ***rece.*** Un fior îmi străbate şira spinării.

Nu vor lua o altă viaţă de lângă mine. N-o pot a«„ pesoţm mea Nu o pot lua. Nu-mi pot fura fericirea. N-am de gand să-i las. Nu acum. Niciodată. Nu din nou.

jVii din nou. _ Ce s-a întâmplat?

Vocea bruscă din spatele meu mil f$_{aC}$e sí $_{m}$a încordez şi sa-mi strâns mâna pe pistol, dar nu rnă Întorc Su ml uit ia el Nu l-am auzit furişându-se, însă nu sunt deloc surprins că e aici. Nu ma miră că m-a urmat.

- Soţia mea, zic eu, cu vocea spartă. A luat-o cineva. -Ooli.

0-oh.

Lorenzo spune „o-oh", ca şi când ăsta e un răspuns adecvat. O să fie norocos dacă nu-i fac n .buba", sub forma gnui nenorocit de glonţ în cap.

_ Ca să fie clar, spune el. n-am fost eu.

- Aşa spui tu,

îmi baganna la brâu şi îmi scot ielefonul, în speranţa ca al Karissei să mai (ic pornit şi s-o pot localiza.

— Uite, Ignazio. Nu ştiu de rite ori trebuie s-o spun, N-am niciun motiv să le vizez pe tine, ori pe tatăl tău, ori pe soţia ta, N-am făcut eu asta.

Telefonul se conectează şi mă uit la adresa de pe ecran, O recunosc... un loc unde am mai fost.

— Vrei să te cred, Lorenzo? Vrei să am încredere în tine?

Mă îndrept spre el şi mă opresc chiar în faţa lui.

- Atunci fă-mi rost de întâlnirea aia, aşa cum ţi-am cerul.

Trec pe lângă el şi-l aud cum mă strigă, ţinându-se după mine când ies din casă.

— Unde te duci?

— Să-mî recuperez soţia.

- De unde ştii unde să te duci? îmi ridic telefonul

) M DWttiOWER

— Am o hartă-

— O hartă? râde el. Te simţi vreodată ca amiralul Ackbar, cu planurile Stelei Morţii?

îi anine o privire încruntată.

— Ştii tu... întoarcerea *luiJedi?* E o capcană!

Clatin din cap.

-Serios? Nimic? se strâmbă, ca şi când l-aş dezgusta. Cum de suntem măcar prieteni?

— Nu suntem.

— Uite, tot ce zic...

— Zici că este o capcană.

— Zic că e îngrozitor de la îndemână, aşa că ori ai de-a face cu o adunătură de idioţi, ori da,., este o capcană. Şi băieţii ăştia... nu sunt tocmai geniali, dar nici proşti nu sunt.

Nu spune nimic nou. Dar nu contează,,. N-am ales. Capcană sau nu, trebuie să plec,

— Doar stabileşte întâlnirea aia, Lorenzo.

Dă din cap şi iese.

— Este ca şi stabilită,

Killer încearcă să mă urmeze când plec, dar îl încut în casă, Dacă se dezleagă, dacă las să i se întâmple ceva, Karissa va fi înnebunită când va ajunge acasă.

Pentru că vine acasă.

Vine.

Voi distruge întreaga lume ca să mă asigur că se întâmplă.

Şi ştiu de unde să încep.

3IACAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Karissa

E întuneric. Atât de întuneric. Dar nu s-a lisat treptat.

A fost o plonjare bruscă în negură, ca şi cum lumina ,r fi fost suptă din jurul meu. Retrasă. Eram acasă îngroziţi mă zbăteam, apoi cât ai clipi, am ajuns aici.

Nu ştiu ce înseamnă „aici". Groaza încă îmi curge prin vene.

Unde naiba sunt?

tn jurul meu sunt câteva ferestre, acoperite cu bare vpchi, şi au geamurile atât de murdare, încât parcă ar fi colorate. Nu pol vedea prin ele şi ştiu că e imposibil ca dneva să radă înăuntru. M-am trezit pe o podea rece de beton, rezemată de un perete.

E ca şi cum aş fi prinsă în vid. Un vid murdar, dezgustător. Of. Nu văd bine. Miroase ciudat.

Capul îmi pulsează ca o tobă nenorocită.

Mi-am revenit în simţiri cu doar o clipă în urmă... sau poate acum o oră, nu ştiu. Totul e în ceaţă. Korţân- du-mă să mă ridic, clipesc întruna, încercând să dau un sens împrejurimilor şi să-mi controlez temerile, dar nu reuşesc.

Nimic nu ajută. Sunt confuză.

JM

- Probabil eşti confuzi.

Vocea din camera mă sperie şi tresar, scoţând tot acrul afară din plămâni. Pieptul îmi arde şi inspir scurt, în timp ce urmăresc cu privirea mişcarea bruscă.

Un tip.

Acei lip.

Cel care a fost în casa mea mai devreme.

Stă în umbra, în cealaltă parte a încăperii, şi mă urmăreşte. 0. *Doamne.* Arată ca o fiară. Mă priveşte de sus, aşteptând vreun fel de răspuns, dar încă nu pot să-mi fac vocea să funcţioneze.

La naiba, abia mai pot *gândi.*

Nu-mi mal aşteaptă răspunsul şi face un pas în direcţia mea, iar un picior i se îndoaie.

- Nu te chinui să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat Dacă vrei să ştii, tot ce trebuie să faci este să întrebi.

- Cine eşti?

Vocea mi se stinge, întrebarea se aude încet atunci când expir slab. O aude, însă, şi şchiopătează şi mai mult. E rănit, Are sânge pe pantalonii kaki rupţi. Killer a muşcat din el ca lumea.

Kitler. Oh, Doamne, sper că e bine.

- Hai să spunem doar că sunt prieten cu Vitale.

Clatin încet din cap, iar vederea mi se înnegurează şi mai mult, în timp ce şoptesc:

- Nu are prieteni.

Aşa mi-a spus şi îl cred, mai ales dacă ăştia sunt genul de oameni care se consideri *prietenii* lui. Cu siguranţă definim prietenia altfel

Cu prieteni ca aceştia, cine are nevoie de duşmani?

Hâde, dar continuă să înainteze spre mine, eu mirosul acela ciudat. Este greţos de dulce. Acid, Strâmb
din **nas,** iar buza mi se curbează instinctiv în timp ce el se ^henmieştc chiar m faţa mea suficient de apn.pe ind s^i văd ochii injectaţi» în care s-au spart vasele de s;Wc

Lacrimile îmi ard ochii. Mă uit în *ti|th* parte

Mâna lui se întinde spre mine, iar eu mă lipesc si mai Urc de perete, îndepărta,idu-mă, dar asta nuTdi ^rajearf. Nişte răm oribile, roşii. ii aeopcră ^ ^ juru| palmei ţi vârful degetelor Au fosî /κând irite ^ sângerează, ca nişte arsuri chimice. îmi apucă bărhh ¿.mi înclină capu uşor, strângându-mi faţa pentru mi forţa să mă uit la el. Un stnjţât îmi izbucneşte din nient lacrimile încep să-mi nirgă pe obraji. 7

Mi le şterge cu degetul lui mare şi strâmb, în timp ce UD zâmbet îi apare pe huze.

Îi face plSccre chestia asta.

încerc să mă retrag să mă îndepărtez, dar e prea puternic şi, la draru\ eu sunt prea slabă. M-aş

prăbuşi imediat ce m-aş ridic;! în picioare. Tremur toată, iar capul mi se învârte. Chiar dacă nş ti în cea mai bună stare, iar el, în cea mai proastă, tot n-aş reuşi să scap de el.

- Te rog. şoptesc, lasă-mă să plec.

Zâmbetul i se lăţeşte. Are o scânteie în privire. Cred că îi place că cerşesc. *Of, ce nenorocit hatnav.*

- Te *rog,* repet.

Dacă asta îmi câştigă nişte timp, dacă ii oferă lui Na2 rigaz sil-şi dea seama că am dispărut, să vină după mine. o voi face. Pentru că va veni după mine. Ştiu că o va boe. Mi-a promis-o de nenumărate ori; *Voi veni mereu după tine.*

- Nu ştiu rine eşti sau ce vrei, dar n-am făcut nimic...

Zâmbetul i se transformă într-un rânjet plin de satisfacţie în timp ce râde din nou. De data asta. e un râs
J M DARHOA'tft
ascuţit, răsunător, care mă întrerupe. Mă strânge şi mai tare.

— Chiar crezi că prefăcătoria la o să meargă cu mine?

— Nu mă prefac.

— Oh, ba da, Te-ai căsătorit cu un monstru, fetiţo. Nu te comporta ca şi cum nu ştii ce este, ca şi cum nu ştii ce face. Ucide, cu sânge rece, şi o face într-un mod *personalizat.* De-aia îşi foloseşte mâinile, de-aia foloseşte cuţite», de-aia sufocă şi sugrumă...

Bărbatul îmi dă drumul şi se lasă pe spate, trecân- du-şi vârfurile degetelor pe gât

— De-aia taie gâtul,

îngheţ,

— îi place să fie aproape, continuă el îi place să te uiţi la cl, ca să ştii cine îţi fură ultima suflare, de parcă asta l-ar face un fel de Dumnezeu, un înger al morţii ce te judecă în timp ce te priveşte fix în ochi. Nu doar că omoară, fetiţo.,, el îţi fură demnitatea, puterea, respectul de sine. îţi ia tot în timp ce se joacă cu tine. la totul pentru el însuşi. Şi

apoi iv omoară, după ce nu mai ai nimic. Aşa că nu te comporta ca şi cum ai fi nevinovată, ca şi cum ai fi ignorantă, pentru că eu ştiu cine eşti tu. Ştim cu tofii cine eşti. Ai fost una dintre cei vânaţi. El avea de gând să-ţi facă şi ţie acelaşi lucru. A vrut ca şi tu să suferi. Şi tu ştii asta... o ştii, şi totuşi i-ai dat inima ta, i-ai dat păsărică ta, iar acum ai tupeul să faci pe nevinovata, de parcă nu ai fi făcut nimic ca să ajungi aici?

Îi evit din nou privirea. Simt că o să vomit.

^ Ştiu că nu e un om bun, zic încet, dar nici nu t
rău.

— *Mănânci rahat.*
fiUîrtFitfcufi/bw*«

Scuipi cuvintele. **Literalmente.** scuipă **Am o** rima**** «]simI cu,n îmi nmpbgwi. Inhalez **grosul** «8 **acid. necunoscut cârc îl înconjoară** Esfe **jejgustător.**

pot chiar să-l miros /*> mine.

Sc ridicfl din nou în picioare şi se uită la mine lnc3 nu mă uit la el, dar ii simt privire*, o sim(n|m mă ciugulite, cum taie m mine, cum mă judecă în acelaşi fel în care spune că şi Naz o face atunci când ia viaţa cuiva şi am mai văzul prisirea asta... Am vSzut-o faţa lui Naz am văzut răceala, cruzimea din ochii lui. În ziua aceea, în birou, când m-a sufocat pe masă, într-o zi în care ştiu că m-ar fi putut omori uşor, o zi în care îmi dau seama că o parte din el chiar *a vrut.* Am cunoscut faţa monstruoasă a lui Naz. dar nu asta il defineşte şi refuz să las pe oricine să-mi spună altceva. Poate că e nesănătos să iubesc un om ca el. să stau ai cineva atât de periculos, dar eu nu sunt prada lui şi el nu e prădătorul meu, Bărbatul ăsta e un nebun nenorocit dacă are impresia că mă poate întoarce împotriva lui.

— EI e altfel, zic eu.

îmi irosesc energia. Ştiu că aşa e. Dar am nevoie de mai mult timp. Trebuie să-i distrag atenţia, îmi trebuie o cale de ieşire din această situaţie.

— Poarcă tu nu vezi asta.

— Altfel? întreabă el circumspect. Să-ţi zic ceva... omul ăla nu e deloc *alt/el,* Poţi să ţii captiv un leu şi să-l înveţi să facă trucuri, dar n-o să-i schimbi niciodată natura de fiară. Tot o să te mănânce de viu dacă faci ceva ce nu-i convine.

Dau să răspund, să-I contrazic, când o rază de lumină pătrunde în cameră, luminând preţ de o clipă pereţii murdari de beton din jurul meu, înainte de a mă *i M IWHOAf H*
lăsa din nou în întuneric *Foruri.* Stomacul mi se strânge când bărbatul se uită pe cea mai apropiată fereastră.

— Se pare că avem companie.

Companie,

Mai mulţi bărbaţi. Mai mulţi tipi ca el.

— De ce faci asta? întreb, iar vocea îmi tremuri Ce
vrei?

— Ce vreau? Dau din cap.

— Vreau ca soţul tău să fie mort. Inspir scurt.

Răspunsul nu mă şochează, însă mă doare. Ml doare al dracului de tare.

— Dar nu prea contează ce vreau eu, continuă el Important c ce vrea şeful.

Şeful Desigur că lucrează pentru altcineva* întotdeauna c un şef, nu-î aşa?

— Deci, ce vrea şeful tău, atunci, dacă nu-l vrea
mort?

— Oh, n-am spus că nu-l vrea mort, dar şeful? Urmează nişte instrucţiuni din manualul soţului tău. Veu tu, eu? Aş face totul rapid şi uşor. V-aş durui casa ş» l-»î ucide fără să ies, măcar, din maşină. îmi plac nişteîmpu$- cături ca lumea. Sunt *atemporale.* Dar cred că undeva. P* parcurs, treaba asta a devenit personală, iar şeful vrea ci Vitale să obţină o doză din propriul medicament, Să-i ^ mândria,

speranţa, demnitatea. Apoi, după ce nu mai[ari] nimic, să-i ia viaţa. Pentru că ftră restul acestor lucnjn. nu prea merită să trăieşti, nu-i aşa?

Se întoarce să plece, şchiopătând câţiva paşi*

— Deci asta vrea Lorenzo, nu? Să se joace cu &
^¡nfaţJcurJjrburur«

^ opreşte, uitându-se la mine, oi o surpriza autentici pe fală.

- Lorenzo?
- Ăsta i şeful tău. nu-i aşa? Lorenzo Gambini

L-am prins cu garda jos. I-o văd în ochi. Nu e situr

să răspundă. Omului îi place, evident, să vortoaL [m]ult, dar l-am lăsat fără cuvinte.

- Lorenzo Gambini. repetă el, apoi ridică din umeri şi se întoarce să plece dm nou. Nu-mi sună cunoscut.

Mă strâmb când uşa se deschide şi iese afară [lisând]-o întredeschisă ca să poată să stea cu ochii ne' mine. Este singura cale de acces pe care o văd. Ca sa scan ar trebui să trec chiar printre ei.

Nici nu ştiu câţi sunt.

Aud câteva voci, fragmente dintr-o conversaţie. Frânturi pe care nu prea le înţeleg. Vorbesc despre copaci şi gardieni din parc, ca şi cum ar fi ceva relevant apoi cineva menţionează o scenă a unei crime şi ceva se aprinde în mine. Mă uit în jur, simţind că mi se face rău.

Parcul de lângă East River. Oare ăsta să fie?

Continuă să şoptească în timp ce răpitorul meu se uită periodic înapoi spre mine, de parcă ar crede că mă va prinde în flagrant. Nu mi-e clar ce naiba aş putea să fac în această situaţie. E atât de întuneric, iar capul încă îmi pulsează şi sunt atât de ameţită, încât e nevoie de toată puterea pe care-o am doar ca să stau dreaptă. Aud mai multe cuvinte, ceva despre trabucuri şi despre o brichetă, după care cineva strigă să se stingă im ul înainte să explodăm toţi. Nu ştiu.» nu înţeleg nimic... până când ii audpronunţându-i numele.

- Ceva de la Vitale?

Nu ştiu cine întreabă... N-am mai auzit vocea asta. un câte îmi amintesc. Dar răspunde omul masiv:

JM DARHOWtR

— Lram sunat de pe telefonul fetei. N-ar trebui să-i ia mult timp.

Telefonul meu. Desigur, N-o să dureze mult timp pană când Naz o să se folosească de el să mă urmărească şi se pare că ei se bazează pe asta. însă nu ştiu ce să fac cu aceste informaţii, dacă ar trebui să mă simt plină de speranţă sau daca ar trebui sa mă Îngrozească faptul că toată treaba e o capcană. încerc să-mi reamintesc că Naz e deştept, prea deştept ca să-i lase pe ei în avantaj, insă e doar un om... un om imperfect... un om care probabil nici măcar nu are un plan.

Cum naiba scăpăm din asta?

VA mai vorbesc puţin. Nu ştiu despre ce. O bâlbâială nesfârşită care îmi intră pe o ureche şi îmi iese pe cealaltă, în timp ce eu scrutez spaţiul mic din jurul meu. !n cele din urmă, văd din nou farurile când maşina pleacă, iar uşa se deschide şi răpitorul meu intră înapoi în cameră.

Zece.

Nouă.

Opt.

Număr în minte şi închid ochii, încercând din răsputeri să rămân calmă, să-mi opresc inima să nu mai bată ca nebuna. Parcă o să-mi cedeze în orice secundă. Fiecare inspiraţie aduce cu ea un puseu de greaţă, pentru că fierea îmi arde ʙatul. E ceva în neregulă. O simt adânc în oasele inele. Mă simt de parcă aş fi beată şi lotuşi aş suferi de cea mai nasoală mahmureală... ameţită şi disperată» cu capul aproape să-mi explodeze.

Nu ştiu ce naiba mi-a făcut omul ca să mă aducă aici, dar nu poate fi bine.

Nu poate fi bine pentru copil,

îmi pun braţele pe abdomen şi încerc s5 mă liniştesc. Inspiră. Expiră. Doar continuă să respiri.

Îmi amintesc cuvintele astea, tmi aminte »
*^Naz; Os&fiibine... doar conţinu, S ^n **
Bărbatul se plimbă prin cameră în întuneric cu
^ în buzunare p cu genunchiul zvăcninduVla
câţiva paşi. Se pare că ii doare, aşa cred, şi
¡"1*
să se agite, *
Ar trebui să se agite.
Are dreptate, poate... şi poate că şi Giuseppe avea optate. Un leopard nu-şi schimbă petele. Asta mi-a spus. Asta spun toţi. În ciuda tuturor lucrurilor prin care feră îndoială, Naz e altfel în ultima perioadă, altele nu w vor schimba niciodată.
Naz nu va renunţa. Nu va ceda. Nu o să lase pe nimeni să-l agreseze. Nu o să lase pe altcineva să câştige Vechiul Naz va veni după mine.
Habar n-am ce naiba o să facă el ca să ne scoată din asta, dar nu mă îndoiesc nicio secundă că o să reuşească.
Trebuie să reuşească.
Inspiră. Expiră. Docirrespiră,
Pleoapele îmi sunt grele din cauza epuizării. Corpul meu ţipă să mă întind, să mă culc. Mirosul îngrozitor mă tot bântuie, mă înconjoară, de parcă îmi iese din pori în acelaşi fel cum s-a agăţat de el.
EL
Continuă să se plimbe, murmurând în sinea lui. Nu-i ştiu numele. Nu că ar conta, de fapt. Probabil că nici nu l-aş recunoaşte, aşa cum nu-i ştiu nici faţa. E un străin pentru mine. E în rahat până peste cap şi crcd că o ştie, din felul în care ochii lui continuă să se fixeze asupra ferestrelor şi pare că tresare, Mă intreb dacă îşi regândeşte planul, dacă îşi dă seama cât de prost este că îl vânează pe Naz. Mă întreb dacă nu e prea târziu să incerc să-l conving că încă e o opţiune să mă lase să plec.
J M DAÏHOWÍB
Mă întreb.
Mă întreb.

Mă întreb, jir-ar al dracului.

Dar nu pot să fac nimic în legătură cu asta.

Pentru că am gura uscata, Râtul îmi arde, iar dacă încerc să vorbesc, ştiu că o să cedez. O să-mi pierd ultima ía ra mă de calm şi o să ştie că poale să facă ce vrea din mine. O să ţtiecă m-a fâcut să cedez. Nu i-ar plăcea nimic mai mult derât să mă audă cerşind din nou, iar eu pur şi simplu nu pot să-i dau asta.

Nu-l lâsa să câştitje.

Nu ştiu câl timp trece, Clipesc şi clipesc. Inspir. Expir. Respir. Cred că şi adorm la un moment dat, pentru că o sccundă mai târziu mit trezesc, speriata de un zgomot puternic... suficient de tare să facă podeaua de beton de sub mine să vibreze. Afară e agitaţie. Cineva strigă. Sunt zgomote în jurul clădirii, suficient de puternice încât haosul se strecoară prin crăpaturile din beton, şi atunci ştiu.

Ştiu.

¿Voz e *aici.*

Respiraţia mi se îngreunează. Trebuie să continui să respir, dar în acest moment nu pot. Groaza îmi îngheaţă sângele în vene, lotul c neclar când mă îndrept şi mă uit la uşă. Bărbatul face la fel, oprindu-se la câţiva metri în dreapta mea. Aşa cum stă nemişcat în întuneric, zici ci tensiunea îi şterge contururile. Număr în gând. Nu ştiu la ce număr ajung,., tot greşesc în timp ce continui să mă hollwz.

Uşa se deschide, iar eu aproape că leşin din cauza şocului adrenalinéi care mă cuprinde.

Privirea mea il găseşte pe Naz prin întuneric în timp ce el păşeşte calm, relaxat, înăuntru.
fjţiinfju airj/bunai*4

■ŢfCC câteva secunde. Mfl aştept să aducă haosul jupă el dar nu se întâmplă asia. ^iniîc în urma lui.

Nimeni.

fiu ştiu ce naiba s-a întâmplat afară sau ce urmează ₀ se întâmple nici. Toi co ştiu e că Naz este în faţa mea.

Maz. KM al meu. *O. Duanuw.*

■puc un cuţit» cu vârful îndreptai spre podea. Văd strălucirea metalului. Expir brusr, un strigăt îngrijorat, în timp ce mă holkv la el. Zgomotul ii atrage atenţia lui Naz şi începe să mă caute cu privirea. Asta il pune pe răpitorul îneu în mişcare, care mă ridică de |>r jwHÎt^ţ.

Aproape că Ifşin din nou, Trec doar câteva secunde, iar eu mă prăbuşesc în braţele bărbatului, mai să mă lorcsc de podea. însă el mă prinde strâns şi mormăie în timp ce mă forţează să stau în picioare, scuturându-mă. ca şi cum astfel voi rămâne conştientă, ilar nu face decât să-mi agraveze ameţeala.

Un braţ masiv mă înconjoară, forţându-ma să stau pe vârfuri. Naz nu se uită imediat la lip, t i e cu ocliii JH- mine, mă studiază, se asigură că sunt bine.

Sunt bine?

Văd cum strâmbă din nas, cum devine rigid şî strânge mâna pe cuţit. *Poate* «3 ni; siinf *Itinc.* După o clipă, se uită pe lângă mine, deasupra mea, ochindu-l pentru prima dată pe bărbat.

Ceva ii stârneşte brusc jx[i] Naz, de parcă ar fi intrat în panică. Face câţiva paşi spre noi, cu o expresie întunecată, când bărbatul bagă mâna în buzunar şi trage ceva afară. La început cred că este un cuţit, pentru că văd cu coada ochiului o străluciri' de metal, dar imediat ce mă uit în direcţia aia, obst-rv că e o brichetă.

Un Zippo de argint.

i M tiAftnOWţ H

Bărbatul o deschide ţi o tine în faţa mea. cu degetul mare pe rotiţă. Naz se opreşte brusc. Ca şi cum s-ar fi izbit de un zid de cărămidă. E ceva în privirea tui, ceva ce nu sunt obişnuită să văd la el

Frici1.

întunericul pare să se topească în limp ce ochii lui mă caută din nou. Nu e monstrul calculat şi rece pe care bărbatul ăsta mi-l descria. În faţa mea stă un om îngrozit îmi dau seama după expresia lui.

¡1 văd cedând chiar în faţa mea.

Vocea lui Naz este joasă, amenințătoare:

— N-ai îndrăzni*

Bărbatul răspunde imediat:

— încearcă-mă.

Mă aştept ca Naz să facă exad asta, dar el nu se mişcă nici măcar un milimetru. Nu face nimic Mmic. Stă pe loc şi strânge cuţitul, se uită la mine cu disperarea lucindu-i în privire. La naiba, e speriat pe bune. Ce naiba se întâmplă?

— Las-o să plece, spune Naz.

— Lasă cuţitul şi mă mai gândesc.

îmi vine să râd. Da, cum să nu. Sigur că Naz are de gând să facă asta. Dar dintr-odată, fără să ezite, el deschide pumnul şi cuţitul se loveşte de beton.

L-a ascultat.

A aruncat nenorocitul de cuţit.

Dacă înainte eram ameţită, acum să fiu a naibii dacă mai pricep ceva. N-are nici un sens ce se întâmplă.

De ce ar face asta?

— Dă-l cu piciorul aici, ordonă bărbatul.

Din nou, Naz ascultă. El împinge cuţitul chiar sptt noi. Se opreşte la picioarele mele.Fiţi în ia ţi cn rjjtmnire j

__ să plecc, repetă Naz, cu tonul aproape

^ Mă vrei, m-aî prins. Ei dă-i drumul

_ Naz* şoptesc. Ce se întâmplă?

£1 se uită la mine, dar nu-mi răspunde la întrebare.

jtăpitorul meu, pe de altă parte, este dornic să intervină. M trage mai tare spre el, fluturând bricheta în faţa mea.

- Simţi mirosul? Ştiu că Vitale îl simte. E pe mine, pe tine, şi, decand a intrat, probabil că e şi pe el. K peste tot în cameră, e în aer şi se agaţă de hainele noastre, dar mai ales de ale tale. Eşti îmbrăcată în el. fetiţa. M-am asigurat de asta. Şî nu e nevoie decât de o scânteie mică, o apăsare din degetul mare, şi gata, explodezi direct. Vum!

Simt mirosul?

Da.

I^am mirosit din secunda în care l-am văzut pe bărbatul ăsta.

—Ce este? întreb, cuvintele ieşind ca un slrigăl sugrumat. La naiba, o să mă ardă. O să mă *ardă de vie**

- Eter.

Kaz este cel care răspunde.

Eter.

Am fost la suficiente lecţii de chimie la şcoală ca să recunosc acest cuvânt. N-aş putea spune la ce se foloseşte, dar ştiu, iâră umbră de îndoială, că eterul este extrem de inflamabil.

— Nu... Eu doar... Nu.'Nu se poate!

încep să mă zbat în timp ce lacrimile îmi curg pe obraji.

flăcării [E] ^ ** ^^ NU Po'i faCÎ" Vnîi ^ în JM DARHOWtft

Bărbatul se apleacă mai aproape de urechea mea şi îmi şopteşte;

-Deci?

Iisusc Hristoase, nu-i pasă. Nu e de mirare că era atât de agitat. Asta este o misiune sinucigaşi

- Las-o să plece, repetă Naz pentru a treia oaiă, cu vocea mai tare, mai ameninţătoare.
- Şi de ce-aş face asta?
- Pentru că este însărcinata.

Omul râde. Rade, de parcă e ***amuzant*** De parcă sarcina mea transformă situaţia într-una mai distractivă. Şî atunci îmi dau seama. Ştiu că nu o să mă lase să plec de aici. Poate că a existat vreun fel de răzgândire, dar nu a fost niciodată în legătură cu mine. A fost doar autoconservare. Însă e prea târziu pentru asta acum. Vrea să-l omoare pe Naz, dar, mai important, e aici să-l tortureze.

O sa-l tortureze chinuîndu-mă *pe mine.*

Nu. Nu poate să facă asta. Nu pot să-l las. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Simt cum ceva se rupe **în** mine atunci. E ca şi cum zidurile care mă împiedicau să mă prăbuşesc încep ^ cadă, panica revârsându-se ca un râu ce-şi iese din albie. Farurile clipesc din nou în ferestre şi-i atrag atenţia bărbatului, distrăgându-l suficient de mult pentru ca eu să acţionez. îngrozita, mă dezlănţui, mă zbat în braţele lui şi reuşesc să-l împing înapoi, lovindu-l cu cotul direct în burtă. Tare. Stransoarea i se slăbeşte şi scapă bricheta. Bărbatul încearcă s-o recupereze, dar cu reacţionez imediat.

Trebuie s-o fac.

Mă aplec şi apuc cuţitul, cel pe care Naz l-a adus cu el. II recunosc. L-a luat direct din bucătărie.NtJ infuiru rtjbunjirej

tntr-o secundă îl ţin strâns în mană; în secunda ,If>3rt mă învârt cu el Nu mă opresc să mă gândesc ^siba fac. pentru că altfel. s~ar putea să ezit.

Nu e timp de ezitare, nu atunci când vieţile noastre sunt în joc.

L-am lovit, cred, undeva în picior. Sunt surprinsă de cât de uşor intră. întotdeauna am crezut că este

de forţă brută, dar lama alunecă chiar prin piele. El mormăie, mârâie urât în timp ce eu mă răsucesc din braţele lui şi trag cuţitul, cu sângele gâlgâind din rană.

Arunc cuţitul şi încep să fug.

Alerg direct la Nai. Deja vine spre mine. Mă arunc tu braţele lui, încercând să nu leşin, dar plâng. Mâinile lui mă expiază frenetic, de parcă ar încerca să se asigure cA sunt bine, iar buzele lui îmi atinfţ fruntea o clipă mai târziu. Este un sărut moale, un sărut rapid, înainte de a se retrage-

Mă priveşte fix în ochi. Groaza îi dispare. Altceva preia controlul. Furia. Foamea.

Monstrul

— Fugi, spune el încet.

Mă agăţ de el, cu ochii largi.

-Ce?

— Ieşi de aici.

Mă trage de pe el şi mă împinge spre uşă. Afară se aud portiere trântindu-se. Oameni care se apropie. O, Doamne. Nu. Nu. ***Nu.***

— FURI şi nu te uita înapoi.

Vreau să-l contrazic. Vreau să-î spun că e un prost nenorocit. N-am cum să plec de aici fără el

Până când moartea ne va despărţi.

j M DAflHDWtR

Vreau să rămân aici, cu el, dar ştiu că, în adâncul sufletului, nu are cum să mă lase. Pentru că nu sunt doar eu acum. Sunt eu şi un copil Copilul lui. Copilul nosfni.

tmi mai aruncă o privire şi ştiu că nu pot să ezit. închizând ochii, mă depărtez şi încep să alerg spre ieşire, exact aşa cum mi-a spus.

Dau uşa de perete şi mă reped afară* cu capul încă pulsând de durere. Mă simt râu. Pieptul îmi arde, în timp ce încep să sprintez, incapabilă să mă opresc... Mă uit înapoi.

Doar pentru o secundă, mă uit ta uşa care se închide. O secundă de ezitare.

O, Doamne, *Naz,*

Însă continui să alerg, aproape impiedicandu-mă, şi mă poticnesc în propriile picioare, după care cad peste ceva.

BAM!

MS prind nişte braţe, care mă împiedică să cad în fund. imi răsucesc capul şi atunci îl văd. Văd acel chip.

Ijorvnzo.

Parcă primesc un pumn în stomac. E copleşitor. Mă prăbuşesc. Mă sfărâm în bucăţele.

- Scumpete, spune el pe un ton absolut firesc. Ne-am gândit noi că s-ar putea să te găsim aici.

- Bineînţeles că te-ai gândit, îi şoptesc printre lacrimi, încercând să mă îndepărtez, darel doar îmi prinde braţele mai strâns.

Ne înconjoară câţiva bărbaţi, în jur de şase. Nu-i număr. Nu dau doi bani pe ei. Toţi arată la fel Îmbrăcaţi w negru, cu cagule pe faţă. Se confundă cu întunericul

~ Unde e soţul tău? întreabă el$_t$ dar nu aşteaptă să-iaririinr«

fttsurimiu-mă. *mă împinge* în unu! dintre *omenii* hîi ^ îl pri^e intens *m timp* ce spune:

- ia-o. *Asigură-te* că *nu* piteşte nimic ţtff care-i treaba-

Nrfutul *mi U* cu *el în timp ce* Loreruo scoale un pistol *ţinâodu-l ferm* umani Se îndreaptă spre

clădirea *din* beton şi un ţipăt izbucneşte din mine. (Jn (ta, teroare pura, de disperare loiali. [1] ^

0T Doamne, o să moară. Osă-l *omoare.* - Nu! ţip. *luptându-mă cu omul* care mă ffa- « faind ni pumnii, ca să mă eliberez. Na*.' Te ros? \a7.j

Îi *strig numele fi mă* n* să mă audă, nu rog să p^tit, si scape ai hme *din* asta. \" ÎK>t mA (*f faidAJnnexmedeeL Am neivif de el*
E nexxjie de trei hărhaţi ca *să* mi ginească să mi împing în spatele unei maşini aflau* h dn,ir ^ mefri distantă. Doi se urcă în spate ni mim-, în *tnnp* re tipul tfniu m-a dai i/irenm se *URCA* la totali. AW |Um *CU tos ti* putrrea. apuc de radule şi trag de ele.|*jt>* /¿irii feţele *Iocmand* să le scof ochit
Orict, numai să scap,
Tip întruna, numele fui *fiind* singura! cuveni pe eare Hpof pronunţa acum. Afla*. .W.
Nu ştiu dacă m5 aud,-. Nu daci e p/va târziu, fi dau un pumn lipului direct în nas, |rilvrr ^ «W un şeam cu pumnii, dar nu v dfnirjff. îmi folosesc

înT n5 * ** sus ş,
ZZt Ul SuM c* f*r m» vrea să »
spaima.
*B*Œ nu SE sparge?*
ÎÎ K fi aw ,<ni,uri «
W w muJle hucifi. P,"onl/ mM1 ,
JJ

5JM DASffOVLtR
chiar prin el şi şuier în timp ce bucăţi de sticlă îmi pătrund în piele.

La naiba, încep să sângerez pesie fot,

— lisuse Hristoase, strigă şoferul, Ţineţi-o sub control!

îi lovesc şi îi rănesc, dar fără niciun rezultat Cei doi lipi mă imobilizează în spatele maşinii şi încep să conducă. Nu ajungem foarte departe» suntem abia în parc, când un bubuit zguduie perimetrul, suficient de tare încât să vibreze geamurile maşinii.

O străfulgerare luminează cerul,

Nu trebuie să văd ca să ştiu ce s-a întâmplat; nu trebuie să mă uit, să ştiu cât de rău este. Bărbatul care conduce îşi ridică atunci cagula şi se uită în ogjinda retrovizoare.

Nu te inia înapoi.

Scoate un fluierat jos.

Plâns, respir precipitat şi nu cred că pot supravieţui a cestui tip de durere. Când clădirea explodează, lumea mea face implozie.

Totul în jurul meu este cuprins de flăcări.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Ignazio

întotdeauna nm fost fascinat de modul în rare funcţionează organismul uman.

Cum un muşchi de dimensiunea unui pumn, aflat în piept, este responsabil si ne menţină în viaţă zilnic, lîulc constant, în fiecare secundă din iiec;ire oră, împingând sângele prin artere, apoi înapoi la el. prin vene. Iar tu nu faci nimic pentru ca acest lucru să se întâmple. Pur ţi simplu face muşchiul totul pe ronl propriu. Nu contează cum te simţi, ce gândeşti,., dacă inima la nenorocită se frânge,., ea continuă să hată de o sută de mii de ori jn[1] zi.

□ar, într-o zi, se va opri, într-o zi, va bate pentru ultima dată, şi apoi nu va fi nimic. Nimic în afară de moarte.

Nu ştiu dacă există o viaţă de apoi, însă dacă există, ceea ce mă aşteaptă nu va fi plăcut. Pentru că am stat şi-am privit cum o mulţime de inimi au

încetat să mai batâ şi rareori am simţit ceva mai mult decât *fascinaţie.*

Poate că în altă viaţa aş fî putut fi medic. Cardiolog, în loc să opresc inimile, aş fi putut să le repornesc. Dar în viaţa asta? Nu sunt altceva decât un om cu o obsesie, care priveşte cum încă o inimă hate pentru ultima oară.J M OAftHOWEÎ

Uşa din spatele meu se deschide, Nu mi întorc. Nu e ne\oie. Spune-i intuiţie, dar ştiu deja cine este. Ştiam d nu va fi cu mult în urma mea.

Lnrenzo vine să stea lângă mine în mijlocul camerei, cu arma în mâni Nu va avea nevoie de ea şi îşi dă imediat seama de asta. Scoate un oftat exagerat.

- Ei bine$_r$ ce mai punct culminant Mă uit la el.
- Pari dezamăgit.
- Sunt, spune ei, punându-şî pistolul înapoi la brâu. Cam aşteptam cu nerăbdare să împuşc pe cineva ozl

Nu ar trebui să răd, dar o fac Nenorocitul probabil
că vorbeşte serios.

- încă îl poţi împuşca, zic eu, îndreptându-mă spre Joe Grasul, care zace pe podeaua de beton într-o baltă de
sânge, cu inima oprită.
- N-are rost. L^ai omorât deja.
- Nu$_t$ nu eu, ii răspund când mă aplec şi ridic cuţitul. Karissa l-a omorât.

însă ea nu ştie asta. Habar nu are ce fel de rană a provocat.
A înjunghiat orbeşte, cu scopul de a-l schilodi- ca să scape, dar l-a lovit în unghiul perfect. Nici eu n-a$ fi putut s-o fac mai bine. Lama a intrat în partea interioară a coapsei, sfaşiindu-i chiar artera femurală, apoi a răsucit-o- *A râsucit-o.*

î>e îndată ce a smuls lama, am ştiut că e mort E* pe jos şi-î ţâşnea sângele, iar inima lui îşi dădea ultima bătaie.

Lorenza se apropie, cereetându-l pe tip. - Miroase ca şi cum avem nevoie de costume d*

protecţie ca să curăţăm. *m*
fjţitnfjţituiijbur,A:pj

- Probabil că da. Este eter.

Si uită la mine surprins, apoi se întoarce spre tip ¡j eiită alunei când dă cu ochii de bricheta de argint. O ridică, scuturând din cap.

- Ce idiot

Eşi ăsta un fel de-a spune.

- Ar trebui să ieşim de aici înainte să apară poliţia, liceu.

Inii întorc capul spre uşă şi iau cuţitul în mănă. Are amprentele ei pe el,

- în maximum douăzeci de minute e atei.

Lorenzo mă urmează. îl aud cum se joacă cu bricheta
în timp ce ne îndepărtăm. Aerul proaspăt este însiorălnr când păşesc afară, după ce am respirat doar vapori de eter în ultimele minute.

Mă simt ciudat. Nici nu-mi pol imagina cum se simte Karissa, Însă n-am timp să mă gândesc la asta.

Mă întorc spre Lurciizo şi dau să zic ceva când H văd cum apasă pe rotiţa brichetei cu degetul mare, aprin- zand-o. *NcnoroâtuL*

0 aruncă în spatele lui, în clădire, apoi începe să alerge.

BUM!

Abia dacă apuc să mă feresc de cioburile de sticlă care încep să zboare, pe măsură ce interiorul clădirii este cuprins de flăcări. Urechile îmi răsună de la explozie, dar se pare că pereţii de beton reuşesc să ţină lUcările la interior. Focul arde, insă, fierbinte ±;reu, prin vaporii de eter şi ajunge direct b cadavru, cure are cea mai mare con- centraţiede vapori, ljorenzo îşi freacă urechile cu palmele şi se strâmba.

- Zî, mai bine, zece minute.

Căldura can? radiază dinspre clădire este intensă.J *Ijt* CXAftHOV.tR

încă o simt când mă apropii de maşina mea, ascunsă printre nişte copaci. Dau să urc şi să plec, când Lorenzo vine în urma mea şi se strecoară pe scaunul pasagerului.

- Unde sunt oamenii tăi? întreb, enervat
- Deja au plecat.
- Pâcat.Gâseşte-ţi singur drumul spre casă, atunci Eu trebuie să o găsesc pe Karissa.

Mă ignoră şi se aşază mai comod în scaun.

- La mine.
- Ţi-am spus, Lorenzo- Trebuie să.»
- Trebuie s-o găseşti pe Karissa. Te-am auzit clar şi răspicat. Şi dacă vrei să ieşi şi să rupi oraşul căutând-o, n-ai decât, dar ti-ar fi mult mai simplu dacă ai veni la mine.

Mă întind şi) apuc de tricou, trăgându-l spre mine.

- Ce uaiba ai făcut?
- Relaxcază-te, spune el, ridicându-şi mâinile, defensiv. Doar le-am spus oamenilor mei s-o ţină to siguranţă.

S-o fintf în siguranţa.

Nu există aşa ceva în ceea ce-l priveşte pe Lorenzo,

Abia ies din parc când încep să aud sirenele şi să văd luminile roşii şi albastre care clipesc în depărtare, îndrep- tându-se direct spre incendiu. Inima îmi bate cu sălbăticie la vederea maşinilor de poliţie care trec pe lângă «oi. Mi aştept ca una dintre ele să ne oprească. Mă aştept să-mi recunoască maşina.

Dar trecem (ără probleme şi apoi încep să accele*«- lntru în trafic şi mă îndrept spre Manhattan, chiar spre Bensonhurst. Lorenzo nu spune nimic tot drumul pa** acolo, doar se uită pe fereastră, într-o poziţie relaxată*

Nimic din toate astea **nu-l** deranjează.

Parth« chiar lâiiRj casa roz .

^of 1« l™ ffc drom, pâ îi ¡1

pl^im înіuііtm. aud haosul. O a m e n i i
| ” î « JnfaicrtSistnRă. unl l*Me tot. se
îmi stârnesc o senzaţie de rlu În stomac
- Ho, ho. ho. zice I^renzo. n|jlnh.- ,'
(t x întâmplă aici? i'^bându^ ^ ho,
Un tip se întoarce spiv t.|. uritând .
¿ingeroasi l*' care şiu ţlnc |a nas u o carpii
- Nenorocita *mi-a dat* un
Ochii lui lorciuo se l.Wsr ;” .¡^ ultându-mă la el
Chiara spus w inRh,t
- Şi despre care nenonxiiă e vorha? 3 ^ ^ Tipul
se uitA la mine. abia acum (>b ■
aici. prea prins în propriile cireunistantT^^ d SunI
scama re se întâmpla în jurul lui Cula- 8”îi da imediat
din obmji. aducându-i r. nuanti * sunt sigur ril am
mai vizut-o vreodată ia l'™* nu
Se bâlbâie, începe si transnirr „i:^..
parei arfipc cale să leşine ţj să-rf nLiT? ?pid” df
M-a, fi gândit « un om care SE^SS avea coaie mai
mari de-atât. „Wnzo ar
- Da, ţi-a spart nasul, intervine Ixjrcnw,
»
Încuviinţez.
-Mai mult decât fericit,
j M DA&WOWW

Lorenzo il dă pe tip la o parte şi acesta pică. Se izbeşte imediat de podea, iar covorul nu-i atenuează deloc căderea. A leşinat.

De necrezut.

— Incompetenţi, mormăie Lorenzo, clătinând din cap, pe când ceilalţi se înghesuie să-l tragă pe Uş în picioare. Încep să înţeleg de ce preferi să lucrezi singur, Ignazto.

— Nu poţi conta pe nimeni, zic eu, răsucindu-mă şi uitându-mă prin casă.

Nu e nici urmă de Karissa.

— Corect, spune Lorenzo.

Păşeşte spre mine, îmi loveşte pieptul cu podul palmei şi trece pe lângă mine.

— Cu excepţia mea, desigur.

— Nici măcar tu.

îmi ignoră remarca în timp ce se întoarce înapoi de unde am venit, concentrându-şi în schimb atenţia asupra oamenilor săi.

— Du-mă la ea, Numărul unu.

Mimând unu. Cred că glumeşti

Mă uit la un tip care merge după Lorenzo,

Le-a dat numere.

Tipul se grăbeşte direct spre o uşă de pe hol, ezitând cu mâna pe clanţă. Se uită la Lorenzo, apoi la mine, ap[01] înapoi la Lore nzo, de parcă îi e frică să deschidă nenorocita aia de uşă din cine ştie ce motiv.

Parcă ţi e frică de ceea ce vom vedea.

Furia şi nerăbdarea explodează în mine în tuop ce trec pe lângă ei şi-l dau pe tip din drum ca să deşen* singur uşa. Un subsol.
fiţlÎnfjţJcuriibuTurH

f întuneric beznă. Abia dacă pot vedea perechea ^ri de lemn care duc în jos. E linişte, până când îmi uix-cHk şi au^l un piânsct slab.

Un sunet care îmi este familiar. Karissa trage scurt aer în piept şi scânceşte. încearcă risputeFi sS fie puternică, dar nu funcţionează. Nu ezit, îli îndrept spre scările alea lira ve, în întuneric, înnebunit 4 ajung la«...[s3 0] Ş* « văd. SM spun că e bine,

^ ea e bine, că noi o sa fim bine.

jur. vom reuşi, chiar dacă e ultimul lucru pe care ¡1 foc. li voi oferi fericirea pe care o merită. Cîata cu toată această durere! Gata cu toate nenorocitele astea de lacrimii Stă înghesuită într-un colţ, cu genunchii strânşi la piept şi eu capul în jos, protejându-şi faţa. ţi[nt]- părul incfllcît strâns în pumni, agălându-se de el ca şi cum viaţa ei ar depinde de asta, ca şi cum gcsl ul o ajută să nu cedeze. & leagănă şi tremură, fără să-mi sesizeze prezenţa. Îi atât de pierdută în mintea ei, atât de copleşită de durere, încât nici măcar nu nva auzit,

Mă uit laea preţ de o clipă, în timpeeea se prăbuşeşte în ea însăşi în întuneric, iar o senzaţie adâncă de durere îmi sfâşie pieptul. Simt durerea pe care ştiu că o simte ea. Inima ei e frântă, dar nenorociţii încă mai bate. Secundă după secundă, continuă să o tină în viaţă.

Fac un pas spre ea, apoi încă unul. când iese din transă şi iţi dă seama că nu e singură. Plânsctul ii încetează si ea inspiră brusc, oţelindu-seeurn numai ea poale. Capul i se ridică, iar privirea ei furioasă străpunge întunericul, căutând sursa sunetului pe care l-a auzit. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei şi \ăd cum i se estompează furia, cum face loc durerii sufleteşti.

Nu-mi place. Nu-mi place să văd asta. Dar, la dracu\ efrumoasă. Fericită- Tristă, Supărată. îngrozită. Ecel mai frumos lucru pe care l-am văzul vreodată. E frumoa-să j M DAKHOWER
pentru că e puternică. Frumoasă pentru că e aprigi Frumoasă pentru că, chiar şi atunci când eu am ezitat, ea nu a făcut-o.

Ea a luptat. A luptat dm greu. Şi să fiu al naibii dacă nu e fru moaşă pen t ru m i ne chcsti a asta... *Gu* ra ei se mişcă, dar nu iese nici un cuvânt. E în stare de şoc. Se uită la mine, cu lacrimi tăcute curgându-i pe obraji, Nu se mişcă, nici măcar nu clipeşte, de parca aş fi doar în imaginaţia ei şi ii e teamă că întunericul mă va şterge dacă i se predă.

- Ţi-am spus, zic încet. Voi veni mereu după tine.

Asta e tot. Asta e tot ce are nevoie.

Un strigăt răsună prin subsol în timp ce se forţează să se ridice, abia în stare să se ţină pe picioare, ca să nu mai vorbim de mers, dar este suficient de puternică să se arunce pe mine, ştiind foarte hine că nu o voi lăsa niciodată să cadă. Îmi înfăşor braţele în jurul ei şi o trag spre mine, o ţin strâns şi mă bucur de căldura ei. Stă pe vârfuri, se agaţă de mine.

- Am crezut că eşti mort, şopteşte ea, poticnindu-se.

- Haide, zic eu, mângâindu-i părul încurcat Chiar crezi că sunt atat de uşor de ucis?

Rade, dar nu e un sunet de bucurie. Nu e nimic amuzant în ceea ce s-a întâmplat,

Atunci aud nişte pa$i în spatele meu, iar după numai o secundă se aprinde o lumină stridentă deasupra capetelor noastre. Mijesc ochii, o pun pe Karissa pe picioarele ei şi îmi slăbesc- strânsoarea, dar ea tresare şi mă strânge în braţe. Instinctul meu este să mă uit la ea, s-o cercetez cu privirea. Sunt alarmat când văd sângele care îi acoperă piciorul murdar şi goi.

- Ce s-a întâmplat?

întrebarea mea nu ajunge ta ea. Karissa începe să intre în panică. Respiraţia i se accelerează, corpul u trwnură şi ea se agaţă frenetic de niino cealaltă parte a subsolului. ***Rahat.*** ' n,ia fu«ia în

întorc capul şi.|rt(ichîa solda» numărul unu stând de pa^ iă"'. ;c" aW-zisu| oen«. nRa «• Tipul par,.

-Ceis-aÎntâmplat la picior- . spre ea. cu o urmă de mânie în g]as ' mt$™ndu-ină

Tipul începe să bâlbâie. Cnre-i „ . iştia? ' ***** cu băieţii

- Ea.ăă... uite... Ea şî-a flcut-oeu m-" • naci_

Mă uit la el cu neîncredere.

- Şi-a 13rut-o cu mâna ci.
- Âii, da, spune el. Adică, v r e a u " geamul maşinii. PUn că n spân

- A spart geamul maşinii.

- Şi sticla... s-a spulberat. A lâint-o cr,,t , N"am awt fac_Cum «S

fnainte ca tipul să termine de spus ramţ .. Urenzo reacţionează. fc duce mâna la brâu si*™!' arma.

∗ 9 1iite

BANfîî

O smgurf împu^ătură. chiar la tâmpii \mhmă subsolul. Tipului» explodează, pur şi simplu, capul Cade instantaneu. Kanssa scoale un lipăi, spoială. iar cu o tra, iangă mine, ţinand-o strâns în timp ce mă uit ia b^n/o.

- Chiar a fost necesar?
- Desigur, spune el$_{f}$ punându-şi arma b loc. Tot ce am auzit a fost *bla, bla$_{t}$ bla, bla. nu am urmat instrucţia-* n*ile, aşa că doar omoară-mă.* De ce? Tu ce ai auzit?
- Că eşti nebun.

j lj| DAPHOWtft

Karissa se încordează, E îngrozită. Dar Lorenzo?

Râde.

Spre deosebire de toţi ceilalţi, el consideră că toate astea sunt amuzante. Viaţa, pentru el, nu este altcev a decât un joc. Viziune căpătată de pe urma educaţiei sale$_{P}$ poate, dar nu m-ar mira dacă asta ar fi scris în ADN-ul său. Nu şi-a cunoscut niciodată adevăratul tată, insă numele Gambini este unul dintre cele mai grele. Criminali în serie, reci şi calculaţi. Totuşi el a fost crescut ca un Accardi, care, dacă mă întrebi pe mine, nu e o variantă mai bună. Tatăl său vitreg era un alcoolic abuziv, cu un temperament oribil şi un deget care apasă j>e trăgaci energic, genul de om care ar fi bătut un copil până ia inconştienţă şi nu s-ar fi obosit să cheme o ambulanţă decât după ce şi-a turnat un pahar de băutură.

Un ah motiv pentru care a trebuit să-l omor pe bărbat.

- Naz, şopteşte Karissa. Trebuie să ieşim de aici. Nu pot,.. Eu... nu pot să fac asta. 0 să ne omoare pe amândoi-
- Relaxează-te. N-o să ne omoare. El este...
- Un prieten, se bagă Lorenzo, arătând aproape îngâmfat când spune asta.

Faţa Karissei se contorsionează la acest cuvânt *Prieten**

- Nu e o ameninţare, îi explic eu. Nu pentru mine. Cel puţin, nu chiar acum.

Mai e şi mâine o zi.

- Cum poţi să crezi asta? El... el afost acolo! Cu tari- metristul şi cu tipul şi o, Doamne, chiar acum! A fecut-o-

e unul dintre ei. Şi te aştepţi ca eu să am încredere în el?

Nu, zic, înlorcându-mă spre ea şi prinzandu*i M* intre mâini în timp ce o privesc cu atenţie. Nu te ta*^FitJiMitWu rfcbwurta

în niciun cuvânt pe care-l spune, E genul tir om ^ iernii în feţi

_ Sunt chiar aici. să ştii, spune Lorenzo, ti ignor.

_ Par ai încredere în xmnc. Karissa. Poţi să faci iStt?

FJ di din cap, deşi ml priveşte de parcă as fi pt» cale si-mi p*fd minţile. Dar nu am energia necesară să încerc si-i rcphc chiar acum. Sunt cnmplet epuizat ea trebuie ii fjt consultată de un medic cât mai curând posibiL

- Puţi să mergi? o întreb,
- AAA. da... Mgur

0 iau d»* mâni, întorcându-mă spre Lnrenzo. ***Nu face un*** mrrînnfrs ifin ***mine.***

- Pircăm

FJ păyţt? într-fi jurle i*'ntru a M* da dui calea ooasîri nu *jtune ninuc. () conduc jie Karisaa spre scări ţi o las pe ea si urce prima, CJ să-î mai arunc o privire lui Lwmio.

Ml priveţlr curios

- Mai vm întâlnirea ata?
- Bineînţeles.

[)ă din cap, evilindu-mi privirea*

- Te *un eu.

Nu întâlnim nicio rcaslenţă La plecare. Kirhaţii cunîimii să incaiere, prea pre**-u|wiţi să ne obwrvr. Au atuul fi nul df annA Ni- st reni răm pe uşa din taţi şi o cimduc pe Kanssa direct la ma>tnă. aştept a ud până când w a^i iruunte să urc lângă ea.

Încă tremură

- Mei, m eu, mângâindui obrazul. O să fie bine, ^mpa mea.

- îmi promiţi?

îi şter^ o lacrimă rătăcită pe obraz.

- Jur. Karissa. O să fim bine»

Zâmbeşte, un surâs trist, în timp ce se întinde şi îţi pune mâna peste a mea. După o clipa imi dă drumul şi se întoarce să privească pe fereastră la cartierul liniştit. Eu conduc, iar ea sta liniştită o vreme, după care scoate un oftat adânc.

- L-ai omorât?
- Pe cine?
- Pe omul din clădire. Pe... lipul din seara asta-

Opresc la lumina roşie a semaforului, apoi ii răspund
liniştit:

- Da, am fâcut-o.

închide ochii. Se aştepta la acest răspuns.

Însă nu-i place. Lumea asta nu e pentru ea. Violenţa, vărsarea de sânge, crimele... pur şi simplu nu sunt de ea. Se chinuie să accepte că eu pun capăt unor vieţi-

Nu s-ar ierta niciodată dacă ar şti că *ea* l-a ucis pe ăla. Nu-mi place să o mint. Nu-mi place deloc. Dar o mint de data asta. Ca să o cruţ.

Pentru că, indiferent ce a fticut el sau ce ar fi ffru[1] dacă nu ar fi fost oprit, tot era o fiinţă umană p^[ntru] Karissa. Avea o inimă care bătea.

-Ar trebui să ajungem la un medie, zic eu, schimbând subiectul. Să mergem la cel mai apropo spital.

Nuî răspunde ea cu vocea ascuţită, aproape panicată, apoi se întinde spre mine şi îşi aşază mâna pe braţul meu. Fără spitale. Spitalele înseamnă polit^ ^ ce înseamnă înircMri. întrebări despre locul î" ^ am fost, despre ce s-a întâmplat» întrebări despre tine ? despre mine şi m-am săturat să răspund la întrebări. Eu doar... Vreau să merg acasă.

_ Par trebuie să mă asigur că eşti bine, _ Ce 7-îcî de tipul ăla? Dr. Carter? ^ Est«? medic veterinar, Karissa.

- Şi? Asta nu te-a împiedicat să-l suni când ai fost m impu^
- Nu fi ridicolă, Ai nevoie de un medic adevărat.
- Pentru ce? Pentru câteva cusături la picior? Pot să mă cos singură.

Aştept până ajungem la alt semafor ca să-i răspund, E absurdă. Ştiu că e aşa din cauză că e speriată, dar nu pot sărise.

- Eşti însărcinată, Karissa. Nu-mi fac griji doar pentru tine.
- Ştiu» dar.*., oftează adânc. Cum ne va ajuta dacă Ai omorât pe cineva în seara asta, eşti dus la închisoare?

Naz, iar clădirea... a explodat. Ce vor crede dacă mă voi prezenta la spital, mirosind a metan?
N-am cum sa câştig bătălia asta. Deja îmi dau seama.

Are lacrimi în ochi şi nu o pot forţa acum. nu când e deja atât de traumatizată. Oftând, imi scot telefonul şi caut numărul lui Michael Carter. Răspunde de la al doilea apel, cu vocea ezitantă.

-Alo?

- Sunt Vitale. Am nevoie să ne întâlnim la mine acasă.

- Este urgent?

- Nu te-aş fi sunat dacă n-ar fi fost.

După aceea, închid, l-am spus să fie acolo, aşa că ştiu că va veni.

JM t: AfiHC.Vt ii

— Un compromis, ii spun eu* Dr. Carter te va consulta, dar dacă el îşi va face griji, dacă el va crede că ar putea exista o problemă, vom merge direct la spital.

— Destul de corect.

De îndată ce ajungem acasă, primul lucru pe care îl face Karissa este să-şi strige câinele. Killer vine imediaL

Cu urechile întinse, cu limba pe-afară, sare pe ea, dând din coadă. Vreau să-l opresc, dar Karissa se duce spre el. Alunecă pe podea, direct în mijlocul sufrageriei, şi iî îmbrăţişează în timp ce începe din nou să plângă.

îi las singuri şi mă retrag în bucătărie. îmi dau cu nişte apă pe faţă şi apoi mă holbez la reflecţia neclară din fereastră, trecându-mi mâinile prin păr.

Te rog st) ***fii bine.***

Carter ajunge ta scurt timp după noi. Parchează pe alee, iar cauciucurile scârţâie. A condus ca un apucat. De îndată ce deschid uşa, mă priveşte din cap până-n picioare, cu geanta medicală neagră pe umăr, şi păşeşte în hol

— Ce ti s-a întâmplat?

A dracului întrebare. Nici n-aş şti cum să încep să răspund la asta.

— De fapt, e vorba de Karissa, ii spun eu, fficând semn spre sufragerie. Vreau să arunci o privire.

Expresia lui devine confuză în timp ce se îndreaptă spre sufragerie. Imediat ce-o vede, îşi fixează privirea
asupra piciorului ei,

— Ah, de ce nu vii la bucătărie să te facem bine?

Karissa se ridică şi vine spre bucătărie, cu Killer protector chiar pe urmele ei. Eu stau în prag, sprijinit de * le fac loc. Karissa urcă pe bufet şi tf spală piciorul murdar chiar în chiuvetă. Carter o apucă de
gleznă şi o examinează.
Ulinfitj<ur4jbunirfJ

Nu pune întrebări despre cum s*a accidentat Stie că emai bine să nu pună. Fără cuvinte, îşi deschide geanta sî tottpc să scotocească în ea, *

- 0 să ai nevoie decâteva cusături. N-am adus nimic pentru anestezie, fiindcă, ei bine, Vitale nu o agreează aşa ci dacă ai alcool pe aici, acum probabil că e momentul să divulgi secretul.

tşî drege glasul şi abia o aud când spune:

- Nu pot.

Carter îi aruncă o privire stranie.

- Oh, am înţeles,., nu destul de în vârstă, nu?
- Nu. Hi bine, vreau să spun, ai dreptate, dar nu de-aia, răspunde ca. apoi face o pauză, Sunt însărcinat!

Doctorul înlemneşte, cu ochii măriţi. E şocat. Nu comentează totuşi, şi se întoarce la treaba lui,

- O să doară un pic. Ca şi cum cineva iţi trage un ac şi aţă prin piele, pentru că, ei bine, cam asta c ceea ce voi face.

Scoate un râs ciudat. E neliniştit că se ocupă de ea. M-am gândit eu că va fi.

Omul mă coase tot lîmpul fără probleme, Îmi ia fericit banii în schimbul îngrijirilor medicale pe sub mână. O face, ştiind că nu mă aştepl la perfecţiune, ştiind că tăcerea lui este ceea ce contează cu adevărat |>entni mine. Am fost până în iad şi înapoi,

m-am târât din groapă de mai multe ori şi m-am jucat cu moartea pentru că nu mă tem de ea.

Dar în cazul ei e altceva. Trebuie să aibă multă grijă cuKarissa.

- E în regulă, spune ea liniştită. Sunt sigură că m-am simţit şi mai rău.

înainte să mă accepte pe mine în viaţa ei, nu se simţise aşa. Fusese cocoloşită. Oamenii fuseseră atenţi.

iu [Mii-tow'ţa

Da: eu am atins durere. Nu ştiu dacă mă voi ierta vreodată pentru asta.

Carter făcu ceca ce trebuie şi trece la treabă. Îi coase cinci copci jx[1] u parte a piciorului. în secunda când intră acul, Karissn se strâmbă, dar nu .scoate mciun sunet, deşi ştiu eü o doare.

De îndată ce Iernii nú, doctorul face un pas în spate şi o priveşte. Ştiu că simit eterul. E o duhoare puternică. Odată ce îl miroşi, nu-l uiţi niciodată. Caută în geantă, apucă un stetoscop şt îl încâlzcşte înainte să apese metalul pe piept.

Nu e un idiot. Du-a ia îl angajez. Îşi da seama care c adevărata problemă aici.

- în ce luna eşti? întreabă el, ascultă ndu-i bătăile inimii.

Vocea lui este relaxată, ca şi cum doar facc conversaţie, ibr ştiu că ia chestia asta în serios.

- Opt săptămâni... sau, ăăă, cred că poate nouă acum.

El ii cere să se întoarcă pe burtă, apoi se apropie ţi îi ridică puţin cămaşa, folosind stetoscopul sS-i asculte plămânii,

- Respiră adânc pentru mine.

Karissa se conformează. El pare mulţumit şi P^c stetoscopul deoparte.

- Fără crampe, fără sângerări, fără alte **probleme?**

Ea ezită,

- Mă omoară durerea de cap.
- Putem face ceva m acest sens. Altceva?
- Nu, spune ea. Nimic.

El zâmbeşte cu blândeţe şi îi pune o mână pe umăr.

- Vei fi bine.

Fare uşuraţi şi închide ochii pentni o clipă. Îi poarce zâmbetul şi sare de pe bufet, cu grijă să nu-şi mai rlnrt5c& piciorul

- Vă mulţumesc!
- Plăcerea mea,
- O să mi duc să fac cea maţ lungă baie cunoscută <Jeom până în ziua de azi, ca să scot mirosul ista.
- Va trebui să ai grijă să nu-ţi uzi cusăturile pentru următoarele ţ^atruzeci şi opt de ore, iî strigă el. Ar trebui

scapi de ele în aproximativ două săptămâni.

Ea dă din cap şi şchiopătează pe lângă mine. Killer o urmează, ca de obicei, mărâindu-mă agresiv în timp ce pleacă. Carter începe să-şi împacheteze lucrurile, iar cu intru în bucătărie.

- Bănuiesc că trebuie să te felicit, ii zic şi mă opresc lângă el. Spune-mi direct.
- Întotdeauna îţi spun, răspunde el, întorcându-se să se reazeme de bufet şi încruoşându-şi braţele la piept După cum am zis, va fi bine. Câteva pastile de Ţylenol şi un somn bun şi va fi ca nouă de dimineaţă.
- Şi copilul?

Ezită.

Ezită.

- Este atât de de\Tcme, încât nu avem de unde să ştim. Eterul afectează la nivel celular, iar la nouă săptămâni, celulele s-ar putea schimba rapid. Atât de multe pot merge prost în acest stadiu,., probabil că lutul va fi bine, dar daca nu, ei bine... nici măcar cel mai mare medic din lume nu ar putea face nimic sa schimbe asta.

Cam asta mă aţteptam să aud.

Apreciez c-ai venit. înainte să pleci, aş vrea să-mi mai faci o favoare.

-Ce este?

IM DARnOsiVEft

- Poţi să verifici şi potaia dacă e bine?

Se uită la mine ciudat.

- Ce e în neregulă cu câinele?

- Să spunem doar că s-a ridicat împotriva aceluiaşi adversar ca şi Karissa şi nu s-a descurcat nici el mai bine.

Se îndreaptă spre uşă.

- După tine.

∗ „ Ka!er stă ^ duar în partea de sus a scărilor. Mârâie când mă apropii, dar îl lasă pe Carter să se aplece şi Să-l privească, fără să încerce să scape.

- Pare în regulă, spune el după un moment Un pic lovit, poate o coastă sau două rupte. Sângele de pe el, ei bine...

- Nu-i al lui.

Carter se uită la mine în timp ce se ridică din nou.

- îmi dau seama.

Chiar ar vrea să pună nişte întrebări, despre ce naiba s-a întâmplat în seara asta, dar nu am de gând să-i răspund la ele şi el ştie asta,

- Probabil că ar trebui să-l aduci la nişte radiografii, continuă el. Altfel, probabil va fi bine.

- la-l cu tine, consultă-L Voi veni mai târziu să-l iau.

- Sigur.

Iese din casă cu câinele, Am să-l plătesc când mă duc să-l iau pe Killer.

Mă îndrept spre baie şi găsesc uşa întredeschisă, Linişte. O împing mai mult şl arunc o privire înăuntru.

Karissa este în cadă, acopcrită de spumă, cu piciorui rtnit sprijinit pe o parte a căzii. întoarce capul, simţin- du-mi prezenţa şi zâmbeşte încct, de pareă e fericită să mă vadă.

FjţJ în fa ţi turizbururet

_ VeŞJ bune, îi spun eu. Potaia o să trăiască.

_ Chiar ***e*** o veste bună. Şi ce zici de tine?

^ Ce e cu mine?

^ Tu o să fii bine?

întrebarea asta mă ia prin surprindere, Oamenilor din lumea mea nu le pasă decât de ceea noţi face pentru ei. ***Prietenii*** au nevoie de tine doar ^ ¿când nu mai au. Dar Karissa mă întreabă ca şi cum Sscminsul meu contează, ca şi cum pentru ea e important dacă eu sunt bine sau nu.

Nu ar trebui să mă surprindă asta. Mă iubeşte, în f d Dar a trecut foarte mult timp de când altcuiva i-a ■SLt cât negru sub unghie despre cum mă simt eu. Atât demult timp de când cineva m-a întrebat aşa ceva

— Inima mea încă bate, îi răspund. Asta îmi spune că voi fi bine.Capitolul douăzeci şi unu

Karissa

ţjn val de aer rece a ajuns în regiune. Asta ani aflat din ziarul de dimineaţă.

L-am găsit mototolit, aruncat în coşul de gunoi de lingă biroul tui Na/, aruncat în grabă ***- furios.*** Stătea la birou, privindu-şi cărţile în tăcere. Habar nu aveam la ce se gândeşte, dar nu l-am întrebat, în schimb, am pescuit ¿arul şi m-am uitat la el. la titlul de pe prima pagină: Crimele din Parcul Corlears Hook.

Am citit articolul pe diagonală şi mi s-a strâns stomacul când mi-am găsit numele. *Kuriasu Mtalc.* Unic supravieţuitor al primului atac. Asta a fost tot ce s-a spus cu adevărat despre mine, dar uitându-mă la Naz, ştiu că e deja prea mult.

Valul rece a venit peste noapte şi temperatura a scăzut până la zece grade, în loc de obişnuitele douăzcci şi cinri din această perioadă a anului. Simt frigul adânc în oase, ca şi cum dacă nu an) face repede ceva, s-ar putea să nu-mi mai fie niciodată cald.

- Sunt gata. ii spun. aruncând din nou ziarul.

Îşi ridică privirea din cărţi şi o întâlneşte pe a mea.

- Eşti gata.

Încuviinţez lent.

- Sunt gata să plec.

O oră mai târziu, suntem în maşină, iar ei conduce prin ora$, fără să se grăbească să ajungă nicăieri. Nu e ca şi cum trebuie cu adevărat să fim undeva, oricum, E timpul să încheiem nişte afaceri înainte să părăsim oraşul

O luăm de la capăt, Un nou început.

Când ajungem în Greenwich Village, Naz parchează maşina în garajul căminului vechi căruia

obişnuiam să-i spun „acasă”. Trage frâna de mână, dar nu opreşte motorul.

Mă uit la el, surprinsă.

— Ce facem aici?

El arata spre clădire.

— M-am gândit că ai vrea să o vezi.

Privirea mea se îndreaptă în direcţia aceea şi o văd. Melody. Stă în faţa clădirii, sprijinită de zid, şi tremură de frig. Poartă pantaloni scurţi şi un tricou, crezând că încă e vară, refuzând să accepte frigul. *Desigur*Pare că aşteaptă ceva sau pe cineva... Nu ştiu... Dar bănuiesc. Deocamdată, însă, std acolo, liniştită, singură.

Mă uit la ea. Nu mă mişc. Nu ro-am gândit prea mult ia treaba asta.

— Ar trebui? întreb tn şoaptă. N-ar fi mai bine doar să... dispar?

Naz nu răspunde imediat, maşina încă e pornită, iar el priveşte dincolo de parbriz- Nu sunt sigură dacă el ştie măcar răspunsul corect,

— Cineva pe care l-a iubit a dispărut cândva, spune el în cele din urmă. N-ar trebui să i se întâmple din nou.

Paul.

I-a luat ceva timp să-şî revină după acea suferinţă, deşi ştiu că, probabil, niciodată nu-şi va reveni complet Speranţa i-a făcut rău şi i-a rupt o bucată din suflet, Melody a trăit întotdeauna o viaţă privilegiată, în care totul a fost frumos. Ea n-a fost rănită niciodată. Nu cunoştea durerea^»««»ţicarâibu^ jj suferinţa. Nu a învăţat niciodată cum e să trebuiască să renunţi Dragostea, pentru ca, a fost nevinovată şi ¿fcia cu Paul şt-a dat seama că, uneori, oricât de mult te-ai lupla, iubirea *doare.* E greu să depăşeşti suferinţa când nu ştii ce s-a întâmplat, când nu înţelegi ce a mers prost Fără o încheiere lămuritoare, rana rămâne deschisă şi c greu ca dmeu să reuşeşti s-o vindeci.

ies din maşină, înfăşurându-mi braţele în jurul corpului- Pori o eşarfă şi un pulover eu o pereche de colanţi negri, ţinuta mea obişnuită, dar nu mi-am putut pune ghetele din cauza piciorului rănit, Asa că port 0 pereche de papuci negri, care atenuează sunetul naşilor pe trotuar *Of* Arăt ridicol. Mă îndrept spre Melodv iar ea ridică privirea când mă simte. îmi zâmbeşte Jare autentic. Nimic la ea nu este fals. Oricât de ciudată ar fi ca cu Melód)', ce-i în guşă, şi-n căpuşă.

- Kissimmee!

Se desprinde de perete şi mă priveşte, iar zâmbetul u dispare atunci când îmi vede picioarele.

- O, Doamne, eşti somnambulă?

Mă opresc în faţa ei.

- Nu, sunt cu siguranţă trează.

îmi întâlneşte privirea, groaza contorsîonându-i trisătunlt îşi ridică iute o mâna şi mi-o lipeşte de frunte.

- Iisuse, **fată,** ai *febră?* Delirezi? Eşti **în Manhattan** fi hi ţi-o arzi ca oamenii din Wal-Mart pe-aici, cu papuci de casă în picioare!

filând, întind mâna spre ea. deT^M"am ^ picior, aşa că era ori asta, ori _ ~Descu.tă- ***Ti*** s-ar potrivi ţinuta şic de boschctară

Dar asta? Nimănui nu i se potriveşte asta.I M 1/nHHţ i/t F«

Pare foarte afectată» ca şi cum i se va sparge un vas de sânge din cauza alegerii mele de încălţăminte. îmi dau ochii peste cap şi o împing jucăuş.

— Da, ei bine, spre deosebire de tine, eu aleg confortul în locul stilului.

— Ştim

Suspină teatral şi zâmbeşte din nou.

— Este singurul tău defect.

Singurul meu defect. *Da, bine.*

— Deci, cum te-ai rănit la picior?

lizit puţin înainte săi răspund.

— [.-am ^os pe geanud unei maşini,

ti apare din nou groaza pe faţă, apoi pufneşte în ras. Crede că glumesc... sau poate doarspenl

— Pe bune?

— Da. Credeam că sunt răpită.

— Serios?

— Serios. Dar Naz a venii şi în-a luat, m-a dus acasă... a sunat la un medic veterinar pe care U cunoaşte, iar acesta m-a cusut cu un ac şi nişte aţă. Doare ca naiba*

— Uau! exclamă ea şi scutură din cap. Se pare c-ai avut o noapte grea,

— i?i nu ştii nici jumătate. Vezi tu, inainte să *crcd* că sunt răpită, chiar um fost. Aşa că m-nu răpit de u răpitorul meu, care sunt destul de sigură că era, de fap * un sinucigaş. Avea de gând să ne arunce pe toţi în aer.

Râde.

-Uau!

-Nu?

— Deci... pe bune, cum le-ai rănit?

Mă opresc, zâmbind uşor, şi mă uit 111 jos, la p

— M-am tăiat într-un pahar.

rjtAififjtioJilrbunjrej

^ încă zâmbeşte, dar se citeşte îngrijorare în - uri* el încarci să nu o arate, însă e infirijorată. [pT1] _ Dar esti bine?

vorbeşte despre picior, nu direct. Mckxiy ştir [IL]|ţ ma» multe decât ar vrea cineva sft creadă, Dacă ei trvti ci este ignorantă, înseamnă că ea nu reprezintă o ameninţare, Evită să fie cercetată, Asta o protejează. Dar [oCUIloS]e prea bine şi mi-a dovedit de nenumărate ori cât
je inteligentă este.

probabil şi-a dat seama de sarcină chiar înaintea
mea

- Da. sunt..- bine,

tmi dau seama că vreau să spun exact ceea re am
spus.

Sunt bine. Maţ a mea acum nu e |>erfectă, iar cu sunt caro speriată, dar sunt bine, 0 să fie bine. Aşa cred.

- Ei bine, asta e tot ce contează cu adevărul* spune ea. strâmbând din nas. Şi cred că |>ot să trec peste acest *faux pas* vestimentar, din moment ce e evident că nu te pricepi. Adică, au trecut doi ani şi încă porţi porcăria aia de eşarfă.

- tmi place eşarfa mea, spun defensivă şi inii trec mâna peste ea, Măcar eu nu alerg pe jumătate dezbrăcată, acum, cu aerul ăsta rece.

Face o grimasă.

- Nu uri jucătorul.
- **Urăşte jocul.**
- Exact, Vezi? Până la urmă te prinzi! S-ar putea să mai fie speranţe pentru Line.

Râd, Puţin probabil. Nu voi fi niciodată altcineva, doir cu însămi.J M DAftHOWţ«

- Oricum, ***tic*** eu$_{T}$ răsucîndu-mă spre maşina din parcare. Probabil că ar trebui să plec, Naz mă aşteaptă. Am v-rut doar să te vizitez, să te văd, să...

Să -mi iau rămas-bun. La dracu\ccgreue!Melody$e uită direct spre maşină, iar expresia i se schimbă. Undeva, adânc În interior, ştie, Ştie despre ce e vorba.

Să-i zicem intuiţie sau legătură între prieteni. Ea simte schimbarea din atmosferă. Totul se schimbă în jurul nostru. Lumea se schimbă pe axa ei$_{r}$ polii magnetici tră- gându-ne în direcţii opuse, încet, dar sigur. Nu va mai fi la fel.

înainte simţeam asta cu mama. Cred că o parte din ea încă trăieşte în mine.

— Treci mai departe, spune ea. Asta îmi spui?

Da, asta e.

- E vorba doar de.., timp" cred, răspund eu, fără să ştiu cum să-t explic. După tot ce s-a întâmplat şi având în vedere tot ce se întâmplă, mi se pare potrivit să plccăm din New York pentru o vreme.

- Pentru o vreme, dar nu pentru totdeauna, nu?

— Crezi că a§ putea pleca de fapt, pentru totdeauna?

— Nu, nu te-aş lăsa.

Aşa mă gândeam şi eu.

Nu apuc să răspund, pentru că mă trage într-o îmbrăţişare şi îşi înfăşoară braţele în junii meu strâns, aproape dureros.

— Promite-mi că nu vei uita de mine, şopteşte ca.

- Promit, tic imediat. Nu trebuie să-ţi fa« firiji pentru asta.

- Te voi su na de şaptezeci şi şase de ori pe zi- Îţi scrie scrisori cu pixurile alea parfumate cu gel cu sclipi cum aveam în generală, Îţi voi face desene pe margini- $_{bF}$P şi ţoale rahaturile alea. Ba chiar o să pun şi inimioare ¿eastfpr^{3} pT-unlor.

Se retrage, zâmbind, deşi are lacrimi în ochi tncearcă să şi le stăvilească, să primească vestea cu calm ¿¿r(după cum spuneam... despărţirile sunt grele.

_ Şi vreau să aflu totul despre copil, spune ca. Vreau 5i fiu acolo, vreau să-l cunosc., sau pe ca... Q(Doamne, j^ai ales dacă e o ea! Va avea nevoie de Tuşica Mei să o înveţe totul despre imprimeuri, despre ţesături şi despre ^ să şî asorteze ţinutele fără să fie exagerată. O să aibă nevoie de mine să o învăţ totul despre modă pentru ^ Dumnezeu ştie că tu nu poţi s-o faci. Săraca fată, o să poarte şosete cu sandale.

- Haide, nu sunt c/iiar aşo *de* râu.

^ Fii serioasă, soţul tău are o helancă. Ai nevoie de
mine, Karissa.

_Nu-ţi face griji, O s-o cunoşti.., sau pe el.

-Sper că este o ea.

Mie? Nu îmi pasă. Sper doar ca bebeluşul să fie bine,
orice ar fi el, băiat sau fată.

_ Deci da, zic eu şi mă uit spre maşină. Ar trebui să plec acum.

Încuviinţează şi mă îmbrăţişează din nou.

- Ai grijă de tine, spunea ea.

-Şi tu.

-0 să-mi fie dor de tine.

-Şi mie, dar **o** să **fie** bine.

Fac un pas înapoi, apoi încă unul. mă opresc şi u zâmbesc.

- După fiecare noapte întunecată, urmează o zi senină.

Expresia i se luminează.

* Vronim pentru fctsf/nrmli/nrfwr. .dM «kmnbun.pr*»- ***ne*** [vnfm rofctaiiina (n. **rcd.l.**
jM DAJttlOAiR

— Doar eu împotriva lumii.

Cine are nevoie de Ja revedere" când îl ai pe Tupac Shakur?

Plec şi urc inapoi în maşină, pe scaunul pasagerului.

— Îţi mulţumesc. Nu mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, spune Naz, În plus, ar trebui să-ţi iei mereu la revedere de la prietenii tăi.

Mă uit pe fereastra, la Mclody, care se reazemă din nou de perei ele clădirii, continuând să aştepte. Peste mai puţin de un minut, apare Lco. Când îl vede, Melody i se aruncă în braţe, mfiişurâridu-şî braţele în jurul lui şi ascunzându-şi capul în umărul său.

Plânge.

îmi dau seama din felul în care ii tremură corpul, din felul în care se agaţă de el ca şi cum ar fi colacul ei de salvare. Lacrimile îmi ard ochii, iar pieptul mă doare.

Leo doar o îmbrăţişează. Nici măcar nu cred că u pune întrebări.

Vreau si cred că e un tip bun. Vreau să cred că nu o va răni niciodată. Dor parcă o las în mâinile monştrilor, de parcă plec în timp ce prietena mea se joacă, fără să-şi dea seama, ai lupii.

- Nu pot să-i spun, nu? întreb şi-mi tremură vocea. Nu pot să-i spun încotro ne îndreptăm?

- Nu, spune Naz. N-ar trebui-

Ştiam asta» în adâncul sufletului, dar tot mă doatf să mi se confirme. Mi-am petrecut toată viaţa alerga» - Asru/izuriiiiwnfi, Cunosc regulile. Le-am fnJii- lucruri lăsate neterminate, legate de trecutul tău, P[01] conduce direct spre viitorul tău. ?

Ce rost are să pleci dacă îi laşi pe toţi să te urmezi

- Crezi e-o să fie bine? întreb încet, cu o lacrima f* obraz.

fiUlnmturiibmujtj

Vftau «M trăiască viaţa pe care

_ 03 rin, cu Lw. O să fir bine?

_ Suni sigur că va ii bine.

- Par paaie cit ar fi trebuit si-i spun, Poate ar fi m4*iit s-o mvrttzrj, *VI* este... Adică, e fraleJe luL, 4T ţjvbui ^ tlIT P^^&asA c acea lume.

_ j^ar conta, spune Nai

_ |k* unde ştii?

- Pentru că tu ai avut parte de loafc avertismentele din lume. Karissa* si asta nu ti-a schimbat di^i/ia.

Nai scoate maşina din garaj şi pleacă \\ privesc, în timp & tiwem po lângă ei, apcii ii urmăresc în oglinda jtiroviioarvpană dUpar dm vedere,

La revedere, prietena mea dragă.

Nu fr KJÎ IÍÍÍU *niciodată, asta e* sigur

C\J

Mi aştept să mergem la veterinar, ca să-mi iau câinele, în schimb, un pic mai târziu, ajungem În Hdl's Kitchcn.

Restaurantul e plin în mijlocul zilei. Văd o mulţime de oameni înăuntru, care işi savurează masa de prânz, în timp re alţii întră pe uşă, Afacerea pare ci merge mai bine ca niciodată, iar ceva e diferit. Pare ciudat. Am nevoie de un moment ca si mt dau scama ces-a schimbat.

Un semn nou deasupra copertinei verzi înlocuieşte cuvintele generice „delicatese Italieneşti”:

La Mtale

E simplu, alcătuit doar din doua cuvinte, nimic în afară de nume, dar e mai frumos decât orice-am mai văiut până acum. JÎumnezeulcJ

wsJ M DARMOWLR

Naz nu se uită la el, insă nu mă îndoiesc că l-a observat când ne-am oprit. El observă orice. Mâinile lui incă strâng volanul, motonil încă e pornit. Pare nehotărât, preocupat în timp ce deliberează în sinea lui.

Să-şi ia râmas-bun de la tatăl lui sau nu,..

- Ar trebui să intri, spune el după o clipă. Sunt sigur că i-ar plăcea să te vadă.

Mă încrunt,

- De ce nu vii cu mine?

Aruncă o privire spre restaurant, cu ochii fixaţi pe noul semn,

- Trebuie să mă ocup de ceva, o ultimă problemă de rezolvat înainte să plecăm.

fini dau seama atunci de ce motorul e încă pornit. El doar m-a condus până aici.

- N-ar trebui să dureze mult, continuă el. N-aş avea încredere să te las cu nimeni altcineva. Tata... nu ia nimic de la nimeni. Vei fi în siguranţă aici cat timp sunt plecat.

Nu asta mă îngrijorează. Nu mă îngrijorează siguranţa mea. Ştiu că eu o să fiu bine. Dar nu ştiu ce şi-a planificat el, care e problema nerezolvată. După cum U ştiu pe Naz, nu poate să fie de bine,

- O să te întorci?

Se uită la mine cu o expresie serioasă.

-Ştii că da.

Nu vreau să-l las să plece, dar ştiu că nu m-ar părăsi, nu acum, decât dacă ar crede că este absolut necesar. Aşa că încuviinţez şi ies din maşină, îndreptân- du^mă spre uşa restaurantului. Mă opresc acolo, ¡ns& ştiu că nu va pleca pană nu voi intra.

Înăuntru se aud o pălăvrăgeală animată şi un fluierat vesel. Nu ştiu ce melodie $e_{(}$ dar este aceeaşi de fiecare dată.FiU ir\ fati cu rijbun+rei

Giuscpp*-l s* pli»bl_{t} debaraseajsa mese, Ic zâmbeşte ¡lor <s^{lc} c^ent $^{stari1\ în}$ această <^$_{n}V_{ta}$zil. Se uită spre mine şi rânjeşte, dar expresia JJtbiTnbi repede.

Intuitiv.

„ Karissa. Ce s-a întâmplat?

Reflecte* preţ de o clipă, apoi clatin din cap.

- Nimic.

încruntă. Nu mă crede,

_ Nimic?

- Abso^t nimic, repet Vezi tu, tocmai am aflat că $_{ivr3\ U}$n copil, aşa că, deşi m-aş putea plânge, n-am degand$^{s-°fac'}$

Cuvintele mel<? îl şochează, aşa cum mă aşteptam, $_{Au}$ fost ultimele cuvinte pe care 1 le-a adresat mama -nainte să dispară. Se hulhcnză ta mine. Ştie c*act ce înseamnă vorbele- Cântăresc mai mult decât pare. Şi îl rinrsc foarte tare.

Expresia i se schimbă de ta şoc la tristeţe, la ictfptare, pe când afinează din nou un râmbet. reprimându-şi toate emoţiile, Se întinde peste masă 51 pune mâna pe braţul meu, apoi face semn din cap spre o masă

din apropiere,

-Ce zici de nişte prăjiturelc? Sunt proaspete, le-am făcut azi-dimineaţă.

Iau un loc, iar el se duce în bucătărie, întorcând u-se o clipă mai târziu cu o farfurie de prăji turele. Fluieră din nou în timp ce Ic pune pe masă şi se aşa/ă pe scaunul din faţa mea.

- Ce cântec e?

Ezită o secundă, de parcă ar trebui să se gândească la asta.

- Johnny Ray. Jusf WalHn ***în ihe Rain.***

j M QAİHOWtfi

- N-am auzit de el.
- Ah, era la modă cu mult înainte să te naşti tu. La naiba, aproape că era la modă înainte să mă nasc

cu. Soţia mea... Era melodia ei preferată. Primul cântec pe care am dansat vreodată.

Zâmbesc şi iau o prăjitură, îşi petrece alele fluierând cântecul pe carc a dansat pentru prima dată cu soţia sa.

- Ce frumos!
- Da, îmi aduce aminte de vremuri mai simple* Vremuri mai bune. Când era Ignazio mic, obişnuia să i-l cânte lui. Ajungeam acasă după o ᴊᴀ lungă petrecută aici, la restaurant, şi ii găseam dansând în bucătărie. Ea cânta din toată inima, iar ci rânjea ca un prostănac, spune Giuseppe, apoi se opreşte şi râde în sinea lui. Era un copil bun... un copil fericit. Aş vrea să ştiu unde am greşit.
- Nu cred că ai greşit cu nimic, zic eu.

Iau o muşcătură din prăjitură, care e delicioasă, ca de obicei. Mi-eatat de foame, că stomacul rneusunăca şi cum caută motiv de harţă.

- Nu-i un om rău, să ştii.

Ciuseppe îmi aruncă o privire de parcă mi-am pierdui minţile şi se ridică.

- Ţi-e foame. Usă-mă să-ţi fac un scndviş. N-am când să-l refuz. Pleacă imediat bucătărie. Când se InUwirce, râleva minute mal iftr/iu»& un sendviş italian, eu am terminat prăjiturile,
- O să-ţi mai aduc, npune el, arătând spre farfuria goală, dar i-o iau din faţă înainte ᴀ-o apuce.

Pac semn spre ncnunul lui.

- Haide, rclaxearMe..* ţine-ml companie- Uii ÎnÎiiirufiihLrurej

Sc aşa/ă înapoi pe scaun şi se relaxează în timp ce ₘjnâne. tşî strânge mâinile la ceafă, se uită la mine şi ţ^pe să fluiere.

_ Vorbeai serios? întreabă ei din senin,

- Că Nai nu e un om rău? Ahsolut.
- Nu, ştiu că în privinţa asta vorbeşti prostii. Dar ₘai devreme, când ai ajuns, ai spus că eşti însărcinată.

- Oo! Aia... Da.
- Da?
- Da,

Continuă să mă privească, fără nîcio expresie. Nu sunt sigură ce părere are despre ceea ee-i spun. Un copil, Nepotul lui.

- Ştii sexul?

Clatin din cap.

- E încă prea devreme.
- Ştii ce vrei?
- Nu contează, atâta vreme cât este sănătos.

Râde, cu o expresie de blândeţe.

- Asta spun toţi, dar eu? îmi doream un băiat Fără nîcio îndoială. Un fiu. Cineva care să ducă mai departe numele Vitale, să ne facă pe toţi mândri.
- Ai primit ceea ce ai vrut,
- Da, ei bine, juriul încă nu a terminat de deliberat,
- Ar trebui să fii mândru de el, zîc eu. A freut nişte greşeli... bine, a făcut o mu/fime de greşeli... Dar e puternic, să ştii E tenace. E un supravieţuitor. Şi una dintre ccle mai mari calităţi ale lui este ch e un om de cuvânt. Dacă spune că va face ceva, o va face. Nu ş[-a încălcat niciodată o promisiune faţă de mine.
- Trebuie doar să-i dai timp.

Şi *tu* trebuie dojtr să-i dai o şansă, îl contrazic eu. Nu trebuie să-i reproşezi greşelile pentru totdeauna. Nu-i face bine niciunuia dintre voi,ÎM GARHOWFfi

- Frumos din partea ta, să-i iei apărarea în felul ăsta, dar Ignazio ar fi primul care să spună că el n-are nevoie de tine să-i iei apărarea. Ştie ce fel de bărbat este,

- Da, un bărbat încăpăţânat, la fel ca tatăl lui. Nu cred că i se pare amuzant, dar nu îmi dă replica. ¡şi lasă scaunul pe picioarele din spate şt mă studiază într-un mod ciudat.

- îmi aduci aminte de cineva.

- De mama.

- Nu, arăţi ca maică-ta, dar îmi aminteşti de soţia mea.

Uau.

- Ea obişnuia să-mi spună asta tot timpul, continuă el. Era optimistă, vedea mereu tot ce-i mai bun în băiatul ăla. IndiFerent de ce făcea e), ea nu ţi-a pierdut niciodată speranţa pentru eL

- Femeie deşteaptă.

- Deci, el unde e? Aşteaptă în maşină?

- Avea ceva important de rezolvat.

- Bineînţeles că avea.

- NU'ţi face griji, totuşi, zic eu. O să se întoarcă. Întotdeauna se întoarce.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI
Ignazio

Maşinile înconjoară conacul din căiămidă din Lone lsland, o mare de limuzine negre cu geamuri fumurii Rareori găseşti atat de multe la un loc. De obicei, atunci când se întâmplă asta, înseamnă că cineva arc probleme serioase.

Astăzi nu e o excepţie. Cineua o să p/âf ească.

-Eşti sigur că ştii ce faci?

Lorenzo stă în spatele meu, îmbrăcat într-o pereche de blugi rupţi şi cu un tricou alb simplu, întreabă ca şi cum chiar e curios să afle răspunsul,

ca şi cum lui chiar ii mai pasă şi de altcineva, în afară de el însuşi.

- Nu ştiu eu mereu?

- Nu sunt sigur, spune Lorenio, Am auzit că soţia ta te-a otrăvit odată. E adevărat?

- Deloc.

- Serios?

- M-a drogat, nu m-a otrăvit şi, în plus, nici nu era soţia mea pe-atuncL

- Ah, astea sunt doar detalii. Tot aia, prietene.

Cercetez casa pentru o clipă, apoi îmi dau seama de
ceva. Mă întorc şi mă uit la eh

- De unde ai ştiut?

J M [>AÏ!HO'AEH

Ridică din sprâncene,

- Poftim?

- N-am spus nimănui că m-a drogat. De unde ai ştiut?

Se uită la mine şi se gândeşte ce să răspundă. Asta îmi spune că nu o să-mi placă ce are de zis.

Doar câţiva oameni ştiu ce s-a întâmplat şi nu sunt sigur ca vreunul dintre ei i-ar spune lui. La naiba, cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu au trăit suficient cat să aibă şansa să-i spună.

- Fratele meu a auzit de la prietena lui. Bănuiesc că soţia ta î-a spus despre asia.

- Nu te cred.

Karissa nu a povestit nimănui despre faptul că m*a drogat. Nimănui, în afară de părinţii ei...

El încearcă să-şî păstreze faţa lipsită de expresie* dar nu reuşeşte. Schiţează un zâmbet şi clatină din cap.

- Da, probabil că n-ar trebui. Sincer» Ignazio? Am auzit de la Cannela.

Răspunsul mă surprinde, deşi refuz să-i arăt.

- Carmela.

- Da, aparent ajunsese la disperare. Asta înainte s*o omori, bineînţeles.

- Bineînţeles.

- Bănuiesc că ea nu era la curent cu tot ce se întâmplase în urmă cu mulţi ani... Bănuiesc că nu

ştia că tu mi-ai ucis tatăl vitreg din cauza a ceea ce îmi făcuse ei-

- L-am omorât pentru că în-a supărat.
- N-aî decât să-i spui cum vrei, Ignazio, dar nu niă vei convinge niciodată că n-a fost din cauza rănii pe care mi-t) făcuse el la faţă.

Nu spun nimic. într-un fel, are dreptate.

Bărbatul l-ar li ucis în cele din urmă pe Uf*[1]* dacă nu ar fi murit. Pentru a-şi cruţa fratele mai ■ FmînfiţJţurliburufij ^o n Hiat de bunăvoie asupra lui Rrcul abuzului, S-; singur în calea răului, indiferent de consecinţe. Am Siectai^[lucnL]

_ în fine, deci Carmela l-a căutat pe tatăl meu vitreg, nerdnd $-<* ajute. M-a găsit, însă, pe mine şi mi-a povestit [sf]* spus că încă eşti pe urmele lor, că îi vânezi Mi-a [l]° ts că t-a* ucis pe Jobnny şi că ea e următoarea. Atunci ^ decis că e timpul să ajung în sfârşit la New York. [SIT1] Fac calculul în minte.

- Eşti în New York de atât de mult timp?
- Am tot venit şi-am plecat. Abin când ai decis să-l scoţi pe Ray din schemă, mi-am văzut şansa.
- N-am decis nimic. A fost autoapărare.

^ Nu e a$a întotdeauna? Când vine vorba de asta, mereu e vorba ori de tine, ori de ei.

Are drept^e, deşi nu o să recunosc. Nu-i dau mai mult credit decât trebuie. Dacă î se mai urcă la cap nişte idei în creierul ăla narcisist, nimeni n-osă fie în siguranţă.

_ Aproape doi ani, zic eu, şi ai aşteptat pana acum si mă saluţi?

- Ei, ce pot sa spun? Nu eram sigur în legătură cu tine. Omul de care îmi vorbise Carmela părea extrem de asemănător cu prietenul pe care mi-l aminteam, cel care mi-a salvai fundul, dar tipul pe care l-am văzut când am ajuns aici? FJ* diferit. Aşa că am păstrat distanţa, pentru ci. sincer, încercam să mă decid a* să fac.
- Bănuiesc ca te-ai decis.

_ Suntem aici chiar acum. nu-i aşa? În plus, ar fi fost păcat să fiu nevoit să te omor.

- Chiar crezi că ai fi făcui -o?

- Poate, spune el, ridicând din umeri. Mă bucur că
n-a trebuit să aflăm.

Mă uit la ceas. Câteva minute înainte de prânz. Stau aici, ziua în amiaza mare, purtând costumul meu preferat.
a
JM DARHQWEfl
Soarele străluceşte, dar nu reuşeşte să încălzească. Nu va mai trece mult până când iarna va veni peste noi, acoperind New Yorkul cu zăpadă.

Dar noi vom fi plecat de mult

Plecaţi de mult.

Deşi, pe de-o parte mă tem că plecarea e o greşeală. Că nu ar trebui să fiu aici. Nu ar trebui să fac asta. Ci doar să plec. Să *fug*. Dar nu mă tine.

Oamenii care aleargă sunt urmăriţi. Nu am de gând să las să se întâmple asta. Nu acum sau vreodată.

Deci poate că de data asta nu ştiu ce fac, dar ştiu că sunt nevoit. Pur şi simplu nu există altă cale. îmi aranjez cravata şi îmi netezesc sacoul, apoi îmi concentrez atenţia asupra casei. Se pare că e linişte însă aparenţele îngălă- Nu e nimic paşnic la acest loc astăzi.

La ora douăsprezece fix, uşa din faţă se deschide. Ei se uită, aşteaptă...

Nu mă aşteptam la altceva.

— E timpul, spune Lorenzo, trecând chiar pe lângă
mine.

Radiază de încântare în timp ce se îndreaptă spre verandă. O să savureze fiecare clipă. Sunt sigur. Are o umflătură la şold, ţ>o care tricoul lui supradimensionat o ascunde în ma re pa rte. Şti u că arma este acolo doar pentru că, ei bine, ştiu că întotdeauna e.

Unele lucruri pur şi simplu nu se schimbă niciodată.

E timpul

Mă ţin după Iiorcnzo până în casă. Un bărbat păzeşte uşa, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru. Ne lasă să intrăm Rkră să scoată o vorbă. Câţiva bărbaţi ne conduc pe hol, spre uşile masive. Se opresc acolo, dar Lorenzo merge mai departe, împinge uşile duble deschise şi intră direct.

Patru bărbaţi stau la masa lungă de lemn, fiecare dintre ei îmbrăcaţi în cele mai fine costume. Şefii celor
FjU fn fni cu rlibumtej
famiî» criminale din oraş s-au reunit din nou pentru Urâtul fc mine.

Un al cincilea scaun e tot gol Bănuiesc că un scaun nartiîc lui Ltjrenzo acum.
u Sil par prca ferici^ în ^ătură L11 faptuI el se acolo nepoftit fără să salute, de parcă nu există - ■'ndoială cu privire îa slatutul important. Oficial unul dintre ei. cî-a câştigat acel loc. Se lasă pe spate, punându-şi , le pe colţul mesei şi încrucişând u-şi picioarele. ptC1 GenM pare că vrea să-l împuşte chiar în faţă. îl osc pe unt de vreo două decenii. E ostil şi acru, şi la N^eeioist cum te-ai aştepta să fie. însă nu el face treaba uidară. Nu, pentru asta sunt oamenii lui. Mica lui ^nată însetată de sânge. Iar el e un general nemilos. Nu-i place când alţii încearcă să-î invadeze spaţiul. Intru în cameră. închid uşile în spatele meu şi le încui. ¡ncui întotdeauna uşile. Bărbaţii sunt prea preocupaţi de figurile lui Lorenzo ca să observe cu ce mă ocup eu.

- Arme pe masă, ordonă Genova, cu vocea aproape ca un mârâit în timp ce încearcă să-şi ţină sub control atitudinea duşmănoasă.

Fac un pas înainte şi rămân pe loc, chiar în faţa mesei, apoi bag mâna în buzunarul pantalonilor şi iau acelaşi pix negru. îl pun pe masă, dar Genova nu-mi acordă atenţie.

Știe că nu am nimic alterna. Dar nu vorbește cu mine. Se uită direct la Lorenzo. Acesta își tratează arma ca pe cârdul American Express *Să iw pieri tic ucciisăfiira ei* Suspinând teatral. Lorenzo își duce mâna la brâu și scoate Coliul M1911. ¡1 flutură în aer. ca și cum ar spune «mai prins", apoi pune arma pe masa lungă din lemn. Aparent mulțumit, Genova se uită în cete din urmă la mine, dar Lorenzo își drege vocea, intrerupându-l:J Li DARHOWEll

— Armele pe masă.

Genova îşi aţinteşte din nou privirea spre el.

— Ce ai spus?

— Am spus *armele pe masă*, repetă Lorenzo. Haide... Nici măcar nu încerca să te prefaci că eu sunt singurul din camera asta care a venit azi cu o armă,

— Asta e casa mea, spune Genova. Eu comand aici.

Loren/,G schiţează iar un zâmbet.

— Ai dreptate.

Genova încearcă să reia conversaţia:

— Vitale.»

— *Dar*| intervine din nou Lorenzo, accentuând cuvântul, în timp ce-şî lasă picioarele pe podea şi-şi îndreaptă brusc poziţia, Corectea2ă-mă dacă greşesc..

— Greşeşti, spune Genova,

Lorenzo îl ignoră,

— Dnr aceste întâlniri sunt guvernate de un set de reguli, reguli puse în aplicare cu mult înainte de a prelua tu controlul... Cu mult înainte ca aceste întâlniri să aibă loc în casa ta. Tu nu faci decât să improvizezi pe parcurs. Până şi preşedintele trebuie să respecte Constituţia-

Genova clatină din cap.

— Asta nu e o nenorocită de democraţie.

— Aşa mi s-a spus. Umblă vorba prin oraşc-ai fi un mîe dictator.

Asta îl irită pe Genova. îl văd cum se încordează, cum se aprinde. Însă până să poată reacţiona, ceilalp intervin şi îşi scot armele, pe care le aşază pe masă-

Regulile sunt reguli. Cu toţii trebuie să le urmăm.

Cu inima îndoită, Genova scoate un pistol dîntr-un toc de umăr ascuns. îl pune chiar în faţa lui- lol la îndemână, în timp ce se uită la Lorenzo, Nū-i convin® deloc că acesta a câştigat disputa,^■”'HlCUrUbMBMM
lijr en/u imNe ian !şi trtn lefle u ^ picio£ ^
- Anim, daci nu mai există obiecţii, snmw^ „ ^ * roniînui M8
tren*9*

Lorenzn rade pe sub mustaţă. _ŢÎ se pare ceva amuzant la nsta? hi*» . ^va. Chiar,re faci aici, Cicatrice?

*****

txjrenzo urăşte această poreclă. Pot să-mi dau seama aupâexpr^a lui. Uu/a i, tremură, trădându-i fnLstnZ

- Sincer? Nu ştiu. Dacă mă întrebaţi pe „» T ' astea sunt un rahat total. V-o frecaţi toţi excită dramele, de parcă am fi Hroadlvâv lOansea^ c dâţeiule, *dauna*.* E o *glumă.* N-o s-o înţeleg *nidîlS'* par Ignazio a ceret oıntalnire şi ce fel de prieten as T£ nu m-a$ prezenta? 7«uaca

I-a luat complet prin surprindere. Sunt atăt de obişnuiţi să comande, obişnuiţi cu oamenii cart- cid în
fund defncă, meat nu ştiu cum să se descurce cu UnJi
El aduce haos, nu le place. Lui nu-i e frică de ei Fi mi contează pentru el. ' l,u

Se pare că Genova nu are nimic de comentat Prirrea lui mă caută din nou. Vrea să terminăm cât mai repede. II vrea pe Lorenzo afară.

- Ce vrei?

S-a săturat de jocuri. S-a săturat să se ocupe de toate astea. Pur şi simplu,., *s-a săturat.*

- M-am ^ndit la ce mî-ai spus acum câteva săptămâni, zic cu. Despre loialitate, onoare şi despre faptul că trebuie să ştii cine sunt prietenii tăi adevăraţi.

Genova se relaxează puţin.

- Nu mai spune?

F

Trebuie să acţionez şi să le fac să se întâmple. Trebuie să lupt pentru ele. Şi trebuie să le arât celor din jurul meu ce înseamnă pentru mine prietenia lor. Aşa că sunt pregătit acum.

- Eşti pregătit?

încuviinţez.

- Sunt gata să rezolv în sfârşit tot.

După aceste cuvinte simple, Genova parcă dă uitării ultimele cinci minute. Iritarea şi nerăbdarea îi dispar pe loc, A obţinut ce şi-a dorit. Sau aşa crede el.

Se spijină de spătarul scaunului şi mă priveşte cu un fel de veneraţie,

- Deci, eşti gata să ni te alături, da?
- N-am fost niciodată mai pregătit să-mi las, în sfârşit, amprenta.

Un zâmbet ii luminează faţa. Se apleacă spre mine, întinzându-şi mâna ca pe o ramură de măslin, de parcă o simplă strângere de mană ar putea şterge toată ostilitatea din trecut. Mă uit la ea pentru o clipă. Mă uit la degetele lui grase ca nişte cârnaţi mici, cu inele de aur. Nu are nicio bătătură, nicio cicatrice, niciun semn... are sânge pe acele mami în sens figurat, dar la propriu? Probabil că nici măcar nu a vărsat sânge.

Mă **întind** peste masă şi îi **strâng** mâna. **Strânsoarea** lui e **fermă, puternică, parcă încearcă** să mă **intimideze, sa-mi amintească** cine e şefol mai **exact** aici. I-o trec cu dă săsc'trPC a'VCderea demons'raţin de forţă, până când

Şi atunci termin.

ne h JfT'V11 minciuni,c. c" jocurile şi cu loviturile cu HS: r. CCm]rile marun,e- «, lupta orgoliilor fi **da™" Tmi «r să-ţionorai familia- celor** urmă,oare ®r ordona moartea tuturor

150 rare „ '^»i. Termin c" absolut toate.FJ'J în f JŢL c u rl *i* bunjrr 4 termin*^ ni această viaţă. Suni pregătit jiu ^MS nib?c reH^c- Nu-i dau nicio şansă să reacţi- ţ secunda în care încearcă să-mi dea drumul la ^ „strâng 5» mai tare şi mă smucesc, răsucindu-i M ^ liberă apuc pixul şi îl strâng în pumn, M^u: cu toată puterea, cu toată forţa de care fUflt Aqjunea îl dă pe spate. ÍÍ dau dnimul şi, în schimb, le ccaft Îi ^*NCSC* faţa de masă, în timp ce îi curge ¡Szadin««. HAM!

Mii întind şi ti smulg arma lui Urcnzo, Despre lalte nu sunt atât de sigur, dara lui sigur e încărcată. El că trebuie s3 fie aşa atunci când eşti depăşit numeric, ** BANG! BANG! BANG!

E ca şi cum k*™ ^e artificii, Camera ■ hitecoasă e brusc luminată de focurile de arnia, iar IR lalti trei capi ni familiilor cad. Câte o singură lovitură în frunte, suficienta cât să le zboare creierii. Abia au avut timp să-şi dea seama ce î-a lovii. Bărbaţii ca ei. cu locuri de muncă confortabile şi în jjijj ¿c putere, nu se aşteaptă ca cineva să fie suficient de curajos să-i scoată din joc, Pentru că există reguli, pe care trebuie să Ic respectăm cu toţii. Nu omori niciodată un şef ftră permisiunea relorialti' - , * ■ J X

Genova 151 ridică puţin capul, încercând să reacţioneze, dar e ameţit de lovitură, sângele încă i se revarsă din rană. Se chinuie sa-şi ia pistolul, iar privirile ni .se întâlnesc, tn a tui se citeşte o groază nemaivăzută. Ştie că a dat de belea.

- ÎI DATOREZI TATĂLUI MEU ZECE MII DE DOLARI, II SPUN EU, DAR VOI LUA PLATA SUB FORMA VIEŢII TALE. JM DABHO.VFR

BANG!

— *Uite,* despre *asta* vorbesc! striga Lorenzo, cu vocea plină de încântare în timp ce îşi Iasă picioarele jos de pe masă şi se ridică. Ştiam că încă poţi, Ignazio!

Mă răsucesc spre eJ imediat, de îndată ce se ridică, îl prind de gulerul cămăşii şi il trântesc la loc atât de tare, încât se răstoarnă scaunul. Îl împing pe podea şi mă arunc peste el. ii arăt propria arma chiar în faţa ochilor, cu degetul pe trăgaci, şi apăs uşor.

Nu scoate niciun sunet, nici măcar nu respiră, şi mă priveşte în ochi. Nu-i citesc nimic pe faţă. Niciu emoţie, nimic. Niciun fel de teamă, Niciun fel de grijă. Dar nu fiindcă ar crede că o voi face. Ştie că aş trage. Ştie că nu aş avea nicio remuşcare dacă ii iau viaţa.

Doar că sufletul lui e pustiu. întotdeauna a fost aşa.

A rămas doar cochilia. Nu mai e suflet în el. Nu spun că e de nesalvat, că nu e capabil de iubire... Nu sunt eu în măsură să judec. Dar întunericul il mistuie de multă vreme, un întuneric pe cărei! cunoşteam şi eu cândva. Ştiu cum e să fii răvăşit de genul ăsta de foame, să ai mintea setată pentru vărsare de sânge. Nu mai are cum să vadă lumina, uu când e atât de copleşit de întuneric.

Se aude o bălaie în uşile încuiate. Haosul se dezlănţuie în casă, Niciunul dintre bărbaţi habar nu are ce se întâmpla, dar au fost instruiţi să-şi protejeze mereu şefii. Strigă şi ciocane, încearcă să pătrundă înăuntru* Lumea li se prăbuşeşte în jur

Spre deosebire de Lorenzo, ei nu sunt calmi.

- lui renunţ, ii spun. Ai vrut New Yorkul? Ai vrut puterea.-' Îţi aparţin. Dar eu am terminat-o cu astea. J^renzo. Mă îndepărtez de toate. Şi aşa sa mă ajute »umnezeu, dacă încerci vreodată mă urmezi, dac* mecrci vreodată să mă opreşti, să mă tragi ¡n^* * k™ Chiar ** ™ fcce,,, şi te voi lăsa ftră toate lucrurile la care ţii înainte de asta. M-ai auzit?

FaţiiMiţicurfcbunafta
__ CliT ŞÎ răspicat, răspunde el Mă ridic şi îi P^n pistolul pe masă înainte să întind **spre** ***A*** A nu ezîlft & lraR î» picioare, iar ^ se ridică, iuându-şi imediat arma. Mă încordez, ^rcn_al am Încredere în l/irenzo. Nu pol. Nu pot să BScrederc în nimeni.
Dar am nevoie de el, iar asta îl transformă într-un felDcprieifH pentru mine.
Am nevoie de el ca să-i ţmă pe alţii departe de mine. nCvoie să facă exact ceea ce-i vine lui natural... ***să*** Să tic o pacoste atât de mare, încât eu să nu ^ ^teL. î-am salvat fundul o dată... Acum e rândul lui si mă ajute pe mine.

Poate că am scos din joc capii a patru familii, dar eu nu sunt de vină cu nimic. Pur şi simplu, vânătorul crud a ucis mai mulţi lei. Nu va trece mult limp până când vor apărea mai mulţi Regi, Regi noi.

Lorenzoişi strecoară pistolul inapţii la brâu şi se uită înjur. îşi îndreaptă atenţia asupra celor patru cadavre. Nu mă uit la ei, ci la uşă. Stă să se dărâme din cauza forţei cu
care e lovită.

- Ştii că asta n-o să se termine niciodată cu admirai, nu? întreabă Lorenzo, venind spre mine. Chestiile astea nu se termină niciodată. Nimeni n-o să uite pur şi simplu de tine şi de ce ai făcut, mai ales după asta.
- Ştiu, dar pun pariu că ei vor fi atât de ocupaţi cu tine că» până când vor veni după mine, eu îmi voi fi trăit viaţa.
- Şi soţia ta? Copilul?

Mijesc ochii.

- De unde ştii?
- Pe-asta chiar o ştiu de la fratele meu. Bănuiesc că soţia ta i-a spus prietenei ei. Pe bune, de data asta.

Hm.
J M DARhOWER
— Vor ti bine, zic eu. Nu-mi fac griji.
— Decerni?

— Inii a ni în lese că noi parcă am avut o înţelegere, Lorenzo.,, Ai spus că o să te asiguri că soţia mea nu o să fie rănită, iar eu mă aştept să te ţii de cuvânt,

— ***Touche.***

— în plus$_{h}$ ara fost unul dintre cei mai răi... Voiam să vărs sânge, numai din motive personale,,. **Dar** când am avut ocazia, chiar uu am putut să fac asta. Nici mScar eu n-am putut să-j ucîd copilul duşmanului meu. Aşa că vor veni după mine într-o zi, bineînţeles, şi 3tunci probabili mă vor prinde. Dar Karissa e sub protecţia ta şi acesta e singurul motiv pentru care te las să trăieşti.

— Nu este singuruf motiv.

— Ba da, e singurul.

— Ei, baidcî exclamă şi se postează în fata mea. După toate astea, încă nu poţi să recunoşti că suntem prieteni?

— Hai să-ţi zic ceva, [jorenzo, încep eu, cu privirea în jurul lui, la uşă. Mă scoţi de aici nevătămat şi apoi mă mai gândesc dacă să-ţi spun ce părere am $_{intr}$-adevăr despre Line.

— Oh, asta e uşor.

Face o faţă de parcă mă îngrijorez inutil, în îi^{m}P ^ hagi mâna în buzunar,

— Am „ ftre nadă.

Mă uit la el cu neîncredere.

— Ai o fire nadă.

O grenadă, i'oartădupă el o nenorocită de

Şi nu o grenadă de fum, Afurisitul scoate nA* ^ buzunar şi în ea ţine o grenadă verde, rotund*- E ' poate de mărimea unei mingi de golf, şi n-am niciun ^{u}că e o grenadă,

Nu în faţl < burur? j

^ Ce, n-fli nvii folosit niciodată una până acum?

- Ab. f* bine, suni la îndemână, spune el, ridicând jin um*n\ Tragi de inel şi ***hoom,*** la revedere, problemă!

Nici nu ştiu cum să comentez. Nu ştiu de unde a pus „tina pe **aşa «w-[D]in Cuba.** probabil, ca orice altă armă.

_ Şi cum ies eu de aici cu ajutorul grenadei? De pri ferat/mtreg-

- Simplu. la să vezii

Lorcnzo se întoarce şi se îndreaptă direct spre uşă. 0 descuia şi face un pas în spate. Mă îndepărtez de el, î,ujpoi spnr masă, şi iau una dintre armele care încă sunt acolo, 0 verific, observ că e încărcată şi mă întorc spre uşă ***fix*** la timp cât s-o văd cum se deschide.

Întră câţiva bărbaţi.

Sunt doar trei. Restul, îmi dau scama, probabil au fugit de focurile de armă. Dau buzna, mânuind arme, iar eu îmi îndrept pistolul chiar spre capul unuia dintre ei, ţinând un deget pe trăgaci.

Lorenzoîşi ridică mâinile în faţa lor, până să le vină lorideea să tragă, înainte să vadă cadavrele şi să se prindă ce s-a întâmplat, El ţine grenada într-o mână, iar un deget de la cealaltă îl trece prin inel. K gata să-l tragă.

- Domnilor, se răsteşte el T dacă nu vreţi să săriţi în aer t vă sugerez să-i daţi drumul de-aici.

îi cuprinde panica. Doi o şterg. Ultimul stă acolo, uitându-se la noi. Cel loial. Nu, nu-i e frică să moară, nu dacă asta înseamnă că ne ia şi pe noi cu el

îndreaptă a nu a spre Lorcnzo. O sa tragă. Ţintesc spre el şi apăs pe trăgaci.

BANG! BANG! BANG!

Toate cele trei gloanţe intră în el. Apasă pe trăgaci din reflex şi trage o data, aproape să-l împuşte pe Lorenzo,

carc nu are suficient bun-simţ să se ferească. După ce tipul cade, Lorenzose uită în jos la el. Două gloanţe l-au lovit pe tip în piept, iar al treilea i w înfipt în tâmplă.

- Bună treabă, Han Solo. întotdeauna am ştiut că tu tragi primul.

N-am absolut niciun chef să-i descifrez aiurelile.

Păşcsc peste tip şi ies pe hol imediat, îndreptân-du-rnă direct spre uşă,

Larenzo vine după mine f5ră să scoată o vorbă- îl aud cum se grăbeşte să tină pasul cu mine,

O iau înt r-o direcţie diferită şi ies prin spate, pentru că nu vreau să lîu văzut. Ies în curte şi mă uit înjur, apoi mă răsucesc spre Lorenzo, pe cale să spun ceva, când înu dau seama ce are de gând.

Văd exact ce u rmează să facă.

Trage siguranţa, iar degetul îi ţâşneşte în jurul inelului. *Nenorocitul.* Nu din nou".

— Lorenzo, mârâi, dar asta e tot ce apuc să spun înainte să tragă.

Trage inelul, JVeitorocifuJ.

Mă întorc **şi** încep **să** alerg prin curte, departe de casă, iar el aruncă grenada chiar pe uşa din spate. Patru secunde. **Asîa e** tot timpul pe **care** îl am la dispoziţie- **Hft** arunc pe iarbă, inii acopăr capul şi îmi ţin **respiraţia.**

BUM1

Pământul se cutremură în timp ce interiorul w^[1] explodează. Nu este suficient s-o dărâme sau chiar să fa* prea multe (Lume, dar e suficient cât să distrugi pcreţjj $ să spargă câteva ferestre. Lorenzo aterizează în iarltf lângă mine, râzând.

Mă uit la el în timp ce mă ridic iu picioare,

-Ştii, uneori chiar le urăsc.

— Doar uneori.

De cele mat multe ori,fjdinhţlcLirarbLjnirM

^ Dor nu întotdeauna.

onorez cu un răspuns. Ies rapid din curte şi mi < 7 lânfiă vecine-™ njung la maşină, ţji ¡¡unt afară, se adună în stradă, panica iul u-se tlin ^ ^pbiiei care tocmai a zguduit rasa de cărămidă, urau simţit explozia. Mă pierd prin mulţime, cu capul ^ refuzând să am contact vizual cu cineva, Lorenzo j^rtf mS <iiu urma- zâmbeşte şî salută oamenii

— K-ar trebui să atragi atenţia asupra ta, il sfătuiesc rind mă opresc lângă maşină. Aşa le e mai uşor politi^ti-lorsMe identifice.

— Nu mă îngrijorează poliţiştii.

— Ar trebui.

— Nu, nu când îi am deja la degetul mic.

Dau din cap.

— Mult noroc, Lorenzo,

— Hei, stai! exclamă el când mă urc în maşină. Poţi să mă duci până undeva?

— Merţi pe jos,

— Sunt, gen. doişpc kilometri. O sa-mi ia o veşnicie.

— Atunci aleargă.

Mormăie în barbă, apoi se îndepărtează.

— O să-mi fie dor de aventurile astea ale noastre, Ignazîo. Sigur nu vrei să te mai gândeşti, să rămâi pe-a ici, poate să mă ajuţi să conduc oraşul?

— Sunt sigur.

— Păcat.

— Un siath Lorenzo? Nu titulaturile sunt cele care ii onorează pe oameni... oamenii sunt cei caro onorează titulaturile. Ai face bine să ţii minte asta.

Se uită la mine,

— îmi citezi din Machîaveîli?

— Ce pot să spun? E preferatul meu.

j M DARHO'sVEH

Mă urc în maşină, pornesc motorul şi plec fără să mă uit înapoi. Şi-a dorit controlul asupra oraşului. A vrut să fie şeful.

Sper doar că, atunci când se termină totul, regatul încă mai merită să fie condus.

c^o

Păşesc în restaurant, apoi mă opresc şi întorc capul spre uşă. Tăcere. De când mă ştiu eu, intrarea în acest loc era întotdeauna insolită de un zgomot, de un zornăit respingător.

Astăzi nu se aude nimic. Uşa se închide când ii dau drumul Tot nimic. Clopoţeii au dispărut.

Hm.

Cercetez uşa pentru o clipă, apoi mă răsucesc şi mă uit prin local. Bănuiesc că semnul din fată nu a fost singura schimbare. Cea mai mare parte a locului încă arată la fel - mesele şi scaunele uu diferă cu ninuc, nici tejgheaua, şi îmi imaginez că nici bucătăria tiu s-a schimbat, pentru că ştiu că taică-miu are o fixal.e în privinţa asta, insă pe peretele din fund se află ceva ce nu am mai văzut pană acum aici.

Un televizor.

CI * | iese de cit eva ori.

Tata n-a înţeles niciodată rostul televizorului- A spus întotdeauna că nu face nimic altceva decât s* ^ prostească. Mama era mai îngăduitoare. *U* urina un» ■ îşi iubea t ele n o velele. Iii doi au avut doar un sinR televizor III casă, ca să se poală uita ea.

Dar la restaurant? Complet interzis.fiiatofiţJcurizbiiiWM

par iatfi unul aici, atârnat pe perete, pornit pe ^nalu) & $liril ftrÎi sonor lntuşi pornit_

Trec asta cu vederea 5« mă uit în jur, căutând-o **pe** Karissa- Stă la o măsuţă din mijlocul localului, vizavi C tatăl meu. Wbesc. Nu sunt sigur ce*şi spun, dar ţ jj presupun că discuţia este, probabil, despre mine. Pentru că de îndala ce-mi observă prezenţa, conversaţia focetead.

Karissa zâmbeşte, uşurarea strălucindu-i în ochi,

şi mă cheamă.

- Nazî

MA apropii încet şi mă opresc lângă masă. Ajung lângă Karissa, îi iau bărbia într-o mână şi îi înclin capul, în timpccr cu degetul mare, ii mângâi obrazul Mă aplec ţi o sărut încet.

- îmi pare rău că a durat atât de mult.
- 0, e în regulă, spune ea, cu obrajii roşii după ce mă îndepărtez, gesticulând peste masă. Ne-aî dat ocazia, mie şi tatălui tău, să discutăm.
- Despre?

Karissa dă să răspundă, gura i se deschide, dar tatăl meu o întrerupe, rostind un singur cuvânt:

- Amintiri. Amintiri.
- Interesant.

Mă uit la el. Nu pare foarte fericit. Niciodată nu e fericit atunci când sunt eu în preajmă, dar de obicei văd furie şi dezamăgire la el. Astăzi văd epuizare.

- Vreţi să-mi ziceţi şi mie? întreb.

Se lasă pe spătarul scaunului, privindu-mă pentru o clipă, apoi dă din cap.

Uite o amintire.JM OAftHOAE»

li fac semn să continue.

- Era acum douăzeci de ani, spune el. Tu încă erai adolescent, aveai abia optsprezece ani$_t$ erai doar un puşti.

Optsprezece ani. Cel mai prost an din viaţa mea.

Acele amintiri sunt amestecate cu o senzaţie de durere şi pierdere. E greu să-mi amintesc şi că soarele răsărea pe~atunci, greu să-mi amintesc de o zi în care nu era întuneric.

Aproape că ii spun să nu se deranjeze, să nu continue. Dar orice ar avea de povestit, îl voi lăsa să zică; o să-l las să-şi spună discursul şi apoi o să plec.

— îmi amintesc bine anul ăla, zic eu. Cam greu de
uitat.

- Atunci lasă-mă să-ţi spun ceva ce s-ar putea să nu ştii, continuă el, într-o dimineaţă, în drum spre restaurant, m-am întâlnit cu Raymond Angelo, Mi-a zis ca fiica lui e însărcinată, că va ti bunic. Acum, eu nu eram prost... ea era soţia ta atunci, aşa că ştiam că era al tău copilul. L-am felicitat, pentru că asta îşi dorea. Şi nwtn dus acasă în noaptea aia şi i-am dat mamei tale vestea.

Bine, are dreptate... N-am auzit povestea asta. Dar nu sunt sigur că-mi place.

— Mama ta a fost extaziată. Zicea că vei fi un tată minunat, pentru că ai învăţat de la cei mai buni. Am fost de acord cu ea, fiindcă era mama ta, dar nu-mi venea să cred. Vezi tu, până în acel moment, Angelo deja îşi băgase ghearele în tine şi, judecând după reacţia lui, voia să-şi bage ghearele şi în acel copil. Şi mi-am dat seama că era un copil condamnat.

Cu coada ochiului, o văd pe Karissa cum se frământă pe scaun. Nici ea nu pare sigură de această conversaţie-

- Par. Ştii, s-a întâmplat ce s-a im- . doulA-ci **de** ani mai târnu. iati-ne... al. conU T.^{P}
$_{nll}$ e prin preajma acum, nu e aici să-i ¡$_m$^$_{rt}$,”$^{na\ ,a}$
vestea, insă S«i» ce ar sp$_{U,,t}$. daci ar fi fo,, ' ^ ^{c}”

^^op^şiseuitâbmu.e.Nu^^^

- Am şi eu.»amintiri, pentru tine, ‚jc cu u” dofcprerecc an, Era vara în car, m-ai muncesc.

aKl

încuviinţează.

- fmi amintesc.
- M-ai învăţat cum să foiesc Un m[[petrecut toată vara în bucătărie, t^nd de toate ™ tine. Mi-a plăcut, ştii dar av.am nevoie „«Kj exerciţiu. Cuţitul mi, alunea uneori, când inii podeam concentrarea. Imr-o zi, ultima în careni-ai Ir,sat să \{lc Z acolo, am făcut o greşeală şi m am tăiat h deget fc ra sang* (**te iot. pe mine, pe masă. t >esie tot ce tăiasem în a™ dimineaţă Credeam că n să fac hemoragie Mă simţeam ameţit. An. ţipai după line >i ai fugit |iănă awito Te-ai uitat la muie şi Îţi aminteşti ce nu ai *is?

El doar mă priveşte lung. Hineinţeles că isi aminteşte.

- Ai zis: ***Doamne, al naibii să fii. Iqna/io,*** inii ***distrugi mancarcul*** Ideea este că, pe baza acestui fapt, probabil că aptitudinile mele de părinte vor trebui şlefuite,

Expresia i se îmblânzeşte. Un zâmbet mic îi apare pe buze. împingându-şi scaunul în spate, se ridică fără cuvinte, se sprijină în mâini şi o sărută pe **Karissa** pe obraz.JM DAHHOWER

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, ştii unde sunt.

Apoi face un pas spre mine şi se opreşte în faţa mea, se întinde mă prinde de umăr, Se uită la mine doar câteva secunde, cu ceva ce seamănă a mândrie în ochi, aşa cum m-a privit în acea vară, cu ani în urmă.

îmi dă drumul, clatină din cap şi murmură pe când se îndepărtează:

— Plcacă de-aici, Ignazio, şi, de dragul tuturor, nu te mai întoarce niciodată.

Rămân pe loc în timp ce el dispare în partea din spate a restaurantului. îmi mut privirea spre televizor. Văd imediat un titlu ciudat de ştire. în partea de jos a ecranului e o hurtieră: **Atac mortal** în Long Island,

Pleacă şi nu *te mai întoarce niciodată,* Sună corect.

— Tu$_t$ ăăă... ă...

Mă uit la Karissa cum se bâlbâie puţin. Ea arată cu degetul spre pieptul meu.

— Ai iarba pe cămaşă.

— O! exclam şi mă uit în jos la cămaşă. Da.

— Vreau să ştiu?

— Probabil că nu.

— Ei bine, atunci, zice în timp ce se ridică, împin- gându-şi scaunul într-o parte. Ce zici să plecăm de-ata?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Karissa

- Ai luai tot ce voiai?

Na/ îmi pune întrebarea tu o voce liniştită. Stă în spalrle meu, în pragul uşii de la birou. Am o geantă sport la picioare, cu poze şi cu suficiente haine, probabil, pentru o săptămână. Killer aleargă prin curte, a venit acasă de la veterinar şi se simte mult mai bine, N-a avui nimic rupt.

Am luat tot ce vreau? Nu sunt sigura, [);ir cu siguranţă nu am nevoie de altceva.

- Cred că da, răspund, nedorind să mint. Sincer, nu prea ştiu.

- la-ţi timp. Plecăm oricând eşti sigură.

Oricând sunt sigură. Dacă asia aşteptăm, vom muri
amândoi de bătrâneţe chiar aici, în această cameră. N-am fost niciodată sigură de nimic. Mă rog, cu excepţia lui.

Sunt sigură în legătură cu el. S-ar putea să mă fiarbă de vie înainte să se termine tot, dar iată-ma aici, cu el. pentru că sunt sigură că aici este locul meu.

- Chiar nu vrei să iei nicîo carte? întreb, uitându-mă
în jur,

Nimic nu pare nelalocul lui. Totul e acolo unde a fost dîntotdeauna, poate unde va fi mereu, dacă nu ne întoarcem după ele.

- Adică.., nimic din toate astea?

Oftează resemnat.

j v DAftuowtR

- Nu.

Mă întorc spre el. Are şi el o geantă sport, dare plini doar de haine şi încălţăminte.

— Nici măcar Prinţul?

Zâmbeşte uşor. E cartea lui preferată.

— E un pic distrusă de apa$_{t}$ rnai ştii?

— Of, nu-mi aduce aminte, încă mă simt prost. Eram pe punctul să-ţi cumpăr ah exemplar de ziua ta, dar m-am gândit că probabil nu va fi la fel pentru tine.

Nu este de acord, dar nici nu neagă.

— N-ai de ce sa ie simţi prost. în plus, nu mai aveam nevoie de ea. Ţi-am mai spus, lotul c aici, sus, zice şi îşi atinge fruntea cu degetul Totul. Toate amintirile mele, hune şi rele. N-am uitat nimic. Nu irebuiesă iau chestiile astea eu mine. Amintirile sunt tot ceea ce contează.

Ironic, într-adevăr, din moment ce mie mi-ar plăcea să uit câteva întâmplări. Naz, insă, le acceptă. Nu lasă ca amintirile să-l defineascâ. l)eşi i-

am invidiat întotdeauna rezistenţa lui Mclody, mi-aş dori să am de fapt tenacitatea lui Naz. Nimic nu-l dărâmi

— Cred că sunt sigură, atunci.

Râde.

- Ora?

Mă răsucesc el, cu spatele la rafturile de cărţi şi îi zâmbesc. Ştiu nit de ridicol sună.

- Da, mă tem că asta e tot.

- Ei bine. înainte să plecăm, aş vrea să-ţi dau ceva.

Păşeşte mai aproape şi scoate ceva din buzunar Metalul strălucitor inccpc să luccască în lumina care se revarsă prin ferestre.

îl recunosc imediat. Colierul meu,

L ani găsit zilele trecute. Era pe podea, cu lanţul rupt. Urni luat şi l-am reparat. M-ain gândit că s-ar putea să-I vrej înapoi.f j(3 io faţJ *tu tiiU*jrurrJ

[În jâmln't îmi apare pr buze în timp re lacrimile îmi

jjli |-am căutat, când am ajuns înapoi acasă, dar r arusr. Am crezul că l-am pierdut pentru totdeauna. [1] Nu am M niciodată în viaţa mea mai fericită că **(rt-nm** înşelat.

Fără cuvinte, mă întorc, trăgandu-mi părul în sus. Kaî îmi pune colierul în junii gatului, iar cu vârfurile dietelor aspre mă mângâie |ĸ- pielea caldă.

- Ai ceva, Karissa r şopteşte el, ceva ce caut de foarte **ţnult timp**

lisuse llristoase. *Nu plânge.* E pe cale să mă tmnv forme într-o smiorcăită absolută. Emoţiile care mă cuprind sunt intense.

-Chiar aşa?

-Da.

Aplecându-se, Naz îmi sărută ceafa, apoi îmi lasă pirul să cadă pe umeri. Dau să mă întorc, să rnă uit la el, dar el îşi înfăşoară braţele în jurul meu, Irăgandu-mă înapoi spre el. Mă relaxez când mă atinge şi rnă joc cu pandantivul sclipitor,

- Te iubesc, Naz.
- Nu la fel de mult cât ie iubesc eu.
- Pfft$_r$ *da, bine.* Nu cred că e posibil din punct de vedere uman.

Nu mă contrazice, Niciumil dintre noi nu spune nimic pentru o vreme. Stăm acolo, hucurându-ne de linişte, de moment. Aşa se simte acel peni ni *totdeauna?* Doar eu ţi eL.

Şi copilul, desigur. Mica noastră familie. Un nou început Un nou drum.

- Vrei să ne mai „prostim™ o dată înainte să plecăm? i] întreb, alunecându-i în braţe. Să dispărem în stil mare, casă zic aşa?

Are o sclipire în ochi când se uită în jos la mine.

Ce ai în minte?j VI DARHOWER

- Poate poţi să mi-o tragi din nou ca şi cum mă urăşti.

Ei îmi ridică bărbia şi îşi trece degetul mare peste buzele mele.

- Cred că genul ăsta de joc va trebui să mai aştepte... măcar încă vreo câteva luni.

Zâmbesc şi simt cum mă înroşesc.

- La naiba.
- Pot, totuşi, să-ţi dau ceva şi mai bun.
- Ce anume?
- Pol să-ţi arăt cât de mult te iubesc.
- Hmm, îmi place cum sună asta.

Se apleacă spre mine, foarte aproape de buzele mele.

- Aşa mă g;i ndeam şi eu.

în loc să mă sărute, se retrage, mă apucă.de mână şt mă conduce afară din birou. ¡1 urmăresc la etaj. Inima mu bale tare în piept şi simt furnicături pe piele.

Cum intrăm în dormitor, el închide uşa, chiar daca este inutil. KiIIL r e afară. Nimeni nu va inlra în cameră,

- Atât de frumoasă, spune et. ridicându-mi tricoul.

îmi ridic mâinile, ca să-i fie mai uşor să mă dezbrace.

îl aruncă pe podea, ca pe o cârpă, apoi îmi desface sutienul şi-l dă ji*, îngenunchează iiui desface blugii» trăgând m jos fermewnil, ;JI*II îşi strecoară mâinile în pantalonii tuci- îmi prinde fundul în palme, apoi işi Ungă mâna în chilolij mei şi ii trage în jos deodată, scăpându-mă de ei. Când m dezbracă >i de panlaloni, Naz mă atinge jos cu gura.

Sityîii *a* mijfai.

Genunchii aproape îmi cedează. -

linge şi suge, iar limba lui face magie, în timpan) ţine aculo în faţa lui. Imi las capul pe spate şi respir sia , apoi imi desfac picioarele mai larg, ca să-i ofer mai nu acces. Mâinile mele î>i găsesc cumva drumul caÎ7| lui, iar eu stau acolo, cu

picioarele tremurând. linAn" _ Mriins de părul ondulat, în timp ce el face drag»*[10] [1] mine cu gura.
Fiţi în fiţi cu dibururtj

lisuse Hrtetoaac, mă ***răvăşeşte.*** Abia pot să rezist . \ & fac fată senzaţiilor de ţie şira spinării. [Ab1t1] pste un şoc de energie electrică, un fulger. Apmapc **x mă** pune la pământ. Gem, gâfâi. Este raiul. ***£ tortură,*** îS eând Mint la un pas să cedez, Naz mă ridică şi mă
ntă în p[a]b
[1] ' Mă aruncă ţie cl ftră să piardă nici măcar o secundă, buzcle pesltî alxionienitl [m]eu înainte să-mi „Lască d'*[1] nou |[mnclu1 ernRtín' [Fac:e] „«8». «n fel de inie cum numai el este capabil să facă. În mai puţin ¿ u n minut, mă zvârcolesc, slrigându-i numele.

- Oh, Doamne, Naz... O[t] Doamne...

Orgasmul mă sfâşie, îmi arcuiesc spatele. Corpul -mi [tremură.] Hămân [fără] suflare pentru o secundă, apoi [1] [aer] adânc în piept. De îndată ce senzaţiile incep să se lompeze. el se urcă în pat. cu buzele pe abdomenul meu [iaV] M& a[UnlA şi ma mân]fi[âlL1'duP][ft care] «nă sărută pe [gură,] [13] [1] îl sărut adânc, cu distrare, în timp ce încerc să-l [dezbrac,] iar cl acceptă asta o clipă. Doar o clipă. Suficient [cat să] pot [să]-i desfac cămaşa. într-o clipită, mana lui mă [apucă] de încheieturi, aducându-le la un loc, deasupra [capului] meu. Se trage puţin în spate [şi] mă priveşte în ochi.

Nu spune nimic. Ooar mă priveşte, Mă studiază din [n°U] Trece aproape un minut. Eu număr secundele chinuitoare în gând. Ar trebui sa fie penibil, dar nu este. E erotic. Privirea lui mă .străpunge şi-mi răvăşeşte sufletul.

îmi dă drumul şi se lasă pe pat. Apoi se dezbracă complet. Când se urcă înapoi pe mine. începe să se mângâie şi îşi face loc între picioarele mele. „li simt cum ezită şi se opreşte puţin. Apoi împinge încet, profund. Am respiraţia întretăiată. O, Doamne.

- tmi **place** sunetul ăsta, şopteşte el, cu vocea gravă. Este cea mai frumoasă muzică din lume.

Îmi inftşor braţele în jurul tui.

Poate că ar trebui să ţi-o pui ca ton de apel, atunci.j M 3AHH0/ptfi

Rade şi işi ascunde fala în gâtul meu.

- N-ar funcţiona.
- De ce?
- Pentru cá ar auzi-o şi alţii. Sunetul ăsta aparţine doar urechilor mele.

Apoi face dragoste cu mine cum numai Naz poate, trecând de la un ritm lent şi adânc la unul dur ^i agresiv, provocâiulu-mi un vertij. Este genul de iubire care îţi taie răsuflarea, care cucereşte sufletul. Bărbatul acesta mă poseda. Mă consumă. Eiecare bucăţică din mine a fost făcută pentru fiecare bucăţică din el. Este genul de iubire iară de care nu-mi pot imagina că aş putea trăi. Este pură, şi adevărată, şi este a noastră.

Esteu uousírú. Continuă la nesfârşit.

Viaţa îmi trece prin faţa ochilor. Suntem bătrâni, gnzonanţi fericiţi. Suntem ***fericiţi.***

Nimic nu ne va mai sta în cale acum.

El îmi arată asta, iar eu o simt, în timp ce mă ţine strâns şi face dragoste cu mine. Sunt **transpirată** şi epuizată când terminăm. Corpul meu este epuizat de la orgasme, iar inima mea pare că mai are puţin să explodeze. Nu spun nimic însă, mi-c frică să vorbesc. Pentru că dacă o fac, s-ar putea să lunii chestii sentimentale. S-ar putea să scot la iveală genul de prostii pe care le întâlneşti în povestirea de dragoste a lui Napoleon.

Na/, stă deasupra mea pentru o clipă după ce termină, apoi se retrage, în cele din urmă. Se ridică, fr adună hainele şi mi le dă şi pe-ale mele.

- Sunt sigură acum, reuşesc să spuu, în timp ce H privesc pe Na* cum se îmbracă.

Iii se întoarce spre mine

- Da?

. Încuviinţez când mă ridic, strângând colierul în mană.

~ AM TOT CE VREAU.EPILOG

îţi voi spune o poveste, o poveste despre un vânător c^re a ucis un leu puternic nu eu mult timp în urmi Vânătorul nu s-a gândit la consecinţe, nu s-a gândit la modul cum va afecta asta viitorul.

Veri tu, vânătorului iî păsa doar de un singur lucru,.. ***de ea****

Pentru el, nimic altceva nu conta în afară de siguranţa ci. Ar fi distrus cu totul orgolii, ar fi provocat extincţia în masă, dacă asta ar fi însemnat salvarea celei pe care o iubea. Pentru că, deşi vânătorul se poate să-şi fi învăţat lccţia, deşi se poate, în cele din urmă, să-şi lase arma, are ceva înnăscut în ceea ce priveşte supravieţuirea. Ceva instinctiv în a o proteja pe ea. Stau pe terasă, la etajul al doilea al casei de pe plajă, cu faţa spre oceanul albastru închis. Apa îşi pierde conturul în cerul nopţii, un zid de Întuneric accentuat de valurile care se sparg. Această porţiune de plajă este liniştită, foarte puţini străini se plimbă pe-aici, Este izolată, majoritatea caselor vecine sunt goale, folosite rar pentru vacanţe. E ca propria noastră lume micuţă.

KARISSA STĂ PE PLAJĂ, DESCULŢĂ, NU MUI ESTE ÎNSĂRCINATĂ, POARTĂ O PERECHE DE PANTALONI SCURŢI DE BLUGI DECUPAŢI ŞI UN SUTIEN DE PLAJĂ CU FLORI LEGAT ÎN JURUL GÂTULUI. E FRUMOASĂ, CU PĂRUL LUNG, ŞATEN FLUTURÂNDU-T ÎN VÂNT. ÎN CIUDA NISIPULUI DE PE CORPUL TRANSPIRAT ŞI A VERGETURILOR CARE I SE VĂD PE PIELEA BRONZATĂ, ESTE CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE PE CARE AM VĂZUT-O VREODATĂ.J MQASM *MP*

O aud râzând de-aici. Este un râs uşor şi lipsit de griji. *Fericit.* **Nu obişnuia niciodată să râdă aţa. Nu** *itwmtc.* **Arunră o minge de tenis pe plajă ţi priveşte cum Killer aleargă emoţionat după ra, tViră nieiun pic de frică în timp ce se îndreaptă direct spre apă.**

Sv uită spre terasă, zâmbmd, ţi iţi dă [>ârul de pe faţă. Casa de pe plaj.'i art- doua etaje, este deschisă ţi aerisită, cu întregul pmte diti spatr clin sticlă, **intern sta în sufragerie şi să ne uităm la ocean. puleni ne culcăm în pat să ne uităm la cerul înstelat al nopţii.**

Kanssa mă priveşte de ***|>c*** **plaja cu o admir în lumina lunii. Aproape că vreau să cobor să mă alătur ei, dar un /gomnt din spatele meu.** din **ea>ă. nu mă Usă. Mă întorc, ies din durmitorul principal ţi mă îndrept spre celălalt durmitor E sLih luminat deu lampă mică. de lângă pătuţul alb de lemn. spre el** ţi nu) **opresc acolo.**

Mă uit di **reci la** ***cl.***

E complet trea/,, cu ochii nian. de un albastru **deschis, strălucitori* pe care sj-i fi\e«iză asupra mea imediat ce apar. Seamănă mult cu mânu Iun cml. de$i Kanssa susţine că este u versiune în miniatură a mea. E tăcut, poate nefiresc de tacut. rareori l-am auzit plângând.**

Fericirea pare să radieze din el. *Fabrizio* ***Mîchelc Vitale*****. Astăzi împlineşte trei luni. E perfect.**

- Hei. prietene, /.ic eu. şi mă aplec spre el. N-ar trebui să dormi?

. . ^ îâmbeţte la auzul vocii melc, atişându-mi un rânjet fără diuţi, ţi mă apucă de degetul arătător, strân- gandu-l în p$_{umn}$. ¡1 ridic şi **încep să îl legăn în** braţe **în *«np ce mă plimb pnn casă, ea să doarmă**

oJ^îî■ i,linişte aici' E P* Pn* linfete. Mă **trezesc fredonand. Ce pot să zic? fi $_{p}$|a£**
dl. o. ** Kadssa curn în casă, o aud apropim;
Zrt^t d.n frvdonaţ ** întorc spre ca când
mtrfl în bueătâne, dar e prea târziu. M-a auziL

-•Just WalkingintheRain.feţi curtir«

- Da, mama».
- Ştiu, spune ca, lăsând urme de nisip peste tot ne

n0aca.Mi-^Pustalăltău-

, * i

Killer intră alergând atunci direct în bucătărie şi îşj rtTUncă mingea de tenis la picioarele Karissei. Se întoarce ¡¡«re mine. începe să mârâie.

Cu un oftat, mă întind spre dulap şi iau un plic de mâncare pe care i-l arunc. Tace şi îşi mănâncă gustarea.

Karissa rade,

_ Ţe-a dresat cti totul.

- Sunt destul de sigur că e invers.
- Oare? întreabă ea ridicând din sprâncene în timp ce păşeşte spre mine. Hai, Nn/J hicuieşte cu tine de ceva vreme. A avut destul timp să se obişnuiască eu prezenţa ta, dar ştie că dacă mârâie, ii vei da mâncare.

Se ridica pe vârfuri ¡ji mă sărută, apoi îmi în copilul din brale merge să-l lirimeascÍL Mu stau acolo şi mă gândesc ta ce mi-a spus cât timp Killer termină de mâncat. După aceea, pota ia se uită în sus la mine.

începe să mârâie din nou. ***Scarlm,***

Am minţit* am furat şi am înşelat. Am luat vieţi şi am agresat oameni. Am obţinut ceea ce mi-am dorit prin constrângere, prin intimidare, folosind forţa atunci când a fost necesar. întotdeauna câştig.

Dar o potaie nenorocită a reuşit să mă păcălească.

incredibil.

- Te-am prins, îi spun când plec. Să-ţi iei singur gustările de-acum înainte,

Mă îndrept spre dormitor şi o găsesc pe Karissa întinsă în pat, cu copilul în braţe. Rămân în uşă, privindu-i, şi simt cum mi se strânge piepLul de emoţie.

Ea şi *el.*

Viaţa mea. A doua mea şansă. M-aş lupta cu lumea întreagă pentru ei.

Şi crede-mă... aş *câştiga.*MIDNIGHT BOOKS